

PARIUL INIMILOR

NATICK

prolog

- Whisky, sec.

Nathan Trainor se așeză pe fotoliul de piele și își smulse cravata de la gât. Trăgându-și mătasea neagră pe sub gulerul cămășii de la smoching, o aruncă pe masa cu blat de alamă din fața lui. Unul dintre lucrurile care îi plăceau la Clubul Bellwether era ținuta obligatorie relaxată - aici nu aveai nevoie de cravate.

- Vă rog, domnule Trainor.

Chelnerul așeză în fața lui un pahar din cristal fațetat cu o licoare aurie și se făcu nevăzut în spatele barului.

Nathan îl dădu tot pe gât. Era un whisky vechi de douăzeci de ani și ar fi trebuit tratat cu mai mult respect, dar Nathan era frânt de oboseală. Whisky-ul i se răspândi în abdomen cu o căldură binevenită.

Ridică paharul gol spre chelner, care reveni cu un pahar plin. Sorbind de astă-dată, Nathan își întinse picioarele lungi și aruncă o privire prin încăpere. Deloc surprinzător pentru ora târzie, locul era aproape pustiu. Totuși, mai zări un client în frac în colțul opus al camerei, concentrat asupra propriului pahar de uitare. Desigur, îl văzuse pe om la club și cu alte ocazii. Era un club exclusivist și bănuia că, la un moment dat, sigur îl mai văzuse pe aproape fiecare membru în parte.

Nathan se încruntă în timp ce se simți cuprins de senzația că îl cunoștea. Tovarășul lui de pahar era blond și ocupa mult spațiu pe fotoliul lui. Poate că era sportiv. Câțiva sportivi făceau parte din Clubul Bellwether de vreme ce una dintre condițiile pentru a fi acceptat era să fi început de la zero și să fi răzbătut în viață pe propriile puteri.

Cealaltă condiție era să ai un venit net din zece cifre, deci bărbatul trebuia să fie un sportiv de talie mondială, cu ceva contracte serioase de publicitate, altfel n-ar fi putut avea atâția bani. Nathan nu avea nici timp, nici interes pe care să le irosească uitându-se la competițiile sportive.

Ușa din mahon se deschise și intră al treilea bărbat, purtând și el un smoching. Avea părul negru și înainta cu prudență, de parcă trebuia să se gândească unde să pună piciorul. Nathan îl văzuse de mai multe ori la un pahar la club. Sportivul blond aruncă o privire și dădu politicos din cap spre nou-venit. Bărbatul răspunse cu o încuviințare din cap și se îndreptă spre bar, așezându-se pe unul dintre scaunele înalte și acoperite cu piele.

- Coniac fără gheață, spuse el în tăcerea din încăpere.

După ce barmanul îi așeză paharul în față, nou-venitul se răsuci pe scaun și închină spre încăpere.

- Pentru camarazii mei nocturni de petrecere. Până la fund!

Bău coniacul pe nerăsuflăte și puse paharul pe tețghea ca să i se umple din nou.

Nathan mai luă o gură de whisky și se întrebă dacă nu cumva fuseseră cu toții la același eveniment caritabil în seara aceea. Lucru care îi aminti de Teresa Fogarty și îl făcu să își termine băutura pe nerăsuflăte. Chelnerul apărui lângă el cu alt pahar.

- Adu sticla, spuse Nathan. O să te scutească de drumuri.

Crezuse că Teresa putea fi diferită. Nu era fotomodel sau actriță. Era avocată, cât pe ce să-i devină parteneră. Nu avea nevoie de Nathan sau de Trainor Electronics ca să reușească în viață. Se întâlniseră la un dineu caritabil precum cel de la care tocmai scăpase. Frumusețea ei era de necontestat, însă inteligența ei îl fascinase... Și faptărtină, ea habar nu avea cine era el - degetele ei lungi

și subțiri le atinseseră în treacăt pe ale lui. Sau cel puțin așa crezuse până în seara aceea.

Jucaseră un mic joc în care nici unul dintre ei nu se prezentase, ascunzându-se intenționat într-un colț al balconului aflat în exteriorul sălii de petrecere. Atracția fusese electrizantă. El mituise un chelner ca să le aducă o masă și cina afară pentru ca bula pe care și-o construiseră să nu se spargă prea devreme. Doar la sfârșitul nopții făcuseră schimb de nume și numere de telefon.

Astă-seară, una dintre prietenele ei exagerase cu șampania și îi descrisese cu câtă minuțiozitate orchestra se Teresa toată întâlnirea, până la alegerea nuanței subtile de oă pe care o purtase în clipa în care li se atinseseră degetele. Prietena ei tratase totul ca pe o glumă acum, când Teresa și Nathan formau un cuplu, dar Teresa îi simțise stupoarea. Îl trăsese pe terasa din spatele sălii și își înfășurase brațele în jurul gâtului lui.

- Melissa exagerează, îi spusese ea. Am glumit cu ea pe tema întâlnirii noastre.

- Ziceai că nu știi cum mă cheamă, spusese el.

- Pentru că m-am temut să nu crezi că sunt doar altă femeie care se dă la tine, spusese Teresa. Contează cum ne-am întâlnit? Acum ne iubim.

Ea se ridicase pe vârfuri pentru a-și apăsa buzele pe ale lui.

El își așezase mâinile pe mijlocul ei ca să o dea laoparte.

- Puteai să mi-o spui chiar tu.

- Mi-a fost rușine. O umbră de îngrijorare îi traversase chipul. Mă iubești, nu-i așa?

- Primele cuvinte pe care mi le-ai spus au fost o minciună, spusese el, întrebându-se câte minciuni îi mai turnase. Îi dăduse drumul. Te poți duce acasă cu Rollsul.

Ea scosese un suspin îndurerat, dar el se îndrepta deja spre ieșire ca să se piardă în anonimatul străzilor din New York.

În ultima perioadă, prea mulți oameni îi spuneau doar ceea ce aveau impresia că își dorea el să audă. Nu avea nevoie ca iubita lui să facă același lucru. Ar fi putut să-i povestească despre șiretlicul întâlnirii lor, iar el s-ar fi amuzat. Dar ea păstrase secretul.

Acum se întreba dacă urmărise banii sau influența lui. Paharul îi era gol și își mai turnă unul. Whisky-ul începea să i se urce la cap.

- La ora asta din noapte, pun pariu că este vorba de o femeie.

Nathan ridică privirea ca să vadă cu cine vorbea bărbatul de la bar.

- Știi care este problema *lui*. Chefliul își înclină capul spre bărbatul blond din colț. A ratat o pasă cu cinci secunde înainte să se încheie meciul cu Patriots.

Alcoolul făcea ca roțițele lui Nathan să meargă ca unse, astfel că indiciul îl ajută să-l identifice pe bărbatul lat în umeri ca fiind Luke Archer, renumitul fundaș de la New York Empire. Nu era loc prin New York unde să nu-i vezi fața pe vreun panou publicitar. Archer îi ignoră pe amândoi.

Bărbatul care stătea la bar mai luă o gură de whisky și reveni cu privirea spre Nathan.

- Deci am dreptate?

- Nu-mi dau seama de ce ar fi asta treaba ta, spuse Nathan.

Celălalt bărbat râse.

- Totul este treaba mea. Sunt scriitor.

Nathan se încruntă. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să fie bârfit prin vreun ziar de scandal. Se relaxă când își aminti că se afla la Clubul Bellwether, unde ținuta era relaxată, dar confidențialitatea era respectată cu strictețe. O grămadă de afaceri la nivel înalt se încheiau între pereții groși și înalți din cărămidă ai clubului. Probabil și o mulțime de chestiuni guvernamentale, dar nu era la curent cu acestea. Nici nu-și dorea să fie.

- Ce scrii? întrebă el, pentru a întoarce discuția spre tovarășul mult prea vorbăreț.

Postura bărbatului se încordă.

- Romane.

- Ești Gavin Miller, spuse fundașul cu un accent texan evident în glas. Ți-am citit cărțile din seria Julian Best în avion. Când iese următoarea?

Miller se uită lung spre paharul lui în timp ce roti licoarea.

- Termenul inițial a fost acum trei luni. Ridică privirea cu un zâmbet zeflemitor. L-am ratat. Termenul prelungit a fost astăzi. L-am ratat și pe asta. Sunt în pană de inspirație.

- Și ce se întâmplă când un scriitor ratează termenele de predare? întrebă Nathan.

- Același lucru care se întâmplă când un fundaș dă o pasă proastă. Antrenorul nu este prea fericit. Iar eu nu-mi primesc drepturile de autor. Mai luă o gură de whisky. Dar n-au ce să facă pentru că eu n-am rezervă.

- Nici un scriitor anonim prin preajmă? îl întrebă Nathan.

- Nu cred să mă fi gândit la asta, dar am suficient respect și recunoștință pentru cititorii mei ca să cred că le sunt dator cu propriile eforturi. El scutură din cap. La drept vorbind, aș putea să trăiesc în lux tot restul vieții, și nu numai, cu tot ce câștig din filmele cu Julian Best, dar bunul și bătrânul Julian a devenit o mică industrie în sine. Editorii, regizorii, actorii, echipele de filmare - la naiba, până și taxatorii de la cinema -, toți depind de el.

Bărbatul făcu o grimasă și se uită din nou la Nathan.

- Deci am stabilit cine suntem noi. Tu ce ne povestești despre tine?

- Sunt un simplu om de afaceri, spuse Nathan.

- Nu și dacă te afli între zidurile astea sfinte, spuse Miller, arătând cu paharul spre panourile din lemn

de culoare închisă care căptușeau pereții încăperii. Frankie Hogan nu acceptă oameni *simplici* în clubul ei.

Nathan ridică din umeri.

- Nathan Trainor.

- Baterii de calculator, spuse Archer.

Miller își ridică paharul spre fundăș în semn de salut.

- Deci nu ești doar un prostănac.

În ciuda ușoarei ameteți care îi învăluisese mintea din cauza whisky-ului, Nathan fu șocat de neobrăzarea lui Miller. Totuși, Archer nu îi luă în seamă ofensa.

- Mă gândesc să investesc în acțiuni Trainor Electronics, spuse fundășul. Nimeni nu și-a dat seama până acum cum să producă o baterie de calculator care să reziste la fel de mult ca bateria ta.

- Ne-am diversificat paleta, zise Nathan. În cazul în care își dă seama cineva.

Adevărul era că nu prea știa la ce produse lucra departamentul lui de cercetare și dezvoltare. Funcția de director general pe care o deținea presupunea să citească rapoarte nesfârșite și să participe la întâlniri nesfârșite. Auzea de produsele nou lansate doar când tot felul de documente îi luau cu asalt calculatorul.

Altă problemă, chiar mai importantă decât povestea cu Teresa. Fu uimit să constate că nu se mai gândise la ea de când inițiasse Gavin Miller această discuție ciudată.

- Nu ar fi mai bine să veniți și să stați cu mine? întrebă el și arătă spre masa lui. Așa nu mai urlăm unul la altul.

- Pe mine nu mă deranjează, spuse scriitorul, clătîându-se ușor în timp ce se ridică de pe scaun.

Archer se ridică la înălțimea lui impresionantă și traversă încăperea cu pași leneși și cu paharul în mână. Era genul de tip pe care îl detestase Nathan la școală: sportivul înalt și blond după care li se aprindeau călcăiele tuturor fetelor, în vreme ce el și tovarășii lui erau

invizibili. În sinea lui, își permise să zâmbescă satisfăcut la ideea întâlnirii pe picior de egalitate de acum.

Apoi se gândi la Teresa și la femeile de genul ei și își spuse că, la urma urmei, Archerii din lumea întreagă nu erau chiar atât de norocoși. Fetele din liceu îl doriseră pe Archer pentru a se întâlni cu atletul vedetă al școlii, la fel cum Teresa îl dorise pe Nathan pentru averea sau puterea lui. Nici una dintre variante nu era o bază prea bună pentru o relație.

- Așa sună începutul unei glume proaste. Un scriitor, un fundaș și un director general intră într-un bar, spuse Miller, se trânti în fotoliu și așeză paharul pe masă.

- Și care este poanta? întrebă Archer cu o notă de umor în voce.

Miller ridică din umeri.

- Eu sufăr de blocajul scriitorului, ai uitat? Motiv pentru care mi-am ratat termenul de predare.

- Ce înseamnă să suferi de blocajul scriitorului? întrebă Archer cu o aluzie răutăcioasă în voce. Nu reușești să mai tastezi?

Miller îl privi pe Archer.

- Tu de ce ai arunca o pasă altundeva decât spre atacantul tău?

- Este mai greu decât pare, spuse netulburat bărbatul masiv, chiar dacă Nathan observă că își roti ușor umărul drept când o rosti.

Miller râse.

- Exact. El rămase cu privirea ațintită spre fundaș. Trebuie să ai câteva contracte de publicitate zdravene ca să faci parte din clubul ăsta.

- Am avut ceva noroc la bursă. Este un hobby de-al meu.

- Noroc zici? O să cumpăr și eu acțiuni la Trainor Electronics. Se întoarse spre Nathan. Deci, o femeie?

- Poate că tocmai am aflat că, de fapt, concurența mea a inventat o baterie mai bună, spuse Nathan.

Le oferi un zâmbet ironic tovarășilor lui. Ceea ce înseamnă că poate ți-ai dori să regândești un pic investiția aia.

- Este trecut de miezul nopții, iar tu porți un smoching. Miller își odihni capul pe spătarul scaunului în timp ce privi lung spre casetele prin care se compartimenta tavanul. N-ai fost lăsat baltă la altar, pentru că suntem în timpul săptămânii. Poate că ți-ai prins soția în pat cu alt bărbat.

- Așa încerci tu să-ți rezolvi blocajul de scriitor? îl întreabă Nathan.

- Ești căsătorit?

- Nu.

- Ai o expresie de dezgust cinic, spuse Miller. Deci motivele ei n-au fost chiar nevinovate.

Archer înghiți ultimele picături de lichid limpede care îi mai rămăseseră în pahar.

- Mult noroc să găsești o femeie care să nu aibă motive ascunse când devii membru în clubul ăsta!

- Ce bei? îl întreabă Nathan, făcându-i semn chelnerului.

- Apă.

Scriitorul râse și ridică sticla de whisky a lui Nathan, turnând în paharul lui și al lui Archer.

- Dacă tot vorbim despre femei, ai nevoie de ceva mai tare decât apa. Miller întinse sticla goală spre chelner. Adu-ne o sticlă de coniac și una de whisky! Și niște alune.

Archer ridică paharul de whisky și îl privi vreme îndelungată înainte de a-l duce la buze.

- Așa te vreau, spuse Miller înainte de a se întoarce din nou spre Nathan. Ți-a frânt inima sau doar ți-a rănit mândria?

Nathan băuse suficient încât să se gândească serios la întrebare.

- Cum îți dai seama care e diferența?

- Iată o întrebare excelentă, rosti Miller. Când m-a părăsit logodnica, cred că mi-a frânt inima. Dar eram nou-venit la Hollywood în perioada aia și eram foarte naiv.

- La Hollywood? îl întreabă Nathan.

- Este o actriță din filmele cu Julian Best, spuse Miller. Am cunoscut-o pe platourile de filmare.

- Irene Bartram, zise Archer. O interpretează pe Samantha Dubois, agenta dublă.

- Un fan adevărat, spuse Miller. Mulțumirile mele.

- N-ai prea multe femei în cărțile tale, sublinie Archer.

- Și pe bună dreptate, spuse romancierul.

Nathan pufni în semn de încuviințare.

- Deci, Archer, ție cum îți merge cu femeile?

- Transparență totală și să fie totul cât mai scurt, spuse fundășul. N-am mult timp liber.

- Nici unul dintre noi n-are, zise Nathan.

- Transparență totală? îl întreabă Miller.

Archer ridică din umeri.

- Fără obligații, fără inele.

- Fără cadouri? îl întreabă scriitorul cu sprâncenele arcuite în sus. Am auzit că Derek Jeter le oferă mingi de baseball cu autograf.

- Dacă vor o minge, cu cea mai mare plăcere, spuse Archer. Totuși, mi se pare cam arogant să presupun că își doresc autograful meu.

- Aș fi zis că aroganța merge mână-n mână cu domeniul în care activezi, rosti Miller. Ești fundăș.

Pentru prima dată, Archer schiță un zâmbet.

- Am o grămadă de aroganță pe teren.

Miller se întoarse spre Nathan.

- Deci i-ai dat de cap?

- Ești al naibii de enervant, spuse Nathan. Bine, e vorba de mândrie. Și-a bătut joc de mine și sunt enervat din cauza asta.

- Și ce ai de gând să faci? îl întreabă Miller.

Scriitorul avea ochii aproape închiși când se lăsă pe spate în fotoliu, dar Nathan zări licărirea de interes din privirea lui.

- Nimic. Nu-mi pasă atât de mult încât să-mi consum energia cu asta.

Era trist să-și dea seama cât adevăr se ascundea în cuvintele lui.

Miller clătină din cap.

- Dezamăgitor.

- Altă cale nu există, spuse Archer.

- Ție ți s-a frânt inima? insistă Miller spre fundăș.

- De vreo șase ori, spuse Archer. Am trecut peste asta.

- Ah, da, atletul stoic și laconic, zise Miller. Dacă aș scrie despre tine într-o carte, ai fi un clișeu, iar editorul meu n-ar fi prea încântat. El oftă cu năduf. Cum am căzut de acord că femeile sunt doar o bătaie de cap, poate că ar trebui să ne apucăm de jucat cărți. Ne-ar distra atenția de la problemele pe care le avem.

- Cărți? De unde naiba ți-a venit ideea asta? îl întrebă Nathan.

Giumbușlucurile conversaționale ale lui Miller începeau să-l irite.

Scriitorul îi aruncă un zâmbet ștrengăresc.

- Nu se spune că acela care are ghinion în dragoste are noroc la cărți? Chiar dacă e greu de ghicit care dintre noi o să aibă noroc.

- Eu nu cred în asta, spuse Archer și se aplecă în față. Toată lumea de la masa asta știe că norocul ți-l faci cu mâna ta. Altfel, n-am mai fi aici.

Nathan clătină din cap.

- Norocul este rezultatul felului în care ți-ai pregătit terenul.

- Tare ne mai pricepem la vorbe de duh în seara asta, îl luă Miller peste picior.

Archer făcu un gest brusc pentru a-i reduce la tăcere.

- Cât de important este să găsești o femeie cu care să vrei să-ți petreci tot restul vieții? Nici Nathan, nici Miller nu spuseră nimic, astfel că Archer continuă: Al naibii de important. Cât ne-am chinuit să căutăm asta? Îi aruncă fiecăruia câte o privire severă. Bănuiesc că nu foarte tare. Întâlnim aceleași femei la fiecare eveniment. Prietenii sau colegii ne fac cunoștință. Poate chiar ni se strecoară în buzunar vreun șervețel și sunăm la numărul scris pe el.

- Vorbește pentru tine la ultima parte, spuse Miller. Remarca atrase râsetul lui Nathan.

Archer confirmă afirmația cu un zâmbet încordat.

- Problema noastră este că nu ne concentrăm. Nu facem din asta un obiectiv principal în viață și o dăm în bară.

Nathan mormăi dezaprobator.

- Deci ar trebui să pornim la vânătoare de soții în loc să ne ocupăm de o afacere, să câștigăm meciuri de fotbal sau să scriem următorul bestseller? Dacă ești atât de disperat, angajează o firmă de matrimoniale.

- Este ca și cum tu ai folosi un scriitor-fantomă, spuse Archer.

Miller izbucni în râs.

- Măcar ar fi o tranzacție onestă, zise Nathan.

Archer se aplecă înainte.

- Cât de mult îți dorești o soție și o familie?

Nathan se gândi la dinamica nefericită a propriei familii. Poate că exista un motiv întemeiat pentru care îi era greu să găsească iubirea. Poate că nu reușea să o recunoască. Dar da, își dorea asta, chiar și numai pentru a face o figură mai bună decât tatăl lui.

- Ascult. Miller?

Pentru o clipă, scriitorul păru chiar treaz.

- La naiba, da, eu continui să caut. Ce rost mai au toate astea dacă n-ai cu cine să le împarți? Flutură o mână spre băutura scumpă, panourile ornamentate

de pe pereți și candelabrele de epocă din bronz înainte de a se întoarce spre Archer. Și, desigur, ai nevoie de un droaie de băieți cu care să joci fotbal în curtea cu gard alb din spatele casei.

- Eu sper să am fete, spuse Archer. Dar da, îmi doresc copii. Deci ceea ce vreau să spun este că avem nevoie de un plan de bătaie.

Scriitorul ridică mâna.

- Eu am o idee mai bună. Ochii i se aprinseră cu o hotărâre vicleană. Domnilor, vă lansez o provocare!

Nathan și Archer așteptară.

- Pornim în căutarea iubirii adevărate. O căutăm până ce o găsim.

- Provocarea asta este o aiureală, spuse Archer. Cum dovedești că ai găsit iubirea adevărată?

- Cu un inel pe degetul ei. Îmi pare rău, Archer, zise Miller.

- Un inel nu dovedește nimic, sublinie Nathan.

- Mi-am petrecut - cât? - o jumătate de oră cu voi, domnilor. Și sunt convins că n-ați pune un inel pe degetul unei femei decât dacă ați crede sincer că o să vă petreceți restul vieții cu ea.

Miller se lăsă pe spate și își mută privirea de la unul la altul.

Nathan clătină din cap.

- Ai băut prea mult. Și eu la fel.

- Eu zic să facem un pariu, spuse Archer, cu ochii de un albastru intens. Trebuie să mizăm pe ceva care să aibă o valoare reală pentru noi.

Scriitorul îi aruncă un zâmbet caustic.

- Miza este însăși inima noastră.

- Trebuie să punem la bătaie ceva mai valoros decât asta, spuse Nathan, atras din nou în discuție fără voia lui.

O licărire de încântare malefică se ivi în ochii lui Miller.

- Bine, o donație de caritate.

- Prea ușor, rosti Archer.

Miller ridică o mână în aer pentru a lăsa să se înțeleagă că nu terminase ce avea de zis.

- Nu bani, un obiect pe care să-l licităm. Trebuie să aibă o valoare în sine, dar trebuie să fie ceva de neînlocuit. Și ne-ar dura dacă am pierde acel lucru.

- Cine alege obiectul ăsta de neînlocuit? întrebă Nathan.

Probabil alcoolul i se urcase la cap pentru că se simțea fascinat de propunere.

- Tu, spuse Miller.

- Deci mergem pe onoare, spuse Archer.

Miller își duse mâna la inimă.

- Între domni, un pariu este mereu o chestiune de onoare.

- Un pariu secret, spuse Nathan acum, când i se trezise la viață spiritul competitiv. Ne scriem miza pe hârtie și o punem într-un plic. Numai cine pierde își dezvăluie secretul.

- Cred că avem nevoie de Frankie pentru asta, spuse Miller, răsucindu-se în fotoliu ca să i se adreseze barmanului. Donal, șefa mai este trează?

- Doamna Hogan nu doarme niciodată, domnule, spuse Donal. O chem.

- Miller, e trecut bine de miezul nopții. Lasă femeia în pace, spuse Nathan.

Dar Donal ridicase deja telefonul de interior. Rosti câteva fraze și închise.

- Vine în zece minute.

- O să avem nevoie de trei hârtii și trei plicuri, spuse Miller înainte de a reveni la masă. Am făcut o mulțime de prostii când eram beat, dar ăsta este poate cel mai ridicol. Se uită la Nathan, apoi la Archer. Putem să renunțăm la povestea asta chiar acum, înainte ca lucrurile să degenereze.

Chipul Teresei pluti în mintea lui Nathan și furia începu să clocotească.

- Eu nu mă retrag.

- Tu dai înapoi, Miller? îl întrebă Archer.

Scriitorul clătină din cap.

- Iertați-mi momentul de coerență. Mai luă o gură de coniac. Domnilor, vă sugerez să ne gândim la miză.

Nathan se lăsă pe spate în fotoliu, revăzând în minte bunurile pe care le deținea. Nu existau prea multe lucruri de care să-i pese. Aceasta era problema de care se lovise în viața lui în ultimele zile. Apoi în mintea năucită de whisky se ivi o idee.

- Țasta este un zâmbet de-a dreptul neplăcut, Trainor.

Miller se întinse liniștit în fotoliu, lăsându-și paharul să atârne peste unul din brațe.

- Eu mi-am ales miza, spuse Nathan.

- Ești sigur că este ceva ce ar atrage o mare ofertă?

- Îți garantez.

Nathan dădu pe gât restul băuturii.

Miller se întoarse spre Archer.

- Tu ai decis?

- De acum cinci minute. Scoțând din buzunar un stilou de argint, fundașul se lăsă în față și scrijeli pe șervețel un număr cu mai multe zerouri înainte de a-l întoarce pentru ca Nathan și Miller să citească. Doar ca să mai îndulcim miza, ar trebui să adăugăm o donație importantă în bani pentru o cauză caritabilă.

- S-a făcut, spuse Nathan, impresionat de importanța financiară a sugestiei făcute de fundaș.

Omul nu se juca!

Ușa de la bar se deschise și intră o femeie minionă cu părul alb, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni bleumarin.

- Domnilor, înțeleg că în barul meu se desfășoară ilicit jocuri de noroc. Avea o voce răgușită, cu o ușoară urmă de accent irlandez. Vreau o cotă-parte.

Cei trei bărbați se ridicară în picioare, iar Miller râse.
- Frankie, noi mizăm pe chestii care țin de inimă, iar tu n-ai așa ceva.

Amuzați, ochii verzi ai lui Frankie se făcură mari.

- Este limpede că sunt în stare să simt milă din moment ce v-am permis să faceți parte din clubul meu.

Nathan aduse un fotoliu la masă și îl ținu pentru legendara fondatoare a clubului. Frances „Frankie” Hogan începuse de la zero în viață și făcuse un miliard de dolari, dar îi fusese refuzată intrarea în cele mai exclusiviste cluburi din New York. Astfel că își cumpărase o vilă extraordinară și înființase Clubul Bellwether, cu reguli care îi excludeau pe majoritatea celor ce își moșteniseră averile de-a gata. Ceea ce însemna, firește, că aceia care își moșteniseră averile de-a gata își doreau cu împătımire să fie acceptați în club.

În timp ce se așeză fiecare pe fotoliul lui, Donal aduse hârtiile cerute de Miller, alături de trei stilouri Montblanc Meisterstück.

- Tu ești cunoscută pentru corectitudine și capacitatea de a ține un secret, îi spuse Nathan lui Frankie.

- În afară de cruzime, viclenie și o încăpățănare absolută, murmură Miller.

Nathan îl reduse la tăcere cu o privire înainte de a se întoarce la Frankie.

- Astfel că îți încredințăm mizele pe care pariem, menționate în plicuri diferite. Fiecare dintre noi poate să câștige sau să piardă, dar este nevoie de acordul tuturor ca să declarăm un câștigător.

- Vreau să le citesc ca să mă asigur că sunt mize legitime, spuse Frankie.

Nathan își roti privirea în jurul mesei. Ceilalți bărbați încuviințară din cap.

- În cât timp? întrebă Frankie.

- Un an, spuse Archer. Cine nu și-a revendicat miza până ce expiră anul este declarat învins.

Frankie își arcui surprinsă sprâncenele.

- Un joc pe termen lung.

Cum inițial nu stabiliseră o limită de timp, Nathan se gândi la propunerea lui Archer. Fundașul avea dreptate - nu era un proiect pe care să-l grăbești. El încuviință din cap.

- Un an. Miller?

- De acord, spuse scriitorul fără șovăială.

Nathan se gândi în sinea lui că erau mai beți decât păreau.

- O să le pun în seiful meu privat, spuse Frankie. Cine e primul?

Miller înșfăcă un stilou și își scrisese numele pe un plic înainte de a trage spre el o hârtie velină crem și groasă.

- Am încredere că tovarășii mei nu o să-mi citească hârtia peste umăr.

Mâzgăli câteva cuvinte și întinse hârtia spre proprietara clubului.

Frankie citi și îi aruncă o privire stăruitoare și plină de apreciere înainte de a împături hârtia și de a o pune în plic.

Archer își folosi propriul stilou ca să-și scrie miza. Frankie fluieră când citi, dar nu adăugă alt comentariu când închise plicul.

Nathan se ocupă de propriul plic și scrisese pe hârtie descrierea obiectului pe care îl lansa în joc. Frankie citi înainte de a ridica spre el o privire tulburată.

- Ești sigur?

- Da.

Ea strecură hârtia în plic.

- Îmi dați de veste când iese cineva câștigător. Dacă nu, ne întâlnim la mine în birou peste un an. Așeză plicurile unul peste altul în fața ei. Sper din inimă ca orice ați câștiga să merite ce ați putea pierde.

Nathan se gândi la Teresa și la liota de femei dinaintea ei.

- O să ne schimbe viața.

- Asta explică mizele, spuse Frankie, adunând plicurile și ridicându-se. Noapte bună, domnilor!

Ei se ridicară și o urmărire cum ieși din încăpere. Miller își ridică paharul.

- În cinstea pariului inimilor! Să fim invitați la nunta fiecăruia în parte.

capitolul 1

- Trainor Electronics. Cu ce vă pot ajuta?

Chloe Russell zâmbi în căști când vorbi, știind că astfel părea mai prietenoasă. Făcu un semn din cap spre cei trei bărbați de vârstă medie care intrară pe ușa din față a biroului, cu genți de laptop și purtând cămăși încheiate până sus și pantaloni kaki. Directori adjuncți. În cele două zile de probă pe care le petrecuse la Trainor Electronics, aflase că directorii aveau propria intrare cu două etaje mai sus.

- Chloe, sunt Judith. Am un nou job pentru tine.

- Dar sunt aici de puțin timp. Nu o să pară bizar dacă mă iei de pe post atât de curând?

- Tot în Trainor Electronics te trimit, deci nu. Asistentă directorului general s-a molipsit cu o nenorocită de gripă. Domnul are nevoie de o asistentă temporară.

- În corporațiile multinaționale, directorii generali nu apelează la asistente temporare. Iau asistentă altcuiva și își lasă subalternii să se folosească de stagieri, spuse Chloe, zâmbind spre tinerii la vreo douăzeci și ceva de ani care treceau agale pe lângă ea, cu gențile de laptop pe umăr.

Probabil programatori.

- Tu ai auzit de cuvântul *epidemie*? întrebă Judith. Sunt bolnavi toți.

Din fericire, Chloe nu se îmbolnăvea niciodată.

- În plus, spuse Judith, ești mult prea calificată ca să te ocupi de recepție. Locul tău este în biroul directorului. Și salariul este mai mare.

Era bine să aibă un salariu mai mare. Avea nevoie de bani ca să angajeze pe cineva care să stea cu Grandmillie, ca să nu fie nevoie să o ducă la un azil de bătrâni.

- Când încep? întrebă Chloe.

- Imediat ce vine Camilla să te înlocuiască la recepție. Apoi urci la resurse umane, iar cei de acolo o să te prezinte noului tău șef.

- Am înțeles, spuse Chloe. Mulțumesc pentru mărire.

- E posibil să primești și ore suplimentare. Am auzit că domnul Trainor stă mult după program.

Nu mai suna chiar așa de bine. Nu îi plăcea să o lase pe bunica singură. Grandmillie îi spunea mereu că nu era o problemă, dar Chloe își făcea griji. Și acesta era motivul pentru care își dorea cu atâta hotărâre să strângă bani pentru o îngrijitoare.

Își studie ținuta și se încruntă la vederea bluzei albastre din bumbac, a pantalonilor bej și a balerinilor bleumarin. Se îmbrăcase pentru un post de recepție, nu ca să fie asistenta unui director. Învățase să combine nuanțele lumii corporatiste după cele două luni în care lucrase temporar pentru agenția lui Judith. După ce venea Camilla, avea nevoie de un sfert de oră ca să iasă și să cumpere o eșarfă din imitație de mătase care să-i completeze ținuta. Pe o stradă lăturalnică, în apropiere de blocul zgârie-nori de birouri al Trainor Electronics, era un magazin cu haine la reducere. Acolo putea să găsească ceva pentru bucuria ei.

Chloe își ajustă ușor eșarfă cu dungi roșii și albastre în timp ce ieșea din liftul directorilor în urma Robertei Stern, directoarea de la resurse umane. Chloe își prinsese părul șaten într-un coc elegant care îi ascundea în mare parte juvelele blonde și se dăduse cu un ruj roșu care se potrivea cu eșarfă.

Cele două detalii o făceau să pară mai în vârstă și mai sofisticată. Numai cu balerinii nu avusese ce să facă. În opinia ei, asistentele directorilor trebuiau să poarte tocuri.

Cel puțin mochetele de la ultimul etaj erau atât de groase, încât te simțai de parcă picioarele îți erau ascunse cu totul, înghițite de țesătura bogată pe care pășai. Receptionera părea scoasă din paginile revistei Vogue în costumul negru perfect și cu pomeții înalți. Eșarfă lui Chloe mirosea a chilipir.

Roberta se opri în dreptul biroului.

- Priscilla, aceasta este Chloe Russell. O să lucreze pentru domnul Trainor până când se face bine Janice.

La drept vorbind, Priscilla îi aruncă un zâmbet sincer, care nu trăda nici o dezaprobare față de vestimentația inadecvată a lui Chloe.

- Dacă vrei să știi cum să găsești lucrurile pe aici, nu ezita să mă întrebi, spuse ea.

O resursă. Chloe învățase să le prețuiască atunci când se integra într-un mediu nou de lucru. Unii angajați erau mai dispuși să-și împărtășească cunoștințele decât alții. De fapt, unii erau de-a dreptul ostili față de angajații temporari, un lucru care o uimea mereu din moment ce ea nu reprezenta o amenințare pentru postul lor. Judith îi tot spunea că avea parte de o asemenea reacție deoarece Chloe era prea bună în ce făcea și îi pune pe ei într-o lumină proastă. Și de aceea Chloe încerca să nu iasă în evidență, chiar dacă refuza să facă treabă de mântuială.

Roberta o conduse pe un coridor lung și larg cu tablouri pe o parte și pe alta, iar Chloe și-ar fi dorit să aibă timp să le studieze mai îndeaproape. În mod evident, erau lucrări originale, iar unul părea să fie un Van Gogh, artistul ei preferat. Ei bine, putea să le admire în următoarea pauză de mers la toaletă. Își închipuia că șeful ei le permitea.

La capătul coridorului, se întrezăreau deschise niște uși duble masive, dintr-un lemn închis la culoare. Un birou cu incrustații frumoase din lemn și crom se contura dincolo de prag, dar fără a fi ocupat de cineva.

- Aici este calculatorul tău, îi spuse Roberta când trecură pe lângă birou. O să-ți dau parola și o să-ți arăt sistemul nostru intern după ce faci cunoștință cu domnul Trainor.

Directoarea de la resurse umane avea să îi arate cum funcționa calculatorul? De obicei, se considera norocoasă dacă vreun coleg de la administrație îi spunea ce birou putea să folosească. Membrii personalului erau atât de intimidați de șeful lor?

Roberta bătă la ușa ușor întredeschisă din interior.

- Domnule Trainor?

- Da, intră!

Vocea lui răsună oarecum infundat.

Roberta deschise ușa și intră. Chloe se jucă din nou cu eșarfa și o luă pe urmele ei.

Nu era nimeni acolo. Scaunul din piele vișinie din spatele biroului uriaș în formă de U, cu trei monitoare cu ecran lat, era gol. Ea aruncă o privire în dreapta, spre peretele de sticlă de sus până jos, și zări o canapea și patru fotolii aranjate comod ca într-un living. Toate neocupate. Nu se vedea nimeni nici la masa de conferință, nici pe scaunele din stânga.

- Domnule Trainor?

Roberta păru la fel de nedumerită ca Chloe.

- Doar o secundă. Procesorul meu avea nevoie de o actualizare, spuse vocea, de astă-dată venind de undeva dinspre birou.

O mână mare apăru deasupra biroului, apoi un bărbat se ridică în spatele ei, umerii lui lați pârând să se ridice și să se tot ridice parcă fără să se mai oprească.

Chloe studie scurt corpul înalt și zvelt, zăbovind o clipă pe mușchii brațelor, dezvăluiți de mânecile suflecate ale cămășii albe. Îi mai verifică o dată lățimea umerilor. Impresionantă, fără îndoială. Dar conturul sigur și ascuțit al maxilarului, unduirile bogate ale părului șaten

și lung și intensitatea ochilor cenușii aprinseră scânteia unei senzații săcăitor de primitive undeva în adâncul ei.

Nu mai întâlnise niciodată un director general care să arate așa. De obicei, aceștia erau mai în vârstă, cu mai puțin păr și mai rotofeți.

- Avem tehnicieni care să se ocupe de asta, spuse Roberta.

- Nu-mi displace să simt din când în când câte o placă de circuite, spuse noul ei șef.

Chloe trebui să-și înăbușe un râset.

Roberta îi făcu semn lui Chloe să înainteze.

- Domnule Trainor, aceasta este Chloe Russell, asistentă temporară care o înlocuiește pe Janice cât timp e bolnavă.

Chloe se apropie de marginea biroului și își întinse mâna peste suprafața amplă dintre ei.

- Mă bucur să vă cunosc, domnule Trainor.

- Chloe. El încuviință din cap și îi strânse mâna înainte să se întoarcă spre Roberta. O angajată temporară?

Directoarea de la resurse umane își întinse mâinile pe lângă corp cu un aer de regret.

- Este epidemie. Agenția de angajări are deplină încredere în capacitatea lui Chloe de a se descurca la cel mai nivel înalt.

- Bine, spuse el. Cu un zâmbet evident forțat pe buze, el se uită la Chloe. Ei bine, ne descurcăm noi.

Înfrânându-și licărul de enervare la supoziția lui Trainor că ea nu avea să fie în stare să se descurce, Chloe reuși să schițeze un surâs încordat.

- Îi pregătesc totul la calculatorul de pe biroul lui Janice, spuse Roberta. Și poate să înceapă.

Trainor încuviință din cap și se așeză pe scaunul masiv, întorcându-se spre ecranul calculatorului înainte ca ele să iasă. Deci așa avea să fie. Treabă serioasă. Chloe se pricepea la asta.

După ce îi arată Roberta rapid e-mailul directorial și sistemul de mesagerie, Chloe își netezi părul, apucă un caiet și un pix și bătu la ușa lui Trainor.

- Intră! De astă-dată, el stătea rezemat de spătarul scaunului, privind lung spre unul dintre ecranele calculatorului. Se întoarse cu fața spre ea și făcu semn spre cele două scaune pătrate de piele din fața biroului. Ia loc! Deci tot ce fac este să răspund la e-mailuri, să citesc, să scriu rapoarte și să merg la întâlniri. Dumneavoastră trebuie să vă asigurați de facilitarea acestor funcții, mai ales la întâlniri. Apreciez punctualitatea.

Apoi îi zâmbi. Zâmbetul desenă niște paranteze fascinante în colțurile buzelor lui foarte masculine. Lui Chloe începu să-i fie greu să mai respire.

Se îndreptă brusc de spate și trase adânc aer în piept, în timp ce încercă a-și aminti ce voise să-l întrebe.

- Roberta mi-a arătat agenda dumneavoastră. Vreți să stabilesc o notificare prin e-mail cu douăzeci de minute înainte de fiecare întâlnire din program dacă întâlnirea are loc în clădire?

- Bună sugestie, spuse el. Cum vă descurcați cu corectatul?

Simțindu-se în elementul ei, Chloe spuse:

- Am o specializare universitară în limba engleză.

Greșelile de tipar păreau să-i sară pur și simplu în ochi când citea câte ceva, lucru care o înnebunea de nenumărate ori când dădea peste vreun articol scris pe internet.

El se întoarse pe scaun și glisă cu vârful degetului pe primul ecran într-o direcție, apoi în alta, apoi în cea de-a treia. Avea degetele lungi și conice, părând mai degrabă un magician care făcea un truc.

- Tocmai v-am trimis un raport redactat de unul dintr-
tre asociații mei. Trebuie revăzut. Este prima sarcină de
care să vă ocupați.

- Da, domnule, spuse Chloe.

Sprâncenele lui se uniră într-o încruntare.

- Domnule?

- Domnule Trainor.

Păru cât pe ce să spună ceva, însă doar ridică din umeri și se întoarse spre ecranul calculatorului.

Chloe reveni la biroul ei, luptându-se cu amestecul de atracție înnebunitoare și de ușoară indignare pe care îl trezise Trainor înăuntrul ei. Nu-i păsa de indignare, dar trebuia să elimine atracția din joc. El era directorul general al unei corporații uriașe, necruțătoare, precum cea care îl distrusese pe tatăl ei.

Raportul trimis de Trainor - analiza unei campanii recente de marketing scrisă de un anume Richard Sinclair - nu trebuia doar revăzut. Chloe se gândi o clipă înainte de a apăsa butonul de interfon.

- Domnule Trainor, pot să sugerez câteva modificări în raport? O să subliniez modificările ca să știți ce am schimbat.

- Vreți să modificați raportul?

Surprinderea lui se auzi limpede în căștile ei.

- Ca să fie mai clar, zise Chloe. Te băgai în horă, trebuia să dansezi. Am mai lucrat în marketing, cunosc termenii de specialitate.

Lucrase și în vânzări, în contabilitate și în aproape toate celelalte departamente pe care le avea o companie. Era o nebunie când lucrai pentru firme recent înființate; nu aveau destul personal, astfel că lucrase prin toate departamentele în care fusese nevoie de ea. Din păcate, ea venise la pachet și cu ghinionul familiei Russell. Nici mai mult, nici mai puțin decât trei dintre ultimele patru firme pentru care lucrase intraseră în faliment. Nu trecuseră mai mult de trei luni din ziua în care fusese angajată până ca ultima să-și închidă porțile. Totuși, refuza să renunțe și să lucreze pentru o corporație fără scrupule precum Trainor Electronics altfel decât pentru o perioadă determinată. Experiența tatălui ei fusese cea

care o convinsese să evite un asemenea parcurs profesional. Angajatorul lui profitase de mintea lui strălucită și îl recompensase doar cu un salariu de mizerie.

Urmă un moment de tăcere.

- Dați-i bătaie, spuse Trainor și închise.

Ea setă notificările pentru a-i aminti șefului de întâlniri lui și se cufundă în harababura de tabele, grafice și analize dezorganizate. Totul era atât de îngrozitor, încât creă un document complet nou în care transcrie toate modificările. Desigur, fu întreruptă de câteva ori, căci telefonul sună, iar ea trebui să se ocupe de o pleiadă de vizitatori. Cu toate acestea, telefonul nu suna chiar atât de des pe cât se așteptase, pentru că Priscilla verifica mai întâi toate apelurile și apoi le transmitea doar pe acelea la care Trainor era interesat să răspundă.

- Postul ăsta este floare la ureche, mormăi Chloe în timp ce atașă raportul rescris într-un e-mail și apăsă butonul „Trimite”.

Ușa de la biroul lui Trainor se deschise și dinăuntru se ivi chiar omul în persoană. Privirea ei zbură țintă spre brațele lui sculpturale, apoi continuă să urce câtă vreme el își trecu o mână prin onduleurile bogate ale părului, ciufulindu-l de parcă tocmai se ridicase din pat. Îi aruncă o privire încruntată de la înălțimea lui impunătoare.

- Ați luat prânzul?

Ea aruncă o privire spre ora afișată pe ecranul calculatorului: 14.03. Fusese atât de prinsă de verificarea raportului încât ratase pauza de prânz. Stomacul ei mârâi nemulțumit.

- Să mă duc acum?

- Ați putea comanda niște sendvișuri pentru amândoi? Am o întâlnire peste treizeci de minute și aș vrea să luai notițe.

- Nu mă pricep la rezumate, mărturisi Chloe.

Aproape nimeni nu mai lua notițe la întâlniri, dar poate că el era de școală veche.

- Nu vă faceți griji, spuse el. O să fiți acolo doar de față.

Poate că ar fi trebuit să se simtă insultată, dar remarca îi aminti că nu era îmbrăcată cum trebuia pentru noul ei post. În ținuta cu care era îmbrăcată, nu avea cum să aducă vreun plus de strălucire reputației șefului ei.

Dar nu avea cum să rezolve această problemă. Cu prânzul însă putea să facă totuși ceva. Nu că ar fi avut vreo idee unde să ia masa de prânz în mai puțin de douăzeci de minute.

- Ce sendviș ați dori?

El șovăi pentru prima dată de când îl cunoscuse.

- Ceva simplu.

- Nu aveți nici o alergie alimentară? Nu sunteți vegetarian?

Era mai bine să se asigure.

Trainor clătină din cap și o șuviță de păr ondulat îi alunecă peste frunte. Chloe își simți degetele înfiorate de dorința de a explora textura șuviței în timp ce și-o dădea pe spate. El năruie orice urmă de tentatie când începu să traverseze cu pași mari coridorul ca să intre în alt birou. Ea nu avu cum să nu observe felul în care materialul pantalonilor scotea în evidență mușchii unui posterior foarte ferm. Chloe clătină din cap. Nu avea să cedeze în direcția aceea.

Chloe spera ca Priscilla să fie la birou și să știe cum stăteau lucrurile. Directorilor nu le plăcea să fie deranjați cu detalii banale precum locul de unde să cumperi prânzul. Trebuia să plătească o parte din prânz cu banii ei când abia dacă își permitea așa ceva. Din fericire, Judith îi returna mereu banii cheltuiți.

Ea apăsă butonul de interfon.

- Priscilla, spuse ea pe un ton scăzut și urgent, de unde fac rost rapid de niște sendvișuri pentru marele șef?

- Din sala de mese a directorilor, spuse cealaltă femeie cu vocea ei muzicală. Îți trimit pe e-mail meniul și numărul de telefon. Să le spui pentru cine este mâncarea, iar ei o aduc degrabă.

- Ai idee ce îi place să mănânce?

- Mi-ar plăcea să-ți fiu de ajutor, dar Janice este cea care se ocupă mereu de asta. Are băuturi reci în frigiderul din birou, așa că măcar pentru ele nu trebuie să-ți faci griji.

Mesajul promis apărui în căsuța ei electronică. Studiind meniul, Chloe decise să fie conservatoare și să aleagă ceva ușor de pregătit, deși îi lăsă gura apă la ideea unor cârnați de miel pe pat de focaccia cu condimente indiene. Totuși, trebuia să-i propună două opțiuni. Ea se mulțumea cu opțiunea care rămânea.

Sala de mese a directorilor nu o dezamăgi. Sendvișurile sosiră în câteva minute, însoțite de niște salate verzi minunate, fructe proaspete și un castron de chipsuri multicolore care păreau să fie sănătoase.

- Domnului Trainor îi plac chipsurile din taro, îi spuse tânărul care strecură tava pe biroul ei. Și fursecurile cu ciocolată.

Mai era o cană mare de cafea care mirosea de-a dreptul divin.

Chloe habar nu avea în ce birou intrase Trainor, astfel că îi urmări pașii pe coridor și bătu la ușa deschisă.

- A venit prânzul, spuse ea, aplecându-se înăuntru și zăbindu-și șeful sprijinit într-un șold de spătarul unui scaun, în timp ce examina o foaie de hârtie.

Un bărbat cu o cămașă îndrăzneată cu dungi și o cravată de un roșu aprins îl privea din spatele unui birou. Trainor se îndepărtă de scaun.

- Phil, mă uit peste asta după întâlnire.

Phil încuviință din cap.

- Este o primă analiză, dar cifrele par promițătoare.

- Sunt de acord. Trainor împături hârtia în două și i se alătură lui Chloe la ușă, mergând apoi umăr la umăr cu ea spre birou. Întâlniri și rapoarte, mormăi el.

Chloe se opri lângă birou.

- Curcan și șvaițer sau friptură de vită și brânză Münster? întrebă ea, arătând spre sendvișuri.

El luă tava cu totul de pe birou și se îndreptă spre biroul lui.

- Veniți cu mine!

Ea se uită lung în urma lui. Directorii generali nu își cărau singuri tava cu masa de prânz și nici nu-și invitau angajații temporari să li se alăture. Își dădu seama că el nu se mai vedea, astfel că o zbughi în birou.

Directorul așeză tava pe masa de conferințe înainte de a trage un scaun din colțul mesei și o privi. Ea se opri din nou.

- Chloe, spuse el și înclină scaunul cu o notă de nerăbdare în gest.

- Ah, da.

Ea se grăbi să traverseze mocheta pufoasă din pluș și se cufundă fără nici o grație în scaunul mare din piele.

El se așeză pe scaunul de vizavi și trase tava până în fața lui.

- Preferați mâncarea clasică, spuse el, ridicând capacele din plastic transparent de pe farfurii.

Mirosul de oțet balsamic care venea dinspre salate o făcu pe Chloe să-i lase gura apă, dar maxilarul lui Nathan păru să se încleșteze dezgustat. I se păru că îi era ușor greață.

- Vă supărați dacă iau eu curcanul? întrebă el.

- Bineînțeles că nu. Îmi place carnea roșie, spuse ea, luând sendvișul cu carne de vită. Se uită prin încăperea uriașă, căutând frigiderul cu băuturi. Nu zări decât bibliotecă și lambriuri. Vă aduc ceva de băut dacă îmi spuneți unde găsesc băuturile.

- Ah, în chicineta ascunsă, spuse el și se ridică din nou. Ea dădu să se împotrivească, dar el ridică o mână. Este mai simplu să vă arăt. Se îndreptă spre una dintre secțiunile de lambriuri. Al treilea panou din dreapta. Apăsăți într-o parte cam pe la înălțimea mijlocului meu și... Panourile alunecară discret într-o parte și dezvălură intrarea într-o bucătărioară cu blaturi din granit de un verde-închis, accentuând dulapurile din lemn și decorate cu minuțiozitate. Iar frigiderul este ascuns aici, spuse el, apăsând ușor cea mai mare ușă de lemn, care se deschise și scoase la iveală o serie de cutii și sticle frumos aranjate. Evident, faptul că pot mânca sau bea la mine în birou trebuie să rămână un secret. Ce vă dau?

- Apă, vă rog, spuse Chloe, neștiind cum să reacționeze la toanele lui stranii.

În realitate, cel mai mult își dorea să bea niște cafea, dar avea să aștepte până ce urma să se servească și el cu o ceașcă.

El studie băuturile.

- Aha! Au ascuns-o în spatele vodcii Kauffman. Și, oricum, cine Dumnezeu ține în frigider așa ceva?

Chloe zâmbi timid când el se întoarse și îi întinse apa. Așteptă până când el reveni la locul lui și își luă sendvișul înainte ca ea să-și apuce furculița.

- Vă rog, spuse el, făcându-i semn din cap să mănânce.

Ea își înfipse furculița într-o felie perfectă de roșie și o duse la gură. Aroma înflori cu o plăcere consistentă, aproape afumată, pe limba ei. Nu era vreuna dintre atrocitățile acelea fade pe care le cumpărai de la magazin.

- Mmm, făcu ea fără să vrea.

Trainor încuviință din cap și luă prima îmbucătură din sendviș. Mestecă încet și înghiți fără vreo plăcere evidentă. Apoi lăsă sendvișul în jos și împinse farfuria deoparte.

- E ceva în neregulă cu mâncarea dumneavoastră? îl întrebă Chloe. Să comand altceva?

- Nu. El luă cana mare de cafea. Poate că asta o să fie de ajutor.

Trebuia să fi observat dorința din ochii lui Chloe pentru că umplu ambele cești.

Chloe decise să readucă acest interludiu straniu în zona afacerilor.

- Pot să vă întreb ce fel de fațadă vă trebuie?

Trainor își ridică ceașca.

- Scopul dumneavoastră este să fiți garantul integrității mele.

- Ce să fiu?

Chloe puse furculița jos.

El luă o gură de cafea și se lăsă pe spate în scaun.

- Întâlnirea asta este o favoare pe care o fac unui prieten. Are un asociat care a dezvoltat un software nou despre care crede că o să schimbe lumea informaticii. Vrea să lansez produsul asociatului lui sub egida Trainor Electronics. Dumneavoastră veți fi prezentă ca să confirmați că nu-i fur ideea.

- Cum o să fac asta?

Se simțea de parcă se aventura pe nisipuri mișcătoare.

- Este o întâlnire între prieteni, deci nu pot cere să fie înregistrată. O să spunem clar că luați notițe. O să-i trimit o copie a notițelor dumneavoastră pe care să o aprobe. În cazul în care o să vrea vreodată să invoce furtul de proprietate intelectuală, nu o să existe dubii în privința produselor și ideilor discutate.

Uluită, Chloe se lăsă pe spate. Aceasta era situația inversă față de ce i se întâmplase tatălui ei. În cazul lui, omul lucrase pentru o corporație care își asumase toate invențiile lui și profiturile uriașe obținute grație lor, fără să-l recompenseze pentru merite. Nathan Trainor se asigură să nu fie acuzat că furase ideile altcuiva.

- Ați mai avut vreodată o problemă cu asta?

- Din când în când. El mai luă o gură de cafea. Trebuia să fi remarcat o notă deloc măgulitoare în expresia

de pe chipul ei pentru că strânse din buze. N-am nevoie să fur ideile altora. Am unul dintre cele mai bune depozite de cercetare și dezvoltare din domeniu.

Oare câte dintre ideile angajaților își asumase ca fiind ale lui și nu îi răsplătise cu nici o centime în plus la salariu? Ea se întoarse la sendvișul ei. Nu se afla acolo ca să îndrepte greșelile din lumea corporațiilor. Era acolo doar ca să se susțină, pe ea și pe Grandmillie, până ce obținea un post permanent pe undeva.

Când aruncă din nou o privire spre Trainor, îl găsi ținând ceașca de cafea în mâini și cu privirea ațintită spre peretele de sticlă, unde contururile ascuțite ale siluetei Manhattanului scânteiau pe un cer de un albastru autumnal ca într-o carte poștală. Cum avea fața întoarsă spre lumină, ea îi observă cearcănele de sub ochi. Sprâncenele lui întunecate erau arcuite într-o încrunțare, iar gura îi era încrămențită într-o linie severă.

Dorindu-și să mai îndulcească dispoziția proastă pe care o provocase, ea arătă spre un obiect dreptunghiular și plat, expus într-o casetă transparentă agățată în perete. În jurul obiectului se desfășurau din toate unghiurile niște bucle de sârmă, iar nenumărate cutii metalice se desenau pe partea din față. Îi amintea de unele obiecte ciudate pe care le crease tatăl ei în atelierul de acasă.

- Asta e artă modernă?

El dădu să răspundă înainte de a se întoarce în direcția degetului ei.

- Nu e artă. E electronică. Este prima baterie Trainor XL din istorie.

Chloe încercă să-și amintească rezumatul rapid pe care i-l făcuse Judith înainte de a o trimite să lucreze la Trainor Electronics.

- Nu este bateria pe care ați făcut-o dumneavoastră? Când erați foarte tânăr?

O notă de uimire se citi în sprâncenele lui arcuite.

- Știți despre companie mai multe decât știu majoritatea angajaților temporari. Da, am creat-o pentru mine, în garajul unui prieten, pe vremea când eram adolescent.

- Deci aceasta este bateria pe care s-a fondat Trainor Electronics.

Ea își puse sendvișul deoparte și se duse să cerceteze artefactul.

- Nu vă apropiați prea tare, altfel o să fiți arestată pentru spionaj industrial.

Chloe făcu un pas uriaș înapoi și își ascunse mâinile la spate.

- A fost o glumă. Secretul construcției se află în interiorul casetei, deci nu-l puteți vedea, spuse el. Chiar dacă bateria este păstrată aici din motive de securitate, dar și din interes istoric.

- Deci cineva ar putea să o fure și să o reproducă pentru a-și dezvolta propria superbaterie.

- Ar putea dacă ar ține neapărat să aibă de-a face cu un batalion de avocați specializați în brevete pe care i-am trimite pe capul lor. El se ridică și se îndreptă spre ea, cu ochii ațintiți spre prototipul de baterie. Un zâmbet zeflemitor îi curbă colțurile gurii în sus și îi sculptă liniile în obraji. Valoarea ei este mai degrabă sentimentală decât reală. A schimbat la propriu cursul vieții mele. El întoarse capul, iar privirile li se întâlniră când spuse: Să poți pune atât de clar degetul pe un moment de răscruce din viața ta este un lucru neobișnuit.

Chloe se simți fascinată de emoțiile care se involburară în ochii lui cenușii și de arcuirea fermecătoare a buzelor lui. Apoi se întoarse spre baterie pentru că nu își dorea să vadă omul dinăuntrul directorului.

capitolul 2

Chloe tasta de zor notițele pe care le luase la întâlnire când o brunetă înaltă, cu un pardesiu strâns cu o curea încercă să treacă valvârtej pe lângă biroul ei.

- Vă pot ajuta? întrebă Chloe pe cel mai amabil din capabil să transmită faptul că șeful nu trebuia deranjat.

Femeia se opri brusc și făcu un gest de nerăbdare.

- Unde este Janice? Ea știe cine sunt.

- Nu este disponibilă momentan, spuse Chloe. Pot să vă întreb cum vă numiți?

- Teresa Fogarty.

Chloe verifică programul lui Trainor.

- Îmi pare rău. Nu găsesc întâlnirea pe care o aveți cu dumnealui.

Bruneta îi aruncă un zâmbet încordat și fals.

- Pentru că e o vizită personală. Luăm cina împreună.

- Îl anunț că ați sosit, spuse Chloe și apăsă butonul de pe interfonul telefonului când bruneta dădu să protesteze. Domnule Trainor, doamna Teresa Fogarty dorește să vă vadă.

Nu se auzi nici un răspuns, iar Chloe încercă din nou.

- Domnule Trainor, doamna Teresa Fo...

- Am auzit. Vocea lui Trainor răsună ca o lovitură de bici prin câști. Chloe chiar se îndepărtă ușor de consola telefonului înainte ca el să continue: Să intre!

Când Chloe încuviință din cap spre ea, doamna Fogarty îi aruncă o privire triumfătoare și îi întoarse spatele. Femeia purta exact genul de pantofi cu toc pe care Chloe avea de gând să-i poarte a doua zi. Doar că pantofii Teresei aveau talpa roșie care spunea că erau creația unui designer foarte scump. În timp ce, cu aerul ei de superioritate, doamna Fogarty pătrunse în sanctuarul lui Trainor, Chloe se îndepărtă de birou și își privi lung balerinii simpli și practici. Oftă. Îi plăceau la nebunie pantofii frumoși.

Se întoarse la transcrierea notițelor. După ce își termină treaba, aruncă o privire la ceas și râsuflă prelung. Dacă ieșeau la cină, măcar să se ducă odată pentru ca ea să ajungă acasă la Grandmillie.

Amabilitatea îl făcu pe Nathan să se ridice în picioare când Teresa dădu buzna în biroul lui, cu pardesiul deschis și dezvăluind pe dedesubt o rochie de un roșu intens care i se modela perfect pe corp. Până mai ieri, l-ar fi tentat să-și treacă mâinile peste șoldurile ei și să-și le strecoare pe sub fustă. Acum își dorea doar să o vadă plecată cât mai repede din biroul lui.

- Nathan, ai anulat cina noastră, spuse ea, scoțându-și haina și aruncând-o pe un scaun. Se urcă pe brațul scaunului, trecându-și un picior lung peste celălalt pentru ca fusta scurtă să i se muleze pe coapse, dar imaginea nu avu nici un efect asupra lui. De ce?

Felul direct de a fi era unul dintre lucrurile care îi plăcuseră la Teresa. Numai că, acum știind că nu era real, părea mai degrabă neplăcut decât revigorant.

Durerea de cap provocată de mahnireală, cu care se luptase toată ziua, îi zvâcni în tâmpile. Băuse cu noii lui prieteni de pahar de la Clubul Bellwether mai mult decât voia să-și amintească. Fusese tentat să dea vina pe Teresa pentru mahnirea lui, dar știa prea bine că era singurul responsabil. La fel în povestea cu pariul ridicol pe care îl făcuse cu Luke Archer și Gavin Miller. Se așteptase ca unul dintre ei să-l sune azi ca să anuleze toată nebunia.

Dacă stătea să se gândească mai bine, chiar putea să dea vina pe Teresa pentru pariu.

Se ridică de la birou și se opri în fața ei.

- Dacă tot ești aici, am putea la fel de bine...

Fața i se luminează, iar ea vru să-și recupereze haina.

- ... să discutăm despre sfârșitul relației noastre, încheie el.

Expresia ei se înăsări și ochii îi scăpărară de furie.

- Nu-mi vine să cred că faci atâta tevatură pentru glumița pe care ți-am făcut-o când ne-am întâlnit!

- Poate dacă mi-ai fi povestit chiar tu despre asta, spusese el, dar nu mai era convins de adevărul cuvintelor lui. Pentru câteva clipe îmbucurătoare, chiar crezuse că femeie frumoasă și atrăgătoare îl dorise pur și simplu pe el ca om. Nu ca miliardar. Nu ca director general. Nici măcar ca așa-zis geniu. Apreciez sinceritatea.

Ea se ridică și întinse brațele spre el.

- Sunt foarte sinceră când spun că sunt îndrăgostită nebunește de tine.

Conturul brațelor ei era o întruchipare a grației, înclinarea ușoară a capului ei implora fără să cerșească și timbrul vocii îi vibra de emoție. Fiecare detaliu era atât de perfect, încât Nathan își dădu seama că i se prezenta în fața ochilor un spectacol foarte iscusit. Dacă Chloe Russell ar fi fost prinsă în ghearele unei emoții atât de puternice pe cât pretindea Teresa, miniona angajată plină de inițiativă s-ar fi repezit spre el și l-ar fi bătut cu pumnii în piept ca să-și sublinieze clar ideea.

Chiar dacă alege să o ignore, se întrebă de unde îi venea imaginea aceea.

- Ai vrut bani sau un loc de muncă? o întrebă el.

- Te-am vrut pe tine, spuse Teresa cu o voce răgușită când își lăsă brațele să coboare de-o parte și de alta a corpului într-un arc elegant.

- Activitatea juridică a companiei?

Era supărat pe el pentru că se lăsase păcălit de femeia din fața lui.

- De ce nu poți să crezi că te iubesc pentru ceea ce ești tu?

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Teresa, nu faci decât să te afunzi și mai mult!

- Am citit un interviu cu tine într-o revistă de afaceri, spuse ea, renunțând la aerul ofensat. Ai spus că bogatul nu-și permit luxul de a se îndrăgosti ca oamenii normali.

- Nu-mi amintesc să fi purtat vreo discuție filozofică despre iubire cu un jurnalist.

- Articolul era de acum zece ani. Făcusem ceva cercetări de curând și dădusem de el.

El căută în adâncurile memoriei și nu își aminti nimic. Firește, pe vremea aceea fusese mai deștept cu femeile, dar mai prost cu presa.

- Ce fel de cercetări?

- Legate de Trainor Electronics. Voiam să-ți propun serviciile mele pentru companie. Ea își scutură părul de pe umeri. Doar că mi-am dat seama că, de fapt, te voiam pe tine. Așa că am încercat să creez iluzia asta, că ne putem îndrăgosti ca oamenii normali. Am crezut că o să-ți placă.

Problema era că îi plăcuse. Mult prea mult.

- Nu-mi plac iluziile, spuse el. Sunt doar minciuni împachetate în haine frumoase.

- Și gata? spuse ea. Mă scoți, pur și simplu, din viața ta după cinci luni de relație?

- O să-ți trimit o brățară cu diamante drept cadou de despărțire, spuse el.

Ea nu reuși să ascundă flacăra aprinsă de lăcomie în ochii ei, chiar dacă afișa un aer de virtute ofensată.

- Păstrează-ți cadoul, spuse ea, înșfăcându-și haina și apropiindu-se de ușă înainte de a arunca o privire peste umăr. Dacă mi-ai da-o acum, ți-aș arunca-o în față!

Trânti ușa în urma ei.

El se sprijini de birou și își frecă pleoapele care parcă îi ardeau. Probabil mahmureala și nesomnul îl făcuseră să se poarte mai dur decât ar fi trebuit. Avea să-i trimită brățara ca să rămână cu conștiința curată. Era curios dacă avea să o păstreze.

Ușa biroului se întredeschise ușor și se întrezări capul lui Chloe cu părul prins frumos în coc.

- Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Trainor, dar vreți să mai rămân?

El aruncă o privire spre ceas, surprins să-și dea seama că era trecut de 18.00. Biata angajată nu era obișnuită

să lucreze până târziu, cum făceau asistentele directorului general.

- Îmi pare rău. Puteți merge acasă. Bănuiesc că vă tesc în plus pentru orele suplimentare.

Ea încuviință din cap.

- Flexitemps este foarte bun cu angajații. Noi suntem buni!

Capul ei se făcu nevăzut, iar ușa se închise încet.

Angajata era amuzantă. Era de un profesionalism ireproșabil, dar Nathan simțea că nu era deloc în acord cu el. Nu era un lucru care să-l deranjeze atunci când ea continua să se ocupe de telefoane și să țină agenda la fel de eficient pe cât o făcuse azi. El avea să se ocupe de toate sarcinile importante pentru moment, când revenea Janice.

Ceea ce îi aminti de notițele de la întâlnire. Îi spusese că avea să i le trimită prin e-mail după ce le termină. Era mai bine să le verifice acum, cât avea încă proaspătă în minte detaliile întâlnirii. Se folosiseră termeni tehnici cu duimul și era convins că fata nu reușise să țină pasul cu discuția chiar dacă scrisese întruna.

Întorcându-se pe scaun și găsind e-mailul pe ecranul lui, începu să citească. Și să citească. Și să tot citească. După ce termină, se lăsă pe spate, privind lung și neîncrezător spre documentul din fața lui.

- Ca să vezi, se pare că Flexitemps ne-a trimis o adekvată vârată profesionistă.

- Îmi pare rău că am întârziat, Grandmillie. Chloe se aplecă să sărute obrazul neted și ridat al bunicii. Cu toată epidemia asta, am fost numită asistentă executivă și a trebuit să lucrez până târziu.

- Să știi că sunt perfect capabilă să-mi pun un bol cu supă, spuse Grandmillie.

- Dar mie îmi place să am pentru cine găti, zise Chloe. Răse în timp ce puse pe masă mâncarea thailandeză luată la pachet. Sau, în cazul de față, pentru cine

cumpăra. Când am trecut pe lângă Boonsong, mirosea atât de bine, încât nu m-am putut abține.

Grandmillie adora mâncarea thailandeză, dar nu-și permiteau prea des să se răsfete cu mâncare la pachet. Cum Chloe avea un salariu mai mare în funcția de asistentă executivă, decisese că meritau să se răsfete puțin. Și era prea obosită ca să mai gătească după ziua stresantă pe care o avusese.

Bunica se ridică și o urmă pe Chloe în zona în care luau masa, folosindu-și bastonul decorat în culori vii ca să-și mențină echilibrul. Pe masa de stejar era deja aranjat setul din porțelan fin cu modele aurii pe care Grandmillie îl primise cadou de nuntă. Spunea că nu avea să-l ia cu ea în viața de apoi, astfel că puteau la fel de bine să-l folosească.

Când se așezară să mănânce, Grandmillie spuse:

- Pentru ce director lucrezi?

- Un mare mahăr. Domnul Trainor în persoană, spuse Chloe. Hm, acest *pad see ew* este fantastic.

- Îți place să lucrezi pentru el?

Chloe mai luă o gură și mestecă încet cât timp se gândi la întrebarea bunicii.

- Nu este neplăcut. Am impresia că nu mă crede în stare să fac multe pentru că sunt doar o simplă angajată temporară, așa că azi nu a complicat lucrurile prea tare.

- Ce frumos din partea lui!

- Bănuiesc că poți să spui și asta. Chloe își puse furculița deoparte. Dar seara a fost foarte interesantă. Chiar când terminam cu notițele pe care le luasem la o întâlnire, a apărut o brunetă înaltă, cu cei mai superbi pantofi Louboutin pe care i-am văzut în viața mea. Zicea că trebuia să ia cina cu el. Când l-am anunțat prin telefon, el n-a părut deloc încântat de sosirea ei, dar i-a spus totuși să intre. Chloe luă o gură de apă și se aplecă în față. Când femeia a ieșit din birou, nu puțin timp după aceea, era foc și pară. A trecut atât de apăsător pe lângă

biroul meu, încât mi-a fost teamă să nu-și rupă tocurele de la pantofii frumoși pe care îi purta.

- Pare că el a anulat întâlnirea, spuse Grandmillie o licărire în ochii ei albaștri.

- Femeia a mormăit ceva despre o brățară, dar n-am văzut să poarte vreuna.

- Nu le oferă bărbații bogați amantelor lor bijuterii când încheie relația cu ele? o întrebă Grandmillie.

- Sunt șocată. De unde știi asta? o tachină Chloe.

- Nu m-am născut ieri, draga mea. Am citit și eu nu-mi

mane de dragoste. De fapt, Grandmillie era o tipă isteată. Avusese un bar cu fostul ei soț, chiar și după ce divorțaseră. Au că știa mai bine decât Chloe cât de complicată putea să fie viața.

- Totuși, nu cred să fi fost amanta lui, spuse Chloe. Sunt sigură că amantele nu vin la biroul iubitului în plină zi. Doar dacă nu-și doresc să devină foarte repede foste amante.

- Poate de aceea a dat-o afară, rosti Grandmillie, trăgând cu furculița puiul *satay* de pe frigărui. A încălcat regulile.

- Teoretic vorbind, nu trebuia ca el să fie înșurat cu o aibă o amantă?

- Nu este înșurat? Grandmillie deveni brusc foarte atentă. Câți ani are omul?

- Este foarte tânăr pentru un director general. „Și foarte sexy.” Poate că e înșurat, dar n-am văzut nici o verighetă.

- Caută-l pe Google pe telefon, îi ordonă bunica ei. Chloe continuă să mănânce.

- Este miliardar. Nu este interesat de o asistentă temporară.

- Nu încă.

Grandmillie puse furculița pe masă și se uită la Chloe.

- Bine. Chloe se ridică și își luă geanta, scoțându-și telefonul și tastând numele lui Nathan Trainor. Alesese o biografie simplă care părea să fie actualizată. Nu este înșurat. Nu a fost niciodată. Este cam ciudat.

- De ce, draga mea?

Bunica se întoarse la puiul ei *satay*.

- Pentru că este atât de... Fusesse cât pe ce să spună chipeș, dar chiar nu voia să-i dea bunicii apă la moară. Atât de bogat!

- Pur și simplu, nu a întâlnit femeia potrivită. Grandmillie își ridică privirea. Până acum.

Chloe îi zâmbi femeii care credea că și regele Angliei ar fi fost norocos să se însoare cu nepoata ei.

- Ești așa de dulce!

- Ha! Înainte de închiderea barului, băieții care voiau să mai stoarcă de la mine o băutură îmi spuneau în toate felurile, dar nicidecum dulce.

- Ei bine, o să fac tot posibilul să-l conving pe Nathan Trainor să mă invite la cină și o să văd dacă îmi place atât cât să ieșim și la a doua întâlnire, zise Chloe, dându-se bătută.

- Fii tu însăși, draga mea, iar el o să-și dea seama.

Chloe se întrebă de câte întâlniri era nevoie ca să primească o brățară scumpă la despărțire. Putea să o vândă și să pună banii la bancă.

capitolul 3

Chloe ieși din liftul care ducea spre biroul directorului cu mult mai multă încredere decât cu o zi înainte. Își purta imitațiile de Louboutin, pantaloni negri de in, o bluză albă și un sacou din stofă. Cumpăraseră sacoul de la Nordstrom după ce fusese redus de patru ori la rând. Nu îl cumpăraseră nimeni până la ea, dar fusese redus pentru că alunecase de pe umeraș și ajunsese sub

suportul rotund pentru haine. Chiar și așa fusese lux, dar era un articol clasic pe care putea să-l poartă până ce se făcea ferfeniță.

O salută afectuos pe Priscilla și fu răsplătită cu un zâmbet binevoitor. Toți oamenii pe care îi întâlnise la Trainor Electronics erau surprinzător de prietenoși și relaxați. Cum era o firmă modernă de high-tech, se așteptase la mai multă încordare și competitivitate. Sau poate că explicația pentru așteptările ei era faptul că fiecărui angajat al acestei firme de tehnologie la care lucrase era mereu în prag de faliment, iar toată lumea își făcea griji pentru propria slujbă. Din nou, blestemul familiei Russell în acțiune.

Nici măcar mărețul domn Trainor nu emana vreun aer de vanitate, ci doar o încredere desăvârșită.

Chloe deschise sertarul de la birou și își așeză geanta înăuntru înainte de a scoate un carnețel. Știa că era de modă veche, dar nu avea niciodată încredere în notițele luate pe tabletă. Ușa de la biroul lui Trainor era închisă, așa că șovăi o clipă în fața ei. Cum beculețul *Nu deranja* de pe consola telefonului nu era aprins, șeful nu avea de ce să se supere dacă era deranjat. Trebuia să-l anunțe că sosise la timp la muncă. Ei bine, chiar cu zece minute mai devreme, dar pe acestea nu avea să le pondeze.

Înainte de a ciocăni la ușă, Chloe își trecu mâna peste părul prins la spate ca să se convingă că era bine strâns în coc. Nu primi nici un răspuns. Din moment ce Roberta Stern îi spusese că Trainor sosea de obicei cu două ore înaintea celorlalți, era ciudat să nu primească nici un răspuns.

Încercă să apese clanța. I se roti în mână cu ușurință, apoi Chloe întredeschise ușa și ascultă. Nici un sunet. Deschise ușa atât cât să se strecoare înăuntru. Biroul părea pustiu. Ei bine, avea să se întoarcă la biroul ei și să aștepte ca Trainor să-și facă apariția. Apoi privirea îi ateriză pe un pardesiou bărbătesc aruncat peste unul dintre

scaunele din fața biroului. Se uită mai bine și descoperi o servietă sprijinită de brațul scaunului.

Deci fusese acolo.

Dădu să se întoarcă pentru a-i verifica din nou programul, gândindu-se că ratase vreo întâlnire organizată dis-de-dimineață, când un geamăt scăzut și lung răsună dinspre birou.

Scaunul cu spătar înalt era întors, astfel că spătarul era orientat spre ea. Amintindu-și de prezența Teresei Fogarty cu o seară înainte, se întrebă dacă, ducându-se pe partea cealaltă a biroului, nu avea să vadă ceva ce chiar nu-și dorea să vadă. Cu toate acestea, scaunul nu se mișcă nici o clipă cât rămase ea pe loc și, judecând după fizicul impresionant al lui Trainor, omul trebuia să fie foarte activ când se lăsa în voia pasiunii.

Ocoli pe vârfuri colțul biroului și se uită spre scaun.

- Oh, Dumnezeu! spuse ea cu râsuflarea întretăiată.

Șeful ei zăcea pe scaun, cu picioarele lui lungi întinse în față, în timp ce capul îi era lăsat într-o parte, iar brațele îi atârnavă fără vlagă peste cotiere. Avea ochii închiși și pielea îi era de o culoare roșiatică și nefirească.

- Domnule Trainor!

Ea își azvârli carnețelul pe birou și se repezi spre el. Pleoapele lui se întredeschiseră când ea se aplecă să caute dacă era rănit.

- Mi-e așa de cald, mormăi el. Cine ești tu? Stai, profesionista.

Închise din nou ochii. Ea își lipi dosul palmei pe fruntea lui. Pielea îi ardea. Apucă iute telefonul și o sună pe Priscilla.

- Domnul Trainor este foarte bolnav. Avem vreun cabinet medical în clădire?

- Trimit pe cineva imediat, spuse Priscilla.

Chloe nu știa sigur dacă trebuia să-l lase singur, pentru că el risca să alunece de pe scaun. Totuși, decisă că era cel mai bine să încerce să-i scadă puțin temperatura.

Fugi până în bucătărie și improvizează în grabă câteva comprese de gheață.

Revenind iute la birou, ea îi lipi o compresă de gât și îi puse alta pe creștet.

- Ah, făcu el și inspiră adânc. Ce bine e! Ești isteț, micuță profesionistă.

- Sunt Chloe Russell, angajata temporară, spuse ea încercând să-l readucă cu picioarele pe pământ.

Priscilla intră în fugă.

- Asistenta urcă imediat. Și au sunat la medicul domnului Trainor. Ce s-a întâmplat?

- Arde, spuse Chloe. Bănuiesc că a luat gripă de la Janice.

- Arată groaznic, șopti Priscilla. De ce nu a rămas acasă?

- Nu sunt bolnav, murmură Trainor. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

- Cu cât sunt mai mari, cu atât ți-pă mai tare, spuse Chloe, mutând compresa de gheață pe cealaltă parte a gâtului, iar el, cu alt oftat fericit, își împinse obrazul spre gheață. Pun pariu că el este un pacient dificil.

Asistenta intră în goană pe ușă, urmată de Robert și de doi directori. Chloe se dădu laoparte pentru ca personalul lui Trainor să se ocupe de problemă.

Termometrul electronic piui.

- Are 40 temperatura, spuse asistenta cu vocea ascuțită de îngrijorare. Se uită spre directori. Eu nu pot face nimic. Trebuie să fie dus imediat la spital.

- Nu, rosti Trainor, chinuindu-se să se îndrepte de spate. Nu sunt bolnav.

Asistenta afișă un zâmbet amabil și plin de neîncredere.

- Medicul dumneavoastră o să ajungă cât de curând. El o să decidă. Femeia aruncă o privire spre compresele de gheață improvizate de Chloe. Îi păstrăm compresele.

- Pot să mai fac, se oferi Chloe.

Sigur că Trainor avea un medic personal care să se prezinte la cerere la biroul lui.

Asistenta încuviință din cap, iar Chloe o zbughi din nou spre bucătărie. Ținea apăsată o pungă de gheață pe pulsul uneia dintre încheieturile lui Trainor, când un tânăr subțire cu părul de un roșu-închis intră pe ușă.

- Doctore Cavill. Vocea asistentei răsună plină de ușurare. Are temperatura 40. Este în hipertermie, dar n-am vrut să-i dau nimic înainte să vii tu.

- Și sigur zice că nu este bolnav, spuse doctorul. Chloe observă efortul pe care îl depuse Trainor ca să deschidă ochii.

- Normal. Doar mahmureală. Nu, asta a fost ieri. Poate că sunt bolnav.

- Ei bine, mărturisirea asta înseamnă că este aproape cu un picior în groapă, spuse doctorul.

Chloe căută semne de îngrijorare, dar figura lui Cavill era impenetrabilă.

- Trebuia să-ți faci vaccinul împotriva gripei, cum ți-am recomandat. Acum suporti consecințele.

Trainor își întoarse fața de la doctor și privirea i se opri pe chipul ei. Păru nedumerit o clipă. Apoi fața i se luminează.

- Chloe Russell, angajata temporară.

Ea încuviință din cap.

- Da, domnule.

- Ce bine e, repetă el și începu să aiureze din nou.

Doctorul se uită spre cei câțiva oameni adunați în jurul marelui scaun de birou.

- Știe cineva de cât timp are febră?

- Eu l-am găsit așa când am ajuns la birou la 7.50, spuse Chloe.

- Când i-ai pus compresele de gheață?

Cavill se uită la asistentă când rosti întrebarea.

Ea făcu semn din cap spre Chloe.

- Îi pusesese deja două când am ajuns eu.

Fugi până în bucătărie și improvizează în grabă câteva comprese de gheață.

Revenind iute la birou, ea îi lipi o compresă de gheață pe creștet.

- Ah, făcu el și inspiră adânc. Ce bine e! Ești istetă, micuță profesionistă.

- Sunt Chloe Russell, angajata temporară, spuse ea încercând să-l readucă cu picioarele pe pământ. Priscilla intră în fugă.

- Asistenta urcă imediat. Și au sunat la medicul domnului Trainor. Ce s-a întâmplat?

- Arde, spuse Chloe. Bănuiesc că a luat gripă de la Janice.

- Arată groaznic, șopti Priscilla. De ce nu a rămas acasă?

- Nu sunt bolnav, murmură Trainor. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

- Cu cât sunt mai mari, cu atât tipă mai tare, spuse Chloe, mutând compresa de gheață pe cealaltă parte a gâtului, iar el, cu alt oftat fericit, își împinse obrazul spre gheață. Pun pariu că el este un pacient dificil.

Asistenta intră în goană pe ușă, urmată de Roberta și de doi directori. Chloe se dădu laoparte pentru ca personalul lui Trainor să se ocupe de problemă.

Termometrul electronic piui.

- Are 40 temperatura, spuse asistenta cu vocea ascuțită de îngrijorare. Se uită spre directori. Eu nu pot face nimic. Trebuie să fie dus imediat la spital.

- Nu, rosti Trainor, chinându-se să se îndrepte de spate. Nu sunt bolnav.

Asistenta afișă un zâmbet amabil și plin de neîncredere.

- Medicul dumneavoastră o să ajungă cât de curând. El o să decidă. Femeia aruncă o privire spre compresele de gheață improvizate de Chloe. Îi păstrăm compresele.

- Pot să mai fac, se oferi Chloe.

Sigur că Trainor avea un medic personal care să se prezinte la cerere la biroul lui.

Asistenta încuviință din cap, iar Chloe o zbughi din nou spre bucătărie. Ținea apăsată o pungă de gheață pe pulsul uneia dintre încheieturile lui Trainor, când un tânăr subțire cu părul de un roșu-închis intră pe ușă.

- Doctore Cavill. Vocea asistentei răsună plină de ușurare. Are temperatura 40. Este în hipertermie, dar n-am vrut să-i dau nimic înainte să vii tu.

- Și sigur zice că nu este bolnav, spuse doctorul. Chloe observă efortul pe care îl depuse Trainor ca să deschidă ochii.

- Normal. Doar mahmureală. Nu, asta a fost ieri. Poate că sunt bolnav.

- Ei bine, mărturisirea asta înseamnă că este aproape cu un picior în groapă, spuse doctorul.

Chloe căută semne de îngrijorare, dar figura lui Cavill era impenetrabilă.

- Trebuia să-ți faci vaccinul împotriva gripei, cum ți-am recomandat. Acum suporti consecințele.

Trainor își întoarse fața de la doctor și privirea i se opri pe chipul ei. Păru nedumerit o clipă. Apoi fața i se lumină.

- Chloe Russell, angajata temporară.

Ea încuviință din cap.

- Da, domnule.

- Ce bine e, repetă el și începu să aiureze din nou.

Doctorul se uită spre cei câțiva oameni adunați în jurul marelui scaun de birou.

- Știe cineva de cât timp are febră?

- Eu l-am găsit așa când am ajuns la birou la 7.50, spuse Chloe.

- Când i-ai pus compresele de gheață?

Cavill se uită la asistentă când rosti întrebarea.

Ea făcu semn din cap spre Chloe.

- Îi pusese deja două când am ajuns eu.

- Bine gândit, zise doctorul. Își ridică trusa și o așeză pe birou. Lăsați-ne puțin singuri ca să-mi examinez pacientul.

Chloe puse compresa pe birou și ieși odată cu ceilalți, închizând ușa în urma ei. Priscilla se întoarse la recepție, dar Roberta și cei doi bărbați rămaseră lângă ușa. Chloe se așeză și verifică agenda șefului ei, descoperind că avea întâlniri organizate aproape una după alta. Ridică ochii spre Roberta.

- Să anulez toate întâlnirile pe care le are domnul Trainor azi?

Roberta se întoarse spre bărbatul mai scund în al cărui birou fusese Trainor cu o zi înainte.

- Phil, ai putea să arunci o privire pe agenda domnului Trainor ca să vezi dacă este ceva urgent?

Phil ocoli biroul și se aplecă peste umărul lui Chloe.

- Sărmanul, chiar nu face altceva decât să participe la ședințe, mormăi el după câteva secunde, vocea lui trădând urma unui accent străin. Puteți anula totul, mai puțin întâlnirea de la ora 15.00. O să mă ocup eu de ea. Dacă are cineva întrebări, îl trimiteți la mine. Eu sunt Phil Riviere. Vicepreședinte executiv.

Cu un zâmbet care trebuia să fi fermecat mii de femei, el întinse mâna spre Chloe.

Chloe dădu mâna cu el și încuviință din cap.

- Anulez prin e-mail sau telefon? întrebă ea, neștiind care era protocolul la acest nivel.

Phil verifică ședințele din program.

- Prin e-mail este în regulă. După ce îl scrieți, eu îl pot aproba.

Chloe încuviință din cap și se apucă să tasteze. Scrisese un paragraf decent când ușa se deschise și ieși Cavill.

- Cum este? îl întrebă Roberta.

- Am reușit să-l întind pe canapea, dar nu a putut să facă mai mult de atât, spuse Cavill. Cred că este doar

gripă, dar vreau să mai fac câteva investigații tocmai pentru că are o febră așa de mare. Lăsați-mă să pregătesc transferul la spital.

Își scoase mobilul, apoi se îndepărtă de birou și se opri lângă ferestre, unde vorbi atât de încet, încât Chloe nu reuși să prindă nici un cuvânt.

Ușa biroului se deschise, iar asistenta scoase ușor capul, privind în jur până ce o zări pe Chloe.

- Domnul Trainor te cheamă, spuse ea.

- Pe mine?

Degetele lui Chloe se opriră pe tastatură.

- Zice că îl faci să se simtă mai bine, spuse asistenta. Delirează din cauza febrei, deci ar fi mai bine să facem ce vrea. Așa o să se liniștească.

- Bine.

Chloe se ridică în picioare și își trecu palmele peste partea din față a coapselor, în timp ce directorii rămaseră cu privirea ațintită spre ea. O urmă pe asistentă în biroul lui Trainor până ce ajunseră în dreptul canapelei mari din piele aflate în zona de relaxare de lângă fereastră.

Șeful ei stătea cu capul pe una dintre pernele cu dungi, cravata îi dispăruse și cămașa îi era descheiată atât cât să dezvăluie câteva fire de păr castaniu de pe piept. El se mișcă agitat și se uită în jur cu o privire dezorientată.

- Fă ceva ca să mă simt mai bine, Chloe, mormăi el. Să fie mai bine, așa cum a fost cu raportul.

Chloe se uită la asistentă.

- Cum să fac asta?

- Poate să-i pui din nou o compresă? Tu ai fost prima care le-a folosit. Este posibil să-și amintească asta. Rămâi acolo! Îți aduc eu.

Trainor se întoarse pe o parte, iar unul din brațe îi alunecă de pe marginea pernelor, mâna aterizând fără vlagă pe covor. Chloe îngenunche și își înfășură degetele peste încheietură ca să o ridice la loc pe canapea.

Era ca și cum ar fi atins ceară care se topea de pe o lună-nare. Nu mai simțise niciodată o piele atât de fierbinte. Nu era de mirare că el voia să se simtă mai bine.

Asistenta se întoarse cu compresa, iar Chloe o lipi de gâtul lui, cum făcuse cu prima. Fu răsplătită de un surâs care curbă buzele șefului ei. El rămase neclintit, de parcă ar fi savurat senzația de rece de pe gât. Câtă vreme ea ținu compresa nemișcată, își dădu seama că mâna i se strecurase în cămașa deschisă și brațul atingea ușor pielea fierbinte de pe pieptul lui de fiecare dată când Trainor inspira, răsuflarea lui gădilându-o.

Era și mai rău acum, când Ingenunchease și era la același nivel cu fața lui. Putea să observe cum textura pielii lui se schimba de la maxilarul bărbierit spre pielea fină de la tâmplă. Putea să urmărească unduirile părului până după conturul urechii. Putea să numere micile riduri care i se desenau la coada ochiului. Era ca și cum ar fi fost cu el în pat.

Gândul o făcu să se tragă brusc în spate, lăsând pachetul de gheață să alunece pe clavicula lui. El deschise ochii. Acum vedea și striatiile de un cenușiu-închis și deschis care îi colorau irisurile. El se încruntă, iar Chloe bănuî că se străduia din nou să-și amintească cine era.

Ea coborî privirea și se concentră să pună compresa la locul ei când doctorul se apropie de canapea.

- Am aranjat totul, anunță el.

Chloe dădu să se ridice, dar bărbatul îi făcu semn să nu se miște. Apoi luă încheietura lui Trainor ca să verifice pulsul, uirându-se încruntat la ceas. Mormăi ceva în șoaptă înainte să așeze ușor mâna șefului ei pe canapea.

Oricât și-ar fi dorit să știe care era starea bolnavului, ea nu îndrăzni să întrebe. Era doar o angajată temporară, dând o mână de ajutor pentru câteva minute înainte de a se întoarce la anulara întâlnirilor lui.

Dar el părea atât de bolnav, încât ea nu reuși să-și înăbușe neliniștea. La urma urmei, dincolo de hanii

și puterea pe care le avea, era doar un om. Când era bolnav, simțea durerea și suferința la fel ca oricine altcineva. Fără să se mai gândească, se întinse și îi îndepărtă pătul de pe față într-un gest de alinare. În ciuda oamenilor care roiau în jurul lui, părea ciudat de singur.

Se întrebă dacă Teresa l-ar fi îngrijit în cazul în care ar fi fost certati. În timp ce încercă să-și închipuie cum ar fi ocupat de un bolnav bruneta aceea sofisticată, trei bărbați cu o targă trecură pragul ușii cu pași apăsați.

Marea agitație care se stărni după aceea încetă brusc când Trainor deschise ochii și zări targa.

- Nu! spuse el.

- Nathan, ai febră foarte mare, spuse Cavill, aplecându-se peste marginea canapelei.

Pentru prima dată, Chloe remarcă o îngrijorare reală pe chipul doctorului.

- Trebuie să mergi la spital ca să facem analize.

- Nu! spuse iar șeful ei. Fără spital.

Doctorul și Trainor se fixară din priviri vreme îndelungată. Cavill se ridică.

- Bine, fără spital. Dar te duci acasă cu ambulanța pentru că eu nu te car până la mașină.

Trainor închise ochii.

- Pot să merg singur.

Cavill râse.

- Pe naiba!

El le făcu semn infirmierilor să vină mai aproape.

Chloe se retrase de lângă oamenii care îl ajutau pe Trainor să se așeze pe targă. Șeful ei încercă să se ridice singur, dar genunchii îi cedară, iar infirmierii îl prinseră chiar înainte să se prăbușească pe podea.

- Ce tip solid, observă unul dintre ei când se chinuî să-l așeze pe targa cu roți.

În timp ce îl duseră spre ușă, Chloe o luă ușor spre bucătărie ca să lase compresa încălzită.

- Chloe, spuse Trainor. Vino cu mine! Mă simt mult mai bine.

- Poftim? întrebă Chloe pe un glas ascuțit. Ea aruncă o privire spre doctor, care mergea în urma patului mobil. Nu sunt asistentă.

- Nu este o problemă, zise Cavill. O să fiu eu cu el. El se încruntă brusc. Ai făcut vaccinul împotriva gripei?

- Da. Chloe făcea mereu vaccinul pentru că nu voia să pună în pericol sănătatea lui Grandmillie. Ce contează?

- Nu vreau să-mi fac griji că iei ce are Nathan.

Nu ar fi trebuit să fie atât de sinceră.

- Eu am voie să merg cu ambulanța?

Se agăța de un fir de pai.

Doctorul ridică din umeri.

- Este o ambulanță privată. Poți face orice îți dorește Nathan.

- Chloe.

Acum Trainor vorbește pe tonul autoritar al unui director.

- Fă-i pe plac, spuse Cavill.

Chloe își încheștă pumnii pe compresa învelită în prosop și o luă pe urmele lor, oprindu-se în treacăt la birou ca să-și recupereze geanta din sertar. Când trecură pe lângă Roberta, Chloe aruncă o privire rugătoare spre directoarea de la resurse umane. Roberta o interpretă greșit, spunând:

- O rog eu pe Priscilla să anuleze întâlnirile.

Apoi se trezi între pereții liftului directorial, îndreptându-se spre ambulanța care îi aștepta.

În vreme ce mașina cea mare se strecura pe străzile New Yorkului, Chloe stătu înțepenită de o parte a târgii pe care era întins Trainor, iar Cavill de cealaltă parte. În ciuda zdruncinăturilor provocate de gropile din asfalt, șeful ei părea să se fi cufundat într-un somn profund.

Scăpase de compresa încălzită și acum își ținea mâinile împreunate în poală, privind pe geamul din spate și întrebându-se unde se ducea.

Întoarse brusc capul când medicul începu să vorbească.

- Nu cred că ne-am mai întâlnit. Ben Cavill. El întinse mâna.

- Chloe Russell, spuse ea și îi strânse mâna. Sunt asistentă temporară a domnului Trainor. Janice are gripă.

- Cine nu are gripă zilele astea? spuse doctorul.

Strânsoarea lui era fermă și reținută, dar ochii îi erau scrutători. Chloe se simțea ca un microb analizat la microscop.

- De cât timp lucrezi pentru el?

- De ieri. Cum doctorul începuse conversația, ea hotărî că putea să pună întrebări: O să fie bine? Este atât de fierbinte!

Buzele doctorului se strânseră ușor, iar Chloe își dădu seama de dublul înțeles pe care îl dădu fără să vrea frazei ei. Se înroși, dar hotărî să ignore senzația.

- Se îmbolnăvește atât de rar, încât nu știu dacă este predispus la febră mare, dar bănuiesc că este doar reacția normală a corpului lui la gripă. Desigur, o să-l supraveghez îndeaproape ca să mă asigur că nu este o pneumonie sau ceva mai grav.

- Ești doctorul lui de multă vreme? îl întrebă Chloe.

- De când am terminat Facultatea de Medicină, spuse Cavill. Suntem prieteni din copilărie, așa că nu-i țin sub observație doar sănătatea fizică.

Părea ca și cum ar fi încercat să-i trimită un fel de avertisment, dar ea nu înțelegea de ce. Sincer vorbind, era mai împăcată știind că Trainor avea un prieten care să-l supravegheze pe perioada bolii.

- Este norocos să te aibă alături.

Sprâncenele lui Cavill se arcuiră, iar bărbatul păru uluit.

- Nu sunt sigur că el ar fi de acord cu asta acum.

- Unde mergem? îl întrebă Chloe după un moment de tăcere.

- La casa lui Nathan din West Side.

Cavill continua să o privească atent.

Pentru a-i evita ochii cercetători, ea cobori privirea spre bărbatul de pe targă. Încă avea în obraji culoarea aceea febrilă, dar acum nu se mai agita de pe o parte pe alta de parcă l-ar fi durut tot corpul.

Ambulanța se opri după ce luă un viraj. Infirmierii săriră din vehicul și descărcară iute targa. Cavill o ajută să iasă prin spatele mașinii și îi conduse pe toți spre ușa din față a unei clădiri moderne și înalte, placate cu granit.

- Iau un taxi ca să mă întorc la birou, spuse Chloe.

Era sigură că Trainor Electronics avea să îl deconteze.

- Aș prefera să rămâi, spuse Cavill. În delirul lui, se pare că a făcut o fixație și crede tu îl îngrijești.

Doctorul nu părea din cale afară de bucuros să o știe implicată în poveste, dar nici Chloe nu părea. Era cea mai ciudată situație în care se găsisse vreodată în viața ei.

În timp ce o luă pe urmele târgii și ieși din liftul de la etajul marcat cu P-2, Chloe se uită lung la uriașul candelabru din bronz și cristal care atârna aproape la nivelul ochilor în galeria pe care o traversau. O balustradă din lemn sculptat superb se undula pe trei laturi ale spațiului deschis înainte de a cobori de-a lungul unei scări mărețe care ducea spre podeaua extraordinară placată cu mozaic de marmură de dedesubt. Cavill se îndreptă valvărtej spre un coridor larg, acoperit cu un covor oriental cu modele în auriu și albastru, iar Chloe fu nevoită să alerge ca să-i prindă din urmă.

Bogații chiar erau diferiți.

O femeie îmbrăcată într-o uniformă apretată de asistență medicală ieși pe ușa de la capătul coridorului și veni să-i întâmpine.

- Am pregătit perfuzia pentru hidratare, îi spuse ea doctorului.

El încuviință din cap și îi trimise pe infirmieri în cameră, apoi se întoarse spre Chloe.

- Poți aștepta în dormitorul din dreapta. După ce îl dezbrăcăm și îl punem în pat, vedem dacă i se mai pare că îi este mai bine în prezența ta.

El afișă un zâmbet încordat înainte de a se face nevăzut dincolo de ușa cea mare.

Chloe se aventură în dormitorul arătat de medic. Înăuntru descoperi o combinație surprinzător de armonioasă de mobilier modern și antic.

- Sigur a angajat un designer foarte bun, mormăi ea, trecându-și degetul peste contururile netede ale unui cal sculptat în ceramică chinezească.

Camera nu păstra vreo tușă personală, nimic nu lăsa să se înțeleagă că ar fi locuit cineva acolo, deci că trebuia să fie cameră de oaspeți. Ușile glisante o ademîniră să pășească dincolo de zona de relaxare în care șezlongul de un galben aprins părea numai bun pentru o după-amiază lungă petrecută în tihnă cu o carte bună în mână.

Ea apăsă glisorul și își dădu seama că nu era blocat.

- Firește, nimeni nu îndrăznește să se cațare cincizeci de etaje, își aminti ea.

Ieșind afară, simți cum i se taie răsufarea. Terasa se estindea în fața ei, în stânga și în dreapta. Copaci în mărime naturală, în ghivece uriașe din teracotă, foșneau în adierile șuierătoare ale vântului, în timp ce peste tot pe unde se uita jardinierele licăreau cu minunate flori de toamnă. Șezlongurile erau ridicate pe platforme astfel încât să poți urmări navele și șlepurile ce traversau râul Hudson sau să-ți delectezi privirea cu culorile autumnale ale stâncilor care înfrumusețau coasta New Jersey-ului. Totul era completat de mese la care să mănânci,

copertine și umbrele care să facă umbră și două fântâni care își murmurau susurul liniștit.

Chloe doar privi uluită în jur. Terasa era dovada unei bogății mult mai mari decât orice și-ar fi putut închipui vreodată. Trăgându-și reverele ca să se apere de vântul puternic, traversă dalele mari și pătrate până la balustradă, trase adânc în piept și privi sub ea. Ai fi zis că mașinile și taxiurile care goneau pe strada îngustă de dedesubt erau de jucărie. Se îndreptă din nou de spate și rămase cu privirea ațintită spre un remorcher care înainta pe râul Hudson, împingând cu prova o barjă de trei ori mai mare. Erau unele momente în viață când se simțea exact ca remorcherul acela, căutând să-și croiască un drum înainte, pentru ea și Grandmillie, împotriva unui curent care o împingea înapoi spre învolburarea oceanului.

- Domnișoară Russell!

Cavill părea enervat.

Ea se întoarse repede de pe terasă, sperând că nu o striga de multă vreme.

- Îmi pare rău. Este o priveliște absolut uluitoare aici, spuse ea.

El nu se mai obosi să răspundă la observația ei.

- Nathan vrea să-ți citești un raport, spuse el.

- Un raport?

Lucrurile deveneau tot mai ciudate.

- Un raport de marketing la care spune că ai lucrat.

- Oh, cel pe care l-am modificat. Este pe calculatorul de la birou.

- Ai un smartphone? o întrebă doctorul.

Chloe își scoase Droid-ul din geanta pe care o purtase după ea.

- Roagă pe cineva să ți-l trimită prin e-mail. Cavill se răsuci pe călcâie și reveni în camera de oaspeți, așteptând ca ea să-l urmeze. Pentru ce agenție lucrezi temporar?

- Flexitemps, spuse Chloe și alergă după el.

De ce era interesat de asta?

Cavill încetini când se apropiară de dormitorul principal.

- Temperatura i-a scăzut ușor și are momente de luciditate, urmate de clipe de halucinații, spuse cu o voce scăzută în timp ce deschise ușa.

Chloe surprinse neliniștea din ochii lui și îi iertă doctorului asprimea cu care o trata.

Întră în încăpere și clipi. În colțul opus al camerei se dezvăluia un perete de sticlă, cu o priveliște asemănătoare celei care o fascinase pe terasă. Cavill o luă spre stânga și o făcu să întoarcă privirea spre patul dispus pe peretele orientat spre ferestre. Spera să existe măcar câteva draperii grele care să ferească încăperea de toată lumina aceea năucitoare.

Uită complet de orice priveliște când își zări șeful întins pe patul uriaș, purtând un tricou de un albastru-închis. Era acoperit cu un cearșaf până spre jumătatea pieptului și avea o perfuzie la unul din brațe. Ochii îi erau închiși și îi păreau cufundați în orbite. O culoare nefirească încă îi întuneca obrazii, iar mâinile îi zăceau încordate deasupra așternuturilor. Asistenta, o blondă de o frumusețe uimitoare, care părea să fie mai în vârstă cu zece ani decât Chloe, stătea de cealaltă parte a patului și verifica un monitor.

Cavill îi făcu semn femeii să se apropie de locul în care se opriseră, la vreo treizeci de centimetri de pat. Vorbi în șoaptă:

- Tricia Oliver, ți-o prezint pe Chloe Russell.

Asistenta îi strânse mâna.

- Domnul Trainor tocmai a întrebat de tine.

Doctorul strânse din buze. Arătă cu degetul un loc din dreptul ferestrelor.

- Poți suna pentru raport de acolo.

Chloe se îndepărtă de doctorul morocănos și făcu rost de raport. Când se apropie din nou de doctor, el îi făcu semn să se așeze pe fotoliul de lângă pat.

- Bun, acum citește!

Ea mări scrisul de pe telefon și începu să citească.

- Analiză de marketing pentru produsul cu numărul 7-2-2 de Richard Sinclair.

Nu schimbase titlul, deși fusese tentată să o facă. Aruncă o privire spre Trainor. Stătea cu ochii închiși și mâinile nemișcate. Trebuia să fie un semn bun. Ea începu să citească primul paragraf, modificându-l și mai serios în gând, pe măsură ce prezentarea orală sublinia noi probleme de structură a frazei.

Uită complet de publicul ei și trecu la cel de-al doilea paragraf.

Un chicot slab se auzi dinspre pat. Ea se opri și ridică privirea. Ochii lui Trainor rămaseră închiși, dar un zâmbet i se desena pe buze.

- Știam eu.

- Ce anume? îl întrebă ea.

- Sunteți o profesionistă sub acoperire, spuse el.

- Nu știu la ce vă referiți.

- Sinclair nu a scris niciodată o frază atât de bună.

- Mi-ați permis să fac unele modificări, spuse Chloe, nefiind sigură dacă era jignit de corecturile ei.

El își întoarse capul pe pernă și deschise ochii, combinația uluitoare a notelor de cenușiu-închis și deschis trezind înăuntrul ei un licăr de fascinație.

- Nu mă așteptam la o treabă atât de bună. V-ați ascuns foarte bine talentele.

- Mulțumesc. Satisfacția o făcu să simtă un val de căldură. Merg mai departe?

- Nu, spuse el și întoarse capul din nou. Am vrut să-mi confirm bănuielile. Cine ești tu, Chloe Russell?

Chloe aruncă o privire întrebătoare spre doctor. Nu știa dacă trebuia să mai spună ceva sau să-l lase

pe Trainor să doarmă. Cavill îi făcu semn din cap să continue.

Problema era că nu știa ce să spună.

- Sunt doar o angajată temporară, spuse ea. Dar am lucrat pentru mai multe companii mici, firme la început de drum, așa că a trebuit să învăț diverse lucruri despre fiecare aspect al afacerii. Chiar și contabilitate, care nu este nicidecum preferata mea.

Ea făcu o grimasă comică, apoi își dădu seama că ochii lui erau închiși și nu o mai vedeau.

- Nici a mea, o surprinse el spunând.

Cavill făcu un pas înainte.

- Nathan, mai am de făcut o vizită, dar vin să te văd peste câteva ore. Tricia o să-ți verifice temperatura. Iar Chloe o să-ți țină companie.

Chloe aproape că scoase o exclamație de uimire. Din fișa postului ei nu făcea parte statul de veghe la căpătâiul unui bolnav. Doctorul păru amuzat. În timp ce se îndreptă spre ușă, Chloe sări din fotoliu și se duse după el.

- Doctore Cavill, eu nu sunt asistentă la domiciliu.

- Trebuia să lucrezi azi pentru domnul Trainor? o întrebă doctorul, oprindu-se chiar în fața ușii.

- Ca asistentă executivă, spuse Chloe. În biroul lui.

Cavill dădu să traverseze coridorul.

- O rog eu pe Roberta să-i explice angajatorului tău noua misiune pe care o ai. Bănuiesc că o să fie de acord. Tonul îi redeveni ironic. Ne vedem mai târziu, domnișoară Russell.

Chloe își puse mâinile în șolduri și privi încruntată spatele doctorului. Habar nu avea ce să facă.

capitolul 4

Când se întoarse în dormitorul principal, Trainor se agita din nou în așternuturi.

- Vorbește cu el, spuse asistenta. Vocea ta pare să-l ajute.

- Hmm, domnule Trainor, sunt Chloe Russell. Sunt aici.

Chloe întinse mâna ca să-i atingă ceafa, sperând că astfel avea să-i atragă atenția. Căldura pielii lui aproape că îi arse degetele. Își retrase brusc mâna.

- N-ar fi trebuit să accept pariul, mormăi Trainor, trăgând de lenjeria de pat. Cum naiba a reușit Archer?

Căutând înnebunită o soluție prin care să-i distragă atenția, Chloe observă o carte așezată pe noptieră, un thriller cu spioni scris de Gavin Miller.

- Vreți să vă citesc?

El deschise din nou ochii lui extraordinari. De astă-dată, erau încețoșați.

- Ești angajata temporară cu mâinile reci.

- Da.

Ea înșfăcă iute volumul și îl deschise la pagina marcată de semnul de carte.

- Best îl înfruntă pe Pasternak la masa din camera de interogatoriu. Pasternak se uită la ceas. „Ai două minute să te hotărăști.” Best zâmbi. „N-am nevoie de două minute.” Pasternak așteptă. Best continuă să zâmbească. În cele din urmă, Pasternak vorbește: „Zâmbetul tău mă irită. Îl pun pe Smeltin să se apuce să-ți scoată tot...”

O alarmă electronică începu să țiuie, iar Chloe scâpă tulburată cartea din mână. Asistenta mormăi ceva în șoaptă în timp ce verifică unul dintre ecrane.

- Ce se întâmplă? întrebă Chloe, în timp ce alarma îi țiuie în urechi, iar bătăile inimii ei o luară nebunește de goană. Verifică pieptul lui Trainor ca să se asigure că încă se ridică și cobora.

- Îi crește temperatura, spuse Tricia, apăsând pe un buton care amuți alarma. Trebuie să i-o coborâm repede.

- Pot să fac comprese de gheață. Știi unde este bucătăria?

Chloe se ridică grăbită de pe scaun.

- Ar fi mai bună o baie caldută. Tricia arată spre ușa din colțul opus al încăperii. Baia este acolo. Lasă să curgă apa la temperatura camerei, iar eu chem pe cineva ca să ne ajute să-l ducem până acolo.

Trainor strângea în pumnii încheieturi tivul tricoului.

- Hainele mele! Ard!

Tricia îl apucă de încheieturi pe Trainor.

- Domnule Trainor, rămâneți calm! Vă scoatem hainele. O să fie bine.

- Ard! strigă Trainor când Chloe se îndreaptă spre baie. Să vină angajata temporară!

Chloe se întoarce spre șeful ei temporar. El își eliberase mâinile din strânsoarea Tricie, iar acum se trăgea cu mișcări agitate de tricou.

- Încearcă să-l liniștești, spuse Tricia. Eu îi scot perfuzia înainte să și-o smulgă singur.

Chloe se apropie de pat. Trainor dăduse cearșafurile laoparte. Chiar nu știa ce trebuia să facă.

- Domnule Trainor, sunt aici. Cum pot să vă ajut?

Cu o privire îngrozită, el se uită lung spre pantalonii de pijama. Nu mai trăgea de tricou, dar începuse să dea din picioare.

- Scoate-i!

Tricia încerca să prindă brațul cu perfuzia, dar Trainor se zbătea înnebunit. Panica se strânse ca o menghină în gâtul lui Chloe. Trebuia să-i distragă atenția. Care era prenumele lui?

- Nathan! strigă ea, apucându-i încheietura și agățându-se de ea ca de ultima speranță. Trebuie să stai nemișcat!

Șocat sau supus, Trainor o lăsă să-i oprească zbaterea. Tricia scoase repede perfuzia și îi puse un bandaj.

- Ajută-l să rămână liniștit cât timp pregătesc baia și chem pe cineva să ne ajute.

El începu iar să se tragă de tricou. Ea îi cuprinse capul foarte fierbinte între mâini, iar Trainor își întoarse fața spre ea în timp ce Chloe veni mai aproape.

- Sunt angajata temporară. Sunt aici.

Chloe se trezi că se afla la câțiva centimetri de directorul general cu halucinații al unei corporații de miliarde de dolari. Aproape că stătea de-a curmezișul pe pieptul lui și simțea cum căldura febrei lui îi pătrundea prin bluza de mătase. Ea domoli apăsarea mâinilor pe capul lui, lăsându-le să alunece în jos și să se oprească pe umerii lui ca să-l îndrepte de spate.

- Nu, spuse el, cuprinzând-o în brațe și lipind-o de el, chipul lui Chloe ajungând să se odihnească pe umărul lui.

Ea încercă să se îndepărteze ușor ca să vadă dacă îi dădea drumul. Dar strânsoarea lui deveni doar mai puternică.

- Domnule Trainor, vă rog, îl imploră ea și întoarse capul. Pieptul lui părea ca un zid de oțel, iar brațele lui ca niște cabluri care se strângeau în jurul ei. Îi auzea inima bătând într-un ritm nebunesc. Nu pot să respir, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

- Ai stins focul, spuse el.

Chloe rămase nemișcată pentru că orice împotrivire părea să-l facă să strângă și mai tare. În ciuda forței lui febrile, fu încercată de un straniu sentiment de siguranță în timp ce stătea întinsă pe corpul lui fierbinte; strânsoarea îi era ademenitoare, nu amenințătoare. El doar își dorea ca ea să rămână în brațele lui.

- Inima mea, spuse el.

- Vă doare inima?

Oare risca să facă un infarct?

- Nu, pariul ăla stupid.

- Ați făcut un pariu?

Ușurarea și stânjeneala o cuprinseră în involburarea lor când auzi că se deschidea ușa. Tricia venise cu ajutoare. Chloe spera să nu fi venit dezaprobatul doctor Cavill. Părerea pe care medicul o avea despre ea nu se putea îmbunătăți în vreun fel dacă o găsea aproape în pat cu Trainor.

- Bine, Chloe, acum poți să te ridici, se auzi vocea Triciei în spatele ei.

- Nu vrea să-mi dea drumul, spuse Chloe, încercând din nou să se elibereze.

Zări un bărbat mai în vârstă, cu părul de un castaniu închis și scânteieri argintii pe la tâmpile, îmbrăcat într-un costum bleumarin. Aruncându-i o privire zeflemitoare, el spuse:

- Nathan, te-au sunat de la birou. Trebuie să vorbești cu Janice.

Cleștele neclintit de pe spatele ei se relaxă când ea îl auzi pe Trainor mormăind:

- De la birou.

- Telefonul este în baie, spuse bărbatul mai în vârstă. Hai să ți-l arăt!

- Telefonul, zise Trainor și brațele lui se desprinseseră.

Chloe se îndreptă de spate și se îndepărtă grăbită de pat. Nu voia să-i dea lui Trainor ocazia de a se răzgândi.

- Mulțumesc, spuse ea și inspiră adânc.

- Cu plăcere, spuse domnul înainte de a se întoarce iar spre Trainor. Lasă-mă să te ajut!

El își strecură un braț pe după spatele directorului și îl ajută să se ridice în șezut înainte ca doi bărbați blonzi și musculoși, îmbrăcați în pantaloni kaki și tricouri asortate, să se apropie de pat. Îl ajutară pe Trainor să se ridice, susținându-l în timp ce traversă încăperea cu pași împleticiți, cu Tricia în față și bărbatul în costum în spate.

Chloe răsuflă ușurată și se apropie de fereastră cu privirea pierdută spre apele râului Hudson care

se rostogoleau în tumultul lor nestingherit. Slavă Cerului, nu comentase nimeni îmbrățișarea din care tocmai o eliberase șeful ei.

Pe ușa deschisă de la baie se auziră sunetele stropilor de apă și vocea liniștitoare, dar autoritară a bărbatului mai în vârstă. Iar imaginația lui Chloe zbură într-o zonă interzisă, aceea a imaginii lui Nathan Trainor fără pijama. Tricoul moale pe care îl purta se întinsese peste niște pectorali și un abdomen de-a dreptul impresionant, chiar dacă pantalonii largi nu trădaseră prea multe detalii despre picioarele lui. În minte i se iviră cele câteva clipe în care se relaxase pur și simplu în îmbrățișarea lui. Un val de căldură sfârâi înăuntrul ei când își aminti sânii zdrobiți de mușchii pieptului lui și mâinile lui hoinărindu-i pe spate.

Trecuse multă vreme de când nu mai simțise apropierea unui corp de bărbat. Fără doar și poate, prea multă vreme din moment ce avea fantezii cu șeful ei grav bolnav. Faptul că, în delirul lui, avea nevoie de ea era un lucru ciudat de măgulitor.

- Unde este?

Chloe se întoarse și îl văzu pe Cavill lângă pat, cu o trusă elegantă din oțel în mână.

- În baie, spuse ea. Tricia încearcă să-i scadă temperatura cu o baie.

Cavill se aplecă să se uite la monitoare, mormăi și se îndreptă cu pași apăsați spre ușa de la baie.

Chloe auzi dansul în contrapunct al vocilor doctorului și al Triciei într-un schimb rapid de întrebări și răspunsuri.

Se întoarse să se uite la rău până ce stomacul ei începu să scoată tot felul de sunete care o anunțau că îi era foame. Aruncând o privire spre ceas, își dădu seama că era ora prânzului. Fără îndoială, exista pe undeva prin apartamentul lui Trainor o bucătărie, dar se gândi că era mai bine să nu plece cât doctorul cel neîncrezător era prin preajmă.

Se succedară alte sunete de stropi și de voci. Unul dintre zeli blonzi ieși grăbit din baie, scotoci într-un sertar de la dulap și reveni degrabă cu o pijama curată. Oare din personalul lui Trainor făceau parte și acești bărbați puternici pentru cazurile în care se întâmpla să se îmbolnăvească?

Cavill îi întrerupse firul gândurilor când i se alătură la fereastră.

- Tot întreabă de tine.

- Nu intru acolo dacă este în pielea goală.

Doctorul își arcui o sprânceană.

- Mi-am închipuit că lai...

Chloe așteptă ca el să-și încheie fraza și fu uluită de întrebarea pe care o lăsă să plutească în aer.

- Vrei să spui că eu... că noi... Ea făcu brusc o pauză. Lam cunoscut ier! La muncă!

- Îmi pare rău. Părea că ești... Nu contează. Spăsit, Cavill ridică o mână. Îmi fac griji pentru el.

Cravata îi stătea strâmb, iar pe cămașa și haina de la costum se vedeau pete mari de apă. Fusese stropit din cap până în picioare de pacientul lui dificil. Chloe îi observă încordarea din maxilar și decise să nu ia în seamă bănuiala lui jignitoare.

- Doar ca să știi, am o regulă clară împotriva aventurilor cu șefii.

O lecție dură pe care o învățase repede.

Cavill încuviință din cap și oglindi postura anterioară a lui Chloe, privind lung pe fereastră înainte de a se întoarce spre ea.

- Nu știu din ce motiv, dar tu ești singura persoană care reușește să-l liniștească atunci când intră în delir. Vreau să rămâi aici peste noapte.

- Poftim?! Nu. Nu putea să o lase pe Grandmillie singură peste noapte. Urma să aibă inima cât un purice de frică. Asta nu face parte din fișa postului meu.

- Ești asistenta domnului Trainor, nu? spuse doctorul.

- Sunt o angajată temporară, nu o asistentă.

- O să confirm plata triplă a orelor suplimentare.

Un calcul involuntar în gând o făcu să suspine la refuzul unei sume atât de importante.

- Mai mulți bani nu o să mă facă să mă răzgândesc. Am responsabilități acasă.

Frustrarea adunată pe chipul lui Cavill se risipi ca prin minune, iar el flutură impasibil o mână în aer.

- De ce ai nevoie? O bonă? Un șofer? Să știi că pot să rezolv orice.

Grandmillie putea să facă o criză de nervi dacă apărea vreun străin care să stea cu ea. Avea să insiste că era absolut capabilă să-și poarte singură de grijă, chiar dacă Chloe începuse să-și facă griji că nu era chiar adevărat.

- Uite ce e, bunica mea de 86 de ani locuiește cu mine și nu o las niciodată singură peste noapte.

- Nu e de mirare că nu vrei să ai o aventură cu șeful tău, spuse Cavill cu o notă amuzată în voce. O să trimit o asistentă medicală care să-i țină companie.

- Nu o să meargă. Grandmillie e foarte independentă.

Chloe șovăi, neștiind exact cum să explice cât de pretențioasă era bunica.

- Înțeleg. Chiar părea să înțeleagă, pentru că expresia lui se îndulci. Nu ți-aș cere să faci asta dacă Nathan n-ar fi atât de bolnav. Febra lui crește îngrijorător și s-ar putea răni în timpul unei halucinații.

- Dar vă are pe tine și tot felul de alți membri în personal.

Ochii albaștri ai lui Cavill îi întâlneau pe ai ei.

- Are nevoie de tine.

Chloe șovăi. Chiar era straniu ca un director general să aibă nevoie de ea.

- Îți poți da bunicii tale telefonul meu de urgență, răspund nonstop, spuse doctorul. Dacă are nevoie de îngrijire medicală, aș putea să i-o ofer mai repede decât tine.

Ea aruncă o privire spre patul uriaș, rama frumoasă din lemn și inserțiile de piele care contrastau cu monitoarele de ultimă generație dispuse peste tot în jur și își dădu seama că Cavill avea dreptate.

- Dacă Grandmillie este de acord, o să rămân.

Medicul îi ignoră afirmația rezervată și începu să se organizeze.

- O să cer să ți se aducă un pat. Cavill scoase din buzunar un rețetar și scrijeli câteva numere de telefon înainte de a rupe foaia. Ai aici numărul meu de urgență și numărul de acasă de la Nathan. Aici mereu răspunde cineva la telefon.

- Cine, Romulus sau Remus? mormăi Chloe, luând hârtia.

- Poftim?

- Frații blonzi, spuse Chloe.

Cavill scoase un pufnet amuzat.

- Sunt antrenori personali care lucrează în clădire.

Nu știi cum îi cheamă.

- Și domnul mai în vârstă?

- Ed Roccuzzo. Majordomul lui Nathan.

- Firește. Dumnezeuule, trebuia să-mi dau seama!

- Poate că majordom este termenul greșit, spuse Cavill.

El administrează toate casele și personalul lui Nathan. Este o sarcină grea.

- Sunt convinsă.

Începea să înțeleagă ce diferită de viața ei era viața lui Trainor. Aproape că respirau alt aer.

În următoarele 24 de ore, ea avea să respire exact aerul pe care îl respira el.

capitolul 5

Nathan se trezi cu un sentiment de ușurare și o sete chinuitoare. De ce ușurare, habar nu avea. Stătea întins pe spate în patul lui, în timp ce o licărire albăstruie ciudată se desena pe tavanul de deasupra lui. Întoarse capul

pe pernă ca să vadă de unde venea și zări o mulțime de monitoare medicale. Lângă el, un asistent într-o uniformă de un alb imaculat stătea pe un scaun și citea de pe o tabletă electronică. Ca de obicei, Ben exagerase. Iată problema pe care o aveai când medicul îți era și prieten!

Nathan întoarse capul spre centru și se uită lung la lumina stranie, încercând să pună cap la cap frânturile de imagini care i se învălmășeau în memorie. Era noapte. Se dusesse la muncă în dimineața aceea – bănuia că încă era aceeași zi – chiar dacă nu se simțise deloc în apele lui. Se convinsese cumva că era doar consecința mahmurelii din ziua precedentă.

Evident, se înșelase.

Mai privi o vreme în tavan. Își aminti de Ben, care se luase de el pentru că nu-și făcuse vaccinul antigripal, deci trebuia să fie gripă.

În afară de aceste detalii, tot ce-și mai putea aminti era un caleidoscop din frânturi de imagine care erau, fără îndoială, halucinații cu haine care luaseră foc, el înecându-se în propria cadă și turnuri de documente care îl zdrobeau până ce rămânea fără suflare. Făcu o grimasă. Oare ce spunea despre starea lui de spirit faptul că febra scosese la iveală tocmai asemenea imagini ale morții?

Singurul vis plăcut din tot delirul în care se cufundase era cel în care noua lui angajată temporară stătea întinsă pe el în pat. Reveni asupra aceluși vis, amintindu-și mișcarea sânilor ei pe pieptul lui și conturul soldurilor ei sub mâinile lui.

Se simțea mai bine.

Corpul îi fu zguduit de un fior și își dădu seama că atât pijamaua, cât și așternutul erau umede și păreau să se răcească. Probabil îi scăzuse febra. Avea nevoie de o pijama uscată și de un pahar mare cu apă rece. Fu cât pe ce să dea așternuturile laoparte și să se ridice din pat când își dădu seama că brațul drept îi era conectat

la un fel de tub. Întoarse capul în direcția opusă ca să vadă unde ducea tubul și observă un pat de campanie în care dormea nimeni altă decât angajata lui temporară. Chloe Russell.

- Ce naiba cauți aici?

O voce ca o lovitură de trăsnet o trezi brusc pe Chloe. Se ridică în capul oaselor dintr-un pat ciudat și aruncă o privire prin încăperea necunoscută, cufundată într-o lumină albastră ciudată, întrebându-se unde Dumnezeu era.

- Chloe?

Vocea. O cunoștea de undeva. Se întoarse într-o parte și îl găsi pe Nathan Trainor întins într-un pat chiar lângă al ei, privind-o încruntat, și își aminti totul.

- V-ați trezit, spuse ea, dându-și părul de pe față și pregătindu-se pentru orice posibilă nouă ciudățenie a șefului ei cuprins de delir.

- Și temperatura i-a revenit la normal, spuse Arvind, asistentul de noapte, în timp ce ea ridică privirea ca să verifice monitorul.

El se apropie de pat și atinse ușor așternuturile cu care era învelit Trainor.

- O să aveți nevoie de pijama și de așternuturi uscate.

Se făcu nevăzut în întunericul albăstriu.

Chloe răsuflă ușurată. Părea că nu era nevoie să se descurce cu nici un comportament febril bizar.

Încruntarea lui Trainor încă era ațintită spre ea.

- Aveți vreo pregătire medicală? o întrebă el.

- Nu, domnule.

Chloe își trecu picioarele peste marginea patului și își aranjă bluza.

- Atunci de ce sunteți aici?

Ea își privi cu atenție șeful. Părul umed îi era lipit de cap, în timp materialul gri al tricoului trăda urme

de sudoare. Chiar dacă febra scăzuse, nu avea cum să se simtă prea bine. Trebuia să-l ia încet.

- Doctorul Cavill mi-a cerut să rămân.

El schiță un gest de exasperare.

- În caz că voiam să iei notițe? Ce naiba a fost în min-
tea lui Ben?

În gând, ea trimise o rugăciune de mulțumire spre cer. El nu-și mai amintea fixația pe care o făcuse pen-
tru ea.

- Când delirați, vocea mea vi s-a părut liniștitoare.
Vă liniștea.

- Vocea dumneavoastră.

Tonul lui răsună sceptic.

- Cred că ați asociat-o cu ideea de rece pentru că v-am
pus o compresă de gheață când v-am găsit în birou azi...
adică ieri-dimineață.

Sprâncenele încă îi erau unite într-o linie încruntată,
dar el schimbă subiectul.

- Acum mă simt bine, deci puteți merge acasă. Ed
poate să vă cheme o mașină.

- Minunat, spuse ea și se ridică plină de entuziasm.

Putea să se ducă acasă ca să vadă ce făcea Grandmillie
și, cum era 4.00 dimineața, urma să primească o sumă
frumusică pentru orele suplimentare.

Arvind își dresă politicos glasul.

- Dacă ați dori să așteptați afară, laș putea ajuta pe
domnul Trainor să se schimbe.

Chloe își apucă haina și geanta de lângă piciorul
patului.

- Mă bucur foarte mult că vă simțiți mai bine, dom-
nule Trainor. Noapte bună!

Trainor se întoarse spre asistent cu un aer iritat.

- Pot să mă schimb și singur.

Ce om tăfnos! Chloe ieși din cameră, aproape cioc-
nindu-se de Ed Roccuzzo pe coridor. Purta pantaloni
negri la dungă și o cămașă albă. Sigur nu dormea îm-
brăcat așa.

- S-a întâmplat ceva? o întreabă el. În ciuda tonului
calm, ea îi vedea îngrijorarea în liniile ce îi brăzdau frun-
tea. M-a chemat Arvind.

- Ba dimpotrivă. Febra domnului Trainor a scăzut,
așa că m-a trimis acasă. A spus că mi-ai putea chema
o mașină.

În mod normal, s-ar fi dus singură acasă în New Jer-
sey, dar la o asemenea oră târzie din noapte, accepta cu
mare bucurie să fie dusă cu mașina.

Ed încă părea îngrijorat.

- Doctorul Cavill considera că ar trebui să rămâi până
dimineață. Temperatura domnului Trainor ar putea să
crească din nou.

- Domnul Trainor a fost foarte limpede în privința
plecării mele.

- Doctorul o să sosească în curând. N-ar fi mai bine
să te duci să te reîmprospătezi în baie din camera de
oaspeți cât timp vorbesc eu cu el? Ed arătă spre încăpe-
rea prin care cutreierase Chloe cu câteva ore înainte.
Te rog să folosești orice vrei.

Ea își trecu o mână peste părul vâlvoi și se gândi cu
jind la o periută de dinți. Intrând în camera de oaspeți,
deschise o ușă și descoperi un dulap în perete care o
făcu să suspine de invidie. Rafturile erau din lemn exo-
tic de pal, cu o textură spectaculoasă, iar feronerie era
realizată dintr-un nichel strălucitor. Bara era pe jumătate
ocupată de haine cu etichete. Alese una la întâmplare și
descoperi că eticheta menționa mărimea hainei și mate-
rialul din care era făcută. Hainele bărbătești erau agățate
de o parte, iar hainele de femeie de cealaltă parte. Erau
doar haine puse la dispoziție pentru oaspeții lui Trainor?

Cutiile de pantofi erau așezate în dulăpioare speciale.
Nu putu să nu deschidă o cutie Jimmy Choo pe care
seria „Sandale de seară” și care aveau chiar numărul ei.

Scoase un oftat de încântare. Cristale turcoaz și de
un verde-închis scânteiau pe baretele în formă de frun-
ze care se prindeau în jurul piciorului. Eleganța le era

accentuată de un toc înalt și subțire din piele neagră întoarsă. Era genul de încălțăminte la care visase Chloe cu ochii deschiși când se uitase pe site-urile de pantofi. Și costau aproape 2000 de dolari. Își trecu vârful degetului peste un șir de cristale, luptându-se cu dorința de a vedea cum era să poarte o asemenea operă de artă. Chloe avea ciorapi în picioare, n-ar fi avut nevoie decât de o secundă ca să și le pună...

Ea puse capacul la loc. Să probeze pantofii originali ar fi făcut doar ca imitațiile ei să pară cu atât mai ieftine și mai triste. Împingând cutia la loc în nișa ei, ieși din dulap și deschise ușa alăturată.

Ducea spre o baie mai degrabă potrivită pentru un palat - decorată numai cu marmură cenușie și albă, cu accente marcate prin piese mozaicate argintii. În cadă ar fi putut să intre fără probleme și patru persoane, iar gama de articole de toaletă o făcu să suspine din nou. Până și periutele de dinți aveau mânere frumoase din lemn lustruit. Gândul de a folosi una și de a o arunca îi ofensă cumpătarea, astfel că luă doar puțină apă de gură, folosindu-se de deget ca să se spele pe dinți. După ce se pieptănă și își netezi hainele șifonate, se apropie de ușile glisante care duceau pe terasa uriașă.

- Orașul care nu doarme niciodată, murmură ea, scrutând ferestrele luminate ale zgârie-norilor care se înălțau dincolo de parapetul terasei.

- Domnișoară Russell.

Chloe se întoarse și îl văzu pe Ed în pragul ușii.

- Doctorul Cavill ar vrea să rămâi tot restul nopții, dacă e în regulă pentru tine.

Chloe ridică din umeri și afișă un zâmbet.

- Este 4.00 dimineața. Ce alte lucruri mai bune am de făcut?

Ea dădu să revină spre ușă.

Ed își dresă glasul.

- Doctorul Cavill și domnul Trainor n-au căzut încă de acord în privința locului în care ar trebui să dormi, deci poate că ai vrea să mai aștepti câteva clipe înainte de a intra.

- Lasă-mă să ghicesc! Doctorul Cavill mă vrea pe patul din dormitor, iar domnul Trainor nu.

- Întocmai.

Nu putea să-l acuze pe Trainor că nu-și dorea ca o străină să doarmă alături de el când se simțea atât de groaznic.

- Dă-mi de veste când iau o decizie. Ea șovăi înainte de a spune: Am intrat în dulap când căutam baia. Și mă întrebam... ale cui sunt toate acele haine?

- Sunt pentru oaspeții domnului Trainor. Te rog să împrumuți orice dorești.

Chloe se gândi cum ar fi fost să intre în dormitorul lui Trainor încălțată cu sandalele de seară și fu nevoită să-și înăbușe un chicotit.

- Mulțumesc, eram doar curioasă.

Ed încuviință din cap și se retrase, închizând ușor ușa în urma lui. Ea se așeză pe șezlong, își scoase mobilul și verifică apelurile pierdute. Nu avea nici unul, deci fie Grandmillie era bine, fie căzuse pe jos și nu se mai putea ridica. Chloe schiță o grimasă la umorul ei negru. Fără îndoială, Grandmillie dormea liniștită și nu ar fi apreciat toate grijile pe care și le făcea Chloe.

Auzea voci înăbușite din camera alăturată, răsunând pe tonuri încordate. Trainor avea să se supună pur și simplu recomandărilor medicului. Ea se întinse pe șezlong și închise ochii, ascultând sușurile și coborâșurile discuției de alături.

- Domnișoară Russell.

Chloe se ridică brusc. Cavill stătea la picioarele șezlongului, cu privirea ațintită spre ea. Chloe ațipise.

- Îmi pare rău, spuse ea, trecându-și picioarele peste marginea șezlongului ca să se ridice. Este târziu.

Cavill încuviință din cap.

- N-am de gând să te amănesc. Nathan nu te vrea în dormitorul lui, dar am insistat.

Trebuie să-și reprime un chicot la auzul frazei lui.

Doctorul își întoarse privirea într-o parte, apoi se uită din nou spre ea.

- Îmi pare rău dacă nu este atât de recunoscător pe cât ar trebui.

Din nou încordarea se citi limpede pe chipul lui Cavill.

- Încă este foarte bolnav?

Doctorul făcu un gest nesigur cu mâna.

- Adesea febra tinde să revină.

El nu accepta pur și simplu toanele unui om bogat și important; chiar își făcea griji pentru prietenul lui.

- O să fac tot ce pot.

Cavill îi zâmbi obosit și o însoți până în dormitorul principal.

Trainor stătea în pat, cu umerii și pieptul acoperite de un tricou de un verde-închis. Părul umed îi era pieptănat frumos, iar ochii îi erau încețoșați de febră. Strânse din buze când privirea lui o întâlni pe Chloe.

- Prezența dumneavoastră este absolut inutilă. Vă rog să-i permiteți lui Ed să vă trimită acasă cu mașina.

- Medicul dumneavoastră crede că ar trebui să rămân, spuse Chloe.

- Doctorul meu este un nătâng care mă scoate din sărite.

Trainor își întoarse privirea spre Cavill.

- Ești prea slăbit ca să o dai afară cu mâinile tale, spuse Cavill, așa că ai putea la fel de bine să fii amabil.

- O pot concedia, spuse Trainor, chiar dacă Chloe simți lipsa de convingere în vocea lui.

- Atunci o angajez eu, răspunse doctorul.

În cearta celor doi bărbați ea se simțea prinsă într-o ciocnire a titanilor.

Trainor se cufundă între perne.

- Câștigi runda asta, Ben. Lasă-mă naibii în pace!

- Cu mare plăcere, spuse Cavill și își ridică trusa medicală. Nu o invidiez pe domnișoara Russell, care trebuie să-și petreacă următoarele ore în compania ta neplăcută. Se întoarse spre Chloe. Arvind știe ce să facă din punct de vedere medical. Tu doar trebuie să liniștești fiara sălbatică.

Trainor mormăi în șoaptă ceva deloc măgulitor, iar Cavill chicoti când ieși pe ușă.

Chloe rămase lângă pat, întrebându-se dacă să vorbească cu șeful ei sau să îl încurajeze să doarmă. Trainor înălță capul și își aținti privirea spre ea.

- Puteti dormi în camera de oaspeți. Dacă devin de nestăpânit, Arvind vă poate chema să rezolvați problema.

Tonul lui căpătă o notă vădit sarcastică.

Acum ce trebuia să facă?

- Doctorul Cavill mi-a spus să stau aici.

Cu o privire rugătoare, îl chemă în ajutor pe Arvind. El încuviință din cap.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, n-aveți decât să dormiți unde vreți!

Trainor închise ochii. Chloe putea să vadă acum cearcănele de sub ochii lui și fața trasă.

Se simțea stânjenită să se întindă pe patul în care dormise, chiar dacă Trainor nu se uita la ea. Privirea ei se opri pe cartea de pe noptieră.

- Ați vrea să vă citesc?

Pleoapele lui se deschiseră brusc și el îi aruncă o privire plină de neîncredere.

- În miezul nopții? Nu, aș vrea să mă lăsați să dorm.

Era obosită și își făcea griji pentru Grandmillie, altfel nu ar fi cedat.

- Nici eu nu-mi doresc să mă aflu aici în miezul nopții, dar prietenul tău își face griji pentru tine, așa că am acceptat

să rămân ca un simplu act de bunăvoință! În mod evident, orice bunăvoință este irosită degeaba pe tine!

Auzi cum asistentul scoate un șuierat în timp ce Trainor se uită lung spre ea. Acum avea să o concedieze, iar Cavill nu mai era prin preajmă ca să o angajeze din nou. Ea se îndreptă de spate și îi întâlni privirea fără ocolișuri, refuzând să dezvăluie cât era de îngrozită de propria răbufnire.

În mod absolut surprinzător, un surâs zvâcni în colțurile gurii lui Trainor.

-Complet irosită. Să nu uiți asta pe viitor. Acum fugi la culcare, micuța mea angajată morocănoasă. La ora asta, nici unul dintre noi nu este în cea mai bună formă.

El alunecă pe perne și se așează pe o parte, întorcându-se cu spatele la ea.

Chloe se lăsă pe patul de campanie și urmări conturul coloanei lui Trainor sub tricoul mulat. Observă cum mușchii umerilor lui se încordară și se mișcară în timp ce el se așează într-o poziție mai comodă. Era o senzație ciudat de intimă să asculte cum răsuflarea îi încetini treptat și chiar i se transformă aproape într-un sforăit.

Lăsând capul în mâini, își masă tâmpilele cu degetele mari. Nu o concediasse. Totuși, el nu avea să lucreze cel puțin o zi sau două, ceea ce însemna că ea rămânea fără postul de asistentă. Oftă. Și uite cum banii în plus pe care contase se duceau pe apa Sâmbetei!

Se întoarse pe o parte și își ridică picioarele în pat, trăgând perna sub cap și lovind-o cu un pumn frustrat.

Ca de obicei, oamenii ca ea erau cei care ieșeau în pierdere când oamenii importanți aveau o problemă.

capitolul 6

Nathan se răsuci cu un geamăt. Își simțea brațele și picioarele de parcă ar fi fost din cauciuc, iar cineva părea să-i bată cu un ciocan în cap.

Cu un efort herculeean, deschise ochii și o găsi din nou pe Chloe Russell dormind lângă patul lui, cufundată în lumina palidă a zorilor. Măcar de astă-dată își amintea cum ajunsese acolo. Prea epuizat ca să se miște, își lăsă privirea să hoinărească peste linia atrăgătoare a părului cu șuvițe, ciufulit de somn și răsfirat pe pernă și mlădierea sânelui accentuată de brațul ei întins deasupra capului. Buzele ei, atât de ferme și de afectate când era trează, acum erau pline și de un trandafiriu delicat, în absența rujului pe care îl folosea de obicei.

Simți o încordare neașteptată undeva sub talie și se întinse pe spate ca să-și pițonească privirea în tavan. Dacă reușea să o dorească pe angajata lui temporară, nu era chiar atât de bolnav pe cât credea Ben. Dorința se risipi de îndată ce-și aminti de nesfârșita listă de întâlniri pe care le ratase cu o zi înainte. Asta pe lângă cele pe care avea să le rateze în acea zi pentru că nu se putea amăgi că urma să ajungă la birou. Abia reușise să se ducă până la baie noaptea trecută și probabil că boala era contagioasă.

Gândul îl făcu să se întoarcă spre Chloe cu o înclinare. Ea respirase aerul plin de microbi din jurul lui, așa că probabil avea să fie următoarea victimă a gripei. Și apoi el urma să aibă și asta pe conștiință.

Pe de altă parte, ea fusese deja expusă, astfel că lucrurile nu se puteau înrăutăți și mai tare dacă stătea mai mult timp în preajma lui. Putea să rămână acolo și să-l ajute să lucreze de acasă.

Perspectiva îl făcu să se simtă ceva mai vesel și se întrebă de ce. Era obișnuit să lucreze de acasă fără nici un fel de ajutor. Acesta trebuia să fie alt semn că gripa îi afectase puterea.

Unul dintre monitoare piui, iar Chloe deschise ochii. Privirile li se întâlniră și, pentru o clipă, buzele ei pline se arcuiră într-un zâmbet. Zâmbetul dispăru pe măsură ce confuzia îi întunecă treptat chipul și ea se ridică,

strângând așternuturile la piept de parcă ar fi purtat pe dedesubt ceva care dezvăluia mai mult decât bluza des șifonată pe care o purtase la lucru cu o zi înainte. Se simți asaltat de vină; Ben îi dăduse programul peste cap fără să-și facă prea multe griji.

- Ce...? Chloe își dădu părul de pe față. El știu întotdeauna mai momentul în care ea își aminti întreaga situație și spuse: Arăți mai bine. Cum te simți?

- Cum nu-mi amintesc prea multe din ultimele 24 de ore, nu pot spune că mă simt mai bine, dar bănuiesc că așa o fi.

Îngrijorarea îi pieri de pe chip, iar ea dădu drumul așternuturilor.

- Sunt absolut sigură că n-ai fi putut să rostesci o asemenea frază aseară, așa că febra trebuie să fi scăzut.

Deci fusese incoerent.

- Am îngăimat vrute și nevrute ca un idiot?

- Ei bine, ai îngăimat vrute și nevrute, dar cum aveai halucinații, nu cred să fi îngăimat ca un idiot. Doar ți-ai închipuit tot felul de lucruri care nu există.

Halucinațiile începeau să i se întunece încetul cu încetul din amintiri. Una singură rămânea vie, iar aceea era senzația unei Chloe apăsată pe pieptul lui, în timp ce el stătea întins în pat. Studiind rapid detaliile în gând, își dădu seama că erau două posibilități: fie mintea lui prefera imaginea aceea plăcută și se agăța cu încăpățănare de ea, fie lucrul acela chiar se întâmplase. Hotărî să rămână la prima explicație întrucât cea din urmă avea să facă lucrul cu Chloe stânjenitor.

- Am o propunere pentru tine, spuse el.

Angajata temporară îl privi cu prudență.

- Sunt sigur că Ben nu o să mă lase să merg la birou azi și am multe de recuperat. Tu ai fost deja expusă la microbii mei, lucru pentru care îți cer iertare, dar acum n-am ce să mai fac. Ai vrea să lucrezi aici cu mine?

Sprâncenele lui Chloe coborâră într-o încruntare, în timp ce ea se strecură dintre așternuturi și se ridică. Buzele îi erau din nou strânse. În loc să se uite la el, își întoarse privirea spre ferestre, unde vârfurile clădirilor de pe malul vestic al râului începeau să reflecte primele raze ale soarelui.

- Mai întâi ar trebui să mă duc acasă, spuse ea. Își flutură mâinile de-a lungul corpului pentru a arăta spre hainele șifonate, dar mișcarea reuși doar să-i îndrepte din nou atenția spre formele ei. Ca să mă schimb.

- Găsești în camera de oaspeți haine pe care le poți folosi.

Un amestec de animozitate și amuzament îi traversă chipul.

- Știu.

- Dacă ești obosită, poți folosi patul pentru oaspeți. Ea clătină aproape imperceptibil din cap, iar el își dădu seama că voia să refuze oferta lui. O să-ți dublez tariful pe oră.

Privirea ei se întoarse brusc spre el.

- Doctorul Cavill l-a triplat.

- Negociez la sânge. El făcu un gest de încuviințare. Consideră că tariful s-a triplat.

Ea încuviință din cap.

- Dar tot trebuie să mă duc acasă. Ar trebui să-mi ia doar vreo trei ore, în funcție de trafic.

- Unde locuiești?

- În New Jersey.

- Poți folosi elicopterul. Asta o să rezolve problema traficului și o să te întorci mai repede.

Expresia de uimire de pe fața ei merita cu vârf și îndesat prețul kerosenului pe care avea să-l consume elicopterul.

- Să... folosesc... elicopterul. Ea se uită lung la el. Unde crezi că o să aterizeze? Nu este ca și cum aş avea un heliport pe acoperișul casei.

- Pilotul poate să se ocupe de asta și să cheme o mașină care să vină să te ia.

Când ochii ei căprui se făcură și mai mari, el chiar începu să se distreze.

- Vorbești serios. Ea clătină din cap de parcă ar fi încercat să se trezească dintr-un somn profund. Bănuiind că ar trebui să mă simt flatată că timpul meu este atât de prețios pentru tine.

- Ar trebui. Își permise să zâmbească în timp ce atinse tabloul de comandă de pe noptieră. Bună dimineață, Ed. Spune-i lui Kurt să pornească elicopterul mic.

- Mă întorc cât de repede se poate, îi spuse Chloe soferului sedanului negru care o așteptase la aeroport.

Această călătorie era culmea fanteziei unui navetist.

- Nu vă grăbiți, spuse el, închizând portiera pe care i-o ținuse deschisă ca să coboare.

Chloe traversă în grabă trotuarul din piatră albastră și descuie ușa căsuței din stuc și cărămidă. Îi plăcea la nebunie senzația pe care i-o trezea ușa masivă de stejar. Îi inspira siguranță. Bunica ei se trezea devreme, astfel că nu șovăi să strige:

- Grandmillie, am ajuns!

Tăcerea părea să răsună prin casă, făcând-o pe Chloe să se avânte spre dormitorul de la parter al bunicii. Ușa era deschisă. Chloe trecu pragul valvârtej și găsi patul aranjat frumos, fără vreun semn că bunica ar fi dormit acolo. Alergă de cealaltă parte a patului, dar Grandmillie nu zăcea inconștientă sau neputincioasă pe podea.

Auzi apa curgând și ușa de la baie deschizându-se. Pentru o clipă, închise ochii de ușurare. Ritmul cadențat al pașilor lui Grandmillie dublat de bătaia lină a bastonului îi pluti în urechi precum cea mai dulce muzică.

- Grandmillie! spuse ea, înaintând în hol și luându-și bunica în brațe.

- Dumnezeuule sfinte, fata mea, ai fost plecată doar o noapte!

La rândul ei, Grandmillie o îmbrățișă pe Chloe și apoi se îndepărtă.

- A fost o noapte lungă, spuse Chloe.

Bunica ei era deja îmbrăcată, părul îi era aranjat frumos în clasicul ei coc franțuzesc, culorile de la baston potrivindu-se cu albastrul regal și galbenul bluzei. Și astfel liniștea se așternu din nou peste lumea lui Chloe.

Grandmillie se întoarse spre bucătărie.

- Poți să-mi povestești la niște fulgi de ovăz și fructe.

- Este tentant, dar trebuie să fac un duș, să mă schimb și să mă întorc la muncă.

Nu menționează că avea să lucreze de acasă de la Trainor. Chiar dacă, în mare parte, bunica era o tipă în pas cu vremurile, o surprindea uneori pe Chloe cu câte o reacție de modă veche.

- Fulgii de ovăz o să te aștepte după ce te îmbraci.

Grandmillie credea cu tărie în importanța unui mic-dejun sănătos.

- Ei bine, uite ce este: mă așteaptă o mașină și un elicopter.

Grandmillie își arcui sprâncenele.

- Ai spus un elicopter?

Chloe ridică stânjenită din umeri, căci și ei i se părea o extravagantă ridicolă.

- Șeful meu vrea să mă întorc cât mai repede.

- Te-a trimis aici cu un elicopter?

- De fapt, am aterizat pe aeroportul din Essex County, iar acolo mă aștepta o mașină.

Chloe începea să-și dea seama că Grandmillie era nemulțumită de ceva.

- Domnișoară, dacă șeful te pune să mergi cu elicopterul, atunci sigur putea să-ți ofere un duș și niște haine de schimb. Știu eu cum sunt birourile astea de la companiile mari, cu săli de sport și vestiare elegante.

Nu trebuia să vii până în New Jersey doar ca să te speli. Grandmillie își puse mâinile în șolduri, iar bastonul i se îndreptă ușor în față, semn că era întrucâtva supărată. Te-ai întors ca să vezi ce fac.

- Nu este adevărat. Chloe încercă să evite muștrările pe care urma să le audă. Mi-am dorit să mă schimb în hainele mele după o noapte în care am dormit într-un pat de campanie și într-un loc ciudat.

- Mai ții minte care ne-a fost înțelegerea, Chloe? Dacă prezența mea aici începe să intervină cât de puțin în viața ta, mă duc imediat la azil. Grandmillie îi aruncă o privire severă. Doctorul acela insistent Cavill mi-a dat numărul lui personal în caz de urgență, iar tu m-ai pus să jur că o să port colierul de alertă medicală, ceea ce fac. Grandmillie ridică elegantul pandantiv care ascundea butonul de apel pe care trebuia să-l apese dacă i se întâmpla să cadă sau dacă avea vreo altă problemă când Chloe nu era acasă. Nu-mi place să fiu tratată ca o invalidă, dar știu că grijile tale sunt sincere.

- Mă bucur că îți dai seama de asta, spuse Chloe. Nu vreau să-mi fac griji, dar după toată nebunia de aseară, trebuia să vin acasă să te văd. Mă simțeam pierdută, iar tu ești busola mea.

- Aiurea, spuse Grandmillie, dar expresia de pe chipul ei se îmblânzi. Tu chiar ai capul pe umeri.

Chloe zâmbi.

- Asta aveam nevoie să aud. M-am simțit de parcă am căzut în gaura iepurelui din Țara Minunilor. Nu ți-ar veni să crezi în ce apartament locuiește șeful meu, dacă poți să-i spui apartament. Este o casă mare într-un zgârie-nori, cu o scară măreață, terase imense și o priveliște extraordinară spre râu și New Jersey. Are până și pantofi Jimmy Choo pe care îi pot împrumuta oaspeții lui.

Grandmillie pufni în timp ce își coborî mâinile din șolduri.

- De ce ești așa de fascinată de pantofii ăștia fandosiți de designer, cu toc înalt și scandalos de scumpi, nu pot să-mi dau seama.

- Poate că am un complex de Cenușăreasă. Chloe o mai cuprinse o dată în brațe pe bunica. Trebuie să fac duș, dar, până la urmă, accept fulgii tăi de ovăz. Elicopterul mai poate să aștepte puțin.

capitolul 7

Nathan simți că se relaxează când Chloe Russell intră în dormitorul lui, arătând odihnită și impecabil într-o fustă scurtă de culoarea cărbunelui, o bluză de un albastru intens și pantofi negri cu toc înalt. Își lăsă privirea să alunece în voie de-a lungul picioarelor ei până înspre gleznele elegante.

Doctorul lui nu părea să fie la fel de plin de admirație.

- Ce naiba caută ea aici? se răsti Ben.

- Ești complet lipsit de maniere, Ben, spuse Nathan. Scuze, Chloe! Ben crede că ar trebui să-mi petrec ziua dormind.

- Este doctor, spuse ea cu o urmă de zâmbet, deci probabil are dreptate. Ai fost foarte bolnav ieri.

El simți că începe să se enerveze.

- A fost de la gripă. Nu a fost nimic mai serios de atât.

- Oamenii mor de gripă, netot încăpățânat ce ești! rosti Ben.

Nathan surprinse chicotul discret pe care angajata lui temporară și-l înăbuși repede. El însuși își reprimă un surâs.

- I se pare că ești amuzant, ceea ce e mare lucru. Eu mă simt bine, așa că poți să nu mă mai dădăcești și să te duci să tratezi pe cineva care chiar are nevoie de tine. Înainte să pleci, scoate-mi furtunul ăsta afurisit din braț ca să mă ridic.

Își întinse brațul spre prietenul lui.

Sprâncenele lui Ben se arcuiau într-o încruntare.

- Dacă îți crește din nou febra, o să ai nevoie de perfuzie intravenoasă.

- Luis poate să mi-o pună din nou, zise Nathan, aruncând o privire spre asistentul care stătea lângă monitoare.

Chloe interveni:

- Promit să stau cu ochii pe el! Dacă pare că îi crește febra, intru în grevă.

Ea îi aruncă lui Ben un zâmbet care îl enervă la culme pe Nathan. El era șeful ei; lui ar fi trebuit să-i zâmbească.

Ben încuviință din cap spre Luis, care scoase acul și perfuzia atât de ușor, încât Nathan abia dacă simți ceva.

- Am de lucru, spuse Nathan, aruncându-i lui Ben o privire severă.

Doctorul se întoarse spre Chloe.

- Dacă se ridică din pat ca să se ducă oriunde altundeva decât la baie, sună-mă imediat! Nu vrea să recunoască, dar este slăbit ca un pisoi.

Ochii lui Ben licăriră cu o satisfacție malițioasă la propria descriere.

- Pisoii au gheare, Cavill, spuse Nathan. Iar eu mai am puțin și încep să le folosesc pe ale mele.

Ben râse și își ridică trusa.

- Bea lichide! Dormi când obosești! Medicul redeveni serios. Ia-o încet, Nathan! Nu o să faci nici un bine nimănui dacă ai vreo recidivă pentru că te-ai forțat prea mult și prea repede.

Iată care era problema cu Ben. Știa că putea să dezamorseze furia lui Nathan cu îngrijorarea lui reală.

- Chloe a pus gaj pentru buna mea purtare, spuse Nathan, bucurându-se de privirea neliniștită cu care angajata lui temporară urmărea confruntarea dintre el și Ben.

Doctorul se îndreptă spre ușă.

- O sarcină pe care nu o invidiez deloc, pacoste ce ești, spuse el în timp ce plecă.

Nathan o studie pe Chloe. Se simțea în dezavantaj din moment ce stătea întins în pat, într-un tricou și pantaloni de pijama, iar ea părea ca scoasă din cutie și o ade-vărată profesionistă. Poate un pic prea profesionistă cu părul prins într-un fel de coc la spate. Îl prefera desfăcut și vâlvoi, ca atunci când se trezise de dimineață, dar nu-și închipuia că se cuvenea să-i spună una ca asta.

- Să începem, zise el în schimb. Poți folosi biroul de acolo.

Arătă spre un mic birou pe care îl instalase Ed lângă pat, echipat cu un laptop, o imprimantă și ceva papetărie.

O expresie de ușurare traversă chipul lui Chloe în timp ce se îndreptă spre birou și se așeză pe scaunul ergonomic, cu spatele drept ca o lumânare. Era evident că se simțea mai în largul ei când situația era una profesională. Situație care îi convenea și lui de minune.

De-a lungul carierei pe care și-o petrecuse prin firme aflate la început de drum, Chloe mai lucrase în unele birouri dubioase, dar să stea la un birou amplasat lângă patul lui Nathan Trainor era cea mai stranie experiență de lucru din viața ei. Șeful ei stătea sprijinit pe un maldăr de perne aranjate de-a lungul uriașei tăblii de lemn încrustate cu piele de un albastru intens și decorate cu modele geometrice. Oricât ar fi fost de spectaculos patul lui, bărbatul din pat era mult mai magnetic, în ciuda cearcănelor întunecate de sub ochii cenușii. Umerii reușeau ca prin minune să acopere o bună parte din lățimea patului, iar părul îi era îndeajuns de ciufulit încât să pară că tocmai se trezise din somn. Privirea ei alunecă de-a lungul liniei bicepsului și brațului lui, până spre locul în care mâna i se odihnea pe bumbacul fin

al cuverturii de un cenușiu-închis. Avea palme late și degete lungi.

- Să începem cu e-mailurile. Citește-mi doar numele expeditorului și subiectul.

Vocea lui o readuse la realitate, spulberând imaginea intensă pe care i-o trezi în minte ideea arătătorului lui desenând o linie dinspre gât spre decolteul în V al bluzei ei. Rămase o clipă cu privirea pierdută în ecranul calculatorului înainte de a-și aminti cum să-i deschidă e-mailul.

Începu să desfășoare lista de e-mailuri, începând cu cele mai vechi care rămăseseră necitite.

- Repetă, îi spuse el și o opri.

- Koenig, Andrew. Statut Prometeu.

Ea îi aruncă o privire și îl văzu încruntându-se spre ferestrele din fața lui.

- Să auzim ce zice, spuse el după un moment lung.

Ea deschise e-mailul și începu să citească. Textul era o combinație de cuvinte tehnice și nume de cod pentru diferite componente din ce o fi fost Prometeu. La finalul e-mailului format din vreo zece paragrafe, Chloe nu avea o idee mai clară despre ce era vorba în proiect decât înainte să se apuce să citească. Totuși, își dădu seama din tonul e-mailului că Prometeu nu mergea prea bine.

Se întoarse dinspre ecranul calculatorului și se uită la șeful ei. Capul îi era sprijinit pe pernă și avea ochii închiși.

- Ești bine? îl întrebă ea, dând să se ridice de pe scaunul elegant.

Pleoapele lui se deschiseră rapid, iar ea surprinse licărirea de furie din ochii lui.

- Nu, nu sunt, dar nu are de-a face cu gripa.

Ea se așeză la loc, lăsând scaunul să-i îmbrățișeze din nou greutatea. Aproape că simțea la propriu frustrarea care vibra înăuntrul lui. El apucă una dintre perne și o lovi ușor de tăblia patului, de parcă ar fi vrut să se așeze

mai bine, dar nu o păcăli. Chiar își dorea să arunce cu ceva prin cameră. După câteva clipe de încruntare, el dădu așternuturile laoparte și își azvârli picioarele peste marginea patului, întorcându-se cu spatele la ea.

- Pot să vă aduc ceva, domnule Trainor? întrebă asistentul și se ridică în picioare.

- Nu! mârâi Trainor înainte de a adăuga pe un ton mai civilizat: Mulțumesc.

Chloe privi cum mușchii de pe spatele lui Trainor se încordau și se mișcau sub tricou în timp ce el se ridica. Asistentul veni discret mai aproape, în timp ce bolnavul se legănă și se agăță de tăblie.

- Nu te mai învărti atât pe aici! se răsti Trainor. Dacă o să cad, nu o să te trag pe tine la răspundere.

- Da, domnule, spuse Luis, dar nu se dădu mai în spate.

Trainor își găsi echilibrul și dădu drumul tăbliei, traversând greoi covorul albastru și podeaua din lemn lustruit până ce ajunse în zona de relaxare din dreptul ferestrelor. Chloe nu-și putea lua ochii de la picioarele lui goale; erau lungi și înguste, cu arcade înalte. Era ciudat să-l vadă pe puternicul și intimidantul director general fără pantofi - detaliul acesta îl făcea să pară un om obișnuit.

Se opri la ferestre, privind o clipă afară, înainte de a se scufunda într-unul dintre fotoliile cu brațe joase, cu o tapiserie dintr-o catifea bogată și de un crem-deschis.

Chloe îl auzi pe Luis râsuflând ușurat.

Câtă vreme șeful ei rămase tăcut și nemișcat, ea șovăi. Camera era prea mare pentru a purta o discuție din colțuri opuse ale încăperii.

- Să vin acolo, domnule Trainor? întrebă ea în cele din urmă.

El își trecu palmele peste față înainte de a spune:

- Nu. Oricât de greu mi-ar fi să recunosc, Ben are dreptate.

El se ridică din fotoliu și se întoarce spre pat. Luis se îndreaptă spre el, dar Trainor îi făcu semn să se oprească imediat cu un gest iritat.

De astă-dată, se apropie de locul în care stătea Chloe și se lăsă pe marginea patului. Mușchii gâtului lui erau încordați la maximum, iar ea își dădu seama de câtă voință avusese nevoie ca să traverseze încăperea fără ajutor. Trainor rămase cu mâinile proptite pe genunchi.

- Nu i-aș dori gripa asta nici celui mai mare dușman al meu.

- Slăbit ca un piscoi? spuse Chloe.

- Ba chiar mai slăbit, zise Trainor, ridicându-și picioarele în pat și reluându-și poziția dinainte între maldărul de perne. Nici măcar situația disperată în care este proiectul Prometeu nu reușește să-mi dea atâta energie încât să stau în picioare.

- Ce-ar fi să te las să te odihnești? spuse Chloe, observând felul în care corpul lui păru să se prăbușească în pat.

- Poate că nu reușesc să merg, dar pot să gândesc, răbufni el, întorcându-și capul spre ea.

- Ei bine, te-ai putea gândi să dai alt nume proiectului Prometeu, spuse Chloe, sătulă de toanele lui.

- Prometeu a dat omenirii darul focului, permițând astfel tot progresul omenirii.

Măcar părea mai degrabă interesat decât artăgos.

- Și a ajuns cu ficatul mâncat de un vultur, sublinie ea.

- Deci crezi că am condamnat proiectul încă din fașă dându-i un nume greșit?

Chloe își dădu seama că îi plăcea să-i vadă încordarea ce i se desena în jurul gurii.

- Spun doar că nu este niciodată bine să te iei la lupă cu zeii. La urma urmei, ea dusesse blestemul familiei Russell pe la slujbele avute până acum, chiar dacă nu-și putea asuma vina pentru dificultățile proiectului Prometeu de vreme ce acesta fusese dezvoltat înainte

ca ea să lucreze la Trainor Electronics. Și, oricum, ce este proiectul Prometeu?

- Este viitoarea generație de baterie, bazată pe nanotehnologie ca să fie incredibil de mică și de ușoară. Poate să alimenteze un dispozitiv electronic timp de săptămâni în loc de zile. Fața i se luminează sub intensitatea entuziasmului. Ar putea să furnizeze energie pentru sate izolate care accesează rețeaua națională de energie electrică doar sporadic. Călătorii care parcurg distanțe lungi nu vor mai trebui să caute prize prin aeroporturi. Avanzurile militare ar putea să aibă generatoare mai mici și mai mobile. Lumina din ochii lui se stinse. Doar că nu merge.

- Încă, spuse Chloe.

El o privi.

- Încerci să-mi ții un discurs de încurajare?

Ea ridică din umeri.

- Tu mi-ai spus că ai cel mai bun departament de cercetare și dezvoltare din industrie. O să găsească ei o soluție.

- Ești mai optimistă decât mine.

- Poate că ar trebui să-i ajuți. La urma urmei, tu ai inventat prima baterie.

Pentru o clipă, el chiar păru să ia în considerare sugestia ei. Apoi flutură o mână spre laptopul de pe biroul ei și spuse cu o voce lipsită de vlagă:

- Și cine mai răspunde la toate e-mailurile astea?

Chloe hotărî că era mai bine să nu sublinieze faptul că avea o mulțime de vicepreședinți executivi în conducerea companiei care puteau să preia o parte din volumul de muncă al lui Trainor. Era treaba lui cum își gestiona compania. Ea se întoarce spre calculator.

- Mă întorc la citit.

Era uluitor cât de multe e-mailuri primea. După ce i le citise, el îi spuse să le șteargă pe multe dintre ele. La altele îi dictă răspunsuri scurte. De fiecare dată când

avea impresia că ajunseseră la final, în căsuța lui mai apărea o nouă serie de e-mailuri.

Trecu iute în revistă noile emailuri primite.

- Ei bine, iată un e-mail diferit. Ai fost invitat la o nuntă.

El se ridică mai sus pe perne.

- La o nuntă? De obicei, invitațiile astea vin în plicuri cartonate și cu caligrafii de o frumusețe exagerată. Cine naiba le trimite prin e-mail?

Chloe începea să creadă că făcuse o greșală când se oprise asupra acelui mesaj. Chiar dacă venise pe adresa de serviciu a lui Trainor, invitația părea să fie trimisă de un membru al familiei.

- General-maior Joseph W. Trainor.

Chipul lui Trainor căpătă o duritate glacială. Pentru un moment, o tăcere mormântală se așternu peste încăperea. Apoi el spuse cu o voce tăioasă ca lama unui cuțit:

- Dă-mi laptopul!

Chloe fu cât pe ce să scape din mână laptopul elegant și ultramodern când îl înșfăcă de pe birou și se ridică brusc de pe scaun. Se împiedică de una dintre spițele cu roți care susțineau scaunul și se lovi de pat, împingând dispozitivul cu mișcări stângace spre șeful ei.

- Scuze, spuse ea și îi întinse laptopul.

Trainor îl luă fără să mai rostească vreun cuvânt și își trecu un deget lung peste ecran ca să deschidă e-mailul. Ea rămase lângă pat, urmărind jocul de emoții care pălpăia pe chipul lui. Nici una dintre ele nu trăda vreo urmă de bucurie la vestea viitoarei nunți.

- Iată ceva cu totul neașteptat, spuse el în cele din urmă, închizând laptopul și aruncându-l până spre jumătatea patului, în direcția opusă față de Chloe.

Își apucă podul nasului între degetul mare și arătător. Se simțea rănit în amorul propriu pentru că nu știuse că un membru al familiei urma să se căsătorească? Chloe

se mută de pe un picior pe altul, cât timp încercă să-și dea seama ce să spună.

El își coborî mâna.

- Indiferent cât ai înainta în vârstă sau cât de departe ai ajunge, familia tot o să ajungă la tine.

- Pentru că ți-au trimis un e-mail în loc de o invitație pe hârtie?

El își întoarse capul pe pernă și o fixă cu privirea.

- Nu, pentru că tatăl meu se însoară.

Chloe netezi o cută de pe cuvertură în timp ce se strădui să găsească un răspuns potrivit. Chiar dacă, în mod evident, tatăl lui era mai în vârstă, acesta nu era un motiv care să-l împiedice să se recăsătorească.

- Este frumos că a găsit pe cineva, reuși ea să îndrume în cele din urmă.

- Tata are 61 de ani. Se căsătorește pentru că iubita lui de 42 de ani este însărcinată. Mi-a trimis un e-mail pentru că este o nuntă făcută în mare grabă, așa că nu a mai avut timp să trimită invitații prin poștă.

În clipa aceea, Chloe știu că blestemul familiei Russell îl lovise și pe Nathan Trainor. Două dezastre într-o singură zi nu aveau cum să fie o pură coincidență. Desigur, până acum nu fusese conștientă că putea să distrugă și viața personală a oamenilor din jur.

Înghiți greoi în sec și rosti primul gând care îi trecu prin minte.

- Deci o să ai un frate sau o soră.

O expresie de repulsie înflori pe chipul lui.

- Un frate sau o soră vitregă, o corectă el. Nu o să-ți schimb scutecele și nici nu o să-l legăm pe genunchi.

- Nam înțeles niciodată prea clar ce înseamnă să le-gești pe genunchi, spuse Chloe, ușurată că el nu răbufnise într-un acces de furie.

- Nam de gând să aflu.

El se cufundă din nou în gândurile lui întunecate, lăsând-o pe Chloe să-și mute neliniștită greutatea

de pe un picior pe altul. Privi atentă spre laptopul pe care îl aruncase de cealaltă parte a patului. Să riște să distragă atenția și să recupereze calculatorul sau mai bine să-l lase să-și încheie reflecțiile interioare?

Luis îi surprinse privirea și întinse mâna ca să ia laptopul, apoi înconjură patul fără să scoată nici cel mai mic sunet. Ea îi mulțumi printr-o încuviințare din cap în timp ce îl recupera de la el și îl ridică în față ca un scut. Trainor scoase un oftat lung.

- Mă duc la culcare. Chloe, o să-l sun pe Ed, iar tu îi poți spune ce vrei să faci în următoarele două ore. El o să facă rost de tot ce-ți trebuie. Apoi își îndreptă atenția spre Luis. Poți să-mi iei temperatura și să-mi dai ce medicamente ți-a lăsat Ben. Însă nu o să-i spui că n-am reușit nici măcar să traversez camera sau că m-am oprit din lucru ca să dorm. Vocea lui răsună metalic, iar Luis își murmură numaidecât încuviințarea. Trainor întoarse privirea spre Chloe și îi vorbi pe același ton: Nici tu nu o să-i spui nimic.

- Absolut nimic, domnule, rosti ea, simțindu-se de parcă ar fi trebuit să stea în poziție de drept și să salute. Era evident că generalul-maior își învățase fiul ce însemna să dai ordine.

O adâncitură se ivi între sprâncenele lui când el păru a se gândi la ceva.

- Chloe, ai putea să rămâi în camera de oaspeți astăzi seară. Așa putem să recuperăm timpul pe care îl pierdem acum.

Plăcerea exaltată la ideea unei pauze de două ore se ofili sub iureșul exasperării.

- Am obligații acasă, spuse ea încordată.

Nu știa de ce, dar nu voia să-i povestească lui Trainor despre Grandmillie. Poate pentru că avea fantezii fierbinți cu el, iar să-i spună că locuia cu bunica ar fi anulat orice urmă de senzualitate din poveste.

El păru sincer surprins.

- Ce fel de obligații? Nu ești măritată.

- De unde știi?

- Nu porți verighetă.

El nu se uitase la mâna ei stângă când o spusese, iar Chloe simți o străfulgerare de încântare vinovată pentru că el o observase și ajunsese la această concluzie mai înainte. Totuși, nu însemna că avea să o lase singură pe Grandmillie încă o noapte.

- Am alte responsabilități.

El oftă și spuse pe un ton îndelung răbdător:

- Ai rămas aici noaptea trecută, deci este limpede că îți poate asuma și altcineva responsabilitățile astea.

- În caz de urgență, zise ea, amintindu-și cât de îngrijorată fusese. Doctorul Cavill a fost de părere că prezența mea este necesară aici pentru binele tău, așa că am făcut o excepție. Dar este evident că îți revii, iar gestionarea e-mailurilor nu constituie o urgență.

- Discutăm mai târziu, spuse el, trecându-și mâna peste tabloul de comandă de pe noptieră, înainte de a-și coborî brațul într-un gest care îi trăda epuizarea. Ed o să fie aici într-un minut.

- Nu rămân.

Ea se îndreptă spre ușă și îl zări pe Ed pe coridor.

- Îmi subestimezi puterea de convingere, spuse Trainor.

Chloe închise ușa dormitorului cu o bufnitură ușoară doar ca să-i arate lui Trainor că nu se lăsa intimidată. Ed se apropie de ea cu pași repezi.

- Toate bune, domnișoară Russell? o întrebă el.

Îi vorbi calm, dar Chloe observă neliniștea ascunsă în încordarea din umerii lui.

- Toate bune. Domnul Trainor doar vrea să îți dea tot felul de ordine despre ce ar trebui să fac eu, dar am ținut să-ți menționez câteva lucruri pe care să nu le audă dumnealui.

Majordomul păru ușurat și precaut în același. El îi făcu semn din cap să continue.

- Încă este foarte slăbit. A încercat să traverseze încăperea și aproape că a căzut. Până și el a recunoscut că nu este pregătit să se ridice din pat. Iar acum a decis că trebuie să doarmă câteva ore. Ea se opri. Am senzația că nu i se întâmplă prea des să tragă câte un pui de somn.

Circumspecția lui Ed se mai domoli.

- Așa este.

Chloe se gândi o clipă, dar hotărî că majordomul era probabil la curent cu agenda socială a angajatorului lui.

- A primit prin e-mail o invitație la nuntă. Tatăl lui se căsătorește weekendul viitor.

Expresia șocată de pe chipul lui Ed îi atrase atenția. El mormăi ceva în barbă, ceva ce semănă cu o înjurătură zdravănă. El îi spuse:

- Îți mulțumesc că mi-ai zis de invitație.

Cum era evident că Ed își făcea griji pentru șeful lui, Chloe adăugă:

- Domnul Trainor a fost puțin tulburat de asta.

- Este oarecum de așteptat, spuse Ed folosind un eufemism evident.

- N-ai auzit nimic de la mine, zise Chloe, ținându-l cu o privire care spera să fie și impunătoare, dar și o rugămintă.

Prudența lui păru să cedeze în clipa în care aproape că afișă un zâmbet.

- Am înțeles. Te-ar deranja să aștepti în camera de oaspeți cât timp vorbesc eu cu domnul Trainor?

- Nu m-ar deranja deloc, spuse Chloe. O să fiu pe terasă.

Simțea că avea nevoie de aer proaspăt după ce își petrecuse toată dimineața în preajma unui bărbat bolnav. Spera că vaccinul împotriva gripei și sistemul ei imunitar aveau să se dovedească eficiente împotriva tuturor

microbilor care pluteau în jurul șefului ei. Deschizând ușa glisantă, păși pe întinderea de gresie și își înălță fața spre soarele toamnei. Căldura și lumina i se prelingeau prin piele ca una dintre cremele scumpe pe care le găseai în baia din camera de oaspeți.

- Doar că luxul ăsta este gratuit, murmură ea.

După ce se mai bucură câteva minute, își scoase mobilul din buzunarul de la fustă, formând numărul direct pe care îl avea Judith la Flexitemps. Angajatoarea ei răspunse și spuse:

- Chloe, tot din apartamentul lui Trainor lucrezi?

Chloe o sunase pe Judith din mașină în New Jersey ca să-i explice succint schimbările de ultim moment.

- Da, și îmi ies din minți aici. Am două ore libere. Pot să trec pe la tine la birou?

Prin telefon se auzi sunetul unui clic de mouse.

- Bine, mi-am anulat agenda pentru o jumătate de oră care va începe peste douăzeci de minute. Este de ajuns?

Afacerea lui Judith era una de mare succes, mai ales datorită abordării practice în relația cu clienții, deci Chloe știa să aprecieze importanța unei jumătăți de ore eliberate în programul ei.

- Mă descurc.

Închizând, Chloe se îndreptă spre peretele terasei și privi spre râul Hudson aceeași priveliște pe care o vedea din dormitorul lui Trainor. Un iaht elegant aluneca agale pe râu, albul pânzelor fiind aproape orbitor în lumina strălucitoare a toamnei.

- Vrei să iei prânzul pe terasă? Nu o să ne mai bucurăm de multe zile așa.

Chloe tresări și se întoarse când vocea lui Ed se auzi în spatele ei. Majordomul se afla la câțiva metri distanță, cu hainele lui sobre și perfect croite, părând complet scos din context pe fundalul florilor de toamnă viu colorate care se odihneau în jardiniere.

- Îmi pare rău dacă te-am speriat, spuse el. Chiar și la înălțimea asta, forfota străzii poate să acopere sunetul de pași.

- Eram pierdută în gânduri, recunoscui Chloe. Ar fi minunat să iau prânzul aici, dar trebuie să mă văd cu șefa mea la Flexitemps. Mi-ai putea cherna o mașină?

- Domnul Trainor ți-a pus la dispoziție mașina și șoferul lui.

Chloe aproape că își dădu ochii peste cap. Trainor trebuia să țină totul sub control.

Chiar și fără să-și dea ochii peste cap, probabil exasperarea i se citi pe chip, pentru că Ed spuse:

- Domnul Trainor înțelege cât de neobișnuit este să-ți ceară să lucrezi de la el de acasă, așa că își dorește să reducă pe cât posibil orice neplăcere.

Chloe își înăbuși un pufnet. Domnul Trainor voia să se asigure că ea era la cheremul lui.

- Îi apreciez atenția, spuse ea cu o notă de sarcasm în voce.

- Îl rog pe Oskar, șoferul, să te ducă cu liftul până în garaj, rosti Ed.

Chloe se foi pe fotoliul cromat din piele albă așezat în fața biroului cu pereți din sticlă al lui Judith, în timp ce termină de povestit despre experiența ei legată de stilul de viață al lui Trainor.

- Și astfel șoferul personal - pentru că poartă un costum negru și o caschetă ca să fie șofer personal, nu un șofer oarecare - mă conduce în liftul asta lambrizat cu un lemn elegant și coborâm într-un garaj la care are acces doar liftul lui Trainor. Este o zonă separată de restul parcării subterane, cu o poartă pe care o deschizi cu un card. Este ceva incredibil. Apoi Oskar mă întreabă ce mașină aș vrea să folosesc.

Chloe scoase capacul sticlei cu apă pe care i-o oferise Judith și luă o gură. Prietena ei se sprijinea relaxată

pe scaunul impunător din spatele biroului, cu părul ei roșu strâns într-o coadă care îi conferea un aer foarte profesionist și sacoul de la costumul de firmă cu pantaloni de un verde închis odihnindu-se peste o bluză albă cu o croială perfectă. Chloe nu credea să o fi văzut vreodată pe Judith purtând altceva decât pantaloni.

- Nu este interesant să vezi cum trăiește lumea bună? o întreabă Judith.

- Trainor nu face parte doar din lumea bună. Trebuie să fie printre primii o miime din cei unu la sută, spuse Chloe. Am avut de ales dintre șase mașini, inclusiv un Maserati și un Rolls-Royce.

- Și ce ai ales?

Chloe zâmbi larg.

- Rolls-Royce.

- Deci ai mers cu elicopterul, ai venit aici într-un Rolls condus de un șofer personal și ai lucrat într-un apartament mai mare decât casele în care locuiesc cei mai mulți oameni obișnuiți, spuse Judith. Care este problema?

Chloe se jucă cu capacul sticlei.

- Este ciudat să lucrezi în casa lui. Ea clătină ușor din cap. Nu, este ciudat să lucrezi în dormitorul lui. Adică bărbatul zace în pat în pijama câtă vreme eu îi citesc e-mailurile.

Pentru o clipită, văzu în gând umerii musculoși ai lui Trainor ascunși sub tricoul lui cenușiu.

Judith se trase mai în față.

- A făcut ceva care să se califice drept hărțuire sexuală?

- Nu, nu, nimic de genul ăsta! Chloe fu îngrozită că Judith ar fi fost tentată să creadă că asta voia să spună despre Trainor. Dincolo de involburarea de sentimente pe care le simțea față de poziția și puterea lui, Chloe nu voia să lase de înțeles că el ar fi fost grosolan. Nu cred că mă place prea mult. Sunt doar la îndemână.

Judith părea sceptică, dar nu comentă nimic.

- Îmi pare rău dacă te-am speriat, spuse el. Chiar și la înălțimea asta, forfota străzii poate să acopere sunetul de pași.

- Eram pierdută în gânduri, recunosc Chloe. Ar fi minunat să iau prânzul aici, dar trebuie să mă văd cu șefa mea la Flexitemps. Mi-ai putea chema o mașină?

- Domnul Trainor ți-a pus la dispoziție mașina și șoferul lui.

Chloe aproape că își dădu ochii peste cap. Trainor trebuia să țină totul sub control.

Chiar și fără să-și dea ochii peste cap, probabil exasperarea i se citi pe chip, pentru că Ed spuse:

- Domnul Trainor înțelege cât de neobișnuit este să-ți ceară să lucrezi de la el de acasă, așa că își dorește să reducă pe cât posibil orice neplăcere.

Chloe își înăbuși un pufnet. Domnul Trainor voia să se asigure că ea era la cheremul lui.

- Îi apreciez atenția, spuse ea cu o notă de sarcasm în voce.

- Îl rog pe Oskar, șoferul, să te ducă cu liftul până în garaj, rosti Ed.

Chloe se foi pe fotoliul cromat din piele albă așezat în fața biroului cu pereți din sticlă al lui Judith, în timp ce termină de povestit despre experiența ei legată de stilul de viață al lui Trainor.

- Și astfel șoferul personal - pentru că poartă un costum negru și o caschetă ca să fie șofer personal, nu un șofer oarecare - mă conduce în liftul asta lambrizat cu un lemn elegant și coborâm într-un garaj la care are acces doar liftul lui Trainor. Este o zonă separată de restul parcării subterane, cu o poartă pe care o deschizi cu un card. Este ceva incredibil. Apoi Oskar mă întreabă ce mașină aș vrea să folosesc.

Chloe scoase capacul sticlei cu apă pe care i-o oferise Judith și luă o gură. Prietena ei se sprijinea relaxată

pe scaunul impunător din spatele biroului, cu părul ei roșu strâns într-o coadă care îi conferea un aer foarte profesionist și sacoul de la costumul de firmă cu pantalon de un verde închis odihnindu-se peste o bluză albă cu o croială perfectă. Chloe nu credea să o fi văzut vreodată pe Judith purtând altceva decât pantaloni.

- Nu este interesant să vezi cum trăiește lumea bună? o întrebă Judith.

- Trainor nu face parte doar din lumea bună. Trebuie să fie printre primii o miime din cei unu la sută, spuse Chloe. Am avut de ales dintre șase mașini, inclusiv un Maserati și un Rolls-Royce.

- Și ce ai ales?

Chloe zâmbi larg.

- Rolls-Royce.

- Deci ai mers cu elicopterul, ai venit aici într-un Rolls condus de un șofer personal și ai lucrat într-un apartament mai mare decât casele în care locuiesc cei mai mulți oameni obișnuiți, spuse Judith. Care este problema?

Chloe se jucă cu capacul sticlei.

- Este ciudat să lucrezi în casa lui. Ea clătină ușor din cap. Nu, este ciudat să lucrezi în dormitorul lui. Adică bărbatul zace în pat în pijama câtă vreme eu îi citesc e-mailurile.

Pentru o clipită, văzu în gând umerii musculoși ai lui Trainor ascunși sub tricoul lui cenușiu.

Judith se trase mai în față.

- A făcut ceva care să se califice drept hărțuire sexuală?

- Nu, nu, nimic de genul ăsta! Chloe fu îngrozită că Judith ar fi fost tentată să creadă că asta voia să spună despre Trainor. Dincolo de involburarea de sentimente pe care le simțea față de poziția și puterea lui, Chloe nu voia să lase de înțeles că el ar fi fost grosolan. Nu cred că mă place prea mult. Sunt doar la îndemână.

Judith părea sceptică, dar nu comentă nimic.

- Deci ce te face să te simți incomod?

Chloe se încruntă, încercând să înțeleagă de ce i se părea situația complicată. Ar fi trebuit să fie pur și simplu recunoscătoare că era plătită în plus și să se bucure de ocazie. În schimb, se trezi luptându-se cu senzația că se aventura pe o pantă periculos de alunecoasă cu fire care oră în plus pe care o petrecea alături de Trainor.

- Se presupune că este o relație profesională, dar cumva am ajuns să fiu implicată și în bunăstarea sa fizică. Când a avut febră, eu am fost cea care a reușit să-l liniștească. A fost un lucru măgulitor.

- Scumpo, nu te îndrăgostești de Nathan Trainor, nu-i așa? Nu că te-ar putea condamna cineva pentru asta, dar el nu este de nasul tău.

Chloe ridică mâhnită din umeri și își impuse să-și vină în fire.

- Când vezi un bărbat desculț, apare ceva care te face să privești dincolo de costum și de biroul uriaș în care lucrează. El devine uman.

Și capabil să simtă durerea. Ea își aminti expresia care îi plutise pe chip după ce aflase de invitația la nunta tatălui lui. Șoc și furie, dar și suferință. O cuprinsese un fior de îngrijorare. Chiar că se ducea într-o direcție înșelătoare. Mai întâi sârise în apărarea lui Trainor, iar acum îi părea rău pentru el.

Judith privi lung în tavan pentru o clipă înainte de a-și întoarce privirea spre Chloe și spuse:

- Îți dau niște sfaturi. De fiecare dată când începi să te gândești că este doar un simplu bărbat, amintește-ți de mărimea apartamentului lui, de faptul că are un medic care este la dispoziția lui nonstop și că ai avut de ales dintre șase mașini care sunt conduse de un șofer personal. Cei mai bogați oameni sunt diferiți tocmai pentru că sunt cumva izolați de toată uzura normală a vieții de zi cu zi. Oamenii ca Nathan Trainor nu se gândesc la nevoile altora pentru că propriile nevoi sunt satisfăcute

fără ca ei să miște vreun deget. El o să presupună pur și simplu că și nevoile tale sunt satisfăcute, așa că o să te calce în picioare fără să clipească.

Chloe se gândi cum îi spusese Trainor că avea să găsească o cale de a o convinge să rămână peste noapte, dovedind astfel că Judith avea dreptate. Chloe voia să fie fermă în refuzul ei, dar se trezi dorindu-și să se mai bucure un pic de intimitatea aceea stranie pe care o împărtășea cu el. După ce aveau să își revină el și asistentă lui, prezența ei nu avea să mai fie necesară și nu urma să-l revadă niciodată. Gândul o făcu să simtă un gol în stomac. Nu era bine. Nu trebuia să se piardă cu firea în fața acestei atracții nesănătoase.

- Maș oferi să trimit pe altcineva în locul tău, dar mi sa transmis clar că ești singura persoană pe care o vrea Trainor, spuse Judith. Și nu ți-ar veni să crezi cât faci acum pe oră. Judith menționează o sumă, iar Chloe făcu ochii mari. Obții triplul sumei pe care o primești de obicei, iar eu mă așteptam doar la dublu, așa că o să-ți transfer tot ce este în plus.

- Nu este corect, spuse Chloe. Ar trebui să-ți iei comisionul din suma totală.

- Scumpo, știu că trebuie să strângi bani pentru clipa în care Grandmillie o să aibă nevoie de un însoțitor și că tu ai fost cea care a negociat mărirea de tarif.

Chloe oftă.

- Nu încercam să obțin mai mulți bani, chiar dacă apreciez sincer tot ce faci. Încercam să-l fac pe Trainor să mă trimită acasă pentru că sunt prea scumpă și pretențioasă.

- Îi plac femeile scumpe și pretențioase. El se vede cu fotomodele și actrițe.

- Serios? Chloe se simți dezamăgită de șeful ei temporar. Sunt ferm convinsă că femeia pe care tocmai a părăsit-o nu era nici una, nici alta.

- A părăsit-o, zici?

Chloe se lăsă pe spate în scaunul ei.

- Ești atât de cinică!

Iar ea nu trebuia, sub nici o formă, să mai petreacă vreă noapte cu Nathan Trainor.

- Am crezut că ai venit aici pentru o doză rece de realitate. De la calculatorul lui Judith răsună un bâzâit. Îmi pare rău, trebuie să mă văd cu un client. Te conduc. Vreau să arunc o privire în Rolls.

capitolul 8

Nathan își masă fruntea, încercând să oprească durerea.

- Cred că este timpul să facem o pauză.

Era ora 16.00 și lucraseră fără întrerupere încă de când se trezise el la prânz.

Chloe ridică ochii din ecranul calculatorului. Expresia ei concentrată căpătă o notă de îngrijorare.

- Să-ți aduc niște medicamente pentru durere? îl întreabă ea.

El își detesta cumplit slăbiciunea. Chiar dacă trecuse prin e-mailuri și trimisese câteva notificări, simțea presiunea lucrurilor neterminate. Dar mintea nu îi era suficient de limpede ca să facă față unor sarcini mai serioase. Precum dezastrul din proiectul Prometeu.

- Arăt atât de rău?

- Arăți ca un om care încă își revine după o gripă urâtă, spuse ea, împingându-și scaunul de la birou și ridicându-se. Îți aduc medicamentele.

Nathan o privi apropiindu-se de masa pe care Ben își aliniase diferitele pastile. Avea o legănare frumoasă a șoldurilor, probabil creată de pantofii cu toc înalt pe care îi purta. Își schimbase ținuta încă din prima zi în care lucrase pentru el și o actualizase cu fuste drepte și bluze de mătase. O aprecia pentru că înțelesese rangul

funcției pe care o ocupa. Chloe Russell era o fată inteligentă. Își închipuia că tratase lucrurile superficial când venise vorba de abilitățile ei.

Se dovedise deja o asistentă medicală bună și era mult mai distractiv să te uiți la ea decât la Luis. Ben acceptase ca asistentul personal să plece pentru că febra lui Nathan nu mai crescuse. Chiar dacă personalul lui Ben era selectat cu atenție și dădea dovadă de o mare discreție, Nathan nu se simțea comod să discute probleme confidențiale de afaceri de față cu Luis sau cu oricare alt asistent medical.

Totuși, nu-și făcea aceleași griji cu Chloe. Firește, și ea era discretă. Judith Asner de la Flexitemps o asigurase pe Roberta de asta. El studie chipul lui Chloe în timp ce ea se întoarce spre pat. Ce îl făcea să aibă o încredere oarbă în ea?

- Ce s-a întâmplat? Mi-a rămas spanac între dinți? întreabă ea când îi întinse un pahar cu apă și două tablete.

- Nu, arăți extraordinar de profesionist, ca întotdeauna.

Ea afișă un zâmbet încântat, deși cuvintele lui nu ar fi trebuit să fie un compliment. Cum ar fi reacționat dacă i-ar fi spus că era frumoasă? Și chiar era frumoasă în multe feluri subtile. Mersul ei legănat. Când era desprins, părul era lucios și bogat. Avea ochi câprui mari și expresivi și o gură numai bună de sărutat. Gândul acela îl trezi la realitate.

- Să discutăm despre programul tău pentru restul zilei, spuse el.

Remarca șterse zâmbetul de pe buzele ei.

- Nu stau peste noapte, spuse ea și se îndreptă brusc de spate. Ia-ți pastilele!

Lui Nathan îi plăcea când renunța la atitudinea ei respectuoasă. Cum lucraseră împreună, el observase că ea își exprima tot mai des propriile sugestii. În starea de năucire amortită în care se afla, aprecia teribil ajutorul. Luă pastilele și le înghiți cu o gură de apă.

- Îți măresc salariul de patru ori pentru tot timpul pe care îl petreci aici.

Ea deschise gura și o închise la loc, cu inima îndoită. Era o ofertă absurd de generoasă, iar el se simți foarte curios să descopere ce anume o putea face să se gândească măcar la un refuz.

- Care sunt obligațiile astea de acasă de care trebuie să te ocupi?

Ea păru confuză o clipă, înainte ca o încruntare să-i arcuiască sprâncenele.

- Este ceva personal.

- Mă întreb doar ce aş putea să fac ca să-ți mai iau din griji, spuse el.

- Te întrebi ce mită mi-ai mai putea oferi ca să mă faci să rămân, spuse ea și își înfipse mâinile în șolduri.

Ceea ce făcu doar ca materialul bluzei să se întindă peste conturul ademenitor al sânilor ei. Nathan îi adăugă și pe aceștia la lista atracțiilor ei.

- Mită este un cuvânt atât de neplăcut, spuse el. Vreau ca situația asta să fie una în care câștigă toată lumea.

- O să rămân până târziu, dar diseară trebuie să mă duc acasă. Ea îi aruncă o privire netulburată. Nu trebuie să trimiți elicopterul. Poate să mă ducă Oskar.

Deci chiar nu voia să-i spună ce anume o determina cu atâta hotărâre să se ducă acasă. Avea senzația că Ben știa; avea să afle direct de la doctor despre ce era vorba. El încuviință din cap.

- Bine.

Totuși, nu era bine. Și-o dorea acolo în caz că... Ce? Se scutură de nevoia irațională de a o avea pe Chloe aproape. Faptul că mintea lui istovită de halucinații dezvoltase cumva această fixație pentru angajata lui temporară trebuia să fie un efect secundar ciudat al gripei.

- Te las să te odihnești o vreme, spuse Chloe, revenind la calculator și punându-l în modul de veghe.

Dorința se dezlănțui înăuntrul lui cu o forță mistuitoare.

- Rămâi, spuse el înainte să se mai poată opri. Vorbește cu mine!

Chloe se așeză din nou pe scaunul de la birou și își scotoci prin minte. Ce naiba să vorbească ea cu directorul general de la Trainor Electronics? Îi aruncă o privire furioasă. Părea atât de bolnav și de epuizat! Se chinui să-și înăbușe nevoia aproape copleșitoare de a întinde mâna și de a-i da de pe frunte o buclă din părul lui ciufulit. Cartea de pe noptieră îi atrase atenția.

- Ce-ar fi să-ți citesc din carte? îi sugeră ea.

- Aș prefera să-mi spui ce îți place ție să citești, spuse el, întorcându-și privirea înnegurată spre ea.

Ea își aminti că el citea un thriller.

- Mi-a plăcut *Identitatea lui Bourne*.

- Filmul sau cartea?

- Ambele. Cred că filmul a reușit să surprindă esența cărții. Lucrurile păreau să meargă prea bine. El își dorea ca ea să vorbească și, în schimb, începuseră să se joace de-a întrebările și răspunsurile. Ce-ar fi să-ți povestesc câteva dintre experiențele mele de angajată temporară?

El își schimbă ușor poziția și își sprijini capul pe perne.

- Sunt numai ochi și urechi.

Chloe îi povestea mereu lui Grandmillie despre lucrurile amuzante sau stupide care i se întâmplau la slujbele ei temporare, astfel că avea o colecție întreagă de povești. Bineînțeles, schimbă numele personajelor ca să-i apere pe inocenți, escroci și pe cei de-a dreptul stupizi. După vreo trei povești, ochii lui Trainor se închiseră. Ea se opri și dădu să plece din cameră ca să îl lase să doarmă.

Murmurul vocii lui o opri.

- De ce m-a invitat?

- Poftim? spuse ea.

El înalță capul, părând surprins.

- Am spus asta cu voce tare?

- Ai spus ceva cu voce tare.

El schiță un gest de frustrare în timp ce privi lung pe ferestre.

- Nu l-am mai văzut pe tata de doi ani. Am vorbit cu el de vreo câteva ori în toată perioada asta. De ce să decidă acum că trebuie să fiu prezent la nunta asta făcută de pe o zi pe alta?

Chiar voia ca ea să răspundă la întrebare? Chloe așteptă.

Trainor se întoarce spre ea.

- De ce?

Deci nu era o întrebare retorică.

- Faci parte din familie, spuse ea. Sângele apă nu se face.

Ea tresări la banalitatea propriilor cuvinte.

- Poți mai mult de atât.

- Da, bine. Chloe se așază din nou pe scaunul de la birou. Începuse să se cam sature de ergonomia lui rigidă și privi cu jind spre fotoliile comode din zona de relaxare. Din păcate, erau prea mari pentru a le târî până lângă pat. Familia este una dintre constantele pe care le are omul în viață. Ai mereu de-a face cu ei, chiar și pentru a decide că nu mai vrei să ai de-a face cu ei.

- Acum chiar mă interesează ce zici, spuse Trainor.

Ea făcu o grimasă spre el.

- Totuși, cei mai mulți țin în continuare legătura cu familia pentru că au o poveste pe care o împărtășesc doar cu ea și cu nimeni altcineva pe lume. Membrii familiei sunt martori la toate etapele din viața noastră. Aș zice că tatăl tău vrea să faci parte din etapa asta nouă și întrucâtva stresantă a vieții lui. Lucrurile devineau prea serioase, așa că ea ridică din umeri. Sau poate că pur și simplu își dorește un cadou de nuntă foarte frumos.

Trainor scoase un râset.

- Ia-ți gândul de la porțelan! Tata ar fi părere că un set de gamele ale armatei americane este un cadou mai mult decât potrivit.

Cum el inițiasse această conversație personală, Chloe își găsi curajul să întrebe:

- De ce nu ți-ai mai văzut tatăl de doi ani?

Ochii lui deveniră reci, iar ea se gândi că întrecuse măsura. Apoi el clătină din cap.

- Mie nu-mi plac marinarii, iar lui nu-i plac decât cei din Marină.

- Dar ești fiul lui și nu ești chiar un eșec total.

Trainor apucă între degete o cută din cearșaf.

- Dea lungul a cinci generații, eu am fost primul bărbat din familia mea care nu a urmat o academie militară. Generalul a lăsat moștenire prețioasa sabie a familiei numai fiului care nu va îmbrăca niciodată uniforma militară. Nu mă poate ierta pentru asta.

- Serios? Conduci o corporație multinațională pe care ai fondat-o mulțumită invenției tale. Cum să nu fie mândru de tine?

- Nu-i de ajuns. Nu mi-am riscat niciodată viața pentru țara mea.

- Dar bateriile tale sunt folosite de militari. Ai făcut viața soldaților mai sigură și mai bună atât la nivel personal, cât și profesional, oferind o sursă de energie sigură pe termen lung calculatoarelor, mobilelor și dispozitivelor lor prea secrete ca să le știu eu în detaliu.

- Cred că ar trebui să-i spui asta. Personal. Un zâmbet calculat care nu-i inspiră deloc încredere lui Chloe curbă colțurile gurii lui. Vino cu mine la nunta lui!

Ea se ridică atât de repede de pe scaun încât acesta se dădu în spate pe roțile picioarelor. Primul gând care i se trezi în minte fu cât de palpitant ar fi fost să petreacă o zi ca parteneră a lui Nathan Trainor. Al doilea era

că el o lua peste picior. Își controlă cu atenție cuvintele și reuși să spună:

- Nu e amuzant.

Cu un calm enervant de imperturbabil, el încuviință din cap.

- Sunt de acord și, pentru că nu o să fie deloc amuzant, te-aș plăti generos pentru timpul tău.

- De ce crezi că banii ar putea să alunge orice obiecție aș avea la propunerile tale?

Începea să se simtă insultată, chiar dacă banii erau o motivație serioasă și aveau să-i fie de mare ajutor pe viitor, când Grandmillie putea avea nevoie de îngrijire. El îi descoperise vulnerabilitatea și o exploata în scopuri personale. Nu îi plăcea lucrul acesta la el.

El păru oarecum surprins.

- Ben mi-a spus că ai fost de acord să vii aici după ce ai negociat o creștere de salariu. Mi-am închipuit că același principiu o să funcționeze și pe alte paliere.

Ea își mușcă buza, supărată că o considera atât de interesată.

- Nu sunt atât de mercantilă pe cât mă crezi.

- Mercantilă este doar încă unul dintre cuvintele acelea pe care le folosim ca să emitem judecăți de valoare inutile. Ai o perspectivă realistă despre propria ta valoare, spuse el.

- Ei bine, când pui problema așa...

Ea îi aruncă o privire iritată.

El îi răspunse cu o privire calmă.

- Eu aș prefera să te plătesc pentru timpul tău din motive care mă privesc, așa că nu trebuie să te simți jignită de oferta mea.

- Tot ciudat mi se pare. Nu poți să angajezi o salariată temporară ca să-ți fie pereche la nunta tatălui tău.

El își arcui sprâncenele spre ea.

- Am nevoie de cineva care să-mi fie alături la un eveniment social. Tu ai o responsabilitate pe care trebuie

să o susții financiar. M-am gândit că este soluția logică pentru ambele noastre nevoi, dar recunosc că este ciudat.

- Da?

Chloe se așteptase la o discuție mult mai lungă.

- Pentru moment. El își trase mai multe perne de la spate. O să mă culc.

Ea rămase fascinată și incremenită la vederea liniei lungi a spatelui lui, a felului în care brațul muscular se întindea peste așternuturi până spre șold și coapsă, de arcuirea inconștientă a degetelor lungi. Intimitatea momentului se strecură aproape pe nesimțite înăuntrul ei și îi slăbi din nou hotărârea. Simțea că probabil câștigase bătălia, dar era în pericol să piardă războiul.

Chloe se opri în capătul scării grandioase și studie coridorul care se dezvăluia sub ea. Până acum nu se mai aventurase în zona cuprinsă între liftul de la etajul al doilea și dormitorul lui Trainor. Curiozitatea o făcu să-și așeze piciorul pe următoarea treaptă, în timp ce își lăsă palma să alunece peste suprafața satinată și strălucitoare a balustradei de lemn. Tocurile i se scufundau în mochea orientală fixată pe scări prin tije de alamă prinse pe fiecare treaptă.

Se închipui într-o rochie de seară lungă și vaporosă, acoperită cu mii de cristale strălucitoare și cu brațele învelite în mănuși albe și lungi până la cot, coborând scara și atrăgând toate privirile. Pe la jumătatea scării, adăugă imaginii conturate în minte o diademă, capul desenându-i-se semet pe gâtul ca de lebădă. Când ajunse la baza scării, tresări la sunetul aplauzelor care răsunară în coridor.

Privind în jur, îl văzu pe Ed stând în pragul unei uși, cu chipul luminat de un zâmbet plin de apreciere.

- Ce intrare, spuse el și dădu să se apropie de ea.

- De unde ai știut că... Nu contează, spuse Chloe. Domnul Trainor doarme.

Ed încuviință din cap.

- Îți pregătesc o gustare de după-amiază?

Stomacul ei scoase niște sunete ciudate când își aminti că luase prânzul devreme.

- Cred că da, spuse ea.

Spera ca Ed să îi ofere ceva mai multe detalii despre problemele pe care le avea Trainor cu tatăl lui. Trăia cu impresia că avea nevoie de ajutor ca să înțeleagă dedesubturile acestei povești.

- Hai cu mine, spuse el.

Străbătura niște încăperi pe care Chloe le denumi în sinea ei saloanele... spații uriașe decorate cu o meticulozitate atentă până la cel mai mic detaliu... și ajunseră într-o încăpere mai primitoare, care avea un perete de sticlă ce dădea spre o terasă similară celei de la etaj. O masă rotundă din lemn și patru scaune tapițate cu spătar înalt se zăreau de o parte a camerei. În cealaltă jumătate trona o mare canapea extensibilă de pluș și fotolii mari și moi, aranjate în fața unui televizor cu un ecran plat uriaș. Culoarele imbinau nuanțe sofisticate de crem și verde crud, fără îndoială alese de un decorator cu experiență, dar camera părea locuită, poate mulțumită rafturilor de cărți care păreau să fi fost citite, nu doar cumpărate la grămadă, și seriei de reviste stivuite pe tava sculptată în relief care acoperea măsuta de cafea din piele capitonată. Un birou elegant din lemn deschis incrustat cu aluminiu ieșea dintr-un perete pentru ca persoana așezată acolo să aibă vedere spre afară.

Și-l putea închipui pe Trainor cu laptopul deschis, scrutând din priviri orizontul Manhattanului. Apoi ea apărea în spatele lui și își strecura palmele peste umerii și pe pieptul lui, simțind puterea mușchilor și căldura corpului lui. Se apleca și îi șoptea la ureche ceva care să-l facă să zâmbească și să închidă brusc laptopul.

Se scutură zdravăn. Trebuia să înceteze cu toate visurile astea nebunești ca nu cumva să ajungă să creadă că șar putea îndeplini.

- Fă-te comodă, domnișoară Russell, îi spuse Ed. Îl rog pe bucătar să scoată niște aperitive. Vrei un pahar de vin sau altă băutură?

- Te rog să-mi spui Chloe! Doar apă, mulțumesc. Dacă m-aș apuca să beau vin acum, aș ajunge să dorm alături de domnul Trainor. Cuvintele ei nu sunaseră prea bine. Simți cum obrazii începeau să o ardă. Adică nu alături de el, ci precum el.

- Am înțeles, spuse Ed cu o față inexpresivă, în timp ce își trecu degetele peste un panou cu butoane precum cel din dormitorul lui Trainor. Dădu câteva ordine scurte și se întoarse spre ea. Mai ai nevoie de ceva?

Ea renunță la orice urmă de prudență.

- De informații.

Uimirea făcu sprâncenele majordomului să se arcuiască până aproape de linia părului. O privi fără să spună ceva.

Ea se apropie agale de canapea, apoi se așeză și bătu perna de lângă ea.

- Șeful tău are o problemă cu invitația la nuntă.

- O problemă?

Ed era evaziv, dar se așeză.

Ea decise să-și folosească singurul as din mânecă pentru a-l face pe majordom să-și piardă sângele-rece și să vorbească.

- Mi-a cerut să merg cu el la nuntă.

Era adevărat. Nu trebuia să adauge că îi refuzase invitația.

Ed își concentra spre ea toată atenția lui politicoasă, dar tăcută.

- Mi-a spus că tatăl lui nu l-a iertat niciodată că nu a intrat în armată. Mi-a mai povestit ceva despre o sabie de familie. Îi menționa toate aceste detalii ca să-i arate

că Trainor i se destăinuise. Dar de ce nu s-au mai văzut de doi ani?

- Va trebui să-l întrebi pe Nath... Adică pe domnul Trainor.

Chloe îi aruncă o privire plină de stăruință.

- Chiar am nevoie de câteva îndrumări. Intru în povestea asta fără să știu nimic și nu vreau să-l fac de râs pe domnul Trainor.

Ed îi studie chipul.

- De când îl cunoști pe domnul Trainor?

- De marți. Cred că boala lui ne-a cam accelerat relația.

- Fără îndoială ceva trebuie să o fi accelerat. El se opri o clipă. Am fost subalternul tatălui domnului Trainor și îl cunosc pe Nathan de mic.

Ce auzea era chiar mai bine decât sperase. Se aplecă în față în timp ce Ed continuă să vorbească.

- Generalul Trainor este genul de comandant la care visa fiecare pușcaș marin. A condus prin forța exemplului și credea cu tărie în codul și în structura armatei. Nathan este strălucit într-un mod complet diferit. Minte lui se bazează în mare parte pe intuiție. Ed clătină din cap. Nathan nu avea cum să-și mulțumească tatăl, astfel că s-a străduit din răputeri să-l provoace. Și-a lăsat părul lung; s-a îmbrăcat neglijent; camera lui era tot timpul un dezastru. Chiar a refuzat să lustruiască sabia. O urmă de zâmbet se jucă pe buzele lui Ed. Avea o listă nesfârșită de atenționări.

- Atenționări?

Ed reveni la rolul lui de majordom.

- Scuzele mele. Este termenul pe care îl folosim în armată pentru comentariile negative din dosarul unui pușcaș marin.

- Dar a inventat o baterie de calculator care ajută atât militarii, cât și civilii, spuse Chloe.

- Generalul Trainor și Nathan nu văd lucrurile așa.

Chloe oftă.

- Este așa de greu să spargi tiparele copilăriei, indiferent cât ar fi ele de depășite. Ea își aminti de nuntă. Părinții lui Nathan... Hm... Părinții domnului Trainor sunt divorțați?

Ed vorbi de parcă își cântărea fiecare cuvânt.

- Mama lui a murit acum cinci ani. A fost un moment greu pentru el și tatăl lui.

Chloe fu uimită de chibzuința cu care îi vorbi. Ceea ce spunea era trist, dar nu ieșit din comun. Mama ei murise când Chloe avea 12 ani, un moment cumplit pentru ea și tatăl ei. Atunci venise Grandmillie să-i ajute.

- Dar durerea nu i-a apropiat, spuse ea.

El șovăi, lăsându-și privirea să se plimbe înainte și înapoi.

- A fost o perioadă dificilă.

Iarăși precizia aceea ciudată.

- Domnul Trainor mi-a povestit de ce tatăl lui se însoară atât de repede. Toată situația pare cumva în dezacord cu un om care are o asemenea rigoare militară.

Evident, Ed decise să-i împărtășească o serie de informații suplimentare.

- Domnul Trainor a simțit că... viitoarea soție a tatălui lui l-a cunoscut pe general într-un moment vulnerabil după moartea doamnei Trainor. Și a avut îndoieli legate de sinceritatea afecțiunii ei.

- A simțit și că tatăl lui înșela cumva amintirea mamei? De aceea nici măcar nu l-a mai vizitat?

- Nu o place pe aleasa generalului, așa că preferă să o evite.

- Totuși, tatăl lui l-a invitat la nuntă, iar domnul Trainor are de gând să se ducă. Chloe se gândi la tensiunea care avea să planeze la nuntă. Uau!

Ed rămase cu privirea fixată spre Chloe.

- Domnul Trainor o să aibă nevoie de un aliat.

- Tu nu te duci?

Majordomul își coborî privirea.

- Dacă domnul Trainor se duce, o să mă duc și eu. Loialitatea lui Ed o emoționează pe Chloe. Nu voia să-și părăsească șeful în favoarea fostului comandant.

- Atunci te va avea pe tine aliat, spuse ea și îi zâmbi recunoscătoare.

- Doi oameni împotriva unei forțe expediționare de pușcași marini? Ești o femeie curajoasă, domnișoară Russell!

Se simți vinovată că îl făcuse să creadă că avea să fie și ea prezentă la eveniment. Din fericire, se deschise o ușă și se ivi o tânără îmbrăcată într-o cămașă crem și pantaloni negri și cu o tavă mare în mâini. Chloe nu mai avu timp să fie copleșită de muștrări de conștiință și să mărturisească.

Ed se întoarse.

- Susan, te rog să servești aperitivele aici, pe măsuta de cafea.

Femeia se îndreptă cu pași mari spre ei, îi zâmbi lui Chloe și aranjă farfuriile pe masă. Aroma de patiserie caldă cu unt și castronașele cu supă fierbinte de morcov și ghimbir făcură ca stomacul lui Chloe să scoată din nou niște sunete ciudate.

- Tocmai la timp, spuse Ed și își arcui o sprânceană. El se ridică. Poftă bună, domnișoară Russell!

- Chloe, îl corectă ea imediat.

Încă simțea urme de remușcare pentru că îl făcuse pe Ed să creadă că acceptase să-l însoțească pe Trainor. Desigur, șeful lor încă nu se recunoscuse înfrânt pe acest front de luptă.

Ed încuviință din cap, dar nu îi folosi prenumele. El și Susan ieșiră împreună pe ușă și o lăsară pe Chloe să se cufunde în gânduri și în plăcerea festinului ei. Ridică farfuria goală și așeză pe ea câte puțin din fiecare fel apetisant de mâncare. Pentru a ști din ce să mai guste și a doua, și a treia oară.

Apetitul îi fu oarecum temperat de dezvăluirile lui Ed. Îi pictase în culori prea vii imaginea unui Nathan tânăr care se luptase cu un tată prea autoritar și rigid ca să-i ofere spațiul de care avea nevoie pentru a-și lăsa genialitatea neobișnuită să strălucească.

Însă recunoștea oare vreunul dintre ei că, până la urmă, Trainor chiar călcase pe urmele tatălui lui? Se îmbrăca în costume îngrijite făcute la comandă, care nu erau chiar atât de diferite de o uniformă. Era responsabil de bunăstarea a sute de oameni, dacă nu chiar de viața lor. Era un lider atât în propria companie, cât și în industrie.

În mintea lui Chloe se născu tulburătoarea idee că șeful ei nu-și dorea un asemenea rol, dar că îl urmărea pentru că era modelul cu care crescuse.

capitolul 9

La 23.00, Nathan o privi pe Chloe apăsând butonul „Șterge” din dreptul ultimului e-mail din căsuța lui poștală. Cu excepția unei scurte pauze pentru cină, pe care o luaseră în dormitorul lui, lucraseră încontinuu încă de când se trezise el cu cinci ore mai devreme, fără ca ea să se plângă vreo secundă.

Ea își întinse degetele și își decontractă mușchii spatelui printr-o arcuire discretă, atrăgând privirea lui Nathan spre bluza ce i se modela peste forma sânilor. Observase asemenea mici detalii toată ziua: liniile elegante ale urechii ei când își dădea părul după ureche, linia suplă a piciorului când își scosese pantofii pe sub birou, felul în care i se lipea fusta pe coapse când se mișca pe scaun.

Trebuia să fie tot un efect secundar al bolii. Nu observase niciodată asemenea lucruri la Janice.

Scaunul lui Chloe scârțâi, atrăgându-i din nou privirea spre chipul ei când îi spuse:

- Știi, ești foarte bun la asta.

El simți un val de plăcere la auzul cuvintelor ei. Alt semn de slăbiciune.

- Un mare compliment din partea domnișoarei Chloe Russell, spuse el, imprimându-și în voce o notă de sarcasm pentru ca ea să nu-și dea seama cât de mult îl încântase comentariul ei.

- N-ar fi trebuit să spun asta. Ea se jucă agitată cu mouse-ul. Normal că ești bun la asta. Doar ești directorul general.

- Funcția înaltă nu este o garanție pentru competență. De fapt, chiar există o lege în privința asta.

Ea dădu drumul mouse-ului și ridică privirea spre el cu un surâs pe buze.

- Principiul lui Peter. Ești promovat în funcție de nivelul incompetenței tale. Lucru care nu ți se aplică și ție.

- Pentru că eu am fondat compania?

Ea încuviință din cap.

- N-a fost nevoie să urci în ierarhie. Tu ai urcat în timp ce ierarhia se dezvolta sub tine.

Nu era sigur dacă ce auzea era un compliment sau o insultă subtilă.

- Nu-ți este deloc frică de mine, nu-i așa?

Ea flutură mâna spre el.

- Ceva din faptul că îmi văd șeful în pijama mă face să uit că sunt o simplă angajată temporară.

- Nimic nu este *simplu* la tine.

Ea îi aruncă o privire piezișă și încărcată de scepticism înainte de a ridica mâna ca să se maseze ușor la ceafă. El își închipui cum mâna lui o înlocuia pe a ei. Aproape că îi simțea pielea catifelată și vulnerabilă de pe ceafă. Alunecând pe o parte în pat, el spuse:

- Ai stat toată ziua pe scaun, cu ochii în calculator. Meriți să te relaxezi și să te bucuri de priveliște.

Îi făcu semn spre locul de lângă el.

Pentru o fracțiune de clipită, ei i se tăie răsuflarea înainte de a-i arunca o privire tăioasă ca lama unui cuțit.

- Pot pur și simplu să-mi întorc scaunul.

Chiar dacă prima ei reacție fusese suficient de încurajatoare, el decise să bată în retragere pentru moment.

Ridică nonșalant din umeri.

- Patul este mai comod.

Când atinse tabloul de comandă, luminile din încăperea aproape că se stinseră, lăsând să se vadă stelele licărind pe cerul translucid de un albastru-închis care se desfășura la orizont deasupra New Jersey-ului.

Aruncând o privire suspicioasă spre lustra din tavan, cufundată acum în întuneric, ea își întoarse scaunul spre peretele de sticlă.

- Uau! Nu știam că New Jersey poate să arate atât de bine.

El o privi cum se lasă fascinată de peisajul râului și al malului opus. Ochii negri captau licăririle luminilor din jur, iar părul decolorat de soare avea o strălucire ca de satin. Nu era o femeie frumoasă. Era femeia a cărei înfățișare ajungeai să o îndrăgești cu timpul. Sau poate că tot ce se ascundea dincolo de prima impresie era de o reală frumusețe. Acum, când o cunoștea mai bine, el putea să vadă femeia ascunsă înăuntrul ei și o dorea cu o înflăcărare surprinzătoare.

- Hai cu mine la nunta tatălui meu! spuse el fără să mai stea pe gânduri.

Privirea ei zbură din nou spre el, iar el îi surprinse expresia de nehotărâre de pe chip. Ea nu refuzase răspicat, astfel că Nathan trebuia doar să se gândească la motivațiile potrivite ca să o convingă. Evident, banii nu erau o motivație suficient de puternică.

- O să fie o nuntă de militar. Bărbați în uniformă, sabii încrucișate, ceremonie cu fast.

Nu le plăceau femeilor toate astea?

Ea începu să clatine din cap, astfel că el încercă altă abordare.

- O să mergem cu avionul meu în Carolina de Nord. Fără multe ore de condus. Fără stat la controlul de securitate. Poți chiar să te schimbi direct în avion.

- Nar...

El o întrerupse.

- Nu mi-ar strica deloc un mediator între mine și tata. Mi-ai face o favoare.

- Oh! Ea își întoarse privirea spre fereastră, apoi o cobori spre mâinile încheștate în poală. Trebuie să existe altă femeie care să te însoțească, una care să se simtă mai în largul ei decât mine într-un asemenea context.

Nu își dorea alături nici o altă femeie în afară de Chloe.

- Te-am văzut cum le rezolvi pe toate, de la o ședință tehnică plină de termeni de specialitate până la un bărbat cuprins de febra halucinațiilor. O să te simți perfect în largul tău cu tata.

- Dar mireașa lui?

- Angel? De ce întreba ea de intrusa aceea? Părerile ei sunt irelevante.

- Uneori chiar vorbești ca un director general tipic.

În mod clar, acesta nu păruse a fi un compliment.

- Poate că ar trebui să o cunoști pe Angel înainte de a-mi judeca atitudinea. Observă cum Chloe se îndreaptă de spate și știi că făcuse o greșală tactică. Cum dăduse cu băta în baltă, decise să facă apel la flatare: Tata nu le agreează pe femeile cu care mă întâlnesc de obicei, dar pe tine o să te placă.

- Pentru că nu sunt fotomodel sau actriță?

Cumva nu reușea decât să se afunde și mai mult. Exasperat, îi spuse adevărul. Sau o parte din adevăr.

- Uite ce e, nu vreau să intru într-o situație deja tensionată având la braț genul de tipă simandicoasă și întreținută. Și așa o să am destule pe cap.

Probabil astfel își ratase toate șansele. În treacăt, aruncă o privire spre Chloe. Expresia de pe chipul ei evoluă de la supărare la empatie.

Găsise motivația de care avea nevoie. Dar nu-și dădea seama dacă era genul de motivație pe care să și-l dorească.

Chloe șovăia între insultă și satisfacție. De fiecare dată când Trainor deschidea gura, o lua prin surprindere. Dar ultima lui afirmație îi făcuse praf toată hotărârea. Probabil nu intenționase să o spună ca pe un compliment, dar îi plăcuse sugestia că ea nu era o simandicoasă întreținută. Ed îi spusese că Trainor avea nevoie de un aliat. Acum chiar Trainor îi spunea același lucru în felul lui. Și amândoi o vedeau ca fiind persoana potrivită pentru asta.

Cum să refuze?

- Vin cu două condiții.

- Sa făcut, spuse Trainor.

- Nici măcar nu le-ai auzit.

Ea surprinse scânteia victorioasă din ochii lui și își dori să nu fi cedat atât de repede.

- Este o dovadă a disperării mele, spuse el.

- Mulțumesc. Chiar îmi place să fiu ultima soluție a cuiva.

- Nu ești ultima soluție. Ești cea mai bună soluție.

El îi zâmbea într-un fel care o făcea să se topească pe dinăuntru. Ceea ce nu făcea decât să întărească focul pe care îl aprinsese înăuntrul ei când o invitasese să se așeze pe pat lângă el. Încercase să interpreteze invitația ca pe o scuză nerostită pentru că o făcuse să lucreze atât de mult și fără pauză, dar zâmbetul care îi plutea acum pe buze nu era la fel de ușor de explicat.

Trebuia să treacă în ofensivă ca să readucă toată povestea într-o zonă mai pragmatică.

- Prima condiție este să plătești pentru tot ce va fi port la nuntă. Absolut tot: pantofi, poșetă, șal, etc.

Nu-și putea permite genul de haine și accesorii care era nevoie pentru un asemenea eveniment și nu avea de gând să se facă de rușine - sau să-l tace de rușine - purtând niște haine nepotrivite.

- Cu lenjeria cum rămâne? o întrebă el.
Ea înghiți în sec, încercând să-și dea seama dacă Nathan voia să știe cât trebuia să cheltuiască sau dacă lansa o provocare cu bună știință.

- Dacă este nevoie, spuse ea, căutând să pară reținută și sofisticată, chiar dacă simțea că îmbujorarea îi lua cu asalt obrazii.

- Poate că o să vin și eu în etapa asta a cumpărăturilor. Uimirea o făcu să încremenească și își dădu seama că nu era doar imaginația ei. *El chiar cocheta cu ea.* De ce să flirteze Nathan Trainor cu o angajată temporară? Trebuia să fie atât de plictisit de stat în pat încât era dispus să facă orice ca să se mai distreze.

- Asta este o relație de afaceri, îi aminti ea - și pentru el, și pentru ea. Mă plătești să merg cu tine la nunta tatălui tău.

- Asta nu înseamnă că nu pot să mă bucur.

El se lăsă pe perne cu o expresie nepăsătoare care mai domoli provocarea din comentariul lui.

Inima ei dansa în ritmuri confuze, dar îl fixă cu o privire severă și calmă.

- A doua condiție este să-mi povestești totul despre dinamica din familia ta ca să nu complic lucrurile și mai tare.

El se foi în pat și își luă privirea de la ochii ei.

- Crede-mă, nimic din ceea ce faci n-ar putea să complice lucrurile și mai tare.

Menționase un subiect delicat tocmai ca să încerce să lupte cu încântarea exuberantă care se trezise înăuntrul

ei, dar acum își dorea să nu o fi făcut. Chiar dacă era agitată, faptul că șeful ei o observa ca femeie o făcea să se simtă de parcă ar fi băut un pahar de șampanie dintr-o înghițitură. Emoțiile palpitau și fremătau înăuntrul ei.

- Am doar nevoie de detaliile strict necesare, spuse ea.
Chipul lui căpătă o expresie istovită și păru dintr-odată foarte tras la față.

- Bănuiesc că ai dreptul să știi pe ce câmp minat te aventurezi.
El închise ochii o clipă.

Vina nu îi dădu pace lui Chloe și își dori să fi avut curajul să-i atingă mâna care se odihnea fără vlagă pe cuvertura șifonată.

- Îmi poți povesti în altă zi, când o să te simți mai bine.

El deschise ochii cenușii.
- Mai bine să terminăm odată cu povestea asta. El se împinse mai sus pe perne. Secretul nostru este că mama s-a sinucis acum cinci ani.

- Oh! Câmp minat chiar era descrierea potrivită. Îmi pare atât de rău!

Ea tresări când auzi cât de inadecvat îi sunaseră propriile cuvinte.

- S-a luptat cu depresia toată viața, așa că gestul nu ne-a luat chiar prin surprindere. Picioarul lui începu să se miște într-un tic nervos. N-ar fi trebuit să se mărite cu un militar. De fiecare dată când tata era repartizat într-o bază nouă, ea se chinuia să se adapteze printre oamenii noi. Iar tata era ambițios, așa că avea nevoie ca soția lui să fie perfectă. Ea nu a putut să îndure o presiune atât de mare. Poate dacă tata ar fi fost mai...

El se opri și privi încrunțat spre spasmele propriului picior, apoi îl ridică. Rămase cu genunchiul îndoit și cu celălalt picior întins pe pat.

- Genul ăsta de presiune ar fi greu de suportat și pentru cineva fără probleme mintale, spuse Chloe întorcându-se la tăcerea.

- Mama merita la fel de multe medalii ca tata, dar nimeni nu dă atenție soțiilor. Era vorba doar despre soldați, spuse Trainor cu o urmă de amărăciune în glas. Să fie soția-model a comandantului i-a consumat aproape toată puterea. Nu i-a rămas prea multă pentru... alte lucruri din viața ei.

Chloe puse cap la cap ce îi povestise Ed despre tatăl lui Trainor și ce îi spunea Trainor despre mama lui. Ceea ce însemna că omul din fața ei avusese o copilărie în care se simțise abandonat emoțional de părinți. În plus, părea că își considera tatăl măcar parțial responsabil pentru moartea mamei. Nu era de mirare că avea sentimente atât de contradictorii față de nunta tatălui lui.

Nu se putu abține - trebuia să-i ofere o mângâiere. Atunci se ridică și se așeză pe marginea patului pentru a-și lipi palma de dosul palmei lui.

Pielea îi era caldă, dar nu mai ardea ca în momentul în care i se dezlănțuise febra. Simțea articulațiile puternice ale degetelor lui și parfumul citric picant al șamponului pe care îl folosisese mai devreme.

Pentru o vreme, el rămase tăcut și nemișcat. Ea își ținu respirația, întrebându-se dacă îi interpretase greșit gesturile sau dacă doar starea lui de spirit se schimbase radical. Apoi el întoarse mâna și își înfășură degetele lungi peste ale ei, lăsându-o să simtă forța strânsorii. Reacția lui trezi un fior care o luă cu asalt. Ea făcuse prima mișcare într-un dans ai cărui pași nu îi cunoștea.

Rămase cu privirea ațintită spre mâinile împreunate, căci aerul dintre ei căpătase o notă de atenție încordată și îi era teamă să afle cum o privea în acel moment.

Prinsoarea de pe mâna ei se încordă, apoi o trase spre el. Știa că ar fi trebuit să-și retragă iute mâna și să iasă valvârtej pe ușă. Nathan Trainor era obișnuit cu femei

care jucau acest joc al seducției de la același nivel cu el, dar pentru Chloe era un teritoriu perfect necunoscut. Dar își dorea să simtă patul scufundându-se sub greutatea lui, să atingă căldura corpului lui, să fie aproape de el din alt motiv decât cel pur profesional. Era un teritoriu periculos pentru cine se aventura aici fără hartă.

- Vino lângă mine!

Rugămintea rostită cu vocea lui profundă și pătrunzătoare reuși să incline balanța.

Ea își lăsă pantofii să-i alunece din picioare și se așeză pe pat, apoi își ridică picioarele și se lăsă pe perne.

- O să cazî dacă nu vii mai aproape, spuse el cu o notă de umor în glas.

- Sunt bine, spuse ea, păstrându-și privirea ațintită spre priveliște.

- O să pun o pernă între noi dacă asta te face să te simți mai în largul tău, spuse el.

Chloe se comporta ca o adolescentă care juca pentru prima dată în viață „Învârte sticla”. Se întoarse spre el și aproape că alunecă din pat. Era mult mai aproape de el decât se așteptase. Putea să îi vadă firicelele de un maroniu roșiatic de pe maxilar, irizațiile cenușii din ochi și linia puternică a gâtului care se înălța dinspre gulerul tricoului.

- Trebuie să recunoști că este puțin ciudat, spuse ea, încercând să-și mențină echilibrul pe marginea saltelei.

El se mișcă, iar greutatea lui făcu salteaua să se scufunde, obligându-o să se sprijine într-o mână ca să nu alunece spre umărul lui.

- Nu este nimic ciudat în a avea o femeie frumoasă în patul meu, spuse el.

- Eu... Hm... Nu sunt frumoasă, spuse ea cu o voce ceva mai stridentă decât de obicei.

Se întoarse spre fereastră. Nathan Trainor încerca să o seducă. Altfel, nu i-ar fi spus că era frumoasă. Putea să oprească totul acum și să rămână cu un dram

de demnitate. Sau putea să afle cum era să fie sărutată de un miliardar.

- Eu nu sunt de acord cu asta, spuse el în timp ce își ridică mâna liberă și urmărește linia obrazului ei cu poala palmei.

Coborând ușor, își răsfirea degetele când ajunse în dreptul adânciturii de la baza gâtului și le lăsă să se strecoare delicat pe sub gulerul descheiat al bluzei.

La atingerea lui, Chloe simți că vibrează în locuri pe care el nu le atinsese - o dorință fierbinte în sânii, o ardoare pătimașă și incandescentă undeva în pântec. Se hotărî să se lase în voia senzațiilor și închise ochii ca să se concentreze la fiorii treziți de mâna lui pe pielea ei.

Salteaua se adânci din nou și îi simți respirația agitată du-i-se prin păr. Apoi buzele lui i se lipiră de tâmplă și de sprânceană și îi tachinară lobul urechii. Ea își lăsă capul să coboare pe pernă și aproape că gemu când el profită de ocazie și își înlocui mâna de la baza gâtului ei cu gura.

Acum, când nu îi vedea chipul, îndrăzni să deschidă ochii, împletindu-și degetele în valurile bogate ale părului lui, textura mătăsoasă a șuvițelor lui satisfăcându-i curiozitatea înăbușită până acum.

Simți căldură și umezeală în timp ce vârful limbii lui i se plimbă pe piele. Uimirea și plăcerea o făcură să se arcuiască pe perne. Strânsoarea de pe mâna ei se încordă. El își înălță capul, cu privirea fixată pe sânii ei. Mâna rămasă liberă hoinări agale peste linia sânelor ei și degetul lui mare îi desenă cercuri peste sfârscul care ieșea în evidență sub mătasea subțire a bluzei.

- Oh, da! spuse ea cu râsuflarea întretăiată în timp ce dezmiardările lui treziră înăuntrul ei un iureș pătimaș de senzații.

Acum își dorea mai mult decât un sărut.

El îi cuprinse sânul în palmă, iar ea se împinse spre el ca să simtă mai aproape apăsarea aceea minunată.

El scoase un sunet gutural și își retrase mâna, apoi se îndepărtă de ea.

- Dumnezeu, ce naiba am în cap? mârâi el când se ridică pe marginea opusă a patului.

Deci își venise în fire și își dădu seama că își seducea angajata temporară. La ce altceva să se fi așteptat Chloe? Încămereni sub greutatea umilinței și dădu să se ridice din pat.

- Este greu să ne amintim că relația noastră ar trebui să fie una pur profesională când lucrăm în dormitorul său.

În timp ce se ridică în picioare, el se întoarse spre ea cu o expresie de uimire pe chip, înainte ca un cinism profund să-i înăsprească privirea.

- Ai de gând să mă acuzi de hărțuire sexuală? Bănuiesc că o merit, spuse el.

- Stai, nu! Dar am crezut că te-ai oprit pentru că sunt doar...

- M-am oprit pentru că am gripă și nu vreau să te infectez, spuse el fără să-și ia privirea de la ea.

- Oh, asta era? Ușurarea aproape că o ameți. Doctorul Cavill știe că mi-am făcut vaccinul împotriva gripei. Și oricum eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

- Nici eu nu mă îmbolnăvesc niciodată și uită-te la mine!

El își trecu mâna peste corpul îmbrăcat în pijama.

Ea își dorise mai mult decât să-l privească, dar muștrările lui de conștiință o salvaseră de acea ultimă nebunie. Nu știa sigur dacă să fie recunoscătoare sau supărată.

- Cred că este timpul să mă duc acasă, spuse ea.

El se lăsă din nou pe perne, dar ochii lui cenușii aproape că grăvară un drum de foc cât îi lăsă să hoinărească pe corpul ei.

- Sunt prea bolnav ca să mă cert cu tine. Făcu ochii mici când își întoarse privirea spre chipul ei. O să fii aici mâine-dimineață.

Chloe își dădu seama că trebuia să dea ochii cu ea lumina zilei, cu laptopul în față, știind cum i se simțeau buzele pe pielea ei și cum i se simțise mâna pe sânul ei. Știind că el știa aceleași lucruri.

- Nu o să mă lași baltă, nu?

Vocea lui îi lansa o provocare.

- Putem să discutăm mâine-dimineață despre asta, spuse ea.

Dacă ajungea la concluzia că nu se putea întoarce în această cameră, o putea suna pe Judith ca să o roage să-i găsească un înlocuitor. Era avantajul pe care îl avea când erai angajat temporar.

- Ai mai multă tărie de caracter decât atât.

Ea îl privi lung. Oare îi citise gândurile?

- Mă întorc mâine cu două condiții.

- Alte condiții. El schiță un surâs în colțul gurii. Ai putea să fii o maestră a negocierii. Care îți sunt condițiile?

- Nu o să vorbim despre asta și nici nu o să o mai facem vreodată.

El clătină din cap.

- Condițiile astea sunt inacceptabile.

- Ambele? întrebă ea, neștiind cum să reacționeze.

El se prefăcu a se gândi o clipă.

- În spiritul compromisului, o să fiu de acord cu prima, dar a doua nu intră în discuție.

Ea se strădui din răsuputeri să se agațe de o ultimă firă de profesionalism, dar entuziasmul sădi înăuntrul ei gândul că el își dorea să o atingă din nou. Iar ea știa, fără vreo urmă de îndoială, că avea să se întoarcă a doua zi de dimineață.

Nici o altă angajată temporară nu avea să mai pună vreodată piciorul în dormitorul lui Nathan Trainor.

După ce se închise ușa în spatele lui Chloe, Nathan dădu laoparte așternuturile și se apropie cu pași împleticiți

de ușa terasei. Își simțea genunchii de parcă erau din gumă, dar trebuia să iasă afară și să lase vântul și zgomotul să-i risipească negura de excitare care îi învăluise mintea și corpul. Se chinui mai mult decât se așteptase să deschidă ușa, chiar dacă aceasta aluneca pe un cadru foarte bine uns. Plăcile fine de teracotă de sub picioare încă păstrau o urmă de căldură de la soarele din timpul zilei, iar el rămase nemișcat o clipă, bucurându-se de contrastul dintre căldura dalelor și aerul rece de afară. Sunetele vagi ale frânelor și ale claxoanelor de taxi se înălțară spre el dinspre strada de dedesubt, în timp ce o adiere îi ciufuli părul. Trase în piept o gură de aer care îmbina mirosurile înțepătoare ale junglei aglomerate de beton cu aroma marină și sărată a râului.

Genunchii i se înmuiară și se apucă de spătarul unui șezlong, reușind să se ridice pe scaun înainte de a se prăbuși pe podeaua tare.

- Virus afurisit, mormăi el.

Și aproape că îl transmisese lui Chloe într-un moment de dorință nebună.

Își aminti senzația sânelui ei sub palmă și geamătul adânc și răgușit pe care îl eliberase când degetul lui mare îi încercuise sfârcul întărit. Singura parte din corpul lui care părea să nu fie deloc afectată de gripă se trezi la viață. Nathan coase un râset iritat.

Mai bine se gândea la altceva. Se lăsă pe pernele șezlongului și privi spre râu, întrebându-se unde locuia Chloe în New Jersey.

Era mai bine decât să-și amintească senzația pulsului ei zbătându-i-se sub buze.

- Adună-te, Trainor, mârâi el.

Astfel că decise să se lupte cu rolul pe care îl juca această întâmplare neașteptată în pariul pe care îl făcuse cu Gavin Miller și Luke Archer. Nathan se încruntă. Dacă era în căutarea iubirii adevărate, asta însemna că nu avea voie să calce strâmb din când în când? De fapt,

de unde să știe că întâlnise femeia potrivită dacă nu ajungea să o cunoască realmente?

În cele două zile neobișnuite pe care le petrecuse cu Chloe, ajunsese să-i respecte capacitățile și, cu siguranță, și-o dorea la nebunie în patul lui, dar putea să se îndrăgostească de ea?

Își lăsa capul pe spate ca să admire cele câteva stele pe care explozia luminilor din oraș nu le ștersese de pe cer. Iată de ce era imposibilă provocarea lansată de Miller. Nu exista dragoste la prima vedere. Doar pentru că Chloe nu era genul de femeie cu care se întâlnea de obicei nu însemna că era o candidată potrivită la dragostea adevărată.

- Ești un nemernic arogant, mormăi el spre stele. Probabil și Chloe are o părere în privința asta.

Și bănuia că părerea lui Chloe despre el nu era prea măgulitoare. Doar pentru că îi răspunsese fizic nu însemna că ea căuta o relație pe viață. Altă problemă cu pariul. Ce se întâmpla dacă unul dintre ei se îndrăgostește de o femeie care nu îl iubea?

În mod clar, fuseseră toți mult prea beți ca să se mai gândească la toate implicațiile pariului pe care îl făcuseră. Nathan băgă mâna în buzunarul pantalonilor de pijama și scoase mobilul.

Trebuia să dea de Miller și să anuleze totul.

- Tu vorbești serios, Trainor? Amuzamentul din vocea lui Gavin Miller se auzi limpede prin linia telefonică. Ești miliardar și crezi că nu poți să faci o femeie să se îndrăgostească de tine?

- Logica ta este eronată, îl contrazise Nathan, încrucișându-și gleznele pe șezlong. Dacă îmi folosesc banii pentru ca femeia să se îndrăgostească de mine, ea nu este femeia potrivită.

- Pariul nu înseamnă că nu-ți poți folosi fiecare armă pe care o ai în dotare ca să-ți cucerești dragostea

adevărată. Vocea lui Gavin răsună mai apăsător pe urechile două cuvinte. Apropo, te miști repede. Sunt impresionat.

Nathan se agită pe șezlong.

- Era o întrebare ipotetică.

- Bineînțeles. Cine este ea?

- Caută ipotetic în dicționar. Nathan schimbă ușor subiectul. Începea să simtă frigul. Archer mai este în joc?

- Nam fost informat de contrariul.

- Ai terminat cu blocajul scriitorului?

- Nu. Nici o notă de umor nu se mai auzi în vocea lui Miller când rosti cuvântul. Apropo, când plecați la cumpărături, să-mi dai de veste. Sunt prieten bun cu directorul de la Cartier.

Nathan pufni și închise telefonul. Ridică privirea spre stele și îi veni un gând ciudat în minte: că ar fi putut să culeagă o stea de pe cer și să o fixeze pe inelul de logodnă.

Părea o idee pe care să o aprecieze Chloe.

capitolul 10

Chloe intră în dormitorul șefului ei și dădu de Cavill și de Trainor - purtând peste pijama un halat maro deschis - cu expresii la fel de furioase pe chip.

- E contagios? îl întrebă Trainor.

- Probabil că nu.

Cavill vorbi de parcă abia mai putea să rostească.

- Încă o zi, spuse Trainor. Apoi mă întorc la birou.

Chloe se gândi să sublinieze că a doua zi era sâmbătă, dar își dădu seama că Trainor lucra și în weekend.

- Vrei să recidiveze și să fii mai rău decât ai fost? îl întrebă Cavill. Trebuie să te mai odihnești cel puțin două zile.

- Nu-ți forța norocul, Ben! Trainor se răsuci pe călcăiele goale ca să se îndepărteze de prietenul și medicul lui, ceea ce îl aduse față în față cu Chloe. Furia înscânteia în ochii lui, dar acum i se alătură un amestec ciudat de uimire și satisfacție. Te-ai întors.

Din picioare, el părea mai masiv și mai intimidant decât fusese în pat. Chloe simți că obrajii îi luară foc când își aminti cât de aproape fuseseră unul de altul.

- Am făcut o promisiune.

Și își mobilizase toată energia și curajul de care era în stare ca s-o onoreze.

El îi aruncă o privire tăioasă lui Cavill.

- O să lucrăm în biroul meu de aici.

- Da, domnule, spuse ea, răspunzând la aerul de autoritate pe care îl emana chiar și în pijama.

Sprâncenele lui se arcuiră în sus și un zâmbet i se desenă în colțul gurii. Poate că și el își amintea de cele petrecute cu o seară în urmă.

- Tatăl tău ar fi mândru, spuse Cavill cu vocea plină de sarcasm. *Ductos exemplo*. Să conduci prin forța exemplului. *Semper fi*.

Fața lui Trainor se întunecă atunci când se întoarse pe jumătate spre doctor.

- Ai noroc că avem o doamnă aici, așa că o să-ți spun doar să dispari.

Chloe decise că era timpul să pună punct discuției.

- O să mă asigur că face pauze dese, îi spuse ea doctorului.

- Aveam impresia că imi ești subordonată mie, spuse Trainor cu sprâncenele încruntate.

- Vreau să rămâi sănătos ca să-mi poți semna cecul de salariu, spuse Chloe.

Cavill scoase un râset ușor, iar Trainor clătină din cap. Tensiunea dintre cei doi bărbați se mai potoli.

- Dacă pățești ceva, să-ți găsești alt medic la care să suni, îi spuse Cavill. Eu mi-am luat mâinile de pe tine.

În ciuda cuvintelor, tonul lui fu mai degrabă exasperat decât supărat, iar Chloe scoase un oftat de ușurare.

- Oricum s-ar putea să găsec alt medic, zise Trainor.

- Nu când eu îți cunosc toate secretele, ca să nu mai vorbim de toanele tale. Chipul doctorului se îmblânzi.

Chloe își înăbuși un zâmbet.

- Ce păcat! Mă vedeam Pepper Potts. Are niște pantaloni grozavi.

- Ea lucrează pentru Tony, nu pentru Omul de Fier, spuse Trainor. Așa că poți să joci rolul ei.

În vocea lui încă era un ton provocator, iar Chloe își aminti că, în cele din urmă, Pepper și Tony ajungeau în pat împreună. Lucru pe care ea, firește, îl făcuse deja și îl tăiasă de pe listă.

- Atâta vreme cât fac rost de bateria mea bionică pentru piept, spuse ea.

- Ar fi păcat, murmură Trainor și privirea îi alunecă spre sâni ei. Dar aş putea să găsec o modalitate prin care să o miniaturizez ca să nu strice simetria.

Obrajii lui Chloe începură să ardă. Cavill îi sări în ajutor când își închise brusc trusa medicală.

- Dacă nu mă cheamă Chloe înainte, revin mâine-dimineață. Promite-mi că nu pleci la birou până ce nu te examinez.

El se uită în ochii prietenului său.

Spatele lui Trainor înțepeni și, pentru o clipă, ea crezu că avea să răbufnească din nou. În schimb, își petrecu marginile deschise ale halatului una peste alta și legă cordonul într-un nod strâns.

- Dacă nu ești aici la 7.00, plec fără nici un control, mărâi el.

Cavill întinse mâna și îl apucă ușor de umăr pe Trainor înainte să se întoarcă spre Chloe.

- Asigură-te că se hidratează! Și nu mă refer la whisky.

- Am înțeles, spuse ea.

Doctorul încuviință din cap și ieși din cameră. Trainor rămase cu mâinile nemișcate pe cordonul latului de baie, privirea devenindu-i mai intimă și mai intensă pe măsură ce ochii lui se fixară pe ea.

- Ești o femeie curajoasă, Chloe Russell.

- Nu curajoasă. Săracă.

O undă de uimire se alătură scânteii inflăcărare din ochii lui.

- Cum să interpretez asta?

- Am nevoie de salariu. Acum mă plătești de patru ori în plus față de cât câștig de obicei. Aș fi nebună să refuz o asemenea ofertă.

Era o scuză perfectă și doar în parte o minciună. Chloe își petrecuse noaptea plutind între stări de veghe și vise fanteziste în care ea și Nathan Trainor se dezlănțuiau în diferite stadii de exaltare senzuală.

- Primă de risc.

El își coborî mâinile de o parte și de alta a corpului și focul din ochii lui se stinse de parcă ar fi aruncat peste el cu o găleată de apă. Acum semăna mai mult cu un om bolnav. Cearcănele de sub ochi erau mai puțin evidente, dar totuși vizibile, iar pielea îi părea prea trasă pe linia maxilarului.

- Este timpul să facem ceva util. Așteaptă aici! N-am de gând să lucrez în pijama.

Chloe se zbătu între ușurare și dezamăgire în timp ce Trainor traversă dormitorul și ajunse la un panou încastrat în perete care se deschise spre interior la atingerea lui.

Ea făcu doi pași în față și zări un dulap în perete mare cât livingul ei, pe pereți atârând diferite articole vestimentare aranjate cu precizie, astfel încât să nu se atingă unele de altele. Rafturile erau din alt tip de lemn decât cel folosit în camera de oaspeți, dar la fel de exotic ca textură. Trainor se deschidea la halat când

ii surprinse privirea. Licărirea malițioasă se aprinse din nou în ochii lui când lăsă mătasea bleumarin să-i alunece de pe umeri.

- Simte-te liberă să privești!

Chloe se ținu tare pe poziție.

- Voiam doar să văd cum arată dulapul unui director general.

Cu o mișcare bruscă, el își încrucișă brațele și își trase tricoul peste cap. În timp ce îl scoase și îl aruncă deo parte, ea se lăsă prinsă în fascinația trezită de mișcarea mușchilor ascunși sub pielea încordată. Își simți degetele înfiorate de dorința de a urmări contururile sculptate ale abdomenului lui. Era o crimă să ascunzi o asemenea frumusețe masculină sub un costum de afaceri.

El își întoarse capul spre ea. Chloe se chinui să ridice privirea dincolo de firicelele de păr de pe pieptul lui și îi întâlni ochii cu pleoape grele de oboseală. O surprinsese cum se uita nu doar la dulapul lui. Ea îi aruncă o privire sfidătoare.

- Cum de ai timp să te menții într-o formă atât de bună?

- Fac sport noaptea.

Vocea lui sună adânc și seducător. Își duse mâinile spre brăul pantalonilor de pijama.

Curiozitatea lui Chloe avea totuși niște limite. Ea se retrase suficient încât să nu vadă nici un colțișor din dulapul lui Trainor. Avu impresia că auzi un chicotit satisfăcut, dar fusese atât de scăzut, încât ar fi putut fi doar un fruct al imaginației ei.

Hotărând să-i dea limpede de înțeles că nu se uita, se îndepărtă ca să studieze două tablouri care erau agățate pe același perete. Pictate în culori și cu tușe îndrăznețe, păreau să reprezinte aceleași peisaje, dar interpretate de artiști diferiți. Fascinată, se aplecă să citească semnăturile și i se tăie răsuflarea. Unul era semnat „P. Gauguin”, în vreme ce cealaltă semnătură era pur și simplu „Vincent”.

Cunoștea destule despre artă încât să știe că însemna Vincent van Gogh.

Să ai un Van Gogh era ceva cu adevărat năucitor, dar să ai și un Gauguin în oglindă făcea ca acele două tablouri pereche să fie aproape inestimabile. Se uită lung la cele două capodopere. Dacă acestea erau tablourile pe care le avea Trainor în dormitorul lui, trebuia să cerceteze mai atentă și operele de artă din livingul lui.

- Le-am cumpărat când am lansat Trainor Electronics la bursă. Au fost primele mele achiziții de artă importante. Ar trebui să le donez unui muzeu, dar când le văd, îmi amintesc cum am anunțat deschiderea bursei din New York. Un lucru absolut amețitor pentru un tocilar.

Chloe tresări când vocea lui Trainor se auzi chiar de lângă ea. Mocheta groasă înghițise zgomotul pașilor lui.

- Este uimitor să le vezi unul lângă altul, spuse ea.

Aruncă o privire furișă spre el. Stătea cu mâinile în buzunarele unei perechi de pantaloni kaki, cu ochii ațintiți spre operele de artă. Părul ciufulit de somn fusese îmblânzit în valuri ordonate, care atingeau gulerul unei cămăși în dungi albastre și albe cu nasturi, deschiate la baza gâtului. Lăsându-și privirea să alunece spre picioarele lui, aproape că fu încercată de o senzație de gol când îi văzu acoperiți de mocasini de un vișiniu aprins. Se întorsese la versiunea lui de uniformă.

- Hai să facem un exercițiu ca în perioada liceului, spuse el. Compară și prezintă diferențele! Care îți place mai mult?

- Nu știu destule despre artă ca să aleg, spuse Chloe, revenind cu atenția spre picturi.

- Cum? Să nu aibă o părere hotărâta noastră domnișoară Russell?

În vocea lui se simți o notă de zeflema care o făcu să se topească pe dinăuntru.

- Uneori frumusețea ar trebui apreciată, nu judecată, spuse Chloe. Pe deasupra, locul lor este împreună.

Dacă îl alegi pe unul, pierzi toată rezonanța asta complementară.

El își trecu arătătorul peste rama aurită și sculptată a tabloului lui Gauguin, în timp ce expresia de pe chipul lui redeveni serioasă.

- Bună observație! O să recomand insistent ca oricine le cumpără să le expună mereu împreună.

- Și cred că pe tine o să te asculte.

- Până ce o să mor.

- După spusele doctorului Cavill, asta s-ar putea întâmpla în orice moment.

Trainor scoase un pufnet de neplăcere și se întoarse dinspre tablouri.

- Să-i dovedim că se înșală.

Pentru o clipă, Chloe avu impresia că se îndrepta spre pat, iar inima ei tresări cu un fior de neliniște și emoție. Totuși, pașii îl purtară spre ușă, iar ea își dădu seama că Trainor nu alunga moartea prin dragoste, ci prin muncă.

Nathan își lipi palma de un ecran tactil și o porțiune din lambriurile de lemn alunecă într-o parte. Luminile se aprinseră automat, iluminând birourile elegante și mesele cu echipamente informatice de ultimă oră. În același timp, peretele din sticlă se făcu din fumuriu translucid, dezvăluind o vedere spre turnurile din Manhattan. Încăperea aceasta era a lui și numai a lui; o gândise și o echipase mai ales cu electronice proiectate chiar de el.

- Peștera lui Batman! spuse Chloe când pași în cameră și se întoarse încet.

- Doi supereroi într-o singură dimineață, rosti Nathan. Sunt flatat.

Dar îi plăcea să urmărească amestecul de admirație, uimire și amuzament cinic din expresia ei. Privise la fel

picturile lui preferate, chiar dacă în expresia ei se mai citise ceva, un fel de prudență. Nu avea încredere în el.

Și pe bună dreptate. O adusese în birou cu liftul intern care deservea doar cele trei etaje ale casei lui. Îi fusese pus la încercare și ultimul strop de stăpânire de sine cât timp rămăsese închis împreună cu ea în spațiul aceluși comprimat. Urmele florale ale șamponului ei i se strecuraseră în plămâni cu fiecare gură de aer pe care o inspira se. Îi observase sânii care se ridicau și coborau sub bluză albă pe care o purta. Își imagină cum o lipea de peretele liftului, ridicându-i fusta până la talie și cufundându-se înăuntrul ei în timp ce ea își înfășura picioarele în jurul șoldurilor lui, tocurele lui îngropându-i-se în piele în timp ce ea gemea așa cum făcuse cu o noapte în urmă.

În schimb, își lipise doar ușor mâna pe spatele ei când se deschiseseră ușile liftului, un gest mai degrabă de curtoazie decât provocat de dorința copleșitoare de a o atinge undeva. Oriunde.

Fusese o greșeală. Căldura și legănarea trupului ei îl străbătuseră din palmă direct în vîntre.

El studie încăperea în același timp cu ea până când privirea i se opri pe spătarul unui fotoliu din piele, închipuindu-și cum o apleca peste el și își lăsa mâinile să urce peste coapsele ei înainte de a...

Ea se îndepărtă ca să atingă un ecran rotativ de calculator, făcându-l să se întoarcă pe diagonală.

- E tare, dar nu-i înțeleg scopul.

- Are un proiector încorporat care îți permite să afișezi imaginea de pe ecran pe perete, pe tavan sau pe orice altă suprafață plană.

El veni în spatele ei și își întinse mâna pe lângă ea ca să aprindă dispozitivul, trimițând imaginea de pe ecran într-un colț al încăperii. În timp ce ea își lăsa capul într-o parte ca să privească, își mișcă ușor corpul, bazinul ei atingând în treacăt partea din față a pantalonilor lui. Nathan abia reuși să-și înghită un geamăt.

Ea se îndepărtă brusc de el, iar el nu știu dacă să fie recunoscător sau să o apuce pur și simplu de încheietură și să o adrobească sub apăsarea propriului corp.

Când Chloe se întoarse spre el, Nathan remarcă toate detaliile: respirația accelerată, tensiunea din postura ei, conștientizarea din expresia ei. Îi spusese că se întoarse doar pentru salariu, dar nu se simțea ofensată de purtarea pe care o avusese cu o seară înainte, așa cum se temuse inițial. Poate că era circumspectă, dar el nu îi era indiferent.

Se gândi să lase baltă rapoartele care îl așteptau în calculator și să încerce, în schimb, să o seducă pe Chloe. Ar fi fost o provocare încântătoare să dărâme barierele pe care ea le impusese.

În plus, era o angajată temporară, deci nu avea probleme pe termen lung la birou. De îndată ce revenea Janice, Chloe se putea transfera la următoarea misiune care avea să i se aloce în altă companie.

Perspectiva îl făcu să se simtă mai puțin ușurat decât și-ar fi închipuit. Observațiile inteligente ale lui Chloe și răbufnirile ei arțăgoase făceau ca munca să pară mai puțin plictisitoare.

Cuvântul acela îl făcu să tresară. Când începuse să se gândească așa la munca lui? Și cum devenise Chloe atât de importantă pentru starea lui de spirit?

- Îmi închipui că scaunul uriaș din spatele biroului uriaș cu ecrane uriașe este locul unde lucrezi tu.

Vocea ei întrerupse firul tulburător al gândurilor lui.

- Da, mă folosesc de dimensiunea ecranelor de la calculator ca să sugerez dimensiunea... altor lucruri, spuse el și își acordă tonul cu al ei.

Cuvintele lui o făcură pe Chloe să scoată un râset discret, iar Nathan fu încercat de un sentiment exagerat de satisfacție la auzul răspunsului ei. Se gândi că putea să îmbine munca și seducția dintr-un foc. Ideea trezi înăuntrul lui un asemenea iureș de efervescență,

încât se întrebă dacă nu cumva scăpa energie prin vârful degetelor.

El trase un scaun de la alt birou și îl aduse lângă al lui, așezându-l cu fața spre una dintre laturile biroului uriaș.

- La loc aici!

Ea îi aruncă o privire care îi spuse că ar fi preferat mai degrabă să stea lângă un păianjen, iar el zâmbi în sinea lui. Avea să fie foarte amuzant.

După patru ore de stat la o jumătate de metru de Nathan Trainor, Chloe se simțea copleșită de starea de agitație fizică și de epuizare psihică. Era și așa destul de greu să ții pasul cu o minte atât de ageră, dar când ea puneă vreo întrebare și el aluneca pe scaunul lui ca să arunce o privire spre ecranul calculatorului ei, trupul lui Chloe înrăutățea și mai mult lucrurile.

El se apleca, venind cu obrazul atât de aproape, încât ea trebuia doar să întoarcă ușor capul ca să-l sărute. Sau erau momente când amândoi se întindeau spre aceeași pictogramă de pe ecranul tactil, iar degetele lui îi atingeau în treacăt dosul palmei, imprimând o rază de fierbințeală care mai persista câteva minute bune pe pielea ei. O tortură delicioasă era când el își întindea brațul peste biroul din fața ei ca să recupereze vreun raport sau un contract la care lucra. Parfumul cald de haine scrobite și de bărbat îi lua cu asalt nările, făcând-o să vrea să-și împletească degetele în valurile bogate ale părului lui ca să-l țină pe loc și doar să-i inspire pur și simplu aroma.

Chiar și în timpul pauzei de dimineață, pe care acceptase să o ia până la urmă, el se întinse pe canapea și o invită să i se alăture pe unul dintre fotoliile de piele de lângă el, în vreme ce unul dintre angajații lui le servise cafea și diferite gustări. Când Trainor își întinse picioarele, materialul pantalonilor se agăță de dresurile care

acopereau gamba lui Chloe, iar întâlnirea aceea vibra până în locul ascuns dintre coapsele ei.

Când Ed apărui în prag ca să întrebe unde dorea domnul Trainor să ia prânzul, Chloe interveni:

- Mie să nu-mi pregătești nimic. Am câteva comisioane de făcut, așa că îmi iau un sendviș de la o cafenea din zonă.

Fu uimită să vadă cum o expresie de dezamăgire traversă chipul șefului ei.

- Credeam că o să lucrăm la prânz, spuse el. Ne mișcăm așa de bine!

Deci nu își dorea să petreacă timp cu ea. Voia doar să continue munca. Enervarea provocată de propria naivitate stupidă o făcu să se simtă nelalocul ei.

- Am dreptul la treizeci de minute de prânz plătit.

O expresie de supărare traversă chipul lui Trainor.

- Ia-ți câtă pauză ai nevoie! Oskar poate să te ducă oriunde vrei.

- Lasă-mă să-ți fac un sendviș pe care să-l iei cu tine, spuse Ed pe tonul lui împăciuitor. Nu sunt multe cafenele prin zonă.

Dintr-odată, se simți sufocată. Toate aceste invitații care luau forma unui aparent ajutor păreau mai degrabă încercări de a o ține pe lângă Trainor.

Se ridică și își împinse scaunul în spate, astfel că Trainor fu nevoit să-l prindă ca să nu se lovească de ceva.

- Mulțumesc, dar prefer să merg pe jos și să-mi găsesc singură ceva de mâncare. Mă întorc peste o jumătate de oră.

leși valvârtej din cameră și traversă coridorul, apoi se opri brusc în fața liftului de al cărui ecran își lipi palma. Aveau să i se deschidă ușile sau trebuia să-și fi autorizat în vreun fel amprente?

Enervată, apăsă cu palma pătratul negru și șterse o lacrimă de ușurare când ușile se deschiseră. Măcar putea

să plece când voia, atât timp cât mai avea puterea să o facă.

Nathan se lăsă pe spătarul scaunului și își lipi vârful degetelor pe pleoape. O dăduse în bară cu grație.

- Dacă vrei să muncești până ce nu mai poți, este decizia ta. Dar trebuie să o lași pe domnișoara Russell să iasă la aer din când în când, îi spuse Ed.

Nathan își coborî mâna și se uită la omul care îi fusese mai tată decât propriul tată.

- Era o scuză.

- Pentru?

- Voiam să mănânce cu mine.

- Te-ai gândit oare să o întrebi pur și simplu?

Nathan clătină din cap.

- Sunt angajatorul ei.

Musttrarea de pe chipul lui Ed dispăru.

- Nu și la prânz. La prânz, ești doar un om care și-ar dori să se bucure de o companie plăcută.

capitolul 11

Nu existau cafenele pe o rază de cinci străzi față de clădirea lui Trainor, iar Chloe fu nevoită să-și cheltuiască de două ori bugetul pe care îl avea la prânz pentru un sendviș sofisticat cumpărat de la un bistrâu simandicos. Măcar găsise un părculeț frumos în care să mănânce cât timp își reproșă că îi permisesese șefului să i se strecoare pe sub piele. El se plictisea pentru că stătea închis în casă. Ea era doar o angajată temporară, ceea ce însemna că se putea juca în liniște cu emoțiile ei. După ce aveau să se întoarcă la birou, interesul pe care îl simțea pentru ea urma să dispară peste noapte.

O voce interioară săcăitoare o întrebă de ce nu ceda pur și simplu atracției care ardea între ei. Ce avea

de pierdut? El nu avea să spună nimic nimănui, pentru că nu dădea bine ca un director general să se culce cu asistenta lui temporară. Ea nu avea să spună nimic nimănui tocmai din motivul opus.

El era doar un bărbat. Își îmbrăca pantalonii la fel ca toată lumea, chiar dacă ea nu îl văzuse făcând asta. Deci de ce nu se simțea în apele ei în preajma lui Nathan Trainor? Poate că se temea că avea să o facă să se îndeparteze pentru totdeauna de bărbatii de rând. La urma urmei, era greu să concurezi cu elicoptere, sandale Jimmy Choo și un Rolls-Royce condus de un șofer personal. În pat, nu exista nimic din toate acestea. Acolo nu purta costum făcut la comandă, iar ea nu purta o eșarfă cumpărată de la reduceri. El făcuse dragoste cu vedete de cinema și fotomodele. Ea era o distracție minoră în comparație cu ele, poate chiar o dezamăgire.

Ceea ce avea ea de pierdut era respectul de sine.

Se agăță de acest gând când reveni în biroul lui Trainor la fix douăzeci și nouă de minute după ce plecase. În birou nu mai era nimeni. Se așeză la masa de lucru și își reluă munca la raportul pe care îl redactase, lăsându-se atât de absorbită de sarcina ei încât fu șocată să constate că mai trecuseră douăzeci de minute până ce se întoarse Trainor.

El își suflecăse mânecile de la cămașă, iar ea putea să vadă conturul mușchilor care i se desenau de-a lungul brațelor. Imaginea îi trimise un fior de înflăcărare pe coloană. „Respectul de sine”, își aminti ea în gând.

- Ți-ai terminat treburile? întrebă el și ocoli biroul ca să se așeze.

Mirosul de săpun scump cu care trebuia să se fi spălat pe mâini pluti pe lângă ea, făcând ca firicelele de păr de la ceafă să o înțepe.

- Treburile? Aproape că uitase scuza pe care o inventase pe moment. Câteva.

- Ți-am spus să-ți iei cât timp îți trebuie.

Ea decise că era mai bine să nu se certe cu el.
- Da, așa este.

El îi aruncă o privire lungă înainte de a-și întoarce scaunul spre calculator. Ea scoase un oftat pe care nu-și dăduse seama că și-l reținuse și reveni la raportul ei. Cu coada ochiului, îi surprinse mișcarea mâinii când el răsfoi iute documente și e-mailuri pe ecranul de la calculator. Apoi orice urmă de mișcare se opri, iar el injură în șoaptă.

Ea așteptă, dar el nu mai făcu nici un comentariu. Îi auzi scaunul scârțâind și aruncă o privire spre el, văzându-l lăsat pe spate cu degetele lipite de o încruntare feroasă.

- Probleme? îl întrebă ea.

- Aceeași problemă. Proiectul Prometeu s-a mai izbit de un zid.

Chloe renunță la politica recent instituită de a nu fi de acord cu șeful ei. Fusesse o cauză pierdută de la bun început. Nu avea cum să-și păstreze gândurile numai pentru ea când cineva refuza să vadă lucruri evidente.

- Cine a inventat bateria originală Trainor Electronics?

El își coborî mâinile și se uită la ea.

- Ce vrei să spui?

- Încerci să dezvolti o baterie mai bună, dar refuzi să acorzi departamentului de cercetare și dezvoltare cea mai strălucită minte pe care o are companie. Mintea ta.

- Am de condus o corporație multinațională. Nu-mi pot rupe din timp ca să fac cercetare și dezvoltare.

- Ai o grămadă de vicepreședinți. Lasă-i pe ei să conducă o vreme.

Uimirea îl înmărmuri o clipă. Încă i se simțea în voce când vorbea.

- Îmi zici cum să gestionez Trainor Electronics.

Chloe nu dădu înapoi.

- Tot ce știu este că ai un proiect esențial care se mișcă greu, iar tu ești cel mai în măsură să rezolve problema.

O urmă de melancolie îi traversă chipul înainte de a întoarce privirea în altă parte.
- Eram tânăr. Nu aveam responsabilități și pentru mine nu exista nimic imposibil.

- Deci ți-e teamă că ți-ai pierdut capacitatea de inovație?

Privirea lui se întoarse spre ea.

- Mii de oameni depind de Trainor Electronics ca să-și plătească creditele ipotecare, să-și finanțeze asigurările de sănătate și să-și hrănească familiile. Nam cum să le întorc spatele.

Ea începea să înțeleagă că el simțea pe umeri povara vieții tuturor angajaților pe care îi avea. Trainor era mai mult decât voia să recunoască fiul tatălui lui. Ceva o făcu să insiste.

- Privește lucrurile așa... Trainor Electronics va putea să asigure traiul și mai multor persoane dacă totul merge bine cu proiectul Prometeu tocmai pentru că tu ai contribuit.

- De ce ești atât de interesată să se dezvolte Trainor Electronics?

- Nu sunt. Doar îmi dau seama care este soluția evidentă pentru problema ta. El avea nevoie de bucurie în viața lui, iar ea avea senzația că lucrul la noua baterie i-o putea oferi. Dar eu sunt doar o angajată temporară, așa că nu trebuie să mă ascult pe mine.

Mușchii încordați ai maxilarului lui se relaxară și o notă de amuzament i se auzi în voce.

- Tu ești imposibil de ignorat.

- Pentru că îți spun ceva pertinent.

Chloe își permise să se bucure de complimentul lui Trainor. Până la urmă, decise să îl ia drept compliment.

- Pentru că ești o persoană neobișnuită.

Acesta era cu siguranță un compliment. El continuă:

- Încăpățânată, directă, rebelă, manipuloare și mercantilă...
Sau nu.

- ... și machiavelică... Toate calitățile pe care le admir la un om.
Chloe nu avu cum să-și rețină zâmbetul mulțumit.
- Da?

- Da, și admir lucrurile astea atât de mult, încât vreau să fac ceva care nu se cuvine.
El o apucă de mâini și se ridică în picioare, trăgând-o și pe ea după el.

Inima începu să-i bată cu putere când el îi dădu drumul și își lăsă mâna să i se furișeze pe sub păr până la ceafă. Îi cuprinse capul între mâini și îl înclină ușor într-o parte ca să-și coboare buzele peste ale ei dintr-un unghi mai bun. Chloe avu suficient timp să se înarmeze cu respect de sine și să se îndepărteze de el, dar nu o făcu.

Pentru că își dorise cu înflăcărare ca el să o sărute cu o seară înainte, iar el nu o sărutase. Acum voia să știe cum se simțeau buzele lui pe ale ei. Nimic mai mult. Apoi avea să pună categoric piciorul în prag.

Rămase cu ochii deschiși în timp ce el se apropie, admirând licăririle cenușii și argintii din ochii lui, barba întunecată de pe maxilar, arcuirea îndrăzneată a sprâncenelor lui. Apoi prima dezmierdare a gurii lui o făcu să coboare pleoapele ca să savureze pe deplin căldura fermă a buzelor care îi treziseră într-atât curiozitatea. Degetele lui i se împletiră în păr în timp ce el își strecură cealaltă mână peste spatele ei și o lipi cu tot corpul de al lui.

El urmări cu vârful limbii linia dintre buzele ei, fără să invadeze, ci dezmierdând cu delicatețe. Apoi își lăsă greutatea pentru ca o coapsă să se apese între coapsele ei, fusta subțire mulându-i-se încordată pe șolduri ca să-l primească în propria îmbrățișare. O mângâiere aproape imperceptibilă, dar care trimise un iureș de explozii

minuscule prin tot corpul, făcându-i sânii să doară și dorința să clocotească înăuntrul ei.
Chloe își lăsă mâinile să hoinărească peste brațele lui și îl apucă strâns de umeri, sânii ei ciocnindu-se de perele masiv al pieptului lui. Voia să-și smulgă nasturii de la bluză și să-și facă sutienul bucăți pentru ca pielea să i se lipească de bumbacul fin al cămășii lui.

Ca răspuns, sărutul lui deveni mai provocator, iar ea își deschise buzele pentru el. Când limbile li se întâlniră, mâna lui alunecă în jos, o cuprinse de o fesă și o ridică pentru a-și strecura coapsa și mai adânc între coapsele ei. Surpriza contactului o făcu să se arcuiască spre el, iar el scoase un geamăt răgușit.

La auzul aceluia sunet, ea se simți străbătută de un val de energie pură. Ea era cea care îi provocase aceea reacție. Orice urmă de șovăială se risipi, iar ea cedă în fața dorinței de a-și trece mâinile peste mușchii frumoși ai spatelui, forța amănunțită a brațelor și conturul încordat al abdomenului lui. Un alt geamăt de excitație răsună în pieptul lui.

El își mută buzele spre lobul urechii ei și o mușcă ușor. Fiorul unei fierbințeli incandescente îi întări sfărcurile și îi amplifică nevoia febrilă pe care o simțea între picioare. Apoi degetele lui traseră cu înfrigurare de nasturii bluzei. Își împleti brațele printre ale lui și începu să tragă în același timp de nasturii lui. El termină primul, deschizându-i bluza și lăsând-o să-i alunece peste brațe. Ea abandonă nasturii lui atât cât să-l lase să-i scoată bluza de pe ea.

Când lui Nathan i se tăie răsuflarea, alt val de înflăcărare explodă în corpul ei. Îi descheie ultimii nasturi de la cămașă și îi trase marginile din pantaloni. În timp ce i se dezvălu în fața ochilor întinderea plană a pieptului lui, își aminti ce îi răspunsese când îl întrebase cum reușea să se păstreze în formă. Trebuia să aibă o viață sexuală foarte intensă.

Năucită de imaginea pieptului lui, ea își dăduse seama că degetele lui îi găsiseră închizătoarea de la surten doar când acesta se deschise brusc și îi alunecă până spre coate. Înainte să apuce să reacționeze în vreun fel, mâinile lui îi cuprinseseră sânii în palmă, degetele tachinându-i sfârcurile deja sensibile. O plăcere absolută izbucni înăuntrul ei. Își trecu degetele pe sub cureaua lui și se aplecă ușor pe spate ca să se deschidă complet în fața lui.

Îndreptându-și mâinile spre șoldurile ei, el o ridică și o împinse pe birou. Trăgându-i fusta peste coapse, îi depărtă picioarele și veni mai aproape, strecurându-se perfect între ele. Apoi se aplecă și îi prinse un sfârc între buze.

Singurul lucru pe care îl mai putea face Chloe era să se agațe pierdută de umerii lui pentru că Nathan o purta încetul cu încetul spre culmile plăcerii.

În timp ce el îi dezmierdă sânul, ea simți cum degetele lui urcă pe partea interioară a coapsei, plutind pe marginea dresurilor înalte până la coapse, apoi pe sub dantela lenjeriei și, în cele din urmă, alunecând în intimitatea umedă și plină de dorință dintre picioarele ei. El desena mișcări înnebunitoare cu degetul mare, iar ea se simți zguduită de explozia unei eliberări atât de intense încât se arcui pe spate și trimise ecranul calculatorului direct pe podea.

Degetele lui o dezmierdă din nou, iar orgasmul o cuprinsese iar și iar în vuietul lui până când își pierdu orice urmă de putere, cutremurată de fiorii încântători ai plăcerii. Prăbușindu-se spre umărul lui, îl simți cum își retrage încet degetele dinăuntrul ei, iar ea își apropie coapsele pentru a-l opri.

- Îmi place să te simt acolo, mormăi ea.

Mușchii intimității ei se încordară din nou când alt val de plăcere o străfulgeră prin fiecare colțișor dinăuntrul ei, iar el scoase un geamăt apăsător.

- Eu vreau să simți mai mult decât degetele mele acolo, spuse el răgușit.

Acum își dorea și ea să simtă mai mult decât degetele lui acolo. Își lăsă coapsele să se deschidă.

- Nam prezervativ, aproape că suspină el. Remarca lui o făcu să deschidă ochii și să înalțe capul. Tendoanele de la nivelul gâtului lui erau încordate, iar chipul lui era întruchiparea perfectă a unei excitații frustrate. El ridică mâna pe care ea tocmai o eliberase și își strecură două degete în gură, închizând ochii în timp ce o gustă pe limba lui.

- Perfect, spuse el.

Cuvântul vibră până în centrul feminității ei, făcând-o să caute înnebunită prin încăperea, de parcă ar fi putut să găsească un prezervativ pe undeva. Apoi înțelese câteva lucruri. El nu plănuiise să o seducă, pentru că altfel ar fi fost pregătit. Și, cu toată bogăția și resursele lui, nu avea la el ceva banal ca un prezervativ când îi trebuia. I se păru un detaliu amuzant și fu nevoită să-și înăbușe un zâmbet.

- L-ai putea ruga pe Ed să-ți aducă unul.

Pentru o clipă, el păru uluit. Apoi un zâmbet încordat îi curbă în sus buzele de o masculinitate splendidă.

- Nu te pune cu un bărbat teribil de excitat, dar ne-satisfăcut, o avertiză el. Altfel te-ai putea trezi într-o postură incomodă.

Aproape că se simți tentată să-l provoace ca să afle la ce postură se referea. În schimb, își trecu palma peste erecția tare și proeminentă de sub pantaloni.

- Lasă-mă să-ți alin frustrarea.

El o apucă de mână și i-o duse la buze ca să o sărute, răsuflarea lui mângâindu-i pielea când îi spuse:

- Prima dată când o facem, vreau să-mi dau drumul înăuntrul tău.

Cuvintele lui o lăsară fără suflu.

- Oh...

El înșfăcă sutienul de pe birou și îl ridică ținându-l de cele două bretele.

- Pune-ți asta ca să te dezbrac la mine în dormitor.

În timp ce își trecu brațele prin bretele, iar el îi prinse elasticul la spate și îl încheie cu mișcări abile, ea își dădu seama că fusta îi rămăsese ridicată la șold și Trainor încă stătea între coapsele ei depărtate. Totuși, atingerile lui erau atât de grijulii și atente când o ajută să-și strecoare brațele prin mânecile bluzei, încât ea nu se simți deloc stânjenită.

Stânjeneala avea să urmeze mai târziu.

După ce îi încheie nasturii de la bluză și o ajută să găsească agrafele cu care să-și prindă din nou cocul pe care el i-l desfăcuse, Trainor își puse cămașa și, fără să se mai obosească să se încheie, o luă de mână și o conduse spre ușă. Se opri în dreptul unui ecran tactil și își apăsă degetul mare pe un colț înainte de a pași în lift.

- Țasta pentru ce e? îl întrebă Chloe când liftul urcă până la etajul al treilea al apartamentului.

- Pentru intimitate. Pentru ca personalul meu să știe de care parte a casei să stea departe.

- Înțeleg. Ceea ce înțelegea era că a avea o hoardă de oameni la dispoziția ta era un lucru care prezenta și unele dezavantaje. Ai fost vreodată... întrerupt?

El îi aruncă o privire încruntată.

- Nu.

- Este bine de știut.

Deși bănuia că, dacă vreun membru al personalului apărea din greșeală în vreun moment intim, el sau ea s-ar fi retras fără ca șeful să-și dea seama.

Poate că el auzi o notă de scepticism în vocea ei.

- În dormitorul meu nu intră nimeni niciodată, cu excepția cazurilor în care chem eu pe cineva anume.

Confirmarea lui o făcu să se simtă ceva mai bine.

- Dar în biroul tău?

Și-l închipui pe Ed intrând în clipa în care ea era pe jumătate dezbrăcată.

- La fel.

Măcar în două camere din casa lui se putea relaxa și ea.

Nathan decise să nu-i menționeze camerele de supra-veghere. Acestea erau dezactivate în zona lui personală, dar își dădea seama că starea de spirit a lui Chloe începea să se schimbe. Pentru unele femei, etalarea bogăției era un stimulent puternic. Angajata lui temporară nu făcea parte din această categorie.

El grăbi pasul, conducând-o pe ușa de la dormitor și închizând-o în urma lor. Nerăbdarea îi sfârâia prin vene. Își dorea să se cufunde adânc înăuntrul corpului ei extraordinar de sensibil și să elibereze toată tensiunea incandescentă pe care și-o reținuse până atunci.

Chloe se opri chiar lângă ușă. Fără să-i mai dea nici cea mai mică ocazie de a se răzgândi, el veni în spatele ei, apoi o luă în brațe și îi cuprinse sânii în palme ca să o lipească de el. Se aplecă spre pielea sensibilă din spatele urechii ei și simți cum trupul ei se relaxează în îmbrățișarea lui. Ereția lui săruta conturul dulce al bazinului ei, iar Nathan își legănă șoldurile ca să se asigure că ea o simțea.

Răsuflarea ei întretăiată îi dădu de înțeles că o simțea.

El îi frământă sânii, bucurându-se de greutatea care îi umplea palmele și de felul în care ea se cutremura de fiecare dată când își apăsa dezmiertările pe sfârcurile întărite. Îi inspiră parfumul, un amestec de șampon cu aromă de lămâie, piele caldă de femeie și adierea pican-tă a orgasmului încă imprimat pe mâna lui. Amintirea degetelor lui înăuntrul ei îl făcu să coboare o mână și să îi apese materialul fustei între picioare.

Ea scoase un geamăt cântat.

Acum, când era sigur că avea dispoziția perfectă, o cuprinse de talie și o conduse peste un spațiu aparent vast până la patul lui. Echipamentele medicale fuseseră scoase, așa că dormitorul nu mai arăta ca o cameră de gardă.

O ținu lipită de el cât deschise sertarul noptierei și înșfăcă un pumn de prezervative. Nu avea să se mai întâmple să nu aibă vreunul la el câtă vreme se afla Chloe prin preajmă.

Ea se întoarse și se așeză pe pat înainte de a întinde mâna.

- Permite-mi!

Toate intențiile lui bune de a o lua încet se făcură una cu pământul. În timp ce ea rupse pliculețul din plastic, el își descheie cureaua și trase de fermoarul pantalonilor. Ușurarea pe care o simți când își eliberă membrul erect din strânsoarea materialului era de-a dreptul minunată. La fel era atingerea delicată a degetelor ei, în timp ce îi coborî boxerii și își trecu palma peste mădu-larul lui.

- Prezervativul, mormăi el, simțind că începe să-și piardă controlul.

- Da.

Ea îi puse prezervativul, el se dezlănțui pur și simplu și o împinse pe pat, apoi îi ridică fusta peste coapse și îi scoase lenjeria peste pantofii sexy cu toc înalt. Se opri o fracțiune de secundă ca să-i admire corpul întins pe patul lui înainte de a păși între coapsele pe care le depășise pentru el, apoi o apucă de șolduri și se aventură cu disperare în îmbrățișarea caldă a înflăcăării ei lichide. Ea urlă când el se așeză mai bine înăuntrul ei - un sunet sălbatic și nestăpănit.

Dar el nu se mișcă. Voia să învețe pe de rost senzația cărnii delicate a feselor ei în mâinile lui, apăsarea înnebunitoare a feminității ei încordate în jurul lui

și certitudinea stranie că tot ce se întâmpla acum era cumva exact ce trebuia.

Apoi ea își scoase pantofii și ridică genunchii, sprijinindu-se cu picioarele de marginea patului ca să înalțe șoldurile și să-l lase să o pătrundă mai bine. Mișcarea ei îl îndemnă să treacă la acțiune. Se retrase aproape cu totul, apoi o penetră din nou, urmărind cum plăcerea dansa pe chipul ei.

- Spune-mi numele, spuse el, vrând să-i audă vocea.

- Trainor, murmură ea.

El se trase înapoi și o pătrunse din nou când îi vorbi.

- Nathan.

- Nathan.

Cuvântul răsună pe un ton scăzut și cu sufletul la gură, de parcă i-ar fi fost greu să-l pronunțe.

El își pierdu orice fărâmbă de coerență în timp ce ea își legănă șoldurile spre el, mușchii ei încleștându-se pe membrul lui când îi strigă numele din nou. Lumea se frânse în mii de bucățele în jurul lui, se simți întors cu susul în jos și se lăsă pe spate, trimițând ecoul numelui ei spre tavan.

Îi rămăsese destulă minte cât să nu se prăbușească peste ea. Lăsându-se pe pat, își trecu un braț pe după mijlocul ei și o strânse. Simțea cum corpul ei tremura înfiorat în timp ce își revenea după al doilea orgasm.

- Te invidiez, spuse el, cu ochii închiși.

- Pentru că eu am avut două orgasme, iar tu doar unul?

În glasul ei răsună o plăcere molatică.

El izbucni în râs.

- Pentru că tu încă îl simți pe al tău.

- Un cadou care îți oferă surprize neîncetate. Ea se apropie de el, trecându-și coapsa peste a lui. Cred că femeile sunt mai norocoase din perspectiva asta. Noi ne bucurăm și de ultimele ecouri ale plăcerii.

- Eu mă simt foarte norocos în clipa asta, spune el, scoțându-i din nou agrafele din coc ca să-și treacă degetele prin valurile brune-aurii ale părului ei.

- În clipa asta, și eu.

Lui nu îi plăcu accentul pe care ea îl puse pe „în clipa asta”.

capitolul 12

Chloe și-ar fi dorit să rămână acolo pentru tot restul vieții. Dar mai ales să nu se confrunte cu faptul că tot mai se culcase cu un bărbat cu care, în mod normal, nici măcar nu ar fi lucrat pe același etaj. Câtă vreme degetele lui i se jucau în păr și satisfacția încă vibra înăuntrul ei, putea să pretindă că trupul bărbatului masiv de care era lipită aparținea pur și simplu unui iubit, chiar dacă nu era un iubit obișnuit. Se jucase cu ea așa cum își mânua calculatorul - cu atingeri abile și sigure, care îl ajutaseră să obțină rezultatele dorite.

Ea își întinse mâna peste pieptul lui și încercă să memoreze textura pielii calde și fine și ritmul bătăilor inimii lui, care reveneau la normal. Își apropie nasul de umărul lui ca să inspire parfumul înnebunitor de masculin, cu note de apret și săpun scump. Deschizând ochii, studie liniile delicate de la coada ochilor lui închise și felul în care genele groase și drepte i se odihneau pe obraji. De atât de aproape, putea să observe că nasul lui avea o ușoară arcuire în jos, ca un cioc de vultur.

Voia să păstreze toate aceste detalii mici într-o amintire prețioasă pe care să o revadă cu drag când el nu avea să mai fie prin preajmă. Pentru că povestea lor nu putea să dureze.

De fapt, trebuia să se asigure că nu dura mai mult de o zi. Sau risca să se simtă cât de curând ca un lucru dispensabil.

Își înțelegea propria valoare, dar tot ce trebuia să facă era să arunce o privire în colțul opus al încăperii și să vadă tablourile lui Van Gogh și Gauguin de pe perete. Cenușă de bogăție își schimba așteptările pe care le aveau de la oamenii din jur.

Ca să nu mai vorbim de genialitatea lui. Poate că tatăl ei inventator ar fi reușit să țină pasul cu mintea lui extraordinară, dar ea absolvise o facultate de stat. Îi plăcea să însoțească și citea încontinuu, dar Trainor era la ani-lumină distanță de ea.

Probabil se mișcase fără să-și dea seama, pentru că Trainor - nu, Nathan - îi spuse:

- Simt că gândești, Chloe, și vreau să încetezi!

Ea oftă.

- Aș vrea să pot.

El deschise ochii și întoarse capul spre ea.

- Cred că va trebui pur și simplu să-ți distrag atenția.

Și apoi își lăsă mâna liberă să se așeze pe coapsa care se odihnea peste el, iar degetele lui urcară până ce atinse locul acela care o făcu să-și înfigă degetele în mușchii umărului lui.

Orice gând dispăru în fața unor senzații copleșitoare.

Până la urmă, Chloe ajunse să zacă în toată goliciunea ei alături de un Nathan la fel de dezgolit, stând cu brațul în jos lângă ea, brațul lui atârând greu, dar mișnat peste mijlocul ei, după ce îi distrăsese cu totul atenția. Desigur, ceea ce zări din prima clipă erau cele două tablouri. Ea se încordă și dădu să se îndepărteze.

Brațul lui se strânse în jurul ei.

- Ai promis că te asiguri că mă voi odihni suficient.

Ea se simți cuprinsă de vină. Uitase cu desăvârșire că el își revenea după o gripă foarte urâtă. Bineînțeles, nu trăia nici un semn în acest sens.

- Am eșuat lamentabil pentru că nu prea ne-am odihnit în patul ăsta. Te simți bine?

El îi întoarse pe amândoi pe o parte, și spatele ei se lipi de pieptul lui. Apoi trase așternuturile peste trupurile lor.

- Nu m-am simțit niciodată mai bine. Puterile tale vindecătoare sunt miraculoase. Totuși, aș putea să dorm un pic.

- Ar trebui să mă întorc la muncă.

Își regretă cuvintele aproape de îndată ce le rostise. Era de-a dreptul divin să-i simtă corpul atât de aproape. El își trecu piciorul peste ale ei.

- Dormi. Recomandările medicului.

- Recomandările medicului tău.

Îi auzi maxilarul scârțâind într-un câscat.

- O să dorm mai bine cu tine aici.

Ce să mai răspundă la un asemenea lucru? Îl lăsă să o atragă mai aproape, chiar dacă nu-și făcea prea multe speranțe că avea să i se alăture în brațele lui Morfeu. Dar corpul îi era atât de satisfăcut, încât simți cum pleoapele i se închideau, în timp ce răsuflarea lui șuierându-i prin păr căpătă o cadență adâncă și uniformă.

Chloe se trezi brusc și îl găsi pe Nathan încă încolăcit în jurul ei. Înclinând capul, aruncă o privire spre ceasul digital de pe noptieră. Dormise doar vreo patruzeci de minute. Se simțea de parcă ar fi dormit ore întregi.

Acum trebuia să-și dea seama cum să se desprindă din îmbrățișarea lui fără să-l trezească din somnul de care avea atâta nevoie.

Misiunea se dovedi imposibilă. El era puternic și greu. Când încercă să-și retragă ușor picioarele de sub ale lui, el veni mai aproape, iar greutatea lui o ținut în pat. O încercare de a-i ridica brațul înfășurat peste mijlocul ei provocă o strânsoare care aproape că îi tăie răsuflarea.

Trebuia să-l trezească.

- Nathan, murmură ea și îl scutură ușor de braț.

- Da, se auzi numaidecât răspunsul lui clar.

- Nu dormei.

- Dormeam până când ai început să te fâțâi.

- Îmi pare rău.

- Mie nu.

Îi eliberă talia din strânsoare și își ridică mâna până la sânul ei. Ereția lui i se apăsă în bazinul dezgolit.

Ea îl apucă de încheietura mâinii și încercă să o dea laoparte.

- Tu trebuie să dormi, iar eu trebuie să mă îmbrac și să mă întorc la muncă.

Mâna lui nu se clinti.

- Îți place să faci afaceri, așa că acum îți propun una. Te las să te ridici dacă promiți că nu te îmbraci.

- Și cum ar trebui să lucrez?

- Ca de obicei. Te așezi pe scaunul de la birou și scrii. Hainele n-au nici o treabă cu productivitatea.

Ea pufni.

- N-am reușit să terminăm absolut nimic de când mi-ai descheiat bluza.

- Ba dimpotrivă, eu mă simt foarte satisfăcut.

Auzi zâmbetul din vocea lui, lucru care îi afectă autodisciplina și așa firavă.

- Ba te simți plin de tine.

Dar și ea zâmbea.

Dintr-odată, el se lăsă pe spate și o întoarse, astfel că ea se trezi deasupra lui, privind în ochii lui strălucitori.

- Rămâi aici cu mine, spuse el.

Ea se ridică și se sprijini cu brațele de pieptul lui.

- Nu-mi permit.

- Ce vrei să spui?

- Nu pot să pun la socoteală orele pe care le petrecem împreună în pat. Trebuie să lucrez.

- Sprâncenele lui coborâră într-o încruntare.

- O să pui la socoteală toate orele pe care le petreci la mine acasă.

- Serios? Nu avea de gând să cedeze în privința asta. Nu-și pierduse chiar cu totul respectul de sine. O să mă plătești pentru sex? Asta mă face o...

- Încetează! se răsti el. Nu te plătesc pentru sex. Te plătesc pentru timpul tău.

Zări frustrarea de pe chipul lui când își dădu seama că nu îmbunătățea cu nimic lucrurile. În loc să devină mai furioasă, reacția lui o făcu doar să-și dorească să-l sărute.

- Nu mai am nimic de zis.

Profitând de neatenția lui de moment, ea se îndepărtă iute și se ridică din pat.

- La naiba, Chloe!

El își trecu o mână prin păr în timp ce se ridică la rândul lui.

- Un argument foarte convingător și elocvent.

Ea își recupera sutienu și lenjeria de pe podea, recunoscătoare că purtase unul dintre puținele seturi asortate pe care le avea.

Când se aplecă să-și îmbrace lenjeria din dantelă bej, el scoase un fluierat plin de apreciere.

- Ai putea să mai faci o dată asta, dar cu spatele la mine?

Se simți stânjenită când își dădu seama că o urmărea cum se îmbrăca, așa că apucă restul hainelor și se îndreptă spre baie.

- Gata, nu mai zic nimic, spuse el. Lasă-mă doar să mă bucur de priveliște!

Ea își strânse hainele la piept și întoarse privirea spre el.

- Aș vrea să fac un duș.

- Desigur. Sunt un idiot lipsit de bun-simț. El dădu laoparte cuvertura și se ridică de pe pat în toată splendoarea lui nud. O să găsești o mulțime de prosoape curate. Folosește orice săpun și șampon vrei.

Ea voia să rămână acolo și să se bucure de liniile și formele splendide ale trupului lui, dar el își îmbrăca deja pantalonii. Cu un oftat, ea se îndreptă spre baie.

Poate că devenea imună la lux, dar faptul că aceasta era de două ori mai mare decât dormitorul ei și avea o cadă în care încăpeau șase persoane nici măcar nu o mai făcu să clipească. Se opri un moment ca să admire mozaicurile superbe de marmură de pe podea și pereți și deschise dopurile mai multor sticle de șampon ca să le simtă parfumul înainte de a alege o aromă picantă de citrice care să-i amintească de Nathan. Apoi păși în dușul mare cât o cameră și aproape țipă când învârti robinetul și simți cum țâșnește în același timp din mai multe capete de duș.

După un duș făcut în grabă, se înfășură într-un prosop uriaș, pufos și alb și își uscă la repezeală părul cu uscătorul înainte de a și-l împleti. Era imposibil să și-l prindă în coc pentru că toate agrafele erau împrăștiate prin patul și pe covorul lui Nathan. Și nu avea de gând să se ducă după ele.

Îndesându-și bluza în fusta neagră, își privi fața în oglindă și decise că trebuia să revină în camera de caspeți ca să-și refacă machiajul. Altfel, doar buzele ușor umflate lăsau să se înțeleagă ce făcuse o jumătate din după-amiază.

Importanța respectului de sine era un lucru exagerat.

Nathan mai recupera o agrafă de păr dintre așternuturile mototolite și o adăugă la colecția pe care o strânse în mână. Uscătorul se oprise în urmă cu câteva minute, așa că se apropie încet de ușa băii și ciocăni.

Îl întâmpină o Chloe îngrijită și dichisită, complet îmbrăcată, o coadă împletită alunecându-i peste umăr.

- Ah, văd că nu mai ai nevoie de astea.

Întinse spre ea agrafele din palmă.

Ea le privi de parcă ar fi fost smaralde și diamante.

- Mulțumesc că le-ai găsit pe toate.

Degetele ei îi atinseră în treacăt palma când le luă, iar el simți că membrul i se trezi din nou la viață.

- O să folosesc fardurile din camera de oaspeți, spuse ea. Ne întâlnim în birou.

Deci avea de gând să-l evite. El se aplecă în față și o sărută, gustând din catifelarea buzelor ei.

- Iar eu așteptam cu nerăbdare coborârea cu liftul.

Ea scoase un șuierat și îi aruncă o privire care era jumătate mustrare, jumătate excitare. Își dori să o ducă înapoi în pat.

- Atunci ieșim împreună, spuse el.

Ea clătină din cap și trecu pe lângă el.

Nathan se întoarse să urmărească legănarea șoldurilor ei. Amintirea degetelor lui alunecând peste rotunjimile încântătoare ale posteriorului ei în timp ce o penetra îi făcu membrul să se întărească din nou sub fermoarul pantalonilor kaki. Acum se impunea neapărat un duș rece.

În timp ce apa se revărsa peste el, recunoscu faptul că poate ar fi trebuit să aștepte până ce Chloe nu mai lucra pentru el înainte de a deveni intim cu ea. Totuși, în această poveste, nu creierul fusese partea funcțională din corpul lui. Ba, mai mult, poate nici nu ar fi reușit dacă ea nu se mai afla prin preajmă. Unul dintre motivele pentru care Chloe i se părea atât de fascinantă era că făcea tot posibilul să reziste în fața avansurilor lui, așa că avea nevoie de timp petrecut împreună ca să destrugă barierele pe care ea le înălțase.

Se încruntă când se întrebă dacă nu cumva Chloe se simțise presată pentru că lucra pentru el. Nu reușea să-și închipuie un asemenea lucru. Ea era o femeie puternică, care nu avea nici o problemă în a spune ce gândea.

Singura fisură din armura ei era nevoia de bani. El ar fi spus că era o contradicție, dar ea nu aștepta ca banii să i se dea pur și simplu. Își dorea doar să fie plătită

bine pentru munca ei. Nu era vorba de nici o lipsă de integritate.

Dar ce o făcea să-și negocieze atât de aprig creșterile salariale? Ben știa ceva în privința asta. Își spuse că trebuia să-l sune pe medic mai târziu.

Între timp, se trezi așteptând să revină în birou cu o nerăbdare pe care nu o mai simțise de ani întregi.

Petrecuseră două ore la un metru și ceva distanță unul de altul, iar Chloe avea senzația că lua foc. El revenise la vechile trucuri prin care reușea să o atingă sub pretextul că lucrau. Numai că acum era cu ochii pe el. Și trebuia să se ducă acasă.

- Îți trimit planul de marketing pentru Delta Plug, spuse ea, făcându-l să gliseze pe ecran și trimițându-l în dosarul lui virtual. Am trimis situațiile financiare vicepreședinților executivi, iar e-mailul tău este la zi. Am terminat pe ziua de azi.

El își întoarse scaunul spre ea, cu ochii scăpărând de nerăbdare.

- la cina cu mine!

Doar gândul la Grandmillie îi dădu puterea de a spune:

- Trebuie să mă duc acasă.

- De ce?

Nu purtaseră deja această conversație?

- Am responsabilități.

- Povestește-mi despre ele!

Da, exact. Chiar avea să-i povestească noului lui iubit sexy că bunica locuia cu ea.

- Este ceva personal.

El se apucă de brațele scaunului ei și îl trase mai aproape, astfel că genunchii ei ajunseră a se împleti cu ai lui. Trecându-și dosul mâinii peste obrazul ei, întrebă:

- Nam devenit foarte personali?

- Nu așa. Incapabilă să reziste, se aplecă și îl sărută. Acum o să plec.

El continuă să îi țină scaunul pe loc ca să nu se poată ridica.

- Ne vedem mâine aici.

- Fără aprobare, angajații temporari nu muncesc săptămână. Trebuie plătite ore suplimentare.

El afișă urma unui surâs.

- Dar nu mai discutăm de mult de plata orelor suplimentare.

Ea trebuia să recunoască faptul că avea dreptate.

- Trebuie să fiu acasă mâine.

Petrecuse atât de puțin timp cu Grandmillie săptămână aceasta din cauza lui Nathan.

- Atunci luăm cina împreună duminică. Sigur, responsabilitățile tale te pot scuti măcar atunci.

Era aproape imposibil să rezisti la o asemenea ispită. Nu mai reuși să spună decât:

- Îmi pare rău.

În loc să pară insultat, chipul lui Nathan se încordă sub încântarea unei provocări.

- Măcar lasă-l pe Oskar să te ducă acasă. O să fiu cu conștiința împăcată pentru că te-am făcut să stai din nou până târziu.

Știa că nu ar fi trebuit să cedeze, dar se simțea tot tumultul de peste zi și trebuia să mai aștepte aproape o oră până la următorul tren spre casă.

- Nu o să refuz.

Ochii lui se aprinseră.

- Ai dat răspunsul corect.

El îi împinse scaunul înapoi cu câțiva centimetri înainte să-i dea drumul.

- În cazul mașinii, nu în privința lucrurilor la care te gândești tu, spuse Chloe și se ridică. Se ridică și Nathan, iar ea fu nevoită să se înalțe spre el. Judith o să mă anunțe dacă mai ai nevoie de mine luni.

El se aplecă să o sărute pe gât.

- Nu există nici o îndoială că o să mai am nevoie de tine luni, îi spuse el la ureche. Și marți, și miercuri...

Ea se înfioră și închise ochii, în timp ce respirația lui îi gădilă pielea. Cuvintele lui aprinseră o licărire de speranță pe care Chloe nu avea nici un interes să o încurajeze.

- Se poate ca Janice să-și revină până atunci.

El se trase înapoi.

- Nevoia mea nu are nimic de-a face cu Janice.

Știa la ce se referea, dar acum nu era în stare să se aventureze în direcția aceea cu el. Îi era imposibil să gândească limpede când el o privea de parcă și-ar fi dorit să-i rupă hainele de pe ea. Vru să ocolească biroul, dar se opri când își dădu seama că el o luă pe urmele ei.

- Știu să ajung la garaj, spuse ea.

- Un domn conduce mereu o doamnă până la ușă.

Vocea lui sună fin ca mătasea, dar ascundea o notă în care Chloe nu avea încredere.

- Nu trebuie să fii un domn. Ești șeful meu.

- Din acest moment, ți-ai terminat programul. El o luă de mână și o îndemnă să o ia din loc, oprindu-se pentru o secundă lângă ușă ca să apese tastatura. Oskar o să aștepte.

În timp ce traversară coridorul, își împleti degetele cu ale ei și îi mângâie podul palmei cu degetul mare. Dorința pe care o alimentase cu mângâierile lui cât lucraseră împreună izbucni în flăcări incandescente. Sfârcurile o dureau în locul în care se împingeau în dantele sutienului, iar încordarea pe care o simțea în pântec se amplifică și aproape se transformă în durere.

Ușile liftului se deschiseră, iar ea păși înăuntru, cu răsuflarea întretăiată. Înainte ca ușile să se închidă în urma lor, Nathan o lipi cu spatele de perete și îi reveni buzele într-un sărut.

- Trebuie să te mai gust o dată ca să-mi ajungă peste weekend, murmură el.

Îi simțea erecția în coapsă și era disperată să-l primească înăuntrul ei o ultimă dată. Își lăsă capul pe spate ca să-i întâlnească privirea, sperând că avea să înțeleagă invitația din ochii ei.

- Poți să oprești cumva liftul?

Dacă avusese impresia că ochii lui fuseseră înflăcărați mai devreme, acum aproape că o ardeau. Aruncând o privire în spate, el apăsă ecranul tactil, iar liftul se opri din coborâre.

Urmă un freamăt nestăpânit de mișcări febrile în timp ce el îi ridică fusta și îi trase lenjeria în jos, iar ea îi descheie cureaua și pantalonii. Când el scoase un preservativ din buzunarul de la spate, ea îl înșfăcă iute din mână și îl rulă peste membrul lui tare.

Și apoi el o ridică, o pătrunse și o lipi de perete ca să o penetreze mai adânc și mai sălbatic. Ea își înfășură picioarele în jurul taliei lui, în timp ce el o apucă de fese ca să o țină suspendată, apăsarea neînduplecată a degetelor lui amplificând nevoia chinuitoare dinăuntrul ei. Ea îi întoarse favorul și își îngropă degetele în mușchii impunători ai umerilor lui ca să se țină mai bine.

Ritmul pe care îl impusese era aspru și necruțător, iar ea se lăsă inundată de iureșul senzațiilor, dorindu-și ca momentul acesta să continue la nesfârșit, chiar când începu să râsuflă întretăiat în așteptarea dezlănțuirii de plăcere pe care el o clădea în trupul ei.

Apoi el atinse punctul culminant, pulsând înăuntrul ei, iar strigătul eliberării răsună năvalnic în spațiul închis. El schimbă ușor unghiul și își împinse bazinul spre ea, plăcerea dezlănțuindu-se și înăuntrul ei. Fiecare mușchi din corpul ei încercă să se încordeze, dar era strivită între trupul masiv al lui Nathan și peretele liftului, nemaiputând să se miște, ci doar să simtă. Era traversată

de senzația unei furtuni într-o sticlă, marginile sticlei făcând puterea plăcerii să se concentreze spre interior, intensificând urgia extazului.

Strigătele ei de plăcere răsunară în jurul lor.

În clipa aceea, Nathan alunecă dinăuntrul ei și îi așeză ușor picioarele pe podea. Îi coborî fusta peste șolduri și îi recuperă lenjeria intimă.

- Asta a fost... neașteptat.

- Tu ai pornit totul.

Chloe se întoarse cu spatele ca să-și aranjeze lenjeria sub fustă.

De îndată ce se îndreptă de spate, brațele lui i se încolăciră pe talie, iar spatele ei rămase lipit de el.

- Și totul s-a terminat cu o finalizare spectaculoasă. Poate că vin cu tine în Rolls. Are un paravan care o să ne ofere intimitate.

- Nu-i o idee prea bună.

Nu-și dorea ca el să traverseze râul Hudson și să pătrundă în viața ei personală. Despărțirea lor ar fi devenit doar mai dureroasă.

Măinile lui plutiră în sus și în jos peste corpul ei.

- Cred că este una dintre cele mai bune idei pe care le-am avut.

Ea se îndepărtă de el și ridică mâna spre panoul de comandă al liftului.

- Cum repui liftul în mișcare?

El își întinse mâna pe după ea, și liftul începu să urce cu un zgomot puternic. Se opri din nou aproape imediat, și ușa se deschise discret. Nathan o apucă de cot și o conduse spre liftul principal, aflat la câțiva metri distanță, înainte de a o întoarce și a o lua în brațe.

- Cum o să supraviețuiesc eu două zile fără tine?

Era cu atât mai greu de răspuns la întrebarea ei nerostită. Ea cum avea să supraviețuiască tot restul vieții fără el?

capitolul 13

- Acolo avem pui marsala cald, spuse Grandmillie, fluturându-și bastonul spre cuptor. L-am comandat de la Vinny pentru cină.

- Să-ți dea Dumnezeu sănătate, spuse Chloe, lăsând geanta și haina pe măsuta de cafea și aplecându-se să o sărute pe bunica. Îmi pare rău că n-am prea fost pe acasă săptămâna asta.

- Nu mai spune prostii! A fost nevoie de tine la serviciu.

Cuvintele pe care le folosisse Grandmillie evocară ultimul schimb de replici pe care îl avusese cu Nathan, iar Chloe simți că roșea de dorință și de vină.

- Să deschid sticla de Chianti?

Vinul avea să o ajute să-și liniștească forfota de gânduri.

- Slavă Cerului că este vineri! spuse Grandmillie cu un semn din cap.

Chloe o apucă de braț pe bunica, apoi o ajută să se ridice și se gândi la cât de firave i se simțeau oasele. Ce contrast față de brațul puternic al lui Nathan! Își alungă iute gândul acela din minte.

După ce se ridică în picioare, Grandmillie își eliberă ușor brațul din strânsoarea lui Chloe.

- Trebuie să-mi mențin mușchii puternici, spuse ea, vrând să o ia spre masă.

Chloe aduse mâncarea și vinul din bucătărie și atacă cu bucurie deliciosul pui. Avea motive întemeiate să fie lihnită de foame.

Grandmillie o lăsă să-și potolească foamea înainte de a întreba:

- Unde ai lucrat azi?

Chloe se înecă brusc cu vinul pe care tocmai îl sorbise.

- Mi s-a dus pe partea cealaltă, murmură ea înaintea de a lua puțină apă. În biroul de acasă al domnului Trainor. Se pare că apartamentul lui are trei etaje, nu două. Ajungi la birou cu un lift privat.

- Deci de asta ai venit acasă cu o mașină așa de frumoasă. Am văzut-o pe geam.

Chloe fu străfulgerată de un fior fierbinte la amintirea lui Nathan dorindu-și să i se alătore în spatele paravanului din mașină. Tot drumul spre casă își închipuise ce ar fi putut să se întâmple pe bancheta mare de piele.

- Cum s-a simțit domnul Trainor azi?

Slavă Cerului că nu mai luase o gură de vin!

- Mult mai bine. Voia să se ducă la Trainor Electronics, dar medicul lui l-a amenințat că își dă demisia dacă o face.

Cât de diferită ar fi fost ziua ei dacă Cavill i-ar fi permis lui Nathan să revină la muncă? Oare pasiunea mistuitoare dintre ei s-ar fi dezlănțuit și acolo sau ar fi rămas un simplu foc mocnit pentru că se aflau cu adevărat într-un birou? O viziune erotică în care Nathan făcea dragoste cu ea pe masa din sala de conferințe i se aprinse în gând.

- Dar s-a ridicat și s-a apucat oricum de muncă. Grandmillie pufni. Bărbat tipic. Mai mulți mușchi decât minte.

- Exact. Chloe își bău vinul dintr-o înghițitură și își umplu din nou paharul. Să sărbătorim banii pe care iam strâns cu o vizită la mall mâine? Am nevoie de câteva bluze mai drăguțe dacă o să lucrez în continuare în biroul directorului, iar ție îți trebuie o bluză nouă.

- Încă n-am terminat cu domnul Trainor, spuse Grandmillie. Deci vrea să te întorci de luni.

Avea nevoie ca ea să revină luni, după spusele lui.

- Știam eu că, dacă pui piciorul în prag, o să-și dea seama ce deșteaptă ești. Să bem în cinstea unei slujbe permanente!

Grandmillie își ridică paharul de vin.

Chloe își ciocni paharul cu al ei și bău fără să mai deguste vinul. Distrusese absolut orice perspectivă de a rămâne la Trainor Electronics. Chiar dacă îi ofereau un post, cum să-l mai accepte după ce se culcase cu directorul general?

- Are o asistentă executivă excelentă. După ce revine ea, eu mă întorc la recepție.

Cu excepția cazului în care recepționera și-ar fi revenit deja, caz în care Chloe ar fi fost la altă companie. Gândul o făcu să cadă într-o gravă depresie.

Până când își aminti de nuntă. Buna dispoziție apărură din nou. Măcar ar mai fi avut o zi cu Nathan, chiar dacă nu puteau face altceva decât să se țină de mână. Simțindu-i degetele lungi înfășurate în jurul ei ar fi fost delicios. Și putea să-și frece umărul de al lui și poate că pulpele lor s-ar fi atins în strana bisericii. Dacă nunta avea să fie într-o biserică. Se încrunță când își dădu seama că știa foarte puține lucruri despre viitorul eveniment.

- Există ceva ce nu-mi spui, spuse Grandmillie. Văd roțițele puse în mișcare în spatele ochilor tăi căprui.

Chloe încercă să o dezarmeze cu un zâmbet ironic și o revelație parțială.

- Este cam ciudat, dar domnul Trainor m-a angajat să merg la o nuntă cu el săptămâna viitoare. Este o nuntă de familie, iar el nu a vrut o întâlnire reală, deoarece situația e tensionată.

Privirea lui Grandmillie se simțea ca un laser pe fața lui Chloe.

- Un aranjament rațional, spuse în cele din urmă bunică ei. Mai mulți oameni ar trebui să facă asta.

Lui Chloe nu-i venea să creadă că scăpase atât de ușor. Râsuflă ușurată și se ridică pentru a spăla vasele.

- Ești cea mai bună, Grandmillie.

- Oh, știu că nu este întreaga poveste, dar îmi vei spune când vei fi gata.

Chloe fugi în bucătărie. Două ore mai târziu, își trăgea cămașa de noapte din bumbac peste cap, când mobilul bâzâi pe noaptea. Ecranul arăta număr privat și aproape că respinse apelul când o voce plină de speranță îi spuse în gând: "Televizătorii nu sună vineri seara târziu. Răspunde".

- Chloe, sunt Nathan. Voiam să-ți doresc vise plăcute. Chiar nu crezuse că avea să o sune.

- Foarte drăguț din partea ta.

- Nu vreau să-ți doresc doar asta. Vreau să ai vise plăcute cu mine. Cu noi. Împreună.

- Plăcute n-ar fi adjectivul potrivit pentru asemenea vise.

- Ce adjectiv ai folosi?

Vocea lui deveni aproape o șoaptă.

Ea se așeză pe marginea patului.

- Senzuale, fierbinți.

- Continuă!

Ea înghiți în sec.

- Erotice.

- Ai avut gânduri erotice în Rolls pe drumul spre casă?

- Mai epuizat, așa că am tras un pui de somn, minți ea.

Râsul lui îi răsună arogant în ureche.

- Nu te cred.

- Chiar ești un geniu.

Îl auzi cum trăgea adânc aer în piept.

- Hai să ne vedem mâine! Oricând, oriunde.

Își aminti de planurile ei de a se duce la cumpărături cu Grandmillie.

- Nu pot. Eu...

- ... ai responsabilități, încheie el fraza în locul ei. Tata o să te placă.

El închise înainte ca ea să răspundă. Acum nu mai putea să adoarmă deloc.

*

Nathan era cât pe ce să arunce telefonul lângă el pe pat când intră apelul. Era medicul lui.

- Ben, sunt în pat, cum mi-ai recomandat.

- Ar fi bine să ajung acolo cât mai repede. Cred că ești pe moarte. Vocea lui Ben deveni serioasă. Fii sincer, cum te simți? Ai febră, te doare ceva?

- N-am simptome de gripă. Sunt doar puțin obosit. În zic adevărul gol-goluț.

Desigur, se putea ca oboseala să fi fost provocată de activitățile intense pe care le avusese în program în după-amiaza aceea. Nathan simți o excitație în vîntre.

- Deloc surprinzător din moment ce corpul tău caută să se distrugă din interior. Te pot convinge cumva să rămâi acasă încă o zi?

- Nu.

Oftatul lui Ben se auzi mai apăsător decât ar fi fost o simplă exasperare provocată de prietenul lui.

- Zi grea la clinică? îl întreabă Nathan.

Ben lucra ca medic de serviciu ca să-și finanțeze spitalul public pe care îl gestiona în Bronx.

- Administratorul a demisionat. Din nou.

- O rog pe Roberta să-ți găsească un înlocuitor.

Ben scoase un râset discret.

- Mulțumesc, dar Roberta se pricepe prea bine la ce face. Ultimii doi administratori pe care i-a găsit pentru spital erau atât de pricepuți încât au fost angajați pentru un salariu dublu.

- Și de ce a demisionat administratorul de data asta?

- Unul dintre pacienți a devenit violent și a speriat-o cumplit. Nu o pot condamna.

Administratorii îi amintiră lui Nathan de Chloe - nu că nu i-ar fi bătut gîndurile.

- Ben, de ce se grăbește Chloe Russell să ajungă acasă în fiecare seară?

Și să stea acasă tot weekendul. Fără el.

- Întreab-o!

- Am întrebat-o. Nu mi-a spus decât că are responsabilități. Are vreun soț nebun pe care îl ține în mînsardă? Lui Nathan i se năzări altceva și deveni brusc serios. Are vreun copil?

- Tot ce o să spun este nu. Și nu. Apoi ești pe cont propriu. Dacă ea nu vrea ca tu să știi, nu este treaba mea să-ți spun.

- Conștiința ta a fost mereu o problemă în prietenia noastră. Nathan se gândi să abordeze subiectul diferit. Chloe a început să mă intereseze mai mult decât ca o angajată.

Anunțul lui Nathan fu urmat de o tăcere lungă.

- Cu Teresa ce s-a întîmplat?

- Relația noastră s-a construit de la bun început pe minciuna că ea nu știa cine eram când ne-am întîlnit.

- Ah! Ben reuși să imprime empatie, dezaprobare și înțelegere într-o singură silabă. Să-ți amintesc oare că Chloe lucrează pentru tine?

- Cred că am inclus ideea asta din prima clipă în care iam menționat numele.

- Nu crezi că asta îți dă un avantaj pe nedrept?

- Crezi că mi-aș folosi poziția ca să forțez o femeie să facă un lucru pe care nu și-l dorește?

Nathan începea să se înfurie.

- Nu cu bună știință, dar avantajul se păstrează. Ben se opri o clipă. Gîndește-te numai la un lucru: nici măcar nu știi de ce insistă să ajungă acasă peste noapte.

- Pentru că nu am insistat să-mi spună.

A doua zi, Nathan își aminti propriile cuvinte, în timp ce se apropie din nou de fereastra biroului lui de la Trainor Electronics. Nu se putea concentra asupra rapoartelor pe care evitase să le citească atunci când fusese bolnav. Se tot întreba ce făcea Chloe și de ce refuzase

cu atâta ușurință să-l vadă două zile după nebunia de dorință care îi adusese împreună.

Era vorba de un plan la fel de machiavelic precum al Teresei? Se prefăcea că era greu de cucerit pentru ca el să o dorească și mai mult?

Planul ei părea să funcționeze.

Nu mai avea nici un sens să stea cu ochii în ecranul calculatorului. Reveni cu pași mari la birou și se deconectă. Avea să se ducă acasă și să înoate până ce își înăbușea toată dorința din trup prin epuizare.

În lift, vru să apese pe butonul care îl ducea la parter, când îi răsună în minte vocea lui Chloe. „Ai un proiect esențial care se mișcă greu, iar tu ești cel mai în măsură să rezolve problema.”

Vreme îndelungată, degetul îi rămase suspendat deasupra unor butoane numerotate, înainte de a atinge pe cel care ducea la Departamentul de cercetare și dezvoltare.

Când se deschiseră ușile liftului, el păși în spațiul deschis cu un sentiment de familiaritate care se risipi treptat când privi în jur. Mănunchiurile de fire agățate în tavan la intervale regulate și birourile echipate cu câte trei rafturi rămăseseră la fel. Dar echipamentele electrice expuse pe ele erau mult mai noi decât cele cu care lucrase el. Recunoștea funcțiile principale, dar ecranele și comenzile erau configurate diferit.

Lipsise prea mult timp. Se răsuci pe călcăie ca să revină spre lift.

- Domnule Trainor?

Vocea femeii avea o notă de neîncredere și de uimire. Întorcându-se, privi cum tot felul de capete răsăreau din spatele rafturilor de echipamente. Unii oameni păreau curioși, alții erau șocați, iar cei mai mulți păreau agitați. Era impresionat de numărul oamenilor care luau crăi sâmbăta.

Femeia se ridică de la un birou. Era scundă și subțire, cu un păr negru lung și drept, prins într-un coc neglijent la ceafă.

- Domnule Trainor? repetă ea.

Un murmur scăzut se răspândi prin toată încăperea. Auzea cum se repeta T-ul de la începutul numelui lui.

Căută prin amintiri detaliile din rapoartele Prometeu și găsi numele pe care îl avea asistenta coordonatorului de proiect.

- Ginnie Tsai?

- Da, domnule, spuse ea, uimirea și reținerea traverșându-i chipul.

- Ți-am citit rapoartele, spuse el. Am venit să văd cum pot să ajut.

- Da, domnule! repetă ea, de astă-dată pe un ton plin de entuziasm. Ar fi o onoare să lucrați cu noi.

- A trecut mult timp de când n-am mai intrat într-un laborator de dezvoltare, spuse Nathan cu o grimasă iritată. Își descheie manșetele și își suflecă mânecile. Ce-ar fi să-mi arăți ce ați făcut până acum?

capitolul 14

În ciuda viselor erotice, Chloe dormi bine, probabil pentru că trupul îi fusese atât de satisfăcut de Nathan. În timp ce se îmbracă și pregăti micul-dejun, urma unui surâs insistă să-i arcuiască în sus colțurile gurii. Strângea din buze pentru a și-l șterge și le descoperea în aceeași poziție mulțumită cinci minute mai târziu. Grandmillie îi tot arunca priviri furișe, ceea ce însemna că Chloe trebuia să-și țină mai bine fericirea sub control.

Grandmillie așteptă în patul ei în timp ce Chloe se organiza pentru vizita lor la mall când se auzi soneria. Chloe deschise ușa de la intrare și îl descoperi pe Oskar stând pe veranda minusculă, cu o cutie de cadou maro

legată cu o panglică din satin turcoaz și auriu pe care o ținea atent în mâinile lui mari.

- De la domnul Trainor, spuse el și i-o întinse. Cu complimente.

- Mulțumesc. Chloe luă cutia de la șofer și i se păru mai grea decât avusese impresia. Pe cartonul elegant al cutiei era scris în relief „MarieBelle”. Slavă Cerului că era prea mare și grea ca să fie o brățară de adio cu diamante! Știi ce este?

- Nu, doamnă, dar trebuie să fie perisabilă pentru că am primit instrucțiuni să nu o las afară.

Detaliul o liniști. Nu era un lucru nelalocul lui să primească un cadou care era de mâncat, chiar dacă era ceva scump. Îi mulțumi din nou, iar Oskar se întoarse la mașină. Nu la Rolls, ci la un sedan elegant de un verde închis, despre care bănuia că putea fi un Maserati.

Ea reveni în living.

- Cred că am făcut o treabă bună pentru că domnul Trainor mi-a trimis un cadou.

Privirea pătrunzătoare a bunicii îi spuse că femeia nu se lăsase păcălită de încercarea lui Chloe de a minimiza cadoul neașteptat.

- Cu șoferul lui personal, nu printr-un serviciu de curierat, sublinie Grandmillie.

- Este ceva ce nu poate fi lăsat la soare, așa că probabil n-a vrut să-l trimită prin FedEx.

Chloe se uită lung la cutia pe care o ținea în mâini. Nathan nu ar fi trimis ceva care să fie stânjenitor, nu?

- Încerci să desfaci funda cu mintea? Întrebă Grandmillie. Deschide-l!

Chloe așază cutia în poală și trase de panglică. Când scoase capacul, aroma de ciocolată pluti prin aer. Un plic cu numele ei, scris de șeful ei, trona deasupra unui strat de hârtie turcoaz. Îl ridică la repezeală și scoase cartonașul greu și crem. Numele complet al lui Nathan

era gravat pe față cu caractere aldine, care păreau cumva moderne și sofisticate, fără a fi pretențioase. Îl deschise.

Dragă Chloe,

Cum îmi apreciezi gusturile în artă, m-am gândit că ai putea să apreciezi gustul acesta. Și tu ai gusturi foarte bune.

Nathan

Ea râsuflă ușurată. Fusese precaut, chiar dacă dublul sens legat de gusturile ei o făcu să roșească. Ridică privirea spre bunica.

- Dacă este personal, să nu te simți obligată să-mi zici, spuse Grandmillie.

Îi aruncă o privire vicleană care o făcu pe Chloe să nu se simtă în apele ei.

- Nu, nu, e în regulă. Chloe așază cartonașul pe măsuta de cafea și dădu laoparte hârtia. Două dreptunghiuri mari de ciocolată stăteau unul lângă altul sub un strat de plastic. Aveau pictate pe suprafață copii fidele ale peisajelor lui Van Gogh și Gauguin pe care Nathan le avea agățate în dormitor. Minunat! spuse Chloe cu râsuflarea întretăiată.

Ea se ridică și se duse cu cutia la Grandmillie.

- Este ciocolată.

- Ei bine, ce să mai zici, ce bomboane frumoase!

- Deci acum o să înțelegi și ce scrie pe bilet, spuse Chloe, așezând ușor ciocolata pe masă și citind cu voce tare ce era scris pe cartonaș. El are două tablouri pe care le-a atârnat unul lângă altul. Nu menționează în ce cameră. Și m-a întrebat care mi-a plăcut mai mult.

Grandmillie studie imaginile din ciocolată.

- Și pe care l-ai ales?

- Pe nici unul. I-am spus că sunt ca o relație frumoasă. Dacă îl scoți pe unul din poveste, se încheie relația.

- Ești deșteaptă ca tatăl tău, spuse Grandmillie și lovi ușor și aprobator cu bastonul genunchiul lui Chloe. Chiar mai deșteaptă în anumite privințe.

Chloe clătină din cap.

- Tata era un geniu.

- Da. Desigur, avea un cap plin de idei.

- Și multe erau foarte valoroase, sublinie Chloe. Pentru Lindell.

Nu reuși să-și ascundă amărăciunea din voce.

- Tatăl tău și-a semnat contractul de muncă știind foarte bine care erau condițiile.

Chloe se lăsă pe spate. Grandmillie nu îi mai spusese niciodată ceva atât de răspicat.

- Puteau să-i dea un bonus, Grandmillie. Ce fel de companie face milioane pe seama unui angajat și nu recunoaște niciodată concret?

Bunica ei tăcu multă vreme înainte de a vorbi din nou.

- Nu spun că Lindell nu l-a tratat bine, dar nu aveau nici o obligație legală de a-i oferi mai mult decât i-au oferit.

Chloe încercă din nou.

- Pe lume există obligație și onoare. Ei nu aveau nici o onoare.

- Era doar o mare corporație care făcea ce fac corporațiile mari: profit.

- Și tocmai de aceea eu nu vreau să lucrez pentru o mare corporație, spuse Chloe.

Era surprinsă de criticile subînțelese pe care le făcea Grandmillie la adresa tatălui ei. De obicei, bunica doar o asculta când se apuca să turuie pe această temă.

Ea schimbă subiectul și atinse ciocolata cu vârful degetului.

- Să gustăm sau este prea frumoasă ca să o mâncăm?

- Frumusețea asta trebuie devorată nu doar cu ochii, zise Grandmillie.

Ciocolata era extraordinară. Intensă, fină, nu prea dulce, dar pe deplin satisfăcătoare. Aproape la fel de bună ca sexul cu Nathan. Chloe se înecă cu bucățile de ciocolată pe care tocmai o luase când gândul acesta îi trecu prin minte.

Grandmillie avea ochii închiși când își savură pătrățica de ciocolată.

- Mă gândesc că cei mai mulți șefi nu le trimit angajaților lor ciocolată făcută la comandă după câteva zile de muncă. Ea deschise ochii și își întoarse privirea spre Chloe. Ce se întâmplă?

Chloe tuși din nou.

- Mi-am petrecut acolo multe ore suplimentare și chiar te-am lăsat singură peste noapte, așa că bănuiesc că a simțit că se impun mulțumiri în plus.

- Lasă-mă în pace, scumpo! Am primit șase numere diferite de telefon de la doctorul Cavill și a trebuit să jur pe Sfânta Biblie că o să port colierul cu buton în caz de urgență. Mă așteptam ca o asistentă să bată la ușă din oră în oră. Dar nu despre asta este vorba. Ochii ei albaștri o studiară. Nu vreau nici un detaliu pentru că viața ta personală este viața ta personală, dar când un bărbat îți trimite un asemenea cadou, nu o face pentru că ești o bună asistentă executivă.

- Hm, s-ar putea să existe între noi un interes care nu este doar profesional, spuse Chloe. Dar asta s-a întâmplat după ce m-a angajat ca să merg cu el la nuntă.

Grandmillie bătu cu bastonul în podea cu o ușoară nutnătură mulțumită.

- Știam eu. Și de ce nu te scoate la cină diseară? Bărbatul ca el se bat pentru ceea ce-și doresc.

Chloe căută înnebunită o scuză.

- Avea deja altă întâlnire.

- Nu mă minți, copilă! Expresia lui Grandmillie era încărcată atât de dragoste, cât și de regret. L-ai refuzat ca să stai acasă cu mine.

- Mi-a fost dor de tine și mi-am dorit să-mi petrec timp cu tine. Chloe se ridică și îngenunche în fața bunicii. Asta este adevărul.

Grandmillie își trecu palma peste obrazul lui Chloe.

- Nu știu ce am făcut ca să merit o nepoată ca tine, dar trebuie să fi fost ceva al naibii de bun. Totuși, este nevoie să-ți amintească cineva de asta. Când m-ai invitat să mă mut cu tine, am făcut o înțelegere. Dacă prezența mea îți afectează viața personală, mă mut.

- Nu...

Bunica ei ridică mâna care să o oprească.

- Îl suni pe domnul Trainor al tău și îi spui că te-ai răzgândit și că ți-ar plăcea să iei cina cu el în seara asta. Chloe abia dacă apucă să deschidă gura înainte ca Grandmillie să o oprească din nou: Dacă nu, azi mă înscriu pe lista de așteptare pentru Crestmont Village.

Crestmont Village era un azil pentru vârstnici în care Grandmillie aproape că se mutase cu patru ani în urmă, dar Chloe reușise să o convingă că puteau locui împreună în căsuța lor. După moartea mamei lui Chloe, Grandmillie devenise o prezență maternă puternică, astfel că erau neobișnuit de apropiate.

Totuși, bunica îi spusese limpede că nu voia să fie o povară pentru ea și făcuse o listă cu condițiile necesare ca să locuiască acolo. Cum bunica era o femeie foarte independentă, Chloe le respectase întocmai pe toate.

Însă în ultimul an Grandmillie începuse să meargă mai încet și să se susțină mai mult în baston, iar Chloe își făcea griji că putea să cadă în orice moment. Poate că venise vremea să discute despre cineva care să stea cu ea cât era la serviciu. Problema era plata acestui serviciu.

Chloe se încruntă în timp ce se gândi la toate opțiunile pe care le avea.

- Deci îl suni?

- Să-l sun? Uitase ce anume îi declanșase iureșul de gânduri. Oh, te referi la Nathan, adică la domnul Trainor. Probabil și-a găsit pe altcineva cu care să ia cina.

- Șoferul lui tocmai ți-a adus ciocolată făcută la comandă. Se gândește la tine, nu la altă femeie. Sună-l!

- Bine, bine. Își scoase mobilul din geantă, cedând cu ușurință pentru că își dorea foarte tare să-l revadă.

- Du-te în camera ta și închide ușa ca să te bucuri de intimitate, îi spuse Grandmillie cu un zâmbet.

Chloe detesta să facă asta, dar se retrase în dormitor și închise ușa. Nu știa cum avea să reacționeze Nathan și nu își dorea să fie nevoită să-și aleagă cuvintele pentru că erau doi oameni care o ascultau.

Cât timp desfășură numerele de telefon ca să ajungă la al lui Nathan, se întrebă unde era el sâmbătă dimineața la ora 11.00. Poate că ascultase sfatul medicului și mai rămăsese o zi acasă pentru că era weekend. Ea clătină din cap. Nici o șansă.

Trase adânc aer în piept când apăsă pe butonul „Apelează” și duse telefonul la ureche.

- Chloe! Stai o clipă, răspunse Nathan.

Părea distrat, lucru care i se păru deconcertant. Sperase că avea să fie încântat să o audă.

- Te deranjez? Te sun mai târziu, spuse ea.

- Nu. Îi vorbi pe un ton autoritar. Sunt în laborator, așa că trebuie să mă duc într-un loc mai liniștit.

Ea auzea voci și un ușor zumzet în fundal.

- Ce laborator?

- Laboratorul de cercetare și dezvoltare.

Celelalte voci dispărură din fundal, iar vocea lui răsună cu o notă de crispăre.

În tăcere, Chloe ridică victorioasă în aer pumnul încheștat.

- Te-ai dus să vezi ce progrese au făcut?

- Îi ajut să facă progrese. Nu spune nimic!

Cum se tot întrebasese cum să abordeze subiectul cinei din seara aceea, fu luată pe nepregătite.

- Ce să nu spun?

- Răspunsul clasic, dar enervant, ar fi „Ți-am spus eu”. Ușurarea o făcu pe Chloe să zâmbească în telefon.

- Încerc să nu fiu enervantă. Cred că nu-mi iese mereu. Chicoteala lui Nathan o făcu să i se taie genunchii, așa că se așează pe pat. În orice caz, nu era nici pe departe ce voiam să spun.

- Te ascult cu cea mai mare atenție.

- Responsabilitățile mele s-au schimbat, deci sunt liberă la cină în seara asta dacă mai ești interesat. Și nu ai altceva de făcut.

Chloe închise ochii cu o grimasă în timp ce se gândi la propria lipsa de finețe.

O lungă tăcere o făcu să-și dorească să-i fi spus pur și simplu lui Grandmillie că Nathan era ocupat.

- Care este mâncarea ta preferată? o întrebă Nathan.

- Ciocolata, spuse ea, dându-și seama că nu îi mulțumise. Ciocolată frumos colorată.

- Asta este desertul, iar eu am deja o nouă plăcere la categoria asta.

- Da, chiar așa?

- Pe tine. Vocea lui răsună ca o vibrație șoptită de dorință pură. Îi tăie răsuflarea. Am nevoie de un fel principal ca să decid unde să te duc la cină.

- Homarul, reuși ea să spună. Îmi place la nebunie.

- Vin să te iau la 17.00.

- Nu, ne întâlnim acolo. Oriunde ar fi.

Încă nu era pregătită să-l lase pe Nathan să pătrundă în spațiul ei personal.

Aproape că îi simți nemulțumirea prin telefon.

- Pentru moment, o să-ți respect dorințele, spuse el până la urmă. Dar Oskar o să vină în locul meu.

- Bine. Cumva o făcuse să se simtă vinovată, de parcă l-ar fi rănit. Cu ce să mă îmbrac?

- Eu aș prefera cu nimic, dar asta l-ar șoca pe Oskar.

Altă afirmație care îi tăie răsuflarea și îi dovedi că nu era atât de supărat încât să nu flirteze cu ea.

- Ca să nu mai vorbim de tovarășii noștri de cină, spuse Chloe, iar în minte i se involbură imaginea de a sta goală la o cină elegantă vizavi de Nathan, făcând-o să se înflăcăreze.

- Domnii de la cină s-ar considera norocoși. Și poate chiar câteva doamne.

Chloe aproape că izbucni în râs.

- Serios, cât de formal să mă îmbrac?

- Mai puțin formal decât hainele de birou, dar nu chiar blugi. Asigură-te doar să fie ușor de dat jos.

- Parcă am ceva cu arici. Trebuia să-i mulțumească pentru ciocolată. Nathan, ciocolata este extraordinară. Nu-mi vine să cred că am reușit să gust o asemenea operă de artă, dar e atât de delicioasă pe cât arată.

- Ca tine.

Înflăcărarea dinăuntru ei se dezlănțui în plină forță.

- Te rog, oprește-te!

- Chiar vrei să fac asta?

Nu-și dorea ca el să se mai oprească vreodată, dar totul era o iluzie.

- Doar până la cină. După aceea o poți lua de la capăt. El răsă și închise.

Chloe rămase pe marginea patului, cu telefonul în mâini, în timp ce inspiră de câteva ori ca să-și liniștească bătăile nebunești ale inimii. Nu știa cum avea să treacă de următoarele șapte ore fără să explodeze.

Nathan rămase în biroul pustiu al directorului de proiect, privind absent pe fereastră, în timp ce se gândea că Gavin Miller îi spusese că trebuia să se folosească de fiecare armă pe care o avea la dispoziție.

Un zâmbet de veselie malițioasă îi lumină fața, apoi îl sună direct pe Ed.

- Ed, spune-i lui Kurt să pregătească avionul pentru Teterboro, în direcția Kennebunkport, Maine. Am nevoie de o rezervare la cină pentru două persoane la Weather Vane Inn de pe debarcader. Oskar trebuie să o ia pe Chloe de acasă la 17.00.

Miller avea dreptate. Nu avea nici un rost să ai atâția bani dacă nu puteai să-i folosești pentru lucrurile importante din viață.

Cum era să o aibă pe Chloe dezbrăcată la 9000 de metri în aer.

capitolul 15

Așezată pe pielea moale de pe bancheta din spate a Rollsului, Chloe se trezi visând cu ochii deschiși la Nathan, care o dezbrăca mai întâi de puloverul crem cu decolteu în V, apoi de fusta plisată din satin de culoarea lavandei și, în cele din urmă, de sutienul și lenjeria de culoarea piersicii pe care și le cumpăraseră repede din mall fără să-i spună lui Grandmillie. Când mașina se lansă într-un viraj brusc și se opri, ea privi pe fereastră și descoperi că ajunseseră direct pe pista unui aeroport. La câțiva metri de mașină, un avion elegant negru cu argintiu aștepta cu ușa deschisă și scara coborâtă.

În timp ce privi cu atenție spre aripa avionului, Oskar veni să îi deschidă portiera.

- Domnul Trainor este deja în avion, spuse el și întinse mâna ca să o ajute să coboare din mașină.

Fu învăluită de zumzetul adânc al motoarelor în rulantale ale avionului când curenții de aer îi lipiră hainele de corp. Își strânse jacheta bombardier din mătase gri mai aproape de corp.

Acum reușea să distingă logoul Trainor Electronics pe fuzelajul avionului.

- De ce să nu alegem un elicopter? mormăi ea.

El își scotea toți așii din mânecă și ar fi trebuit să fie un lucru măgulitor pentru ea. În schimb, îi aminti de prăpastia uriașă dintre ea și șeful ei. Chloe făcu o grimasă când își dădu seama că tocmai se gândise la el ca la angajatorul ei. Căci în orele de fericire dintre discuția lor telefonică și acest moment se gândise la el doar ca la un bărbat - un bărbat foarte sexy, deștept, fascinant -, un om cu care putea să interacționeze de la egal la egal.

Se opri să se uite atentă la Rolls-Royce, la Oskar rămas în picioare lângă mașină și la puterea elegantă a avionului companiei și simți că i se pune un nod în gât.

Era bine să profite la maximum de această întâlnire pentru că nu putea fi în stare să se bucure foarte mult timp de interesul unui bărbat care gestiona asemenea resurse.

Nathan urmări cum Chloe se opri pe pistă cu privirea ațintită spre avion. Ar fi trebuit să-i spună că aveau să zboare la Maine ca să mănânce cel mai proaspăt homar din lume.

Alergă de pe scaunul lui spre ușa avionului, coborând ușor scara ca să o întâmpine. Făcu singurul lucru care putea să frângă barierele pe care și le construia în minte. O sărută, lipindu-i trupul de al lui și savurând deliciul catifelat al buzelor ei. La naiba cu homarul! Acesta era festinul de care era el interesat.

Pentru o clipă, o simți înțepenită în brațele lui, apoi se topi în îmbrățișarea lui, iar el fu încercat de sentimentul că se potriveau perfect. Își dorea să rămână așa, fără să schimbe nici măcar un singur unghi sau un atom din felul în care li se atingeau trupurile.

Până când ea își îngropă degetele în părul lui și își lăsă gura să alunece peste linia maxilarului lui, unde răsuflarea ei înfierbântată i se opri chiar sub ureche. Un val de căldură izbucni înăuntrul lui ca o rachetă.

- Hai să urcăm, spuse el, întorcând-o și aproape putând-o în brațe pe scări.
Avea nevoie de intimitate.

O însoți până la un scaun lângă o fereastră înainte de a deschide ușa de la cabina pilotului și a-i face semn că puteau decola. Când reveni, imaginea lui Chloe în acest avion în care zburase de o sută de ori dezvăluia asupra lui o bucurie absolută. Ea se întinsese să se uite pe fereastră, dar acum îi surprinse privirea și îi zâmbi.

Era absolut imposibil să călătorească până în Maine fără să facă dragoste.

Privirea lui Nathan provocă un iureș de dorință prin Chloe. Iar după sărutul lui de bun-venit, înăuntrul ei clocotea deja nestăvilită nevoia de a-l simți.

Nu o ajuta prea mult nici faptul că el purta pantaloni de un cenușiu-argintiu, care îi făceau picioarele să pară lungi și zvelte, și o cămașă vișinie dintr-un material care i se modela peste umerii și brațele sculpturale într-un fel care doar îi sublinia puterea.

Trei pași grațioși îl aduseră pe scaunul de piele de lângă ea. El se așeză, își fixă centura de siguranță și se întinse să-și împletească degetele cu ale ei.

- După ce ajungem la altitudine, poți să te așezi în poala mea.

Avea ochi somnoroși, iar Chloe știa exact la ce se gândea că aveau să facă împreună.

- Dar piloții...

Ea aruncă o privire spre tânăra care închidea ușa avionului.

- După ce se întoarce în cabina pilotului, o să apăs un buton. El înalță capacul de pe brațul scaunului și îi dezvăluia un panou de comandă. Se aprinde o lumină și nimeni nu revine aici decât în caz de urgență.

- Oh!

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă de ideea că el mai făcuse sex la înălțime. Era un bărbat viril, iar cele mai multe femei ar fi făcut orice ca să fie seduse de el.

- O folosesc pentru negocieri de afaceri confidențiale.

- Exact lucrul la care mă gândeam și eu.

- Nu te pricepi deloc să minți. El îi ridică mâna și îi sărută degetele unul câte unul, fiori de plăcere trezindu-se la viață pe brațul ei. Unul dintre nenumăratele lucruri care îi plac la tine.

Chloe își dori să-l întrebe ce alte lucruri îi mai plăceau, dar refuză să cadă în capcana lui. În schimb, se uită prin avion în timp ce motoarele turară și se lansară înainte cu toată forța. Cabina semăna cu un salon decorat de un designer, cu scaunele moi din piele crem, mesele și dulapurile lustruite din lemn și aluminiu. Își dădea seama că era un avion doar după centurile de siguranță și după faptul că mobilierul era fixat în podea.

- Este mult mai drăguț decât la clasa economică.

- Trebuia să-ți ofer ceva de băut, dar voiam să deco-lăm cât mai repede. Scuze!

Zâmbetul lui purta pe buze toate intențiile înflăcărâte și indecente.

Zgomotul scos de motor se transformă într-un vuiet răsunător, iar avionul se lansă în viteză pe pistă înainte de a se inclina în sus într-o urcare rapidă. Își dădu seama că, fără să vrea, îl strânse mai tare de mână pe Nathan când maleabilul avion cu reacție se roti în aer.

- Nu-ți place să zbori cu avionul?

Încruntarea îngrijorată a lui Nathan o făcu doar să-l dorească mai mult.

- Nu sunt obișnuită cu rapiditatea cu care poate să întoarcă un avion mai mic. Ea relaxă strânsoarea de pe mâna lui. Apropo, unde mergem?

- La Kennebunkport, în Maine, într-un restaurant care ia homarii din barcă și îi gătește pe loc.

- Sunt convinsă că au homar bun și în New York.

- Ești o femeie greu de impresionat.
Chloe clătină din cap.

- Sunt deja impresionată. Toate astea - ea își făcuse tură mâna spre cabina luxoasă - nu mă fac decât să devin agitată.

Nathan se încruntă. Apoi clătină din cap cu un râset ascuțit.

- Asta aruncă pe fereastră teoria lui Miller. Luminile „Fixați-vă centurile” clipoci, iar el și-o desprinse pe a lui ca să se întoarcă spre ea. De ce să fii agitată?

- Pentru că arată cât de diferiți suntem.

- Nu ne arată decât că am avut noroc cu un lucru pe care l-am proiectat doar pentru mine.

- Te rog! Ea îi aruncă o privire sceptică. În apartamentul tău ar putea să încapă de patru ori casa mea. Doar una dintre terasele tale este mai mare decât curtea mea din spate. Dacă vrei să mănânci homar la cină, sari în avion și zbori la Maine.

- Detalii, Chloe, jucării. Atâta tot.

- Genul ăsta de detalii schimbă oamenii.

Nathan își întoarse privirea.

- Nu atât cât ai spera.

Afirmația lui îi atrase atenția. Deci își dorise banii și succesul ca să schimbe ceva în viața lui. Se întreba dacă era ceva care să aibă legătură cu tatăl lui. Își dorea atât de mult să întrebe, dar nu avu curajul.

El se întinse și îi desfăcu centura de siguranță, lăsându-și vârful degetelor să alunece peste coapsa ei.

- Vrei să stai în poala mea? o întrebă el cu vocea scăzută.

Ea rămase fără suflare când îi întâlni ochii cerușii. Erau mistuitori.

- D-da.

Fără să rupă contactul vizual, ea se ridică de pe scaun și se duse să stea în fața lui, cu privirea în jos.

Capul lui era ușor lăsat pe spate, astfel încât ea vedea linia puternică a gâtului și scobitura de la baza gâtului.

Își sprijini mâinile de cotiere și se aplecă să i-o atingă cu limba.

Apoi el o cuprinse în brațe și o ridică, iar ea ateriză cu genunchii depărtați de o parte și de alta a coapselor lui. Își infipse degetele în părul ei ca să o țină nemișcată pentru un sărut lung, care o făcu să uite cu totul că se aflau într-un avion. Toate gândurile și senzațiile se concentră asupra felului în care îl simțea sub ea și pe ea. Își lăsă corpul să coboare pentru ca membrul lui erect să întâlnească dorința infierbântată pe care o simțea între picioare. Se despărți de gura lui și se arcui pe spate ca să amplifice apăsarea.

Cu degete febrile, el îi găsi tivul fustei și își lăsă mâinile să se strecoare pe dedesubt, alunecând peste coapsele dezgolate. În ciuda aerului răcoros din acea seară, ea decisese să nu poarte ciorapi pentru că își închipuise că cina avea să ducă la ceva mai intens. Căldura palmelor lui o făcu să se apese în jos cu și mai multă forță, iar el îi murmură numele cu un geamăt în timp ce degetele lui se aventurau sub dantela lenjeriei.

- Se dezleagă, spuse Chloe cu râsuflarea întretăiată. De la margine.

- Chiar mai bine decât ariciul, spuse el cu umbra unui surâs pe buze.

Simți câte o mișcare iute pe fiecare șold, și dantela îi alunecă pe piele. Nathan îi apucă fusta într-un pumn și o ridică până la talie.

- Vreau să văd cum te ating.

În timp ce el îi cuprinse feminitatea, ea se delectă cu felul în care dorința imprima o notă și mai ascuțită unghiurilor puternice ale chipului lui. Ea îl făcea să se simtă așa. Simți un sentiment de putere și începu să-i descheie nasturii de la cămașă. Aplecându-se, îi linse unul din sfârcuri, în timp ce își legănă soldurile cu o înflăcărare năucitoare.

El ripostă și își cufundă degetul înăuntrul ei. Era deja atât de umedă, încât nu mai exista nici o rezistență între ei, iar ea se apăsă din nou pe el, dorindu-și să simtă mai mult. El strecură două degete înăuntrul ei și le încordă pe măsură ce degetul mare dansa pe clitorisul ei, făcând ca valuri de plăcere să-i pulseze în fiecare colțisor din corp. Chloe se sprijini cu palmele de pieptul lui dezgolit, delectându-se cu satulul pielii de pe zidul mușchilor puternici.

- Am ajuns deja la doi kilometri altitudine?

Ca răspuns, el dădu drumul fustei ca să scoată un prezervativ din buzunarul de la pantaloni. În timp ce el rupse învelișul de plastic, ea îi descheie centura și îi trase fermoarul. Înainte să apuce să-l atingă, el își puse prezervativul, iar mâinile i se încolăciră peste șolduri.

- Ține-ți fusta în sus, îi porunci el. Acum lasă-mă pe mine să te îndrum.

Ea își ridică fusta și o ținu în dreptul taliei. Degetele lui se încordară pe ea în timp ce el o așeză mai bine deasupra lui. Simți cum vârful membrului îi dezmierdă feminitatea și i se tăie răsuflarea la senzația incandescentă pe care i-o provocă atingerea. Apoi el o coborî încet și o penetră cu o hotărâre înnebunitoare. Senzația de a fi plină și pe deplin deschisă o făcu să geamă sub încântarea unei fericiri absolute. O coborî spre el și se trezi deschisă în poala lui, interiorul coapselor ei mângâindu-i țesătura fină a pantalonilor. O ținu acolo și nici unul din ei nu se mai mișcă în timp ce se lăsară cufundați în intimitatea împreunării trupurilor lor.

Ea își dorea mai mult. Își încordă mușchii peste membrul lui și amândoi scoaseră câte un geamăt.

- Fă asta din nou, îi spuse el cu maxilarul încleștat. Daaa! rosti el când ea se supuse dorinței lui.

Chloe se încordă a treia oară, iar el pierdu orice urmă de control. O ridică atât cât să se poată retrage

și se cufundă din nou în feminitatea ei, mișcându-se mai repede și mai adânc cu fiecare penetrare.

Țintuindu-și fusta la talie cu coatele, ea îl apucă de încheieturi și se ținu bine, în timp ce el o conduse spre un orgasm ce-i încordă mușchii pe care nu știa să îi aibă. Când fiorii electrizanți începură să se mai liniștească, el se așeză cu putere înăuntrul ei și își folosi degetul mare ca să mai declanșeze un orgasm nimicitor când își găsi eliberarea în interiorul ei.

Ea îi eliberă încheieturile și se prăbuși peste el într-o moleșală năucitoare, fruntea odihnindu-i-se pe umăr, în timp ce se chinuia să tragă adânc aer în piept. El o cuprinse în brațe și își întoarse capul ca să apese un sărut pe tâmpla ei.

- Mam gândit la asta de când m-ai sunat, spuse el.

- Ce bine îți folosești genialitatea!

- Am auzit că mintea este o zonă erogenă.

- Oriunde mă atingi tu este o zonă erogenă. Chloe îl simți cum alunecă dinăuntrul ei, provocându-i atât o undă de plăcere prelungită, cât și dorința pe care o trezi senzația pierderii lui. Ea se mută ușor într-o parte pentru ca el să scoată prezervativul, apoi se ghemui din nou în brațele lui. Homarul o să aibă un efect contrar.

- O să avem și stridii.

Chloe chicoti.

- Pentru că ai nevoie de un afrodisiac? Nu prea cred.

- Pentru tine. Eu n-am nevoie decât de un afrodisiac.

Își trecu mâna peste linia șoldului ei înainte să-i înclină fața spre el și să-i revendice buzele într-un sărut.

Trebuia să nu uite că aici nu era vorba de un basm în care prințul cel chipeș avea să se însoare cu ea și să o ducă în apartamentul lui de lux cu avionul. Trebuia să păstreze o abordare potrivită pentru ceea ce era doar sex demențial. Îngropându-și fața în pieptul lui, își permise un zâmbet sumbru. Doar sex demențial era un oximoron.

Îl simți așezându-se mai comod pe scaun și își lăsa pleoapele să se închidă. Se concentra asupra parfumului pielii lui, o ușoară notă de satisfacție sexuală infuzând aroma proaspătă și caldă care îi era deja tipică lui Nathan. Răsufierea lui i se juca la ureche, iar bătăile inimii lui îi vibrau într-un ritm liniștit pe obraz. Ea își strecură un braț pe după trupul lui, apreciind textura mușchilor și a oaselor.

- Câte ore poate să zboare avionul până ce rămâne fără combustibil?

- Îl rog pe Kurt să zboare deasupra aeroportului până ce ajungem la zero. Și vocea lui părea somnoroasă. Există întotdeauna o mică rezervă pentru aterizare.

Zumzăitul motoarelor și șuieratul aerului din cabină întretesură în jurul lor un cocon suspendat în timp. Chloe nu avea nici cea mai vagă idee dacă trecuseră câteva minute sau câteva ore când Nathan se mișcă și îi șopti la ureche:

- Tocmai s-a aprins semnul pentru „Fixați-vă centurile”.

- Poți să-ți fixezi centura de siguranță peste amândoi?

- Aș putea, dar Kurt și Sarah o să ne arunce ocheade când o să iasă din cabină după aterizare.

Ea își duse mâna spre pieptul lui ca să se ridice. În timp ce își schimbă poziția, coapsa i se atinse în trecut de membrul lui Nathan, iar ea își dădu seama că era din nou tare.

- Hopa, acum nu prea mai avem ce să facem în privința asta.

- Ne mai rămâne drumul cu limuzina până la restaurant.

Chloe se înecă încurcată când își coborî fusta și își netezi satinul șifonat, iar el își aranjă propriile haine. Avionul începu coborârea, iar ea aproape că se prăbuși pe scaun, prinzându-și în grabă centura de siguranță.

Apoi aterizară, iar Nathan o însoți spre o limuzină neagră care era parcată pe marginea pistei. Simți o adiere marină în aer când el o ajută să urce în mașină.

Alunecă peste banchetă ca să îl lase să intre lângă ea, cutremurându-se ușor câtă vreme încălzitorul mașinii alungă răcoarea vântului din nord. În timp ce el se făcu comod și își întinse picioarele lungi, îi spuse:

- Glumeam când am spus de limuzină.
Chloe se relaxă. Încă nu era convinsă că peretele despărțitor dintre șofer și bancheta din spate oferea o reală intimitate.

- Poate pe drumul de întoarcere spre aeroport, spuse ea.

El își trecu brațul peste umerii ei ca să o tragă mai aproape, în vreme ce limuzina începu să se miște. Apăsându-i un sărut pe creștet, spuse:

- După stridii.

Chloe își lăsă mâna să se sprijine pe coapsa lui, simțind mușchiul tare sub palmă. Coborî apoi cu privirea de-a lungul piciorului lui până ce ajunse la mocasinii de un negru strălucitor. Un fior de încântare o traversă când îi simți degetele jucându-i-se în părul care îi aluneca peste umăr. Îi era aproape imposibil să îndure acest asalt de senzualitate.

Ea se strădui să-și pună mintea în funcțiune într-un registru mai puțin primitiv.

- Ziceai că lucrezi la proiectul Prometeu. Ce s-a întâmplat?

Degetele lui se opriră.

- Nu mă puteam concentra asupra documentelor, așa că mi-am zis că se impune o schimbare de decor.

- De ce nu te puteai concentra? Încă nu te simți complet refăcut?

Ea tot uita că fusese bolnav cu doar patru zile înainte.

Urmă o pauză în care el păru a se gândi cum să răspundă. Când vorbi, o făcu pe un ton scăzut.

- Mi te tot inchipuiam pe tine. Pe birou. Pe masa din sala de conferințe. Pe canapea. Pe perete.

- Oh! Simți cum i se aprinse între picioare o senzație infierbântată și mistuitoare, în timp ce își închipui același lucru, dar din perspectiva ei. Își dresе glasul. Au că te-ai dus în laboratorul de cercetare și dezvoltare!

- Cum eram deja frustrat, mi-am zis că aș putea să o fac.

Ea își înclină capul și descoperi un zâmbet ușor cam ii curba buzele în sus. Priveliștea o încurajă.

- Și ce ai aflat odată ajuns acolo?

- Echipa este dedicată, strălucită și tânără. Au cunoscut idei extraordinare, dar au ratat câțiva pași-cheie.

- Și ai rezolvat problemele pe care le are Prometeu? El râse.

- Încrederea ta în mine este înduioșătoare. Am făcut câteva sugestii.

- Cum te-ai simțit când ai fost acolo?

- Cum m-am simțit?

O urmă de uimire îi coloră tonul vocii.

- Ți-a plăcut să revii în laborator?

Ea avu impresia că nu avea să-i răspundă la întrebare. Apoi el se mișcă ușor pe banchetă.

- Da și nu.

- Ce răspuns!

- M-am simțit de parcă mintea începe să-mi funcționeze cu toți neuronii pentru prima dată după ani întregi. Dar tehnologia...

Ea îl simți clătinând din cap.

- Se poate să fi lipsit prea multă vreme.

- Doar nu o să lași să te sperie câteva ciudățenii de ultimă generație, nu?

- Practic fiecare instrument de acolo era cu patru generații mai nou decât orice aș fi folosit eu.

- Deci ai nevoie doar de un curs recapitulativ, spuse ea ușor. Geniile pot să învețe orice.

Îl simți din nou clătinând din cap.

- Nu o să te împiedic să-mi spui așa câtă vreme apelează-mi se acordă și în dormitor.

- Și în biroul tău, spuse ea.

Limuzina viră brusc și traversează cu un hârâit surd ceva ce părea să fie un pod de lemn. Chloe se aplecă peste pieptul lat al lui Nathan și privi pe geamul fumuriu al mașinii.

- Unde suntem?

Vedea apă în dreptul lor și un țărm stâncos, presărat ici și colo cu copaci golași și câteva case răsfirate cu șindrilă.

- Pe digul ce duce la restaurant.

Limuzina mai înaintă câteva minute și apoi se opri. În timp ce Nathan o ajută să coboare din mașină, Chloe fu înconjurată de sunetul scâncetelor de pescăruși și al valurilor ce se izbeau înspumate de stânci. Vântul era chiar mai puternic aici, iar Nathan își trecu brațul peste umerii ei înfiorați de frig. Se aflau în fața unei clădiri tipice pentru New England, din șindrilă afectată de vreme și lemn alb, dar cu ferestre cu arcade uriașe pe care strălucea o lumină aurie. „The Weather Vane Inn” era pictat cu litere de tipar pe un indicator de lemn fixat de un stâlp alb.

- Deci pur și simplu ai aflat de locul ăsta, spuse ea.

- Se duce vorba, spuse Nathan, conducând-o spre ușa de un albastru-închis de la intrare. Nu mai ai nevoie de altceva când mâncarea și decorul sunt atât de bune.

Chloe inspiră și închise ochii, în timp ce aromele oceanului și ale gastronomiei rafinate i se amestecau delicios în nări.

- Mmm... Nu mai ai nevoie de altceva decât de miros.

Ușa se deschise când se apropiară. Un bărbat mic și înțovănit, într-un costum negru impecabil, le spuse:

- Bine ați venit, domnișoară Russell și domnul Trainor. Ne bucurăm foarte mult că sunteți alături de noi astă-seară.

Accentul lui era absolut tipic pentru zona Maine.

Bărbatul se întoarse și îi conduse printr-un foaier vâruit în alb, mobilat cu o masă rotundă din lemn lustruit pe care era așezată o vază uriașă cu flori proaspete. Ușile cu arcade dădeau spre zona în care se servea masa, unde erau dispuse peste tot mese ample, acoperite cu fețe de masă crem, care se odihneau sub candelabre mari din cositor cu detalii ornamentale grațioase. Chiar dacă se voia a fi de o simplitate elegantă, ceva din strălucirea fețelor de masă și scânteierea scâpărătoare a paharelor inspira senzația că aici nu se ținea cont de cheltuieli. Pe drum, Chloe privi atentă spre un loc la masă și își dădu seama ușurată că recunoștea toate tacămurile.

Șeful de sală îi conduse spre o masă aflată lângă una dintre ferestrele cu arcadă. Chloe bănuia că era cel mai căutat loc din restaurant, din moment ce vedea luminile fermecătorului oraș de la malul mării, dar și nuanșele trandafirii, galbene și portocalii ale apusului care se reflectau și se frângeau în valurile mării.

- Parcă ar fi o pictură, spuse ea cu răsufarea întretăiată, în timp ce Nathan îi făcu semn călăuzei lor să se dea laoparte și îi ținu scaunul.

- Am calculat totul ca să ajungem la asfințit, spuse el și îi mângâie în treacăt umerii cu palmele.

Aringerea lui o aruncă în brațele unei unde de incitare care dansă pe pielea ei.

El se așeză vizavi. Când Chloe își întoarse privirea dinspre pravele și se uită la el peste vaza mică de flori dintre ei, abia dacă mai putu să respire. Părul lui strălucise ca bronzul șlefuit; unghiurile chipului lui uscățel captau luminile și umbrele ca o sculptură; iar conturul clar și masculin ale buzelor lui o făceau să-și dorească să le urmărească liniile cu vârful degetelor. Dar ochii lui

erau cei care îi tăiau răsufarea. În adâncimile lor cenușii se citeau o inteligență strălucită, o dorință mistuitoare și o atenție concentrată cu totul spre ea.

Nathan se încruntă când Chloe păru să incremenească sub privirea lui.

- Sa întâmplat ceva?

O vazu înghițind în sec.

- Nu. Nu sa întâmplat nimic.

Însă arăta de parcă ar fi fost o căprioară surprinsă în lumina farurilor.

- Nu sunt sigur.

Chloe apucă paharul de apă și luă o gură.

- Sunt doar puțin copleșită.

Nathan se uită prin încăpere și văzu doar mese, scaune și pereți vopsiți în alb. Candelabrele din cositor erau strălucitoare, dar fără alte ornamente.

- Este doar un han din port care a fost restaurat. Nimic ieșit din comun.

Chloe scoase un ușor sunet înăbușit și își ridică paharul de apă, învârtindu-l astfel încât cristalul să sclipească în mii de curcubeie microscopice.

- Pare simplu, dar este genul de simplitate care costă mulți bani.

Reacțiile ei erau atât de diferite de ale altor femei. Femeile cu care se mai întâlnise se prefăcuseră a nu observa unde le ducea sau cum ajungeau acolo, dar el reușea mereu să observe calculele care se făceau în spațiile mâinilor lor de indiferență. Chloe era sinceră când vorbea de evaluarea prețului pe care îl aveau lucrurile și dezaproba întrucâtva extravaganta.

- În locul ăsta se găsește cel mai bun homar pe care l-am mâncat vreodată în viața mea, spuse el. De aceea poziția ei se relaxă. Cu palma ridicată, se întinse spre el.

- Și apreciez asta.

El își înfășură degetele peste mâna ei mică și dintr-odată masa păru mult prea mare. Și-ar fi dorit ca Weather Vane Inn să aibă băncuțe în loc de scaune ca să o tragă lângă el, să-i simtă moliciunea, să-i respire parful și să-și împletească degetele în șuvițele strălucitoare ale părului ei.

Probabil gândurile i se citiră pe chip pentru că ea se înroși, apoi își retrase mâna ca să deschidă meniul, luându-și ochii de la el pentru a studia oferta hanului. Îi văzu sprâncenele arcuindu-se în sus și, cumva, știu că observase absența prețurilor din meniu. Pentru prima dată, ea nu făcu nici un comentariu.

- L-ai prefera pe al meu? o întrebă el și îi întinse meniul peste masă.

- Uneori ignoranța este o binecuvântare. Se întoarce la studierea meniului înainte de a-l închide. În plin acord cu tema simplității, o să comand doar o salată și un homar.

- Trebuie să alegi de câte kilograme. Și unt sau alt sos.

- Fără unt. Vreau să simt gustul homarului. Tu de câte kilograme îl vrei?

- Aș recomanda să fie de un kilogram. Mi se pare carnea mai bună la homarii mai mici. Fu surprins că ea îi ceruse sfatul. De obicei, avea propriile idei foarte clare. Pot să aleg eu ce bem?

Ea încuviință din cap.

În clipa în care închise meniul, chelnerul lor apărură la masă și le preluă comanda înainte de a-l trimite pe somelier cu lista de vinuri. Nathan știa deja ce avea să comande, pentru că îi plăcea băutura aceea cu homar, dar și pentru că știa că avea să șocheze pe deplin firea cumpătată a lui Chloe. Scrută din priviri lista de vinuri și spuse:

- Numărul 33.

- Ce este numărul 33? întrebă ea după ce plecă somelierul.

- Dom Pérignon. Merge excelent cu homarul. Nu mai menționează că era o băutură de colecție foarte apreciată. Putea să refuze să o bea.

Ea doar își arcui sprâncenele spre el. Chelnerul le aduse două pahare goale de șampanie și le așeză pe masă. Chloe se întinse și îl răsuci pe al ei între degete.

- Trebuie să discutăm despre nunta tatălui tău, spuse ea, ridicând ochii dinspre paharul pe care îl învârtea. Acum că, știi tu, ne întâlnim, nu poți să mă plătești pentru că vin cu tine.

Era atât de pragmatică când venea vorba de dorința ei de a câștiga bani, încât el era teribil curios să afle de ce refuza un salariu atât de generos.

- Am bătut palma înainte de a începe relația noastră, așa că rămâne cum am stabilit.

Ea cobori privirea spre degetele pe care și le frământa agitată.

- Mar face să mă simt că lucrez pentru un serviciu care oferă dame de companie.

Îi înțelegea perfect logica.

- Totuși, o să mă lași să mă ocup de plata hainelor. Altfel, anulez invitația.

Nu avea de gând să permită ca nunta în grabă a tatălui lui să devină o povară pentru Chloe.

Paharul îi scăpă printre degete și se rostogoli spre marginea mesei. El îl prinse la timp și îl puse la loc.

Ea își ridică bărbia.

- Accept doar pentru că nu vreau să te fac de rușine. El privi involburarea de păr de un auriu strălucitor care i se dezlănțuia în jurul umerilor, ochii uriași și căprui care licăreau în lumina lumânării și liniile delicate ale buzelor strânse de o mândrie încăpățanată.

- Aș fi mândru să te am la brațul meu, indiferent ce ai purta. Cu toate astea, aștept cu nerăbdare să te duc la cumpărături.

- Poftim? Vii cu mine? chițăi ea.

Nu avusese de gând să o facă până acum.

- Am păreri puternice când vine vorba de hainele femeilor.

Ea pufni cu un aer nu foarte elegant.

- Lenjerie de damă, cred, dar sunt absolut sigură că n-ai ști să faci diferența dintre Prada și Pucci.

- Clar, expertiza mea ține mai mult de SQL și Python. Dar știu ce-mi place și aș vrea să văd cum ți-ar sta.

Linia buzelor ei se îndulci.

- Ai de condus o companie.

- Am o oră de pauză la prânz ca toată lumea.

- Ha! Asta arată ce știi despre cumpărături. O să fie nevoie de mai mult de o oră ca să găsesc ținuta potrivită pentru o ocazie atât de specială.

Privirea ei triumfătoare îl amuză.

- Eu pot să-mi acord mai mult de o oră la prânz, dar nu sunt sigur că se poate la fel pentru tine din moment ce lucrezi pentru Flexitemps.

- Cred că Judith ar înțelege.

- Deci pot să te plătesc pentru timpul pe care ni-l petrecem la cumpărături?

Ea se întoarce la jucatul paharului între degete.

- Nu sunt sigură. Trebuie să mă gândesc.

Somelierul reveni cu șampania, scoțând discret dopul sticlei înainte de a turna puțin în paharul lui Nathan.

Nathan degustă și încuviință din cap.

După ce li se umplură paharele și somelierul plecă, Nathan ridică paharul.

- Pentru Pucci și Python, o pereche reușită!

Chloe păru sceptică până ce luă o gură de Dom Pérignon. Pleoapele i se închiseră brusc, iar el o observă cum

și plimbă șampania peste papilele gustative. Voia să o sărute ca să-i simte gustul pe limbă.

Ea deschise ochii.

- Dumnezeule!

Mai luă o gură și făcu ochii mici, în timp ce se concentra asupra aromelor.

- Este una dintre preferatele mele.

Îi plăcea să fie cel care o făcea să cunoască un gust nou.

- Nu-mi spune cât costă. Vreau să mă bucur de ea fără să mă simt vinovată.

El lăsă paharul jos.

- Chloe, de ce îți faci atâtea griji pentru bani?

- Îmi pare rău. Nu vreau să mă concentrez atât de mult asupra prețului. Este un obicei prost.

Se uită stăruitor în bulele din pahar.

- Te-ai putea ajuta.

Remarca o făcu să ridice privirea.

- Nu.

El se lăsă pe spate în scaun.

- O să răspunzi măcar la întrebarea mea?

Înțelese din ochii ei că stătea în cumpănă. În cele din urmă, ea ridică din umeri înainte de a mai lua o gură de șampanie.

- Bunica mea locuiește cu mine. Nu vreau să se ducă la un azil de bătrâni, așa că economisesc bani pentru momentul în care va trebui să angajez pe cineva care să aibă grijă de ea.

- Înțeleg. Genul acela de serviciu era scump, iar ea lucra pe perioade determinate. Nu era de mirare că negocia o creștere de salariu de fiecare dată când se putea.

- Mai încetezi să mă impresionezi.

- Mai impresionant ar fi dacă n-aș distruge fiecare companie pentru care am lucrat ca angajată permanentă.

- Să distrugi? El o lăsă să devieze subiectul de la lucrurile pe care i le adresase. Să-mi fac griji pentru vinovăția Trainor Electronics?

- S-ar putea să fii în siguranță. Ghinionul familiei Russell pare să afecteze doar firmele aflate la început de drum. Până acum, Flexitemps încă este în activitate, deși am avertizat-o pe Judith când mi-a preluat dosarul.

- Firmele aflate la început sunt celebre pentru incapacitatea de a rezista pe piață, așa că nu cred să fii singurul motiv pentru care s-au închis. De ce ai lucra în regiunea asta dacă vrei să economisești bani?

Ea șovăi și se apucă să rearanjeze garna de furculițe pe care o avea în față în timp ce vorbea.

- Nu mai am răbdare cu politica de corporație. Îmi place să fiu răsplătită mai degrabă pentru că mi-am făcut treaba bine decât pentru că am stat la taifas cu șeful. Ea se înroși și îl privi direct în ochi, spunând: Asta nu ești stat la taifas.

El răsă la auzul cuvintelor ei directe.

- Noi am trecut de mult de statul la taifas, încuind el înainte de a se apleca în față. Dezvăluirile despre experiențele ei profesionale îi dovedeau că nu se înșelase. Am spus că ești o profesionistă. Spune-mi unde ai mai lucrat!

În clipa aceea, sosiră ospătarii, iar el surprins cu coada ochiului o expresie de ușurare pe chipul ei, își înăbuși dorința de a înjura și de a-i trimite pe chelneri la plimbare ca să afle mai multe despre partenera lui fascinantă.

Totuși, comandase o varietate de aperitive înainte ca avionul să decoleze din New Jersey pentru că își dorea ca ea să deguste toate fructele de mare delicioase și proaspete din Maine pe care le propuneau cei de la Weather Vane Inn în meniul lor. Își dorea să vadă momentul în care aromele îi explodau pe limbă și pe ea concentrată doar să le simtă. La drept vorbind, își dorea

să o aibă dezbrăcată lângă el, în timp ce îi dădea să guste din toate cu propriile degete. Omul trebuia să-și folosească imaginația.

- Nu o să reușim să mâncăm niciodată atât, spuse ea și îl cu ochii mari când chelnerul așeză un platou mare și frumos aranjat în centrul mesei.

- Vorbește pentru tine. Mie mi s-a făcut o foame de lup până când am ajuns aici. Îi aruncă o privire piezișă plină de avertizare, dar un zâmbet îi înflori în colțul gurii.

Chelnerul le vorbi, arătând fiecare obiect pe care îl menționa.

- După cum ați cerut, domnule Trainor, vă propunem doar fructe de mare din Maine. Midii la abur, scoici, scoici cu cochilie moale, scoici maronii, crab de etică și o selecție de stridii Damariscotta, inclusiv cele din Glidden Point, Pemaquid și Cape Blue.

Nathan mai primi o privire tăioasă dinspre Chloe când auzi de stridii.

- Avem plăcerea de a vă propune și două stridii plate europene, cea mai rară specie de stridii din lume, continuă chelnerul. El se trase înapoi și schiță o ușoară plecăciune. Bucurați-vă de meniul nostru!

- Cele mai rare stridii din lume, nu? spuse Chloe, ridicând ușor în cochilia uneia dintre ele cu furculița în miniatură pe care chelnerul o așezase lângă farfuria ei. Cochilia asta le conferă puteri miraculoase?

Ea își arcui o sprânceană spre el.

- Au o aromă puternică, iar asta ar putea trece ca putere specială.

El ridică o stridie plată în cochilie și o întinse spre ea.

Ea dădu să o ia cu mâna, dar el se trase înapoi.

- Cu gura, spuse el și se întrebă dacă avea să o facă.

Ea șovăi doar o clipă și apoi se aplecă în față, întredeschizându-și buzele ca să apuce marginea cochiliei și să urmărească stridia din cupa ei naturală cu o adevărată

măiestrie. Și în tot acel timp ea îl privi cu o provocare stăruitoare în ochi. Vederea buzelor ei strânse pe cochilă aspră îi făcu trupul să izbucnească în flăcări, iar membrul i se întări peste măsură.

După ce mestecă de câteva ori, ea făcu o grimasă și se chinui să înghită.

- Dumnezeule! Are gust de metal. Ea își apucă paharul de apă și luă o gură înainte de a ridica cealaltă stridie plată și de a o întinde spre el cu un zâmbet jucăuș pe buze. Acum este rândul tău.

Aroma intensă a stridiei zăbovi pe limba lui Chloe în timp ce îl provocă pe Nathan să o mănânce pe cealaltă. El nu șovăi nici măcar o secundă înainte de a se apleca și de a o sorbi din cochilie. Buzele lui îi atinseră degetele, iar ea simți căldura și textura gurii lui înainte ca el să se tragă în spate. Acum înțelegea intensitatea flăcărilor din ochii lui când ea sorbise stridia din degetele lui. Să hrănești pe cineva cu propria mână era un gest de o intimitate stranie.

El mestecă încet molusca și nu o pierdu din ochi nici o clipă. Ea privi cum mușchii gâtului i se încordară când înghiți.

- Are gust de cupru, spuse el. De parcă ai mânca un cip de calculator.

- Exact ce-mi doream la aperitiv, spuse Chloe. Privirea încă îi era ațintită spre ea când îi spuse:

- Acum înțeleg proprietățile afrodisiace ale stridiilor. Este vorba despre felul în care le mănânci și cu cine.

Vocea lui răsună gutural și scăzut, reverberând înăuntrul ei și făcând-o să se miște agitată pe scaun.

- Vestea bună este că nu o să prind gustul stridiilor rare, spuse Chloe, încercând să dezamorseze atmosfera care devenise brusc incendiară.

- Hai să atenuăm gustul cu o aromă ceva mai blândă, spuse Nathan și se întinse să ia altă crustacee.

O întinse din nou spre ea. Chloe fusese suficient de îndrăzneță să joace jocul o dată, dar începea să se simtă stânjenită.

- Ai de gând să mă hrănești de-a lungul întregii cine? O urmă de zâmbet înflori pe buzele lui.

- Mă gândesc să iau restul la pachet. Chiar avea de gând să facă asta? Ea își dorea ca el să o facă? Prin minte îi dansă o imagine în care Nathan o hrănea cu bucăți de homar din propriile degete în timp ce stăteau culcați și dezbrăcați în pat.

Ea sorbi stridia din cochilie, abia simțindu-i gustul înainte de a înghiți.

- Homarul are alt gust la doi kilometri altitudine?

capitolul 16

Chloe zăcea în pat, desfătându-se cu amintirile din noaptea precedentă. În fiecare duminică, Grandmillie se ducea la biserică împreună cu evlavioasa familie catolică ce locuia în casa vecină, astfel că intervalul acesta era timpul lui Chloe și numai al ei în fiecare săptămână. Se întinse pe spate, cu ochii în tavan, în timp ce își aminti gustul sărat al stridiilor și bulele efervescente și seci ale acelei șampanii extraordinare.

Dar cele mai frumoase amintiri erau cele cu mâinile, gura și corpul lui Nathan. Sexul pe drumul spre Maine fusese sălbatic și exploziv. În drum spre casă, nu se mai grăbiseră. Canapeaua din avionul companiei se transformă în pat. Nathan susținea că o folosisese doar ca să mai tragă câte un pui de somn în timp ce călătorea, dar ea nu lua povestea chiar de bună. Totuși, refuza să-și facă griji în privința femeilor dinaintea ei sau a femeilor care aveau să urmeze după ea.

Aranjaseră recipientele cu mâncare pe masă lângă canapeaua extensibilă și începuseră să se hrănească unul

pe altul, dar foamea lor virase repede în altă direcție. Se mișcă agitată pe cearșafuri, în vreme ce i se treziră mo-
mente și senzații deosebite din acele amintiri. Scăpasen
de toate hainele, iar ea explorase felul în care i se simțea
pielea pe diferiții mușchi, absolut impresionanți pen-
tru un director general obsedat de muncă. Ea aflase că
Nathan, exceptând perioadele în care își revenea după
o gripă gravă, înota în fiecare zi într-o piscină, obicei
care imprima spatelui lui o undulare frumoasă când se
mișca și îi desena în linii puternice coapsele și gambele.
Își dorea să-l vadă ud și cu apa strălucind pe corpul lui
când ieșea din piscină.

Soneria de la ușă îi năruî visul cu ochii deschiși.

- La naiba! spuse ea, ridicându-se iute din pat și
înșfăcându-și halatul.

Legându-și cordonul la mijloc, aruncă o privire prin
perdeaua care acoperea luminile fixate de o parte și de
alta a ușii din față. Îl zări pe Oskar pe verandă, cu o vază
cu flori albastre înalte într-o mână și o cutie în cealaltă.

Chloe simți cum zâmbetul îi curbă buzele când de-
chise ușa.

- Neața, Oskar, aproape cântă ea. Intră!

Seriosul Oskar trecu pragul și schiță un zâmbet.

- Domnul Trainor vă transmite salutări.

- Mulțumesc. De ce nu pui florile acolo?

Ea arătă spre măsuta îngustă din hol. Abia dacă
reușea să încapă aranjamentul acela mare pe ea.

După ce așeză florile, Oskar se căută în buzunar și
scoase un plic pe care era scris numele ei. Era din aceeași
hârtie folosită pentru cartonașul ce însoțise bomboanele
primite cu o zi în urmă. El îi întinse plicul înainte de a
înălța cutia pe care o ținea în mână.

- Este grea, deci ar fi mai bine să o pun pe o masă
mai mare.

În timp ce Chloe îl conduse prin living, ea își trecu
degetele peste plic, știind că Nathan îl atinsese cu puțin

timp în urmă. Oskar așeză cutia pe masă și făcu o ușoară
plecăciune înainte de a se îndrepta spre ușa din față.
O închise în urma lui, iar Chloe deschise plicul.

Dragă Chloe,

Lupinii sunt cele mai celebre flori sălbatice din
Maine. Cu toate acestea, să știi că eu nu am făcut
nimic în acest sens și nici nu m-am lansat în vreo
incursiune pe marginea drumului, așa că poți fi cu
conștiința împăcată.

Celelalte lucruri au zburat spre casă cu noi în avi-
on. Mi-am dat toată silința să te țin ocupată în li-
muzină și să nu observi cutiile care erau încărcate
în portbagaj.

Chloe pufni. Se cuprinseseră în brațe aproape din
secunda în care șoferul închisese portiera. Cu degete-
le lui lungi și iscusite care i se aventuraseră sub fustă,
Nathan o trimisese pe culmile plăcerii pe bancheta de
piele, din moment ce ea refuzase să se dezbrace chiar
dacă paravanul era ridicat. Amintirea îi trezi un iureș de
flăcări prin tot corpul.

Comunitatea medicală, consider eu, a subestimat
puterea afrodisiacă a stridiilor. S-ar putea să-mi trans-
form piscina într-un pat de stridii.

În timp ce majoritatea oamenilor sunt îngroziți de
ideea de luni dimineață, eu aștept cu nerăbdare acel
moment. Te rog să-i transmiți bunicii tale cele mai cal-
de urări din partea mea.

Nathan

Chloe se simți ca un personaj dintr-un film siropos
de pe Hallmark, dar nu avea ce face. Își lipi bilețelul de
obraz, încercând să simtă prezența lui Nathan. După

ce reciti rândul legat de luni dimineată, ea se îndreptă spre masa din living ca să vadă ce era în eleganta cutie din carton. Dădu capacul laoparte. Așezate în compănitate bine protejate se odihneau două sticle din același Dom Pérignon pe care îl comandaseră la cină cu o seară în urmă, alături de trei pahare de șampanie precum cele folosite la Weather Vane Inn. Înăuntru mai era un bilețel.

Să pui Dom la rece doar cu o zi înainte de al bea. Paharul în plus este pentru bunica ta. Abia aștept să o cunosc.

N.

Gândul la întâlnirea dintre Grandmillie și Nathan o făcu să se așeze apăsător pe un scaun din living. Nu voia să îl prezinte pe Nathan bunicii, ca o mamă singură care nu îi permitea iubitului să-i întâlnească copilul până ce nu considera că relația era serioasă. Indiferent cât era de realistă Grandmillie de obicei, ea avea o slăbiciune pentru Chloe. Nu avea să înțeleagă de ce un antreprenor miliardar nu se putea îndrăgosti nebunește de nepoata ei. Chloe nu voia ca Grandmillie să fie dezamăgită când Nathan avea să își vadă de viață și să se întâlnească cu o femeie mai potrivită pentru statutul lui.

Așa că voia să păstreze distanța între diferitele planuri ale vieții ei. Nu avea să fie prea complicat din moment ce Nathan nu urma să mai fie multă vreme interesat de ea.

Chloe ridică unul dintre pahare și își trecu unghia peste el, cristalul rafinat scoțând o notă înaltă melodioasă.

- Ei bine, o să folosim al treilea pahar după ce îl spargem pe al doilea.

Puse paharul la loc și duse cutia în bucătărie. Apoi luă lupinii de pe postamentul greu și dădu laoparte

o grămadă de reviste de pe măsuta de cafea ca să așeze florile acolo. Revistele se prăbușiră pe podea. Îngenunchind ca să le ridice, Chloe observă că una nu se aranja frumos în teanc din cauza unei mape îndesate între paginile ei. Scoase mapa și se așeză din nou pe clicie când văzu scrisul alb în relief: Crestmont Village, control de îngrijire asistată.

- Cum Dumnezeu a ajuns asta aici?

Deschise mapa și lăsă revistele să alunece pe podea. În mapă era ascunsă o scrisoare primită cu doar zece zile în urmă.

Dragă doamnă Russell,

Vă mulțumim pentru cererea adresată unității noastre de îngrijire a persoanelor vârstnice. Am analizat informațiile pe care le-ați solicitat privind disponibilitatea...

Chloe nu mai citi. De ce să ceară Grandmillie informații de la Crestmont Village? În afară de discuția despre ieșirea ei de seara trecută, totul era bine. De fapt, Grandmillie fusese indignată că i se băgaseră pe gât numerele de telefon ale lui Cavill în caz de urgență când Chloe nu rămăsese acasă peste noapte.

Răsfoi hârtiile din dosar. Descoperi un formular de înscriere cu mai multe pagini, dar și cu spații încă ne-completate. Râsuflă ușurată. Dacă bunica ar fi vorbit serios, ar fi completat formularul și l-ar fi trimis; cu Grandmillie nu mai exista cale de întoarcere când hotărâta să facă un lucru.

Chloe adună din nou revistele, de astă-dată lăsând dosarul deasupra lor. Avea de gând să afle ce puneau la cale bunica.

Între timp, trebuia să dea un telefon.

Nathan făcu o întoarcere și traversă din nou suprafața apei. Voia să mai facă trei ture chiar dacă își dădea duhul.

Desigur, Ben susținea că așa avea să i se întâmple.

Dar trebuia să alunge ceața sexuală care îl învăluise încă de prima dată când o atinsese pe Chloe. Pentru incapacitatea de a se concentra dăduse vina pe gripă, dar aceasta era provocată de ceva care se vindeca mai greu.

Nu mai reușea nici să înoate fără să-și închipuie cum avea să facă dragoste cu ea în piscină. Își închipui cum sânii îi erau sărutați de picături strălucitoare de apă care i le lungea de pe sfârcurile întărite. Ea își înclăcea degetele peste membrul lui și îl frământa cu mișcări febrile sub apă. El o întindea pe spate și o lăsa să plutească înainte de a-i desface coapsele și a o deschide pentru momentul în care avea să se piardă înăuntrul ei.

Aproape înghiți o gură zdravănă de apă când un gemăt de dorință îi țâșni răgușit din gât. Nici membrul tare nu prea îi ajuta dinamica în apă.

Atingând peretele opus al piscinei, el se întoarse din nou și se strădui să se concentreze asupra proiectului Prometeu, gândindu-se că era cel mai eficient mod de a-și liniști înfierbântarea. Însă astfel doar își aminti sfaturile lui Chloe de a se implica în proiect.

Cum naiba se strecurase atât de repede în fiecare aspect din viața lui?

Întrebarea nu îl tulbură atât de mult pe cât se aștepta. Chloe îi capta toată atenția nu pentru că i-ar fi cerut ea acest lucru. El descoperi că era surprinzător de plăcut să-i acorde atenția de bunăvoie.

Se distrase de minune de dimineață când îi trimisese cadourile și încercase să îi ghicească reacția când avea să-l vadă pe Oskar la ușă cu un buchet de lupini. Când avea să deschidă cutia cu Dom, avea să se încrunte de-a probator la ideea prețului sau urma să se bucure de delicatesele primite.

Scrisese aproape fără să mai gândească rândul despre întâlnirea cu bunica ei, dar vorbise foarte serios. Era curios să o cunoască pe femeia căreia Chloe îi era atât de devotată.

Își încheie ultima tură de bazin și se ridică din piscină cu brațe tremurătoare, prăbușindu-se pe spate direct pe podeaua din gresie și inspirând cu lăcomie aer în piept. Slavă Cerului că Ben nu era prin preajmă ca să-l vadă cum găfăia ca un pește pe moarte.

Pe măsură ce respirația i se liniști și găsi un ritm mai firesc, se întoarse să rezolve cea mai nouă problemă cu care se confrunta. Chiar admira refuzul lui Chloe de a fi plătită pentru că îl însoțea la nuntă, dar știa că ea avea nevoie de bani. Doar că nu știa cum să-i ofere, astfel încât să-i accepte.

Reușise să învingă reticenta lui Ben de a accepta donații pentru clinica în care propunea servicii gratuite prin înființarea unei fundații de fațadă. Ben nu avea nici cea mai vagă idee că banii proveneau de la Nathan. Cu toate acestea, nu putea să facă la fel cu Chloe, pentru că ea nu se încadra în alineatul 501(c)(3) despre organizațiile neguvernamentale din Codul de venituri interne. Făcu o grimasă. Chloe ar fi fost absolut îngrozită să afle că se gândise la ea ca la o organizație caritabilă.

Îi sună telefonul, iar el sări brusc în picioare ca să-l recupereze de pe masa de marmură de lângă piscină. Așezându-se pe un scaun din apropiere, verifică numărul care îl suna. Turele de piscină fuseseră doar un mod de a-și ocupa timpul până ce primea acest telefon.

El răspunse cu cuvântul pe care așteptase toată dimineața să-l rostească.

-Chloe.

-Nathan. În ton i se ghici un zâmbet și o urmă de zeflemea. Știai că o să te sun.

-Manierele tale sunt mereu impecabile.
Ea râse.

- Ei bine, nu este adevărat, dar când cineva îmi trimite un cadou minunat, îmi place să-i mulțumesc.

- Cadoul a fost timpul petrecut aseară împreună, iar ce am trimis de dimineață a fost forma mea de a-ți mulțumi.

- Foarte subtil. Vocea i se îndulci. Lupinii sunt minunați și știi că o să mă bucur de șampanie în paharele acelea elegante. De fiecare dată când o să le folosesc, o să-mi amintesc cine mi le-a oferit.

Simți în tonul ei o nostalgie stranie care nu îi plăcu deloc.

- O să le folosim împreună.

- Desigur.

Nu părea să fie prea convinsă de ceea ce spunea.

- Chloe, s-a întâmplat ceva?

- Ce să se întâmple când stau în fața unei vase cu flori superbe și am două sticle de Dom Pérignon așezate în dulapul meu? Nu în frigider. Și mi-a mai rămas o groază de ciocolată. Ea se opri. Când vorbi din nou, vocea îi era joasă și nesigură. Mai lipsește un lucru.

El se încordă.

Ce scăpare era atât de izbitoare încât să o menționeze?

- Ce anume?

- Ar fi mai bine dacă ai fi și tu aici.

Ca din senin, o neliniște îl făcu să sară de pe scaun și să înceapă să se plimbe pe gresie.

- Eu mă gândeam la același lucru. De fapt, mi te închipuiam înotând aici cu mine, în piscina mea. Dezbrăcată.

Suspinul ei delicat îl făcu să se încordeze până la ultima fibră din corp.

- Ai voie să înoți atât de curând după gripă? îl întrebă ea cu o voce ușor tremurătoare.

- Am obosit mult mai mult aseară.

- Ai dreptate. Dar poate că asta înseamnă că ar trebui să te odihnești azi.

- Nu există odihnă pentru cei păcătoși, iar eu n-am avut decât gânduri necurate cu tine încă de aseară. Ai vrea să auzi câteva?

Ea se înecă, de răs sau de șoc - Nathan nu reuși să-și dea seama.

- Fără discuții despre sex la telefon. Grandmillie o să se întoarcă de la biserică din clipă în clipă.

- De unde să știe ce-ți spun eu?

- Sunt foarte sigură că o să se vadă pe fața mea.

- Adevărul este că ai o expresie de fericire desfrânată când te ating prin anumite locuri.

Să o tachineze pe Chloe era mult mai bine decât sexul la telefon. Era sigur că acum roșea.

- Fericire desfrânată? pufni ea. Ai o expresie de dorință de parcă îți lasă gura apă când te ating prin anumite locuri.

El chicoti.

- Mie nu-mi lasă gura apă.

- Ba da. Și sforăi.

- Dar noi n-am dormit împreună, deci de unde ai ști tu asta?

- Am dormit lângă tine toată noaptea cât ai fost bolnav.

- Nu este cinstit. Mai dormi cu mine și o să-ți demonstrez că sforăi doar sub influența microbilor.

Ea oftă.

- Ar fi drăguț. Oh, mașina familia Lombardi tocmai a ajuns în fața casei. Trebuie să închid. Mulțumesc din nou, Nathan. Ești atât de... totul este atât de... atât de umător! Pa.

Ea închise înainte ca el să răspundă. Bănuia că o făcuse pentru ca el să nu îi audă lacrimile din voce, dar le auzise.

Își lăsă telefonul pe masă și își apucă prosopul, trecându-l cu putere peste părul aproape uscat și peste piept. Ce naiba făcuse el ca ea să izbucnească în lacrimi?

capitolul 17

- Încă în pijama, din câte văd, spuse Grandmillie în timp ce Chloe deschise ușa de la intrare.

Avusese destul timp să-și lege cordonul de la halat și să tragă adânc aer în piept ca să se scuture de efectul încercării lui Nathan de a o seduce prin telefon. Se întreba dacă i-ar fi povestit ce își închipuise că îi făcea.

- Arăți foarte șic în dimineața asta, spuse Chloe.

Bunica purta un costum turcoaz de in, cu o pălărie hazlie cu plasă și paiete asortate. Bastonul ei subțire era făcut din stejar sculptat și avea un mâner argintiu. Îi spusese lui Chloe că trebuia să te îmbraci frumos când te duceai în casa Domnului.

În timp ce înaintă încet în living, Grandmillie zări lupinii pe masă și încuviință din cap.

- Tânărul ăsta al tău știe să se poarte cu o doamnă.

Descrierea pe care i-o făcuse Grandmillie lui Nathan îl făcea să pară ca băiatul cu care se dusesse Chloe la ba-lul de absolvire în adolescență. Și-l închipui traversând coridorul de la Trainor Electronics în costumul lui făcut la comandă, cu un alai de vicepreședinți mărșăluind în urma lui. Nu, el nu era tânărul obișnuit. Și nici nu era al ei.

- A trimis și șampanie, spuse Chloe când bunica se așeză în fotoliu.

Ochii lui Grandmillie se luminau și ieși la suprafață interesul ei profesional ca fostă proprietară de bar.

- Ce șampanie?

- Dom Pérignon.

- Un clasic. N-ai cum să dai greș cu ea. Își scoase plăria și o puse pe masă. Acum povestește-mi totul despre cina de aseară!

- Mai întâi trebuie să te întreb ceva. Chloe ridică do-sarul Crestmont Village. De ce ai cerut informații des-pre locul ăsta?

Grandmillie își flutură o mână cu un aer nonșalant. - Oh, asta era. A venit, pur și simplu, prin poștă. Asociația Americană a Pensionarilor trebuie să le fi vândut o listă de adrese pentru seniorii din zonă.

Chloe își păstră vocea calmă.

- Înăuntru este o scrisoare care îți este adresată și ți se mulțumește pentru solicitare.

Bunica întoarse privirea.

- Este un loc frumos. M-am înscris pe lista de așteptare.

Chloe simți cum i se frânge inima în piept.

- Dar am discutat despre asta. Îți este bine aici. Iar locul tău nu este acolo.

Grandmillie oftă și reveni cu privirea spre Chloe.

- Nu încă, scumpo, dar mă tem că o să vină curând momentul. Te iubesc prea mult ca să fiu o povară și o grijă pentru tine.

- Tu ești ancora mea. Am nevoie de tine aici, acasă.

Chloe își șterse lacrimile cu dosul palmei.

- Tu trebuie să-ți trăiești viața, iar mie îmi plac oame-nii din Crestmont Village.

Chloe se gândi la turul pe care îl făcuse prin azil cu câțiva ani în urmă. Era curat și bine întreținut. Perso-nalul era amabil și grijuliu. Dar atât de mulți rezidenți sufereau de demență sau se uitau în gol la un televi-zor! Grandmillie avea o minte ageră și îi plăcea să-și viziteze vecinii de toate vârstele. Se pricepea de minu-te să discute mai ales cu adolescenții, care îi pove-s-teau deseori toate necazurile și nu voiau să discute cu nimeni altcineva.

- Ai făcut asta pentru că l-am rugat pe doctorul Cavill să-ți dea numărul lui în caz de urgență? Chloe bănuise că Grandmillie avea să fie supărată din cauza asta. Am făcut-o doar ca să mă simt eu mai bine, nu pentru că aș fi crezut că există cu adevărat o problemă.

- Exact despre asta vorbesc. Te-ai simțit vinovată și tu o să suport așa ceva.

- Dar o să mă simt mult mai rău dacă nu o să fi tu cu mine.

Pentru o clipă, Grandmillie își coborî privirea spre mâinile încrucișate în poală înainte de a vorbi cu voce joasă.

- N-am vrut să-ți spun asta, dar acum două săptămâni se poate să fi făcut un accident vascular minor.

- Ce? Când? De ce nu m-ai sunat? Ai fost la spital?

Chloe nu mai putea să stea pe canapea. Se ridică și ingenunche în fața bunicii, sprijinindu-și mâna pe genunchiul acoperit de nailonul dresurilor mai degrabă să se liniștească pe ea decât pe Grandmillie.

Ochii albaștri ai bunicii se umplură de lacrimi.

- Ești cea mai bună nepoată pe care ar putea să o aibă un om. Își puse mâna peste a lui Chloe. S-a întâmplat acum două miercuri. Am căzut pe hol fără nici un motiv, așa că am luat telefonul și am sunat-o pe Lynda să vină. Ea m-a dus la doctor. Ți-aș fi povestit dacă medicul îmi zicea că este grav, dar m-a controlat și a spus că totul este în regulă. S-a întâmplat, pur și simplu. Să nu te duci să urli la Lynda. Am pus-o să jure că păstrează secretul înainte să-i spun de ce am sunat.

Chloe nu-și mai putea ascunde lacrimile care i se prelungeau fierbinți și sărate pe obraji. Gândul la Grandmillie zăcând singură pe podeaua tare din lemn de pe hol aproape o făcu să se sufocă de vină și de suferință. Ignorase dovezile fragilității tot mai mari a bunicii pentru că nu-și dorea să se ocupe de implicațiile care veneau la pachet, iar această încăpățănare a ei de a nega realitatea provocase durerea bunicii.

- Îmi pare atât de rău! Chloe își lipi fruntea de genunchiul lui Grandmillie, în timp ce un suspin o scutura din toate încheieturile. Nu trebuia să te las aici singură.

- Și tocmai de aceea nu ți-am povestit nimic despre asta. Tonul bunicii era tăios. Sunt perfect în stare să știu când este timpul să-mi schimb stilul de viață, așa că nu mai lua vina asupra ta.

Chloe se îndreptă de spate și își șterse lacrimile. Însușea adânc ca să scape de apăsarea pe care o simțea în piept.

- Ai dreptate. Dar nu sunt de acord că este timpul să te duci la Crestmont Village. Ai nevoie doar de cineva care să fie aici cu tine când lipsesc eu.

- Domnișorică, știi la fel de bine ca mine cât costă un asemenea serviciu.

- Și vestea cea bună este că am o ofertă de muncă cu normă întreagă și cu avantaje, așa că pot să-mi permit să plătesc.

Grandmillie păru sceptică.

- Este prima dată când pomenesc de așa ceva.

Pentru că nu plănuise să accepte postul. Detesta totul în povestea asta, de la bărbatul pentru care avea să lucreze până la stilul imoral în care făcea afaceri. Își petrecuse o săptămână lucrând pentru Larry Clarke, directorul de vânzări de la Brandt Tech, iar el o plăcuse atât de mult încât îi oferise un post ca asistentă de vânzări. Îi și făcuse avansuri chiar în fața fotografiilor înrămate ale soției și fiicelor gemene de doi ani.

Chloe putea să se descurce cu problema legată de sex; Larry nici măcar nu clipise când ea îl refuzase clar și răspicat. Ceea ce o deranja mai mult erau promisiunile false pe care le făcea Larry posibililor clienți când voia să încheie o afacere. Așa că refuzase slujba pe care i-o oferise inițial, dar el revenise pur și simplu cu o mărire de salariu, un bonus la semnarea contractului și pachet complet de avantaje încă din prima zi de muncă. Nu refuzase pe loc pentru că era o ofertă financiară atât de tentantă. Acum simțea că parcă fusese călăuzită de un inger păzitor.

- Pentru că am negociat un salariu mai mare și încă nu am acceptat postul. Dar tocmai am primit nouă ofertă și au adăugat și un bonus la semnarea contractului ca să mă convingă.

Chloe încercă să pară entuziasmată.

Grandmillie nu o credea.

- Și unde este slujba asta minune?

Din păcate, Chloe îi povestise lui Grandmillie despre tacticile necinstite ale lui Larry Clarke cât lucrase ea pe un post temporar acolo. Măcar nu îi menționase avansurile degustătoare. După cum observase Nathan, Chloe nu se pricepea deloc să mintă, așa că rosti un adevăr general când spuse cu o voce relaxată:

- Brandt Tech. Cei de acolo m-au adorat.

- Unde ai lucrat pentru nemernicul ăla mincinos care e director de vânzări?

Grandmillie o sfredeli cu privirea și bătu cu bastonul în podea.

- Nu. Nu o să-ți compromiți integritatea pentru o femeie în vârstă.

Chloe știa cum să rezolve problema. Se ridică în picioare.

- Să știi că nu este vorba doar despre tine. M-am săturat să nu pot mânca în oraș sau să nu-mi cumpăr o pereche frumoasă de pantofi când am eu chef. Slujba asta mi-ar da bani în plus pe care să-i cheltuiesc doar pentru mine.

- Nu m-am născut ieri. Vocea lui Grandmillie era amabilă. Stai jos, copilă, și ascultă-mă bine!

Chloe se lăsă ușurată pe canapea pentru că îi tremurau genunchii.

- Știu că ți-ai adorat tatăl, mai ales după ce a murit mama ta, iar el a fost singurul părinte pe care l-ai avut. Dar fiul meu și-a vărsat amărăciunea de adult pe sufletul tău tânăr și nu a fost corect ce a făcut. Dacă știam ce-ți

spunea în serile pe care le petreceai amândoi în atelierul lui, îi arătam eu lui.

- Ce vrei să spui?

- Toate poveștile alea despre cât de groaznice sunt marile corporații. Cum i-au furat lui invențiile minunate și nu i-au dat niciodată un sfânt. Grandmillie clătină din cap. Când tatăl său s-a dus să lucreze pentru Lindell, a semnat un contract în care se stipula că ei dețineau tot ce dezvolta el. Știa exact ce însemna asta.

- Da, dar...

- Lasă-mă să termin! Mai mult, a lucrat cu o echipă. Invențiile nu au fost doar ale lui; au fost rezultatul multor minți care au gândit la comun. Ca să nu mai vorbim că, fără echipament, laborator și sprijin pentru marketing, tatăl tău n-ar fi putut să-și transforme ideile în produse vandabile. Kevin era un visător, unul strălucit sub anumite aspecte, dar nu era un om practic. Lindell i-a oferit o structură din lumea reală în care să lucreze.

Chloe se așază pe perne în timp ce încercă să asimileze această nouă perspectivă despre tatăl ei. În toate orele pe care și le petrecuse așezată pe scaunul ei preferat, privindu-l cum meșterea la masa lui de lucru, ea nu pusese niciodată la îndoială afirmația că Lindell profitase de geniul lui, fără recompense concrete. Grandmillie avea dreptate în privința amărăciunii; ea o preluase odată cu poveștile tatălui ei despre chinurile și entuziasmul care veneau la pachet cu crearea unui nou produs care făcea să crească până la cer profiturile unei companii, dar fără vreă modificare a salariului.

- Dar cum ar fi fost să i se plătească un bonus după ce ideea lui începea să facă bani? Multe companii fac asta, spuse Chloe.

- A primit bonusuri, dar a crezut că merită mai mult. Grandmillie se agită cu bastonul ei. N-aș spune aceste lucruri despre propriul fiu dacă n-aș considera

că trebuie să le auzi. Doar pentru că o corporație este mare nu înseamnă că este și rea. Nu ar trebui să te lăsați tezi la companiile astea mici pe care le alegi mereu. Sau să lucrezi pentru un vânzător necinstit. Ești mai bună de atât.

Dar acum aveau nevoie de bani și încă nu primise nici un răspuns legat de celelalte slujbe cu normă întreagă la care încercase. Din câte știa, nu era nimic în neregulă cu produsul Brandt Tech; problema era legată doar de minciunile lui Larry privind realitatea a ceea ce vindea.

Ea își frecă tâmpla cu degetele, încercând să scape de durerea ce începuse să îi bubuie în cap. A doua zi urma să dea câteva telefoane ca să vadă dacă putea să obțină detalii de la ceilalți posibili angajatori. Poate că Judith avea ceva piste în zona posturilor permanente.

- Nu face fața asta, Chloe! Nimic din ce am spus nu știrbește ce a realizat tatăl tău sau cât de mult te-a iubit.

- Nu, bineînțeles că nu. Doar că... eu nu mă gândeam așa la el.

- El a fost eroul tău, dar avea slăbiciunile lui umane, ca noi toți. Însă era un om bun.

Era adevărat din perspectiva adultului, dar Chloe voia să se agățe de viziunea ei veche despre lume și tatăl ei. Crezuse în tatăl ei din tot sufletul ei de copil. După moartea mamei, el fusese totul pentru Chloe, iar viziunea lui despre lume devenise a ei. Acum Grandmillie îi dăduse lumea peste cap, făcând-o să se simtă tulburată și nesigură.

Privirea lui Grandmillie era îngrijorată.

- Ai auzit destule pe ziua de azi. Și încă nu mi-ai povestit nimic despre întâlnirea de aseară.

Chloe era recunoscătoare pentru schimbarea subiectului.

- Nathan voia să mănânce homar, așa că am zburat până în Maine.

Era curioasă să vadă dacă Grandmillie avea să fie socată.

Bunica ei bătu din nou cu bastonul pe podea.

- Ha! Uite așa trebuie curtată nepoata mea!

Chloe așeza farfuriile în mașina de spălat vase când îi sună telefonul, afișându-se numărul lui Judith. Nu era un semn bun.

- Judith sunt, draga mea. Ai o nouă sarcină de mâine. Tallman and Hicks Accounting din Midtown. O să ajuți la un audit important pe care îl fac. Au nevoie de organizare, copiere și listare a dosarelor.

Dezamăgirea răsună înăuntrul lui Chloe precum loviturile unui ciocan.

- Nu revin la Trainor Electronics?

- Nu. Resursele Umane au sunat să spună că toți cei care au fost bolnavi de gripă se simt suficient de bine ca să vină mâine la lucru. Știu că este o reducere de salariu față de postul de asistent executiv, dar ți-am oferit cel mai bun tarif pentru noua slujbă.

- Ești cea mai bună, spuse Chloe, încercând să-și revină după lovitură și să pară pe cât ar fi trebuit de recunoscătoare față de șefa și prietena ei.

Dar singurul lucru la care se mai putea gândi era că nu avea să-l mai vadă pe Nathan a doua zi de dimineață.

- Doar ca să verific, nu s-a întâmplat nimic ciudat între tine și Nathan Trainor, nu? Știu că nu te simțai în largul tău să lucrezi acasă la el.

- Ciudat? Chloe auzi nota stridentă din propria voce și își înghiți nodul din gât. Nu era sigură ce să-i spună lui Judith. Acum, când nu mai lucra pentru Nathan, viața ei personală nu trebuia să fie relevantă pentru Flexitemps. Nu, am ajuns să ne înțelegem destul de bine.

- Bun. Mă bucur că a ieșit așa.

- Ah, apropo, spuse Chloe, s-ar putea să vreau să-mi cauți un post permanent.

- Îmi pare rău, scumpo, dar știi că nu mă ocup de firme mici. Nu rentează suficient.
- M-am răzgândit în privința marilor corporații, spune Chloe. Coborî vocea ca să nu audă Grandmillie. Și am nevoie de certitudinea unui job fix și de un salariu mai mare.

- Să văd ce găsesc. Ai un CV excelent, dar sunt puține oferte, după cum prea bine știi. Vocea lui Judith trecu de la tonul unei femei de afaceri la cel de prietenă îngrijorată: Ce te-a făcut să te răzgândești? Bunica ta se simte bine?

- O să aibă nevoie de cineva care să stea cu ea când nu sunt acasă. Dar s-au întâmplat mai multe lucruri.

Nu doar dezvoltările bunicii. Faptul că îl cunoștea pe Nathan începuse să-i schimbe părerile proaste. Cum să respingă o mare companie când bărbatul cu care avea o relație intimă incredibilă conducea una?

- Actualizează-ți CV-ul și trimite-l diseară, spuse Judith. Îți trimit adresa prin e-mail și detaliile pentru Tallman and Hicks.

- Bun. Așa o să fac.

Judith își luă la revedere, iar Chloe se prăbuși pe scaun, lăsând telefonul să îi cadă în poală. Nu voia să lucreze la CV în seara aceea; voia să stea la televizor, să o audă pe Grandmillie comentând cât de proaste erau emisiunile, iar ea să viseze cu ochii deschiși la Nathan.

Nathan! El știa că nu avea să mai ajungă a doua zi la Trainor Electronics? Nu, ar fi sunat-o dacă știa. Departamentul de resurse umane nu-l deranja cu probleme de personal pe directorul general într-o zi de duminică; cei de acolo se asigurau că îi anticipau absolut toate nevoile.

Se uită lung spre telefonul mobil. Îi era teamă să-l sune, crezând că absența ei de la birou nu avea să conteze pentru el. Dar mai tare se temea că inter-

să dispară când ea nu urma să mai fie prin apropiere, verificându-i e-mailurile.
Nu, încă era nunta de weekendul viitor. Trebuia să se mai bucure cel puțin șase zile de atenția lui.

Ea ridică telefonul și apăsă pe apelare rapidă.

El răspunse la primul apel.

-Chloe, sunt pe terasă, mă uit spre râul Hudson și mă întreb pe unde ești tu în strălucirea asta de lumini. Tensiunea i se evaporă din corp. Avea să-i pese dacă nu apărea la birou a doua zi.

-Puțin spre sud și la vreo trei districte mai încolo.

-Cum se simte Grandmillie?

Ea trase adânc aer în piept, în vreme ce cuvintele lui îi atinseră în treacăt rana încă sensibilă din inimă.

-Bine.

-Tu nu pari să fii bine.

Chiar dacă nu putea să o vadă, Chloe clătină din cap.

-A avut o mică problemă de sănătate săptămâna trecută pe care tocmai mi-a povestit-o, dar nimic îngrijorător.

-Îl rog pe Ben să o consulte. Așa îi dau în grijă pe altcineva pe care să-l bată la cap și să mă lase pe mine în pace.

Idea ca profesionistul Cavill să îi facă lui Grandmillie un control amănunțit aproape că o copleși, dar era o favoare pe care nu o putea accepta. Nici bunica nu și-ar fi dorit una ca asta.

-Mulțumesc, dar nu este nevoie. Are doctorul ei.

-Vorbim despre asta mâine.

El își folosea strategia de retragere ca să poarte bătălia în altă zi, dar ea era prea obosită ca să-i spună că nu avea să se răzgândească.

-Tocmai de aceea te-am sunat. Nu o să ajung mâine. Toată lumea de la Trainor Electronics și-a revenit.

El înjură, făcând ca inima îndurerată a lui Chloe să tresalte de încântare.

- Unde o să lucrezi?
- Tallman and Hicks Accounting în Midtown.
- Ne întâlnim la prânz. La mine la apartament. Îl trimit pe Oskar să te ia.
- Ea râse.
- Ar trebui să fii și tu în mașină cu Oskar. Nu uita că am doar o jumătate de oră pauză la prânz.
- El mai mormăi o înjurătură. Îi plăcea la nebunie frustrarea lui.
- Asta nu este împotriva vreunor legi ale muncii? o întrebă el.
- Nu pentru un angajat temporar. Noi suntem doar carne de tun.
- O să vin cu Rollsul când ieși de la serviciu. Mergem în New Jersey împreună.
- Știa că ar fi trebuit să refuze. Trebuia să-l țină departe de lumea ei reală. Dar gândul de a nu-l vedea a doua zi îi făcea toată rațiunea să se evapore ca roua sub razele soarelui de august.
- Bine. O să-ți trimit adresa de la Tallman.
- Vocea lui se auzi prin telefon ca o șoaptă guturală și sexy.
- Sper ca traficul de la ora de vârf să fie absolut îngrozitor.

capitolul 18

De obicei, Nathan se bucura de liniștea care plutea dimineața devreme pe etaj când era singur la birou. Astăzi i se părea doar pustiu.

Se apropie de peretele din sticlă și privi în gol la zgărie-norii care se înălțau spre cer. Își dorea să o aibă pe Chloe acolo.

Verificase în baza internă de locuri de muncă și erau disponibile în prezent patru posturi - cu salarii

generoase - pe care ea le putea ocupa fără probleme. Dintr-o singură lovitură, putea să-i rezolve și problemele financiare și să-și satisfacă propriile nevoi.

Știa prea bine că ar fi fost mai potrivit să-i găsească o slujbă la altă corporație, lucru pe care îl putea face cu ușurință, dar trebuia să știe că ea se afla undeva prin acea clădire.

Trebuiau să fie discreți. Aceasta putea să fie cea mai dificilă parte pentru el: își dorea aproape în permanență să o vadă. Dar nu avea de gând să-i afecteze reputația.

Se uită la ceas pentru a treia oară de când începuse să lucreze. Mai era o oră până ce sosea Roberta la biroul de resurse umane.

Chloe nu mai fusese niciodată atât de recunoscătoare pentru o slujbă temporară de o plictiseală de moarte. Pe măsură ce copia și centraliza foaie după foaie de numere și termeni legali de specialitate, ea făcu slalom printre grijile de a găsi o soluție prin care să o împiedice pe Grandmillie să se ducă la Crestmont Village, de a-și reconfigura imaginea pe care o avea despre tatăl ei și genunchii care îi tremurau de nerăbdare gândindu-se la ce putea face cu Nathan pe bancheta din spate a Rollsului. Era un zbucium istovitor de emoții.

Telefonul mobil îi vibră în buzunar, dându-i de înțeles că primise un mesaj. Termină de aranjat un teanc de hârtii înainte de a scoate telefonul. Mesajul era de la Nathan: „Sună-mă când ești în pauza de masă”.

Ea aruncă o privire spre ceasul de pe peretele sălii de conferințe în care lucra, toate hârtiile fiind distribuite în teancuri îngrijite pe masa mare din mahon. Asistentul directorului pentru care lucra îi spusese să-și ia pauza de prânz oricând dorea, deci putea să plece chiar atunci.

Se așază comod pe unul dintre scaunele uriașe din piele și se îndepărtă de masă, rotindu-se spre ferestre când îl sună pe Nathan.

El răspunse aproape imediat.

- Trebuia să-ți aud vocea.

- Să știi că este cel mai frumos salut pe care l-am primit vreodată.

Chloe simți cum grijile i se liniștesc.

- Nu mi-am gestionat bine așteptările.

Vocea lui păstra o notă de autoironie.

- În ce sens?

- Mi-am petrecut toată ziua de ieri închipuindu-mi cum o să fii azi în biroul meu. Cum nu ai fost aici, am avut o problemă cu asta.

Puternicului și strălucitului Nathan Trainor îi era dor de ea. Cum să nu se simtă extaziată de asta?

- Tu măcar ai decizii importante care să-ți distragă atenția. Eu îmi folosesc doar aproximativ un sfert de creier ca să centralizez o grămadă de rapoarte de audit.

- Mă interesează să aud pentru ce le folosești pe celelalte trei.

Chloe simți cum obrazii îi iau foc.

- Va trebui să afli când vii să mă iei în după-amiaza asta.

Urmă o pauză înainte ca el să spună cu o notă de răgușeală în voce:

- Este mereu înțelept să planifici în avans. Aștept cu nerăbdare să combin ideile tale cu ale mele, pentru că am impresia că efectul o să fie exploziv.

Cuvintele lui dansară de-a lungul nervurilor ei, făcând-o să se cutremure pe perna de piele. Înainte ca ea să răspundă, el zise:

- Ai doar o jumătate de oră pauză pentru masa de prânz, așa că fugi să mănânci!

- Pentru că o să am nevoie de energie?

Își rosti întrebarea de parcă abia mai putea să-și tragă sufletul.

- Să fii pregătită când urci în mașină. Eu o să fiu.

El închise și o lăsă cuprinsă de febra unei înflăcăări și a unei dorințe intense ce vibra prin ungherele intime ale corpului. Închise ochii și își închipui că o atingea acolo unde tânjea cel mai tare, ceea ce doar înrăutăți situația. Sări iute de pe scaun și telefonul ateriză pe covorul bej.

Când sună, ea tresări și îl ridică, sperând că Nathan voia să continue preludiul la telefon.

Era Judith.

- Scumpo, am pentru tine un interviu care s-a ivit în ultima clipă. Ești liberă azi după muncă?

Chloe se îndreptă pe scaun.

- Nu chiar. S-ar putea mâine?

- Decizia de angajare trebuie luată azi.

Simți un gol în stomac.

- Cât de bun este postul?

Judith menționează un salariu frumos și avantaje decente la o corporație de mărime medie, dar în creștere.

- Iar postul are perspective de avansare importante.

- Trebuie să fie o capcană pe undeva.

- Asta este ultima șansă de a te duce la interviu, spuse Judith. Serios, am aflat de post din pură coincidență. Directorul lor de resurse umane m-a sunat ca să verific dosarul de angajare al unui candidat pentru că eu îi găsisem un post înainte de cel de acum. Voiau să se asigure că nu-și încalcă în vreun fel contractul de muncă.

- Și așa era? Așa s-ar elimina o parte din concurența mea.

Chloe trăgea de timp pe măsură ce se lupta cu inevitabilul. Trebuia să îi spună lui Nathan că nu avea cum să se vadă cu el după muncă.

- Nu. Și-a încheiat atribuțiile cu patruzeci și trei de zile înainte.

- La dracu'! Chloe oftă în sinea ei, în timp ce se chinu-ia din răputeri să-și imprime recunoștință și entuziasm în voce. O să-mi rearanjez programul ca să merg la interviu. Mulțumesc mult că îmi oferi o asemenea oportunitate extraordinară.

Aruncă o privire spre hainele pe care le purta, o fustă scurtă bleumarin, pantofi negri cu toc și o bluză de mătase de culoarea piersicii. Se îmbrăcase cu mai mare atenție decât de obicei pentru că urma să se vadă cu Nathan, deci ținuta mergea și pentru un interviu.

- Este în interesul meu, spuse Judith. O să obțin o taxă de recrutare frumoasă de îndată ce obții postul. Îți trimit adresa și datele de contact. Dă-i pe spate!

Chloe închise și se lăsă descurajată pe scaun. Era puțin agitată la gândul că trebuia să-l sune pe Nathan. Un bărbat ca el era obișnuit să obțină ce își dorea când își dorea. Poate că avea să-i înțeleagă decizia de a se duce la interviu, dar nu urma să fie încântat de veste. Nici ea nu era prea fericită.

Totuși, trebuia să gândească în perspectivă. Povestea cu Nathan avea să se încheie mai devreme sau mai târziu, în timp ce postul era o propunere permanentă.

Apăsă butonul de apelare rapidă și așteptă, strângând dispozitivul atât de tare, încât marginile telefonului i se înfîneau în degete.

- Chloe. Vocea îi era încinsă de plăcere. Ai mâncat deja?

- Nu. Am primit alt telefon. Am un interviu care a apărut pe neașteptate imediat după muncă. Este pentru un post permanent excelent, așa că n-am avut cum să refuz. Îmi pare rău!

Urmă un lung moment de tăcere, iar ea își ținu respirația. Apoi se auzi vocea lui răsunând calm și pragmatic.

- Nici o problemă. Nu mi-ar strica niște timp în plus ca să termin munca de săptămâna trecută. Sună-mă imediat ce termini!

- Eu... H... Mulțumesc pentru înțelegere.

- Întârzierea va face doar ca întâlnirea noastră să fie mai... satisfăcătoare.

Pauza dinaintea ultimului cuvânt era încărcată de promisiunea unei partide de sex năucitor. Chloe simți cum dorința începea să se involbureze iar înăuntrul ei.

- Ești un om mai răbdător decât credeam.

- Doar când rezultatul final merită așteptat.

Ca să se concentreze asupra interviului, trebuia să apeleze la fiecare urmă de disciplină de care mai era în stare.

Nathan închise telefonul și se descătușă într-un torent nesfârșit de injurături. Ceea ce îl făcea să injure ca un birjar nu era amânarea satisfacției lui sexuale. Ci interviul ăla afurisit. Sperase să se ocupe discret de oferta pentru postul de la Trainor Electronics, astfel încât nimeni - cu atât mai puțin Chloe - să nu suspecteze că el se afla în spatele acestei mișcări. Noua evoluție a lucrurilor îl obliga să o ia pe scurtătură ca să rezolve totul cât mai repede. Trebuia să se asigure și că oferta transmisă de compania lui era mult mai bună decât cealaltă pentru ca lui Chloe să-i fie foarte greu să refuze.

Se întoarse spre calculatorul lui și începu să-i scrie un mesaj privat Robertei.

Nu avea nici un rost să fii director general dacă nu-ți puteai folosi puterea pentru a ajuta un prieten.

capitolul 19

- Păstrăm legătura.

Intervievatorul se ridică și îi strânse mâna lui Chloe.

Chloe îi oferi cel mai frumos zâmbet profesional pe care îl avea în dotare.

- A fost o plăcere să discut cu dumeavoastră. Ieși pe ușă și se duse direct la toaletă.

Adrenalina care fremăta înăuntrul ei o tulbura, dar interviul se desfășurase bine. Tipul de la resurse umane nu comentase faptul că ultimele trei companii pentru care lucrase își închiseseră porțile, deci poate că nu observase blestemul familiei Russell. Cu toate acestea, ea descoperise capcana: postul era plicticos și neinteresant și nici avansarea despre care îi menționase Judith nu părea să fie mai promițătoare. Dar acum chiar nu avea cum să ignore salariul și avantajele, așa că se străduise să-și dea toată silința la interviu.

Totuși, o parte din mintea ei fusese tot timpul cu gândul la Nathan.

- Este doar un bărbat, își spuse ea în oglindă. Și o poveste trecătoare. Trebuie să te concentrezi la Grandmillie și la viitorul tău.

Și-ar fi dorit să-și dea cu niște apă rece pe față ca să scape de vraja în care o făcea să se piardă Nathan, dar nu voia să-și strice machiajul. Trase de trei ori aer în piept și se simți mai stăpână pe sine.

Așezându-se pe un scaun de culoarea cromului din fața unei oglinzi, îi trimise un mesaj lui Judith, spunându-i că simțea că avea să fie acceptată. Prietena ei îi trimise emoticonul cu degetul mare ridicat și îi promise că avea să-i dea de veste de îndată ce urma să afle ceva.

Deschise mesajele din dreptul numărului lui Nathan și se uită lung și absent la cursorul care clipoea. Nu se putea gândi la nimic inteligent, astfel că decise să treacă la fapte.

- Interviul terminat. O să fiu la intrarea din față peste zece minute.

- Sunt deja acolo, veni aproape imediat răspunsul.

Nu ar fi trebuit să se simtă flatată. La urma urmei, el putea să stea în Rolls și să-și folosească laptopul sau mobilul, dar gândul la un Nathan Trainor obsedat de muncă, dar care o aștepta pe ea era un afrodisiac la fel de puternic ca orice stridie de pe pământ.

Se gândise toată ziua dacă avea curaj să o facă, dar detaliul o determină să ia decizia. Își puse telefonul în poșeta ei mare și intră într-una din cabine. Purtase dressuri până la coapse pentru interviu, iar acum își ridică fusta și își trase lenjeria intimă în jos ca să și-o scoată. Mototolind dantela albă, o îndesă în poșetă înainte de a ieși din baie.

În timp ce înaintă pe coridor, avea senzația că toți cei pe lângă care trecea își dădeau seama că nu purta lenjerie pe dedesubt. Era ridicol, pentru că fusta era foarte decentă și tivul i se oprea cu vreun centimetru deasupra genunchilor. Cu toate acestea, se simțea expusă și excitată în același timp.

Pășind în lift cu alte patru persoane, în minte i se aprinseră imagini intense din clipele în care făcuse dragoste în apartamentul lui Nathan în același tip de spațiu închis. Simțea cum înflăcărarea i se aprindea undeva în adâncul pântecului. Când ușa se deschise la parter, apucă strâns breteaua poșetei și păși în foaier de parcă mai avea puțin și lua foc.

Tot sângele-rece i se duse pe fereastră când se întoarse și zări Rollsul parcat în fața ușilor de sticlă. Nathan nu lucra la laptop și nici nu dădea telefoane de pe mobil. Stătea sprijinit de mașina cea mare, îmbrăcat într-unul dintre costumele lui negre cu croială perfectă, cu brațele încrucișate la piept, cu picioarele lungi încrucișate la glezne, în timp ce scruta puhoiul de oameni care ieșeau din clădire.

Ea se opri când se simți străfulgerată de un fior pe coloană. Povestea lor devenea din ce în ce mai intensă cu o rapiditate pentru care nu se simțea pregătită.

Mutându-și geanta pe celălalt umăr, o luă din loc, știind că se îndrepta spre ceva care îi scăpase de sub control.

Vântul tomnatic o înfioră când ieși pe ușa rotativă. Nathan se îndepărtă de mașină și o întâlni în mijlocul trotuarului, strecurându-și mâna pe sub sacoul ei până la mijloc. Își coborî capul și îi murmură la ureche:

- Ca să nu-i șocăm pe trecătorii nevinovați, n-am de gând să te ating mai mult de atât până ce nu ajungem în mașină.

- Ești mai stăpân pe tine decât sunt eu.

Avea impresia că urma să-și dea drumul doar când simți căldura palmei lui care i se strecura pe piele prin țesătura subțire a bluzei. El răsufla întretăiat, iar un zâmbet arogant curbă buzele lui Chloe în sus.

El o conduse spre Rolls, deschizând portiera și întinzându-i o mână. Ea aprecie susținerea de oțel a brațului său când urcă în interiorul întunecat al mașinii, conștientă în fiecare moment că o poziție neinspirată putea dezvălui publicului din jur mai mult decât și-ar fi dorit să arate. Alunecarea peste cusăturile din piele ale banchetei doar îi amplifică și mai tare excitația.

Nathan se așeză pe locul de lângă ea, greutatea lui făcând-o să se incline într-o parte, în timp ce el închise portiera. Cu o bufnitură a portierei puternice și luxoase, se regăsiră la adăpost de vântul rece, de vuietul claxoanelor și de forfota lumii. Paravanul opac dintre ei și șofer era deja ridicat, învăluindu-i într-un cocon cald și intim din piele strălucitoare, mochetă de pluș și geamuri de un fumuriu aproape negru.

- Chloe, spuse Nathan în timp ce mașina se puse în mișcare, apoi mâinile lui se pierdură în părul ei, iar el își coborî gura spre a ei, devorând-o de parcă ar fi fost un adevărat festin gastronomic și el nu ar mai fi mâncat de câteva săptămâni bune.

Apăsă sărutări pe maxilarul, tâmpilele, sprâncenele, gâtul și pleoapele ei.

Ea își furișă mâinile pe sub sacoul lui ca să simtă puterea mușchilor și bătăile inimii lui sub palme. Apoi mâinile lui se opriră pe talia ei și o ridică în poală, cu fața spre el. Fusta dreaptă îi urcă până spre jumătatea coapselor în timp ce îl încăleacă, cu genunchii sprijiniți de o parte și de alta a banchetei. Nu îndrăzne să se așeze de tot pentru că era atât de udă, încât el o putea simți prin materialul scump al pantalonilor.

El nu se împotrivi în nici un fel poziției în care se așezase Chloe, în timp ce îi împinse sacoul peste umeri și îl scoase, înainte ca degetele lui să se îndrepte spre nasturii de la bluză. Ea se întinse pe sub brațele lui ca să-i elibereze cravata din nodul îngrijit și să i-o tragă peste gulerul de la cămașă cu șoapta mătăsii peste bum-bac. El își strecură degetele sub bretelele de la sutien, prima atingere a pielii lui pe umerii dezgoliți făcând-o să i se taie răsuflarea cu un șuierat. Apoi îi smulse bretelele odată cu bluza, iar sânii i se dezvăluiră dintr-odată în toată goliciunea. Brusc, deveni conștientă de oamenii care mergeau la doar câțiva metri de mașină. Chiar și prin sticla fumurie, reușea să le vadă chipurile nedesluite.

Ea dădu să-și ridice brațele ca să se acopere, dar mâinile lui dansau deja pe sânii ei, frământându-i și apăsându-i-se pe sfârcuri.

- Nu se poate vedea înăuntru. El observase clipa în care ea devenise conștientă de împrejurimi. Din afară, ferestrele sunt de un negru foarte închis.

Îi prinse ușor un sfârc între degetul mare și arătător, descătușând o undă de plăcere electrizantă direct în locul intim care tânjea de dorință între picioarele ei.

Ea îl apucă de umeri ca să nu se arcuiască atât de mult pe spate încât să cadă de pe banchetă.

- Este o măsură de siguranță pentru a fi prevenite tentativele de răpire, spuse el, făcând la fel cu celălalt mușchii ca de fier când se lăsă din nou pe spate. Dacă nu-și dau seama cine și câte persoane sunt în mașină, este mai puțin probabil să atace. Și sticla, și paravanul sunt antilong.

Apoi el tăcu și îi cuprinse sfârscul deja sensibil în căldura și umezeala gurii lui, folosindu-se de asprimea delicată a limbii ca să o facă să suspine de dorință. Când îi dădu drumul, dorința care plutise în abdomenul ei se amplifică și o făcu să simtă că trebuia să simtă apăsarea lui. Dând cu totul uitării că se putea să-i păteze costumul făcut la comandă, își îndoi genunchii și se lipi de suprafața înnebunită de solidă a coapsei lui.

Capul lui era la același nivel cu al ei, iar ea îi eliberă umerii ca să-și împletească degetele în valurile bogate ale părului înainte de a-și apăsa gura peste a lui și să se bucure de valsul maiestuos al limbii lui pe a ei. În timp ce își explorau gurile unul altuia, degetele lui îi desenară cercuri peste sfârcuri, iar ea își roti șoldurile pe coapsa lui în aceeași cadență năvalnică.

Măinile lui urcară peste conturul coapselor ei, împingând în sus materialul fustei până ce degetele lui întâlniră pielea dezgolită acolo unde ar fi trebuit să se afle lenjeria intimă. El se desprinse din sărutul lor și îi ridică fusta până la mijloc. În timp ce coborî privirea în spațiul dintre trupurile lor, în ochi i se aprinse o flacăra pătimașă.

- Ai intrat în mașina mea fără lenjerie. Aventurându-se cu un deget în mrejele umezelii ei, el zâmbi cu o expresie sălbatică și fermecată de euforie. Și ești atât de pregătită!

Apăsând un buton pe panoul de comandă de deasupra capului, o ridică din poală și o așeză pe perna

de lângă el. Scaunul orientat spre ei se extinse în față și se desfășură, creând o suprafață mai amplă.

- O să ne simțim mai în largul nostru acolo, spuse el. Genunchii îi tremurau după încordarea cu care se susținuse în poala lui, așa că își lipi palmele pe marginea banchetei din față și se târî ușor spre el.

- Rămâi așa!

Îi auzi vocea venind din spate.

Își dădu seama că fusta încă îi era ridicată în jurul taliei, deci era complet expusă privirii lui. Pentru o clipă, se simți stânjenită, dar apoi auzi șuieratul discret al unui fermoar și sunetul ascuțit al plasticului rupt. Gândul că avea să o pătrundă de la spate îi făcu pleoapele să i se închidă în timp ce trase adânc aer în piept.

- Ai încredere în mine? o întrebă el.

- Te vreau, spuse ea și coborî pe coate ca să-i arate cât de mult.

Era o poziție teribil de vulnerabilă, iar ea aștepta cu nerăbdare și agitată să simtă ce avea să facă el.

Pentru un lung moment, nu se întâmplă nimic, iar ea vru să se miște.

- Te rog, spuse el, lasă-mă doar să mă uit la tine. După ce te ating, nu o să mai dureze mult.

Și apoi mâinile lui îi mângăiară linia feselor, degetele lui alunecând înăuntrul ei, degetul mare apăsându-se pe centrul tuturor senzațiilor. Ea își lăsă spatele să se incline, atingând cu obrazul bancheta de piele și scoțând un geamăt, în timp ce șocul răvășitor al atingerii lui reverbera prin ea, purtând-o spre culmile extazului.

Degetele lui alunecară dinăuntrul ei și o apucă de șolduri, ridicându-le și înclinându-le mai sus. Ea stătu o clipă cu sufletul la gură, așteptând cu nerăbdare ce urma, apoi el o pătrunse, marginile sacoului dezmierdându-i coapsele când începu să se miște dur și hotărât înăuntrul ei.

O singură penetrare fu de ajuns pentru a se declanșa explozia convulsivă a orgasmului. Ea se arcui din nou, în timp ce mușchii i se încheștară și i se descheștară, înfiorându-se în vibrația unei plăceri orbitoare. Chloe își întoarse gura spre pielea banchetei pentru a-și înăbuși strigătele care răsunau din adâncul ființei ei.

El încremeni și o lăsă să simtă cum o umplea pentru a-și savura propria izbucnire de extaz. Încordarea aprigă a degetelor lui pe șoldurile ei o făcea să înțeleagă cât de greu îi era să se mai abțină. Când fiorii plăcerii se atenuară, el se mișcă din nou, cufundându-se într-o alunecare prelungă și lentă, apoi înmărmurind din nou, în timp ce scoase un „Ah!” carnal și gutural. Acum ea putea să-i simtă mușchii tremurând când încercă să-și întârzie orgasmul.

Își scapă autocontrolul din frâu și începu să se miște într-un ritm alert, primitiv, care o făcu să răsuflă înțetăiat pe măsură ce altă spirală de tensiune se clădea în interiorul ei. El se aventură și mai adânc înăuntrul ei și îi urlă numele în timp ce se pierdu în iureșul propriei eliberări, strânsoarea devenindu-i aproape chinuitoare.

Ea se împinse înapoi spre el, încercând să atingă al doilea orgasm în brațele căruia o trimisese. El își strecură mâna în față și o lăsă să coboare între picioarele ei, atingând exact locul care să o trimită tipând dincolo de limitele plăcerii.

Ea se prăbuși extenuată pe banchetă, simțind cum se dezintegrează sub înflăcărarea dublei explozii de plăcere. Auzi foșnetul hainelor și apoi el o întoarse, ajungând să stea întins lângă ea pe bancheta extinsă, răsuflarea lui quierându-i la ureche și brațul înfășurat peste mijlocul ei lipindu-i spatele de pieptul lui. El își îndoi genunchiul în spatele genunchilor ei, iar coapsele li se atinseră.

Era șocată de cât de vulnerabilă își permisesese să fie cu el fără să fi avut vreo urmă de îndoială. Se aventura pe un teritoriu primejdios pentru că nu mai era vorba doar de corpul ei. Îi acordase încrederea ei.

- Bună, spuse el, iar glasul lui îi fremătă la ureche.

Nu avu cum să nu zâmbească.

- N-am trecut de etapa asta?

- Ne-am întors la etapa asta. Lenjeria ta lipsă mi-a furat orice vorbă coerentă.

- Ai mâini foarte grăitoare... și nu numai.

- Încerc să-mi dau seama când i-ai scos - înainte sau după interviu.

Chloe se bucura de neașteptatul ei rol de *femme fatale*.

- Eu...

- Nu-mi spune, o întrerupse el. Mă pot bucura de fantezie și fără să-mi doresc să-i iau gâtul celui care te-a interviuat.

- De unde știi că nu era o femeie?

- Iată un gând interesant!

Tonul lui era plin de aluzii.

- Și tu ai fantezii cu lesbiene?

Chloe îl lovi ușor în braț.

El ripostă și o mușcă delicat de lobul urechii, ceea ce trezi o mică tresărire de înflăcărare între picioarele ei.

- Sunt doar fantezii, scumpo. Eu nu împart, nici măcar cu alte femei.

Căldura înflori la auzul posesivității brute din afirmația lui. Și al acelui scumpo.

Strângerea degetelor lui pe trupul ei se încordă.

- Cum a mers interviul?

Întrebarea o scoase brusc din ceața seducătoare în care o proiectase satisfacția senzuală. Își dădu seama că stătea întinsă pe bancheta unei mașini, pe jumătate dezbrăcată, în plină zi, în brațele unui bărbat complet îmbrăcat pe care îl cunoștea de mai puțin de o săptămână.

- Destul de bine. Sunt ultima candidată cu care au discutat, așa că ar trebui să se ia repede o decizie.

Probabil se îndepărtă ușor de el, pentru că strânsoarea lui Nathan pe talia ei deveni ca de fier.

- Despre ce post este vorba?

Ea repetă ce îi spusese Judith și intervievatorul ei. În timp ce vorbea, își dădu seama cât de deprimant părea postul; tot ce îi promitea erau un salariu bun, avantaje și o cale prin care să evite să lucreze pentru Larry Clarke. Voia să accepte slujba dacă i se oferea, dar avea să se plictisească teribil.

- Aș prefera să vorbim despre ce se întâmplă cu proiectul Prometeu. Te-ai întors să-i ajuti?

Acum Nathan se porni.

- M-am dus să-mi văd echipa în după-amiaza asta între întâlniri.

Simți melancolia din vocea lui.

- Și ți-ai dorit să dai naibii întâlnirile și să rămâi să lucrezi la proiect.

- Am fost tentat într-o oarecare măsură.

După reacția pe care o avusese el când descoperise că nu purta lenjerie intimă, Chloe se simțea curajoasă.

- Trimite-ți la întâlniri unul dintre zecile de directori executivi. De aceea îi ai.

- Întâlnirile sunt responsabilitatea mea.

Răspunsul lui răsună tăios.

- La fel Prometeu.

- Trebuie să-mi las oamenii de la cercetare și dezvoltare să-și facă treaba.

- De ce te porți de parcă a lucra la Prometeu ar fi un fel de plăcere vinovată pe care ar trebui să ți-o refuzi? Ai face personalului tău o mare favoare dacă l-ai însoți în sesiunile de lucru.

Tăcerea fu acoperită de vuietul înăbușit al motorului Rollsului și de bufniturile care mai răsunau uneori când dădea în vreo groapă, sunete pe care nici măcar greutatea

și suspensiile mașinii nu reușiră să le acopere. Apoi își ridică mâna de pe mijlocul ei și îi cuprinse sânul în palmă.

- Apropo de plăcere, spuse el, ar trebui să avem timp să o facem măcar o dată.

El se întoarse cu tot cu ea, Chloe trezindu-se întinsă pe spate deasupra lui și expusă invaziei rafinate a mâinilor lui hoinare. Înainte ca Rollsul să o ia pe bretea de ieșire de pe Garden State Parkway, reușiseră să se mai cufunde dincolo de culmile plăcerii de două ori.

Când simți că mașina încetinește, Chloe se desprinsese de brațele și picioarele lui Nathan.

- Ne apropiem de casă. Trebuie să mă îmbrac.

Nathan o ajută să se ridice și să-și recupereze bluza, sutienul și sacoul de pe podeaua mochetată înainte să se așeze pe bancheta de vizavi.

- Eu o să privesc, spuse el, întinzându-i mormanul de haine mototolite.

Fără să-și ia ochii de la ea, își puse cămașa și începu să se încheie la nasturi.

După ceea ce făcuseră, părea ridicol să se simtă stânjenită că o privea cum se îmbrăca, dar marcau astfel trecerea de la iubiți la... orice altceva erau acum. Ea se întoarse pe jumătate cu spatele, în timp ce își puse sutienul și îl prinse înainte de a-și îmbrăca bluza. Fusta încă îi era strânsă în jurul taliei, așa că se mișcă ușor ca să și-o coboare din nou până la genunchi. Acum trebuia să-și scoată lenjeria din poșetă și să găsească un mod grațios de a și-o pune.

- Poți să rămâi așa! Vocea lui Nathan o făcu să se întoarcă pe banchetă. Ochii lui păstrau urma unei licăriri malițioase. Nu o să spun nimănui.

Părul îi era ciufulit pentru că i se încurcase între degete și, chiar dacă avea cămașa băgată în pantaloni, nu se mai deranjase să-și pună sacoul sau cravata. Părea să se simtă perfect în largul lui, în timp ce ea se simțea

ca un adevărat dezastru – șifonată din cap până în picioare și încântător de satisfăcută.

- Este și așa destul de rău că trebuie să dau ochii cu Grandmillie știind ce am făcut. N-am de gând să o fac și fără lenjerie intimă.

El își încrucișă brațele la piept, cu ochii încă scăpărători.

- Cu atât mai amuzant pentru mine.

Prinsă între amuzament și iritare, ea își scoase lenjeria din poșetă și se aplecă să și-o tragă peste glezne până la genunchi. Se împăcase cu ideea că trebuia să și ridice din nou fusta ca să așeze dantela acolo unde îi era locul.

- Acum urmează partea cea mai interesantă, spuse Nathan.

- Nu mă ajuți deloc.

El se aplecă în față.

- Ți-ar plăcea să o fac?

Ea îi aruncă o privire încruntată. El se întinse la loc, dar își coborî privirea spre dantela albă care i se înclăcea în jurul genunchilor.

Ea se sprijini bine pe picioare, închise ochii și se arcui pe bancheta de piele, în timp ce își ridică fusta și lenjeria în același timp.

- Mai încet. Vocea lui Nathan era încărcată de umor și de dorință. Îmi place la nebunie priveliștea.

Chloe își aranjă din nou fusta.

- Îți place la nebunie să mă enervezi.

- Tu mă enervezi pe mine stând acolo pur și simplu.

Intensitatea vocii lui reaprinsă căldura dintre coapsele ei. Își ascunse reacția când începu să scoțosească din nou prin poșetă. Când scoase o pensulă și un ruj, Nathan apăsă un buton. Un panou cu oglindă coborî din tavan. O privire, și Chloe se apucă în mare viteză să facă ultimele retușuri.

Nathan scoase un oftat apăsător.

- Ce s-a întâmplat?

Chloe își întoarse privirea din oglindă.

- Ți-ai pierdut aerul ăla de „tocmai am făcut sex în mașină”.

- Atunci treaba mea aici s-a terminat.

Îndesă pensula și machiajul în poșetă și își trase sacoul peste umeri.

El trimise oglinda la loc în sus, înainte de a se întinde peste spațiul dintre ei și de a o trage pe banchetă lângă el. Își încolăci brațul peste umerii ei și se aplecă să apese un sărut pătimaș pe gâtul ei înainte să murmure ceva.

- Măine vin să te iau după muncă și mergem la cumpărături.

Ea incremeni când el îi aminti de calvarul viitoarei nunți a tatălui lui. Reușise să îngroape cumva detaliul undeva în străfundul minții.

- Ai fost de acord să accepți hainele ca pe un cadou, spuse el, interpretând greșit tensiunea ei.

- Știu. Dar nu aceea era problema. Aș vrea să merg la Saks de pe Fifth Avenue.

Îl simți cum clătină din cap.

- Un cumpărător personal o să vină la mine acasă cu o selecție din tot ce crede că ți-ar trebui pentru nuntă.

Văzu cu ochii minții dulapul din camera lui de oaspeți. Numai haine de designer. Toate scumpe peste măsură.

- Aș prefera să merg la Saks.

- Bine.

Surprinsă de ușurința cu care se dăduse bătut, ea înclină capul într-o parte și ridică privirea spre el.

- Bine?

El îi întoarse privirea cu o sprânceană arcuită.

- O să ne aducă hainele de la Saks.

Apoi o sărută lung și adânc până când ea se agăță de reverul lui ca să-l tragă mai aproape. Simți

căldura palmei lui pe coapsă când el își furișă mâna sub fusta ei.

Mașina se opri, iar vocea lui Oskar se auzi prin interfon, anunțând că ajunseseră acasă la domnișoara Russell. Nathan înjură încet.

Chloe simți o scânteie de satisfacție că încercarea lui de a-i distra atenția de la povestea cumpărăturilor reușise doar să-l frustreze mai mult.

- Atenție la limbaj, spuse ea și își lipi un deget pe buzele lui.

- Dar am nevoie de timp ca să fac asta, spuse el, mișcându-și mâna mai sus pe coapsa ei, până când degetele lui ajunseră să mângâie delicat dantela dintre picioare.

Reuși să se strecoare pe sub lenjerie și să se aventureze cu un deget înăuntrul ei, făcând-o să lase capul pe spate. Își mai mișcă o dată degetul și se retrase, mângâierea trezind o infierbântare chinuitoare înăuntrul ei. Fixându-l cu privirea, Nathan își linse degetul.

Era nevoită să dea ochii cu Grandmillie păstrând în minte imaginea lui Nathan care îi gusta aroma.

- O să mă răzbun pentru asta mâine, spuse ea, dându-i un ghiont, din moment ce corpul lui masiv se afla între ea și portieră.

- Răzbunările pot duce la intensificarea conflictelor. El se întinse ca să mimeze un fel de descătușare a plăcerii înainte de a deschide portiera și de a coborî din mașină. Întorcându-se, îi oferă mâna ca să o ajute să coboare, cu ochii lui cenușii aprinși de dorință și un strop de neastâmpăr. Abia aștept!

- Bună seara, Chloe.

Vocea bunicii se simți ca un duș rece peste focul pe care îl aprinsese Nathan.

Chloe se întoarse dinspre el și o văzu pe bunica stând pe veranda din față, cu ușa deschisă în spate.

- Invită-l pe tânărul tău înăuntru o secundă. Grandmillie își apucă mânerul bastonului cu ambele mâini. Am făcut fursecuri.

Chloe se întoarse la timp ca să vadă cum Nathan își trecu degetele prin părul vâlvoi și își trase gulerul de la cămașă mai sus. Oricât ar fi fost de satisfăcător să constate că nu era imun la tonul autoritar al lui Grandmillie, Chloe nu-l dorea în casa ei, invadându-i lumea.

- Nu trebuie să vii, spuse Chloe în șoaptă. Spune că ai ceva afaceri de care trebuie să te ocupi.

Nathan coborî privirea spre ea.

- Dar vreau să o cunosc pe bunica ta.

- De ce? întrebă Chloe printre dinții încleștați.

- Ea face parte din viața ta.

El o spuse cu un aer pragmatic, dar cuvintele lui o luară prin surprindere pe Chloe. Își tot spusese că Nathan o vedea ca pe o aventură, o distracție de câteva săptămâni. Ideea îi permisesese să renunțe la inhibiții, să se gândească la toată povestea ca la o abatere acceptabilă de la abordarea rațională pe care o avea de obicei când venea vorba de relații, din moment ce era o legătură care nu avea cum să reziste în timp.

Dar tipii cu care aveai o aventură nu voiau să-ți cunoască bunica, nu-i așa?

- După tine, spuse Nathan, făcând un pas într-o parte pentru ca ea să o ia pe aleea pavată cu dale de piatră.

În treacăt, Chloe îi aruncă o ocheadă încruntată înainte de a urca bocănind spre verandă, conștientă că pașii lui o urmau. Îi aruncă și lui Grandmillie o privire la fel de încruntată înainte de a se întoarce și de a spune:

- Bunico, el este Nathan Trainor. Nathan, bunica mea, Millicent Russell.

În timp ce Nathan strânse mâna bunicii, Chloe nu putu decât să se bucure că nu o făcu cu aceeași mână pe care o strecurase sub fusta ei mai devreme.

- Speram să vă cunosc, doamnă Russell.

- Mai vedem noi, spuse bunica și îi aruncă o privire pătrunzătoare. Apreciez că ai adus-o pe nepoata mea așa, domnule Trainor.

- Spuneți-mi Nathan, vă rog! Compania ei îmi face plăcere.

Lui Chloe i se tăie răsuflarea, dar în vocea lui Nathan nu era nici o aluzie. Îi zâmbi femeii mai în vârstă în timp ce așteptă ca bunica să intre în casă.

Chloe o luă pe urmele bunicii, sperând din suflet că nu avea să-l supună pe Nathan unui interogatoriu stânjenitor. Fursecurile nu erau un semn bun, pentru că însemna că trebuiau să se așeze la masă ca să le mănânce calde și sfărâmicioase cu smântână și gem. În timp ce intrară în living, îi învălui parfumul bunătaților lui Grandmillie, iar Chloe simți că îi lasă gura apă în ciuda agitației care o neliniștea. După aventura din Rolls, era lihnită de foame.

Nările lui Nathan se lărgiră ușor, în timp ce el inspiră aroma îmbietoare.

- Aș merge după mirosul ăsta până la capătul pământului, spuse el.

- Nu exagera, tinere, spuse Grandmillie, dar Chloe îi auzi bucuria din voce. Dovada nu stă în miros, ci în gust.

- Așa este, spuse Nathan, aruncând o privire jucăușă spre Chloe.

Ea își înfipse cotul în coasta lui și se bucură peste măsură de tresărirea lui abia perceptibilă.

Grandmillie îi conduse în living, unde pe masă erau aranjate, ca de obicei, o față de masă brodată de in și porțelanul de ocazie al bunicii. Aranjase și serviciul de ceai, alături de o sticlă cu o licoare aurie și pahare mici cu picior. Nathan o ajută să se așeze pe scaunul din capul mesei. Când el era în spatele ei, împingându-i scaunul, Grandmillie surprinse privirea lui Chloe și îi făcu cu ochiul.

Nu însemna că bunica avea să scape de o muștruluală serioasă pentru că o pândise pe Chloe la cotitură.

- Chloe, fursecurile sunt calde în cuptor. Până când le aduci tu, eu torn băutura. Grandmillie își agăță bastonul de masă. Nathan, tu așază-te în dreapta mea!

Chloe intră în bucătărie și se opri să inspire adânc. Pe blatul curat ca lacrima, un coș căptușit cu pânză și o tavă de argint bine lustruită își așteptau fursecurile.

Ea mai trase o dată aer în piept, încercând să-și potolească emoțiile. Apucă prosopul atârnat în cârlig și îl trecu peste palmele umede înainte de a-l împături ca să deschidă cuptorul. Un nor de abur fierbinte cu miros de fursecuri o cuprinse în aromele sale când întinse mâna să le recupereze.

În timp ce aranja fursecurile în coș, îi asculta pe Grandmillie și Nathan stând la taclale despre zahăr, lapte și oferte la vinul de Porto. Ieși din bucătărie și îl găsi pe Nathan aplecat atent spre bunica ei, în timp ce femeia îi turna un pahar de vin. El acceptă cristalul delicat, ținându-l între degetele lungi de parcă ar fi fost fragil ca un ou Fabergé.

- O picătură de vin de Porto? o întrebă bunica atunci când Chloe așază ușor tava pe masă.

- Da, te rog!

Era tentată să-i spună bunicii să îi pună o doză dublă.

Chloe luă paharul cu picior și îl duse până la locul ei din stânga bunicii, care spunea cum să se servească fursecurile. Chiar și cu cămașa descheiată și părul vâlvoi, Nathan emana autoritate și stăpânire de sine, în timp ce pune fursecuri în farfurii și turna ceai în cești, cu atenția perfect concentrată asupra instrucțiunilor lui Grandmillie. Se purta cu Chloe ca un vechi prieten și nu trăda nici măcar o idee de interes sexual. Ea răsuflă ușurată.

După ce gustară din fursecuri și Nathan îi făcu lui Grandmillie complimente extravagante, dar binemerit pentru bunătățile ei, conversația alunecă spre un teritoriu primejdios.

- Deci, spuse Grandmillie, aruncând spre Nathan o privire iscoditoare, am auzit că ai avut o gripă foarte urâtă. Cum te simți acum?

- Mi-am revenit complet, spuse el. Nepoata dumneavoastră are o atingere vindecătoare.

Chloe se gândi să-i dea una în gleznă, dar nici de această dată el nu-și imprimă în voce nici o aluzie.

- Îmi imaginez că doctorul tău, Cavill, nu este prea fericit că te-ai întors la muncă atât de curând, spuse Grandmillie.

Nathan chicoti în timp ce mai luă o gură de vin de Porto.

- Mi-a și dat de înțeles. Asta este problema cu medicul care îți este un vechi prieten.

- El te-a ajutat să-ți dezvolti bateria de calculator?

- Ben? Nathan păru uimit. Nu, abia dacă reușeam să-l fac să joace cu mine jocuri pe calculator. El salva mereu animale rănite, în vreme ce eu îmi făceam de cap cu electronica.

- Și tatăl lui Chloe a fost inventator, să știi, spuse Grandmillie.

De data aceasta, Chloe își dori să-i dea bunicii un picior pe sub masă.

Nathan îi aruncă o privire tăioasă.

- Nu știam. Ce fel de lucruri a inventat?

- Produse de larg consum, spuse vag Chloe. O umbră mai bună. Genul ăsta de lucruri.

- Simțea că nu era tratat bine de compania în care lucra, spuse Grandmillie. De aceea lui Chloe îi place să lucreze pentru companii mici. Ea spune că ele răsplătesc mai corect contribuțiile angajaților.

Ce naiba făcea Grandmillie?

- Doar că firmele în care lucrez eu se închid, spuse Chloe, încercând să o împiedice pe Grandmillie să-l jignească pe Nathan și mai mult.

Privirea lui Nathan era concentrată spre ea cu un aer care o făcea să se întrebe la ce anume se gândea.

- Trainor Electronics era o companie mică până nu demult.

- Dar acum este o corporație la fel de mare ca Lindell.

- Acolo lucra tatăl tău? întrebă el.

Chloe își dădu seama că spusese mai mult decât avusese de gând, astfel că încuviință din cap și mai luă o gură de vin.

Nathan se întoarse spre bunica ei cu un zâmbet fermecător.

- Mați luminat, doamnă Russell.

Grandmillie păru surprinsă.

- Chiar așa?

Nathan încuviință din cap.

- Când eram bolnav și, desigur, nu chiar în cea mai bună formă, am simțit o anumită atitudine de dezaprobare din partea nepoatei dumneavoastră. Acum înțeleg că era mai degrabă îndreptată spre poziția mea de director al unei corporații decât spre mine ca bolnav.

Chloe nu avea de gând să-l lase să scape de astă dată.

- Atitudinea mea era explicată de faptul că tot ce trebuia să faci era să arunci cu bani spre mine, iar eu să las totul baltă ca să fiu la cheremul tău.

- Aveam halucinații, spuse Nathan.

Chloe pufni.

- Erai tăfnos, dar perfect lucid.

Grandmillie interveni în cearta lor.

- Chloe își face griji că sunt singură.

- Este o nepoată bună, spuse Nathan pe tonul lui respectuos.

- Nici nu mi-aș putea dori una mai bună.

Grandmillie se întinse ca să atingă mâna lui Chloe.

Chloe simți că trebuia să-și țină lacrimile în frâu la auzul complimentului pe care i-l făcuse Grandmillie. Ea îi aruncă o privire lui Nathan și îl zări uitându-se lung la mâna femeii mai în vârstă peste mâna lui Chloe, cu fața concentrată într-o emoție pe care nu reușea să o identifice.

El ridică privirea și o întâlni pe a ei.

- Sunteți amândouă foarte norocoase. El își împături șervețelul și îl așeză pe masă. Nu ar trebui să mai profit de ospitalitatea dumneavoastră.

Grandmillie flutură dezaprobat o mână în aer.

- Nu te ridică! Mai ia un fursec înainte să pleci!

Expresia lui ciudată se risipi, în timp ce se lăsă pe spătarul scaunului cu un geamăt și cu mâna pe abdomenul lui plat.

- Nu mai pot să înghit nici măcar o firimitură.

- Atunci îți dau câteva pentru acasă, spuse bunica.

- Le iau cu plăcere, spuse Nathan.

Chloe se ridică, luând coșul cu fursecuri, propria farfurie și cuțitul. Se ridică și Nathan, aproape lovindu-se cu capul de candelabrul care atârna deasupra mesei. Când el vru să ia farfuria din fața bunicii, Chloe spuse:

- Stai liniștit! Mă ocup eu mai târziu.

El o ignoră, aranjând cu îndemânare ceașca, platoul, farfuria și tacămurile ca să le ducă mai ușor.

- Trebuie să-mi câștig fursecurile.

- Mama ta te-a crescut frumos, spuse bunica.

Chloe zări cu coada ochiului umbra care întunecă privirea lui Nathan, de parcă și-ar fi ascuns orice emoție. Își aminti cum o descrisese Ed pe mama lui Nathan și își dădu seama că Grandmillie atinsese o coardă sensibilă cu comentariul despre felul în care fusese crescut.

Dorindu-și să-l aline, dar fără să știe cum anume, Chloe o luă înainte spre bucătărie.

- Lasă farfuriile pe masă, spuse ea în timp ce scoase o pungă de plastic dintr-un sertar.

Nathan puse cu grijă porțelanul fin pe blatul Formica. Îl privi cum se uita prin bucătărie și se întrebă ce credea despre căsuța ei. Ea vopsise dulapurile demodate din lemn de pin într-un alb imaculat și lucios, iar blaturile Formica erau pictate în carouri vesele de indigo și galben, dar casa ei era ca o barcă din fibră de sticlă în comparație cu transoceanicul lui de lux.

El se sprijini cu un șold de blat și își încrucișă brațele la piept.

- Postul pentru care ai fost la interviu azi este la o companie destul de mare. Ți-ai regândit politica de a nu lucra pentru corporații mari?

Chloe scăpă mai multe fursecuri într-o pungă și vorbi în șoaptă:

- Nu-mi mai permit luxul acestei politici.

- Din cauza bunicii tale?

Și vocea lui era blândă.

Ea încuviință din cap.

- Ea merită compromisul.

- Speram să am vreo legătură cu schimbarea ta de atitudine, spuse el și veni în spatele ei.

Îi ridică părul de la ceafă ca să-și apese buzele pe pielea sensibilă, în timp ce o ținui de blat cu propriul corp. Fiori de plăcere i se jucară pe coloană.

Îi înfipse un ghionț ușor în coaste.

- Bunica mea este de cealaltă parte a peretelui.

El făcu un pas în spate.

- Iar eu n-am făcut nimic din ce nu ar încuviința. În această bucătărie, adăugă el.

Ea se întoarce și îi întinse punga plină.

- Pentru micul-dejun de mâine.

El luă fursecurile cu o privire plină de dorință.

- Aș prefera să te am pe tine la micul-dejun.

Cuvintele lui îi provocară și mai mulți fiori. Ea era cât pe ce să-l roage să tacă, însă el continuă:

- Dar avem cabina de probă de la Saks.
- N-ai îndrăzni!

Ea se înecă într-un râset în timp ce se îndreptă spre ușă.

El o prinse de încheietură ca să o oprească. Nu mai era urmă de tachinare în vocea sau pe fața lui când cobori privirea spre ea.

- Când vine vorba de tine, o să îndrăznesc multe lucruri.

Intensitatea privirii lui îi trimise o înfiorare de emoție și neliniște care îi făcu inima să bată nebunește. Se uită stăruitor la el, simțindu-se ca un iepure prins sub vraja hipnotică a unui șarpe.

- Să ții minte asta, spuse el și îi eliberă încheietura, făcându-i semn spre ușa bucătăriei din fața lui.

Cumva reuși să treacă prin clipele în care își luară politicos rămas-bun. În dreptul ușii din față, Nathan îi apăsă un sărut inocent pe obraz înainte de a o lua spre mașină, pașii lui lungi făcând ca modesta lor alee să pară și mai scurtă.

Urmări cum Rollsul se pune în mișcare, observând cu ușurare că ferestrele erau atât de negre pe cât îi garantase Nathan.

Când se întorcea în living, unde bunica ei era așezată pe fotoliul ei preferat, Grandmillie ridică mâna într-un gest de respingere.

- Am vrut să-l văd pentru curiozitatea mea, așa că nu te lua de mine.

Chloe își puse mâinile în șolduri.

- Puteai să mă anunți.

- Și ce ai fi făcut dacă te anunțam?

Chloe privi prin livingul de o curățenie impecabilă, iar indignarea ei se stinse încetul cu încetul.

- Te-ai fi ajutat să faci curat și să pui masa. Trebuie să fii epuizată.

- Am rugat-o pe Lynda să mă ajute cu ordinea în schimbul unor fursecuri.

- Sunt confuză. Chloe se așeză pe canapea. Credeam că vrei să mă mărit cu el, dar a părut că încerci să-l sperii cu toată discuția asta despre corporații malefice.

Bunica începu să învârtă între palme mânerul bastonului.

- Nu este ceea ce mă așteptam.

- Este mai bine sau mai rău?

Grandmillie se uită lung la bastonul ei rotitor înainte de a ridica privirea spre Chloe.

- Nu seamănă cu prietenii tatălui tău. Toți erau oameni de știință străluciți, dar erau... Care este cuvântul pe care îl folosesc adolescenții? Tocilari. Ușor de gestionat de o femeie deșteaptă. Nathan al tău - Grandmillie clătină din cap - nu este genul celor ușor de manipulat.

Remarca o făcu pe Chloe să pufnească surprinsă.

- Asta este un eufemism.

- Scumpo, speram să fie cineva care să te prețuiască și să aibă grijă de tine, dar acest bărbat poate să te rănească. Grandmillie păru a-și face curaj. Aș putea să-mi dau seama ce ai făcut în mașină și n-am cum să te condamnez. E sexy.

Chloe ar fi râs la ușurința cu care cel de-al doilea exemplu din argoul adolescenților zbură de pe buzele bunicii, dar era prea afectată de ceea ce încerca Grandmillie să-i spună.

- Nu este de nasul tău. Ți-am spus asta de la bun început. Bastonul lovi podeaua cu o bubuitură. Nimeni nu este de nasul tău, Chloe! Dar el are o personalitate puternică și ar putea să te frângă în două.

- Am ceva experiență cu personalitățile puternice, spuse Chloe.

Însă cuvintele lui Grandmillie i se întipăriră în minte pentru a-i întări propria idee că ea și Nathan nu erau egali.

Bunica își dresese glasul, dar tonul îi era blând.

- Nu-mi fac griji pentru integritatea ta, ci pentru inima ta.

Cum să-i spună bunicii ei că era vorba doar despre relațiile intime dintre ei?

- Inima mea n-are treabă în povestea asta.

Bunica o fixă cu o privire impasibilă.

- Nu ești genul de femeie care să fie intimă cu un bărbat fără să simtă ceva pentru el.

Chloe tresări, pentru că știa că Grandmillie avea dreptate. Nathan îi intrase pe sub piele, astfel că simțea mai mult decât își dorea. O atracție fizică serioasă. Admirație. Părere de rău.

Ultima era cea mai periculoasă. Îi părea rău pentru el pentru că făcea atât de multe din simțul datoriei și atât de puține ca să se simtă bine. De fapt, singura dată când se simțea cu adevărat liber era când făceau dragoste; putea să fie aproape ludic. Și aceasta era crăpătura din armura ei.

- Nu o să dureze suficient ca să ajung să mă implic emoțional.

- N-aș băga mâna în foc. Părea îndrăgostit lulea.

Chloe se ridică brusc pe perne și se duse să o sărute pe bunica.

- Mă duc să spăl vasele. Fursecurile tale au fost fabuloase.

Grandmillie bătu din nou cu bastonul în podea, dar nu mai făcu nici un comentariu.

Chloe mai duse o grămadă de vase în bucătărie și le așeză ușor în chiuvetă. Apoi se lăsă cu un tremur pe podeaua din bucătărie.

Nathan îi păruse bunicii îndrăgostit lulea!

*

Nathan păși în liftul care ducea spre apartamentul lui. În loc să apese pe butonul de urcare, se rezemă de peretele liftului, cu brațele încrucișate și bărbia cufundată în piept. Se gândise la întâlnirea cu bunica lui Chloe tot drumul de întoarcere acasă.

Exceptând momentele în care își amintise ce făcuse înainte cu Chloe în mașină. Se mișcă ușor și se sprijini mai ferm cu umerii de perete.

Planul lui de a obține un post pentru Chloe la Trainor Electronics primise o lovitură. Antipatia ei față de corporații era mai profundă decât un simplu dezacord față de politicile companiei. Era personală. Poate că avea să accepte oferta, dar numai de nevoie. Nu era încântat de o asemenea perspectivă.

Mai rău, bunica lui Chloe îl invitase în casă și apoi încercase să-l alunge. Îl evaluase și ajunsese la concluzia că nu era potrivit.

Un lucru care semăna îngrozitor cu felul în care îl judecase tatăl lui. Iar Chloe avea să respecte părerea bunicii ei.

După ce cunoscuse intimitatea căsuței lor, era cu atât mai hotărât să o ajute pe Chloe să o țină pe bunica acolo. Așa era corect. Ceea ce însemna să-i trimită Robertei un e-mail pentru ca ea să obțină acea funcție înainte să accepte altă ofertă.

Apăsă butonul „Urcare”.

Când se deschiseră ușile liftului, Ed îl aștepta, în uniformă lui clasică cu cămașă albă și costum închis la culoare.

- A fost vreo problemă cu liftul? îl întrebă majordomul lui.

Nathan se împinse dinspre perete și se strecură pe coridorul de la intrare.

- Nu, mă gândeam.

- Mă bucur să știu că ți se mai învârt roțițele, pentru că începeam să-mi pun întrebări. Ed făcu un semn din

cap spre o ușă. Ben te așteaptă în camera de relaxare cu trusa medicală. Zice că nu te-ai prezentat la întâlnirea de dimineață cu el.

- Am avut o ședință de urgență. Un val de vină și oboseală îl luă cu asalt pe Nathan. Anulase în ultima clipă consultația cu prietenul lui pentru că nu-și dorise să se certe cu Ben pe tema venirii la birou. Nu-ți face griji! O să-l las să-mi facă tot ce vrea.

Ed încuviință din cap.

- Pari obosit.

- Am avut o zi lungă.

Nu își dăduse seama până în clipa în care liftul se opri, iar seara i se dezvăluia în toată pustietatea ei. Chiar dacă știa că Ben avea să îi facă morală, Nathan simți că i se mai ridică moralul la perspectiva de a-și umple următoarele două ore și cu altceva în afară de muncă.

Ed întinse mâna, iar Nathan își alunecă sacoul de pe umeri în deja familiarul lor ritual zilnic. În timp ce îl dădu bărbatului mai în vârstă, Nathan afișă un zâmbet smerit.

- Mulțumesc că îți faci griji pentru mine.

- Cineva trebuie să-și facă griji pentru tine, mormăi.

Ed înainte să se facă nevăzut.

Nathan se îndreptă de spate și traversă coridorul care ducea spre camera lui de relaxare. Ben stătea pe canapea, cu un pahar de whisky într-o mână și telecomanda de la televizor în cealaltă.

- Îmi place la nebunie să mă uit la televizor pe banii tăi, spuse doctorul.

Cu un mormăit, Nathan se trânti într-un fotoliu.

- M-ai evitat azi-dimineață, spuse Ben.

- Recunosc.

Ben opri televizorul.

- Cum te simți?

- Bine.

Doctorul pufni exasperat și se ridică.

- Îți fac analize complete.

Nathan flutură o mână în semn de capitulare.

- Sunt frânt de oboseală. Dar fără dureri de cap sau orice alt fel de durere, fără febră, fără frisoane, fără tuse. Jur solemn!

- Când începi să citezi jurământul Marinei, știu că te simți ca naiba, spuse Ben, dar tonul lui pierduse nota tăioasă. El deschise trusa de pe măsuta de cafea și scoase un stetoscop. Doar un control rapid ca să-mi meri onorariul.

- Dă-l încolo de onorariu! spuse Nathan. Ia cina cu mine! Ca prieten.

Ben îi aruncă o privire sardonică.

- A trecut ora cinei. N-ai de citit 50 de rapoarte și de răspuns la 3000 de e-mailuri?

Nathan își frecă un punct între sprâncene.

- Poate că am mințit în privința durerii de cap.

- O să mai iau o dată cina pentru că ai un bucătar extraordinar. Ben își lipi stetoscopul de pieptul lui Nathan. Trage aer în piept!

Nathan inspiră de câteva ori, în timp ce prietenul lui mișcă stetoscopul. Îl lăsă pe Ben să-i ia tensiunea și să facă alte verificări de rutină.

- Ești mulțumit? îl întrebă el, în timp ce doctorul puse stetoscopul la loc în trusă.

- Ai nevoie de odihnă, spuse Ben, ridicând whisky-ul și luând o gură. Sau poți să ai o recădere.

- Amândoi știm că asta nu o să se întâmple.

- Ce? Odihna sau recăderea? îl întrebă Ben.

- Ambele.

Singurul mod de a rămâne în pat era să o ademească pe Chloe să i se alăture. Și avea să se odihnească numai după ce o făcea să atingă punctul culminant de cel puțin trei ori.

Ed intră cu o tavă cu aperitive.

- Vrei să bei ceva? îl întrebă el pe Nathan.
- Ceva cu suc de portocale, spuse Ben. Are nevoie de vitamina C.
- Un Manhattan. Nathan făcu o pauză suficient de lungă încât să-l enerveze pe Ben înainte de a adăuga: Cu suc de portocale.
- Găsești și pe tavă mai multe tipuri de citrice, spuse Ed.
- Ce om cumsecade, spuse Ben. Eu îl țin și tu i le bagi pe gât.
- Trebuia să-mi dau seama că voi doi o să conspirați împotriva mea.
- Dar, în mod ciudat, ideea i se păru mai degrabă liniștitoare decât enervantă. Apucă o țepușă de fructe și își înfipse dinții într-o bucată de ananas. Ben îl urmărea cu sprâncene arcuite.
- Un extraterestru a pus stăpânire pe corpul lui Nathan.
- Vrei să mănânc fructul ăsta sau nu?
- Ben se așeză și se întoarse spre Ed.
- Ce avem la cină? Am fost invitat să rămân.
- O expresie surprinsă traversă chipul lui Ed înainte de a le spune ce aveau în meniu. Nathan se încruntă.
- Cât timp a trecut de când ai mâncat aici ultima oară? îl întrebă pe Ben după ce plecă Ed.
- Ben ridică gânditor privirea în tavan.
- Un an, un an și jumătate, conchise el.
- Ar trebui să vii mai des.
- Vin când sunt invitat.
- Ești cel mai vechi prieten pe care îl am. N-ai nevoie de invitație.
- Cum? Ar trebui să trec pe aici în speranța că se întâmplă o minune, iar tu ești acasă, nu la muncă?
- Ben își roti whisky-ul în pahar.
- Era adevărat că Nathan lua cina în oraș de cele mai multe ori.

- Ed și Janice îmi cunosc programul.
- Dacă tu ai impresia că mă apuc să-ți sun asistenții ca să aflu dacă ești disponibil pentru cină, mai gândește-te o dată!
- Corect. Ed reveni cu băuturile. Nathan apucă paharul de Manhattan și luă o înghițitură, savurând arsura care îi alunecă pe gât. Mă bucur că ești liber astă-seară.
- Ben îi oferi un surâs în colțul gurii.
- De fapt, trebuie să dau un telefon.
- Nathan se încruntă când înțelese ce voia să spună Ben.
- Nu anula nimic din cauza mea.
- Ben se ridică și scoase telefonul din buzunar înainte de a se îndrepta spre ușă.
- Uneori, prietenia este pe primul loc.
- Nathan se ridică de pe scaun și se apropie de peretele din ferestre, privind pierdut orașul care nu dormea niciodată. Când devenise un prieten atât de jalnic? Se prefăcuse că timpul petrecut cu Ben din motive medicale și caritabile era de ajuns.
- Ben reveni în încăpere, iar Nathan se întoarse.
- Îmi pare rău.
- Ben se opri brusc.
- Fără îndoială, un extraterestru.
- Nathan ridică paharul către prietenul lui.
- O să-mi dau mai mult silința în viitor.
- Cei doi bărbați se întoarseră la locurile lor și devorară aperitivele înainte ca Ed să-i anunțe că îi aștepta cina. Mai târziu, în timp ce stăteau la masă cu cafea și coniac în față, Ben spuse:
- Îmi place mult noul Nathan. Seamănă cu vechiul Nathan, numai că nu mă bate nonstop la cap să joc Space Invaders.
- Asteroids.
- Un joc în care stai cu ochii în ecranul unui calculator și îți exersezi doar mâinile ore în șir, spuse Ben,

lăsându-se în spate pe scaun. Chiar dacă obsesia ta a dus la Trainor Electronics. Deci nu a fost o pierdere totală de timp.

- Tata se însoară sâmbătă.

- Am fost invitat.

Nathan simți cum i se încheștează maxilarul.

- De ce nu mi-ai spus?

- Nu reacționezi prea bine când aduc vorba de tatăl tău.

- Pentru că îl aperi.

- Încerc să-ți explic cum este, poate îți vine mintea la cap și vorbești cu el. Vocea lui Ben era tăioasă. Poate că te-a împins într-o direcție în care nu voiai să te duci, dar măcar nu te-a lovit.

Când tatăl lui Ben se îmbăta, devenea violent cu soția și fiul lui. Tatăl lui Nathan intervenise de mai multe ori.

- Nu de asta am eu o problemă cu el.

- Mama ta suferea de depresie clinică. Există un dezechilibru chimic la nivelul creierului ei. Nu a fost provocat de tatăl tău. Nici de tine.

Nathan mai auzise asta de la Ben, dar vina continuă să-l roadă.

- A fost supusă la mai multă presiune decât putea să suporte.

Ben îi susținu privirea un lung moment.

- Nimeni n-ar fi putut să o împiedice să-și ia viața. Nici tatăl tău. Nici tu.

Nathan dădu pe gât restul de coniac în timp ce încerca să creadă ce i se spunea. Așeză paharul cu grijă pe masă înainte de a întâlni din nou ochii lui Ben.

- Te duci la nuntă?

Ben încuviință din cap.

- Tu?

- În ciuda voinței mele, da.

Ben se îndreptă pe scaun cu o expresie surprinsă pe chip.

- De ce?

Nathan se relaxă suficient încât să permită unui surâs să curbeze buzele în sus.

- M-a convins cineva.

- Cum acest cineva nu sunt eu, simt aici opera lui Ed, spuse Ben, întinzându-se spre cafeaua lui.

- Te înșeli. Chloe m-a convins. De fapt, cu ea mă duc la nuntă.

Prietenul lui se înecă sorbind din băutura fierbinte. Lui Nathan îi plăcu reacția lui Ben.

- Apropo, ea nu mai lucrează pentru mine.

- Pentru moment."

Ben apucă un șervețel ca să șteargă cafeaua pe care și-o vărsase pe cămașă.

- La naiba, Nathan, nu poți să arunci pe biata femeie în cuibul de vipere care este relația ta cu generalul! O să fugă din prima mâncând pământul.

- O subestimezi pe Chloe. Are o teorie interesantă conform căreia tata vrea să împărtășească această nouă etapă din viața lui cu mine.

Ben aruncă șervețelul mototolit pe masă.

- Cum să aibă o teorie? Nu l-a întâlnit niciodată pe acest om.

Nathan își umplu din nou paharul și luă o gură de whisky, lăsând ca flăcările licorii să se alăture alcoolului care îi încălzise deja ventrele. Nu mai băuse atât de mult din noaptea de la Clubul Bellwether.

- Nu i-a fost frică de mine. Nu o să se lase intimidată de tata.

- Poate că nu vrea să intre în inima luptei tale pentru putere.

- El este ofițer. O să se poarte civilizat la propria nuntă.

- Eu pentru tine îmi fac griji, spuse Ben. De ce Chloe?

Nathan era pe punctul de a-i spune că nu era treaba lui, până când își aminti ce prieten îngrozitor fusese de curând.

- Ea nu este Teresa.

- Țsta ar trebui să fie un răspuns?

- Credeam că Teresa nu era interesată de lucrurile de suprafață. A mințit în privința asta. Nathan se uită în licoarea aurie din pahar. Chloe chiar nu este interesată de asta. Pentru ea sunt o barieră, nu un bonus.

Pentru prima dată, Ben nu mai avu o replică isteasă, iar Nathan se trezi că își dorea să vorbească despre ea.

- Am cunoscut-o pe bunica ei azi. Grandmillie nu mă plăcut.

Ben pufni.

- Ce bunică să nu te vrea pe tine ca nepot?

- Ne cam grăbim, nu?

- Tu ești cel care i-a întâlnit deja familia.

- Așa mi s-a părut corect, din moment ce ea urmează să o întâlnească pe a mea.

Ben izbucni într-un hohot de râs.

- Aș vrea să o cunosc pe doamna care simte că nu ești suficient de bun pentru nepoata ei. Ar fi un lucru interesant. Ce ai făcut să nu te placă?

- Mi-am folosit fiecare dram de farmec.

- Ei bine, asta explică totul. Ben își roti ceașca de cafea pe farfurioară de câteva ori înainte de a ridica privirea la Nathan. Ești sigur că Chloe nu este doar mai deșteaptă decât Teresa?

Din nou, Nathan își reprimă dorința de a-i spune lui Ben să se ducă naibii. Revăzu în minte toate întâlnirile lui cu Chloe, din clipa în care Roberta le făcuse cunoștință până la refuzul ei din bucătărie în seara aceea. Ea știuse de la bun început cine era și chiar încercase de mai multe ori să plece cât mai repede din casa lui. Se gândi la felul cum îi ceruse să fie plătită pentru timpul ei și apoi la refuzul remunerației după ce începuse relația cu el.

Dar ceea ce îl convinsese cu adevărat era felul în care făcea dragoste. Nu exista la ea nici urmă de artificiu.

nici o interpretare atent gândită cu scopul de a-l impresiona. Chloe era numai pasiune și delectare. Dorința se aprinse din nou înăuntrul lui, iar el clătină din cap.

- Este deșteaptă, ai dreptate. Dar nu în felul acela.

- Dacă spui tu. Ben se apucă să-și rotească din nou ceașca. O să fie interesant să vă urmăresc pe tine, pe Chloe și pe general cum vă pregătiți de luptă.

Nathan se gândi câteva secunde. Plănuise să facă dragoste cu Chloe în avion, dar hotărâse să fie un prieten mai bun cu Ben.

- Iau avionul. Mergi la o plimbare?

- Ed vine?

Nathan se simțea ca un ticălos. Desigur, Ed avea să vină. Slujise sub comanda tatălui său. Dar Nathan nu îl întrebuse. Fusese atât de prins în povestea cu Chloe încât nu mai fusese în stare să se gândească la altceva.

- Nu știu.

- Ei bine, dacă Ed vine, mă bag. Dacă nu, nu vreau să fiu a treia roată la căruță.

- Dă-mi un minut!

Nathan se ridică de la masă, apoi traversă livingul și intră în bucătărie.

Ed și bucătarul stăteau la o masă rotundă într-un colț al bucătăriei, bând cafea din niște căni mari albe, în timp ce un tânăr spăla cratițe și tigăi în chiuveta strălucitoare din oțel inoxidabil. Toți trei părură uluiți când apăru Nathan. Ed lăsă cana jos.

- Mai vrei cafea? îl întrebă el și dădu să se ridice.

Nathan clătină din cap și îi făcu semn să se așeze la loc.

- Nu. Am fost un nemernic.

Colțurile buzelor lui Ed zvâcniră, dar nu spuse nimic. Lui Nathan nu-i scăpă reacția.

- Dai dovadă de o mare stăpânire, spuse el în semn de recunoștință. De fapt, îți sunt dator cu niște scuze.

Acum majordomul lui păru de-a dreptul îngrijorat.

- Nu te-am întrebat dacă mergi la nunta generalului. Ar fi trebuit. Și trebuia să mă ofer să te iau cu avionul, spuse Nathan.

- Am acceptat după ce domnișoara Russell mi-a spus că mergi tu, spuse Ed, dar mi-am rezervat un bilet la un avion de linie.

Când pricepu nuanțele afirmației lui, Nathan se simți și mai rău. În lumina loialității lui față de Nathan, Ed fusese dispus să renunțe la nunta fostului comandant pe care îl respecta și îl admira, o nuntă la care mulți dintre cei mai vechi prieteni ai lui aveau să participe.

- Ești un om mai bun decât mine, spuse Nathan în cele din urmă. Sper că o să-mi accepți scuzele și o să vii cu avionul meu.

Își spuse în gând să nu uite să-i ramburseze lui Ed biletul de avion.

Ed renunță la masca de majordom cu un zâmbet larg.

- La naiba, cum să nu! Este mai bine decât să stai înghesuit ca sardinele într-un avion mic.

Nathan se simți cuprins de ușurare. Nu o dăduse complet în bară.

- Mulțumesc că nu mi-ai dat o atenționare.

Zâmbetul larg al lui Ed dispăru.

- Nu le meritai pe cele mai multe dintre cele primite.

Nathan nu-și dorea compasiunea nimănui, nici măcar pe a lui Ed.

- Ba da, și m-am străduit din greu să le obțin.

Bătrânul înțelese tonul lui Nathan și încuviință din cap.

- Trebuie să-ți acord credit pentru etica de lucru. Ai fost un geniu în încercarea de a-i intra în grații generalului.

- Genialitatea asta a fost reciprocă. Nathan își băga mâinile în buzunarele pantalonilor. Ar trebui să mă întorc la Ben.

Se răsuci pe călcâie, apoi reveni în living și îl găsi pe Ben privind pe fereastră în timp ce-și sorbea cafeaua. Nathan i se alătură.

- Ed vine, așa că n-ai nici o scuză ca să-mi eviți compania.

Ben se întoarse dinspre strălucitoarea lumină a orașului.

- Nu faci decât să recrutezi ajutoare.

- Fii sigur de asta!

capitolul 20

- Un post la Trainor Electronics? Chloe aproape că scăpă mobilul pe sendvișul cu curcan. Tocmai intrase în pauza de masă de o jumătate de oră când o sunase Judith. O urmă de suspiciune o cuprinsese în ghearele ei. Ce fel de post?

- În marketing, un domeniu pe care îl iubești. Judith îi citi fișa postului. Ai începe ca junior, dar ai o mulțime de oportunități. Și stai să auzi salariul! Când îi menționă suma, Chloe fu prea uluită ca să mai vorbească, astfel că Judith continuă: Nu vreau să pun presiuni nejustificate asupra ta, dar asta ar rezolva multe dintre problemele financiare cu care te confrunți, iar mie mi-ar aduce un bonus grozav la semnarea contractului. Ca să nu mai vorbim că este o companie IT, un domeniu în care îți place să lucrezi.

- Cine ar fi superiorul meu?

- Vicepreședintele responsabil de partea de marketing... Hm... Phillippe Riviere. Roberta spune că te-a cerut pe tine în mod special, așa că trebuie să-l știi.

- L-am cunoscut în ziua în care Nath... domnul Trainor sa îmbolnăvit. Preț de vreo trei minute.

- Ei bine, l-ai impresionat al naibii de mult în cele trei minute.

Chloe împături un colț al hârtiei de pe sendviș în timp ce se gândi cât de multe să-i împărtășească lui Judith.

- De ce nu sari în sus de bucurie? o întrebă prietena ei. Mie mi se pare că alegerea este simplă. Mai ales că nu știm încă dacă ai obținut postul pentru care ai fost ieri la interviu.

Chloe oftă.

- N-am vrut să-ți spun asta, pentru că nu credeam că mai contează, dar mă văd cu Nathan Trainor.

Tăcerea lui Judith păru asurzitoare. În cele din urmă, ea vorbi.

- Scumpo, nu știu ce să spun. Cred că ai fi nebună să refuzi postul asta. O să fie nevoie să decizi dacă este în regulă să te vezi cu șeful șefului tău.

- Mă tem ca Nathan să nu fi pus la cale oferta.

- Nam de gând să speculez asupra motivelor pentru care să o fi făcut. Nu cunosc suficient de bine situația.

- Cred că îi pare foarte rău pentru mine și pentru Grandmillie.

- Tu ai spus-o mai frumos decât mine. Chloe o auzi pe Judith bătând darabana cu unghiile pe birou. Ți-o spun chiar cu riscul de a te supăra, dar zici că apreciei cinismul meu. După ce accepți postul, o să fie dificil pentru Trainor să te dea afară fără motiv. Nu există ooadă de probă; am verificat, pentru că asta îmi schimbă contractul cu ei. Ești angajată cu drepturi depline de la bun început.

- Bine, spuse Chloe când Judith se opri.

- Deci, dacă vă despărțiți, o să rămâi cu o slujbă grozavă și cu un salariu și avantaje fantastice.

Chloe simți cum se relaxează tensiunea care îi încorda umerii.

- Deci crezi că este în regulă să lucrez acolo și să mă văd cu Nathan?

Judith trase adânc aer în piept.

- Cred că nu o să te vezi cu Nathan atât de multă vreme cât o să lucrezi în compania lui.

- Oh! Din moment ce Chloe continuase să-și spună că relația ei cu Nathan era una de scurtă durată, simți o durere surprinzătoare la auzul predicției lui Judith. Înțeleg.

- Sunt realistă, scumpo.

Chloe apelă la un aer de frivolitate ca să arate că și ea era realistă.

- Este ceea ce iubesc la tine. Cu toate acestea, voia să audă ce avea de spus Nathan despre oferta de muncă. Lasă-mă să mă gândesc! Te sun mâine.

Chloe închise și se lăsă pe spate în scaun înainte de a se întoarce și a privi pe fereastra sălii de conferințe.

Era absurd de arogant să creadă că Nathan crease un post special pentru ea? Nu putea să-i pese de ea atât cât să-și impună iubita în fața unuia dintre vicepreședinții lui, nu! O voce enervantă din mintea ei îi spusese că Trainor Electronics era o companie suficient de mare pentru ca un angajat în plus să nu afecteze cu nimic lucrurile, ceea ce însemna că putea să fie un post special gândit pentru ea.

Nu, era mai plauzibil ca Nathan să fi auzit de postul ivit și să-i fi menționat numele ei lui Phil Riviere. Era un gest măreț dacă stătea să se gândească la povestea asta cu mai multă atenție. O recomandare din partea directorului general era greu de ignorat.

Oricum ar fi fost, se confrunta cu o dilemă serioasă: trebuia să-și încalce propriul cod de etică și să lucreze pentru un bărbat cu care se vedea? Nu, se vedea era o exprimare prea blândă. Trebuia să lucreze pentru un bărbat cu care făcea sex sălbatic și pasional?

Chloe gemu când își dădu seama că aceasta nici măcar nu era partea cea mai rea.

Cum avea să se simtă când ea și Nathan aveau să se despartă, finalul inevitabil pe care i-l prezisese Judith?

Se putea întâmpla să-l mai vadă pe coridor, în lift sau la recepție. Cât timp avea să treacă până când urma să nu degetelor lui cufundate adânc înăuntrul ei? Ori să se uite lung la gura lui și să se gândească la felul în care îi simțise buzele pe sâni ori între coapse? Când urma să o privească, în ochii lui cenușii nu aveau să mai strălucească scânteia dorinței și nici neastâmpărul jucăuș. Nu se mai putea bucura de deliciul înnebunitor al satisfacției că îl făcea să se simtă bine.

O înecă un suspin pe care i-l smulse din piept un sentiment cutremurător de pierdere. Dacă se simțea așa doar când își imagina...

Împingându-se în brațele scaunului mare, se ridică brusc și începu să se plimbe în jurul mesei în vreme ce se confruntă cu adevărul.

Grandmillie avea dreptate. Se implicase prea mult în povestea cu Nathan. Era mai bine să pună punct imediat. Putea să accepte postul de la Trainor Electronics cu conștiința curată și să treacă peste povestea cu el numaidecât.

Se opri brusc.

- Nunta.

Nu putea să-l lase să dea ochii cu tatăl lui de unul singur. Bucuria pe care o simți când decisese că mai avea cinci zile de petrecut cu Nathan o convinsese că luase decizia bună.

Nu aceea de a se duce la nuntă, ci de a pune punct relației înainte să se îndrăgostească și mai tare.

Nathan se sprijini cu spatele de Rolls, răceala metalului strecurându-i-se prin cămașa de bumbac. Ar fi trebuit să rămână în mașină ca să mai citească un raport, dar își dorea să vadă cum se lumina chipul lui Chloe când îl zărea. Cu o zi înainte, încântarea ei evidentă îl izbise în inimă cu forța cu care i se făcea resuscitare

unui muribund: violent, dar salvator. Înăuntrul lui se întâmplase ceva ce nu putea numi.

Ușile din fața ale clădirii se deschiseră cu o licărire de soare reflectată în sticlă și încă o mână de oameni ieși valvărtej în aerul umed și mohorât al după-amiezii newyorkeze. El cercetă mulțimea în căutarea chipului lui Chloe și pulsul îi reveni la normal când nu o zări.

Se cufundă din nou în reverie până când o singură siluetă ieși pe ușa din depărtare. În clipa în care puse piciorul pe trotuar, știu că era Chloe. Fiecare nervură din corpul lui începu să vibreze, strigând: „Iată femeia pe care o vrei!”

El se îndepărtă de mașină și ridică mâna în timp ce o luă spre ea.

- Chloe.

Ea se întoarse și bucuria anticipată îi traversă chipul. Mări pasul ca să ajungă mai repede la ea, dar încetini când expresia ei se schimbă, atenuată de o umbră care aproape că semăna a părere de rău. Avea să îi spună că nu voia să-i cumpere hainele? Sau ceva mai rău?

- Chloe, spuse el din nou când o apucă de umeri și se aplecă să o sărute fără să-i mai pese de trecători.

Buzele ei erau catifelate, calde și supuse. Sâni de sub sacoul ei îi dezmiardară ademenitor pieptul. Scoase un ușor geamăt de plăcere când el o trase mai aproape. Voia să-și coboare mâinile pe spatele ei și să-și îngroape degetele în posteriorul ei ca să o lipească cu putere de membrul lui tare. Se mulțumi doar să-i dea o ușoară palmă peste forma perfectă a unei fese înainte de a-i da drumul.

Ea îl luă de braț.

- Ce bine că sunt doar angajată temporar aici. Sunt convinsă că se zgâiesc la noi cel puțin patru oameni cu care lucrez.

- Din clipa în care pășești pe trotuar, ești în timpul tău liber, îi spuse, trăgând-o spre intimitatea mașinii. Iți cobori capul ca să-i șoptească la ureche întrebarea care îi ocupase gândurile toată ziua. Porți lenjerie?

- Bineînțeles. Aș șoca-o pe vânzătoarea de la Saks dacă n-aș purta.

- I-am spus lui Oskar să ne ia cel puțin treizeci de minute ca să ajungem la Saks.

El îi deschise portiera și o ajută să intre în căldura discretă din interior.

- Oh, grozav! pufni ea în timp ce el se strecură lângă ea. Acum Oskar știe exact ce facem noi aici.

- Îi plătesc lui Oskar o avere ca să nu-și dea cu presupusul despre ce fac eu.

El își înfipse degetele în părul ei mătăsos strâns în coc și îl eliberă, trecându-și mâna prin șuvițele lucioase ce îi alunecară în valuri peste umeri.

Ea se cutremură când dosul mâinii lui îi dezmierdă sânul moale și nerăbdător.

- Îl poți plăti pe Oskar să nu vorbească despre asta, dar n-ai cum să-i controlezi gândurile.

- Cu Oskar poate că nu reușesc, dar pun pariu că reușesc să pun stăpânire pe ale tale în următoarele treizeci de minute.

Voia să o împingă pe pielea neagră, să-i rupă lenjeria și să se piardă înăuntrul ei, să o simtă mișcându-se sub el și în jurul lui. Dar avea dreptate în privința vânzătoarei. Se întinse spre primul nasture al bluzei ei.

Chloe își lipi palma de pieptul lui și îl împinse.

- Mai întâi trebuie să vorbim despre afaceri.

Uimirea îl făcu să cedeze presiunii mâinii ei mici. Se lăsă pe spate când ea se mută pe locul de vizavi și îl privi în ochi. Expresia severă îi era îndulcită de căderea sălbatică a părului, iar lui îi fu imposibil să-și reprime zâmbetul care îi arcui buzele.

- Încetează să te mai hlizești!

Enervarea ei îl făcu să zâmbească și mai larg. Ea se uită pe fereastră.

- Judith m-a sunat în legătură cu postul de la Trainor Electronics.

Comentariul îi ucise zâmbetul. E-mailul pe care i-l trimisese Robertei reușise să pună lucrurile în mișcare mai repede decât crezuse că avea să se întâmple. El așteptă.

Ea se întoarse spre el cu spatele drept ca o lumânare.

- Ai tras sfori pentru mine?

El ridică din umeri.

- Am menționat că îți cauți un post pe o perioadă nedeterminată.

- Când directorul spune una ca asta, trage sfori.

Ea nu părea fericită.

- Uite ce e, Phil Riviere știe cum scrie Rich Sinclair. A citit raportul pe care l-ai modificat și a fost impresionat. A vrut să te aibă în departamentul lui.

Expresia ei se simți ca o rază laser. Cântărea sinceritatea cuvintelor lui. Și erau adevărate, în mare măsură. Ea se încruntă.

- Îți petreci mult timp în departamentul de marketing?

El încercă să reorienteze discuția și îi vorbi pe o voce abia șoptită.

- Ți-e teamă că o să-ți distrag atenția?

- Sunt foarte concentrată când lucrez, spuse ea fără să reacționeze la tonul lui. Dar nu mă îngrijorează asta.

- Atunci ce?

Ea clătină din cap și își privi lung mâinile. Erau încheștate în poală. Și le desprinsese și își răsfirea degetele.

- Este o ofertă foarte generoasă pe un post excelent. Îi aruncă o privire indescifrabilă. Am o regulă: să nu mă văd cu șeful.

- Nu o să știe nimeni că avem o relație, îi promise el.

Postul ei nu ar fi trebuit să o aducă prea aproape de biroul executiv, așa că nu aveau nici un motiv

să interacționeze la serviciu. Dacă nu cumva el avea nevoie să o vadă. În gând i se trezi o fantezie trecătoare în care o chema în biroul lui și o apleca ușor peste masă. Membrul îi pulsă din nou.

- Este evident că nu știi nimic despre bârfele de la birou, spuse ea înainte să-și întoarcă privirea.

- Chloe, sunt trei niveluri de management între postul tău și al meu. De ce i-ar păsa cuiva?

- Îmi pasă mie, spuse ea cu voce scăzută.

- Phil nu te-ar angaja dacă n-ar crede că poți face o treabă grozavă. O să fii un atu pentru departamentul lui.

Ea scoase un oftat apăsător care părea mai degrabă nefericit decât ușurat.

- Bine.

Ea se întoarse pe banchetă lângă el.

Nathan încercă să-i citească expresia, dar ea stătea într-o parte.

- Deci o să accepți slujba.

Ea întoarse capul și o licărire malițioasă dansă în ochii ei căprui.

- I-am spus lui Judith că o anunț mâine.

- Ești ceea ce se cheamă o enervantă, îi spuse el, luându-o de gât ca să-și împletească degetele în părul ei și să-i tragă capul pe spate. Îi mușcă delicat pielea fină pe o parte a gâtului înainte de a-și lăsa gura să coboare și de a linge umbra decolteului ascuns de gulerul bluzei.

Se întări la auzul răsuflării ei întretăiate, dar avea un nou plan. Își strecură mâna pe sub fusta ei, găsină satisfacție în faptul că ea depărtă coapsele. Când ajunse la dantela lenjeriei, o descoperă caldă și umedă. O dădu laoparte cu degetul mare și își strecură mai închi unul, apoi două degete în căldura umedă, frământând și încordându-se până ce ea ajunse să se zvârcolească pe banchetă. Putea să simtă că mișcările ei deveneau tot mai înfierbântate și le încetini pe ale lui.

- Cine tachinează pe cine acum? spuse ea cu sufletul la gură, cu mâinile înfipite în bancheta de piele în timp ce își căuta plăcerea împingându-se în mâna lui.

- Te pregătesc.

Se aplecă și îi revendică gura întredeschisă, folosind-o și limba ca să reia ritmul deliberat al degetelor lui. Ea scânci și încercă să se împingă în mâna lui, dar el se mișcă pentru a ușura apăsarea.

Își desprinse gura de a lui.

- Mă pregătești pentru ce?

- Pentru camera de probă. O dezmierdă cu degetul mare, iubind alunecarea satinată a intimității ei, încercând să ignore felul în care geamătul ei îi reverberă în fiecare striăție a membrului. Te doresc cu disperare.

- Încerc să fiu supărată pe tine, dar îmi este foarte greu.

El își apăsă degetul mare puțin mai tare, calculând cât de mult trebuia să o mai excite înainte de a se preda în brațele extazului.

- Mai ales când faci asta.

El își retrase mâna de sub fusta ei, ridicându-și degetele ca să inspire parfumul inflăcărilor lui Chloe. Apoi scoase o batistă din buzunar și, cu părere de rău, își șterse umezeala delicioasă de pe degete.

Ea se lăsă istovită pe spătarul banchetei și îl privi cu ochii întredeschiși.

- Dacă te-aș gusta, n-aș mai putea să intru în Saks, spuse el.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească - o arcuire triumfătoare pe buzele pline.

- Acum tu te hlizești, spuse el.

- Nu, asta este o grimasă de frustrare sexuală, spuse ea, netezindu-și fusta în timp ce își apropie genunchii. Mașina se opri.

Nathan își împleti degetele cu ale lui Chloe și ridică mâna pentru a-i săruta pielea fină de pe dosul palmei.
- Sper să fie multe oglinzi în cabina de probă.

capitolul 21

Chloe se simțea ca un mănunchi de corzi întinse la maximum. În timp ce Nathan o ajută să coboare din mașină și o conduse până la o ușă nemarcată de bronz, aflată pe o latură a respectabilului magazin de pe Fifth Avenue, reuși să simtă fiecare atingere dincolo de barierele hainelor, fiecare șoaptă de aer pe piele, fiecare loc în care se întâlneau trupul ei și al lui Nathan. Totul alimenta încordarea dorinței care i se strângea în pântec și tânjea după propria eliberare.

O femeie înaltă și frumoasă, al cărei păr argintiu contrasta spectaculos cu pielea ei ciocolatie, îi aștepta chiar în dreptul ușii.

- Domnișoară Russell, domnule Trainor, spuse ea, făcând un pas înainte cu mâna întinsă. Sunt Faye LaBarre, consilierul dumneavoastră personal de stil. Permiteți-mi să vă arăt ce am ales pentru dumneavoastră.

Vocea ei profundă dansa în cadența Sudului, iar strângerea ei de mână era fermă.

Nathan o apucă ușor de cot pe Chloe în timp ce o urmară pe Faye până la un lift lambrizat cu bronz și lemn. Acea simplă atingere obișnuită îi făcu sângele să i se involbureze prin vene. Liftul era suficient de mic încât umărul și șoldul lui Nathan să se atingă de corpul ei, iar Chloe trebui să-și înăbușe dorința de a se lipi de el. Faye îi conduse într-o încăpere ce părea salonul de zi al cuiva. O canapea bej de pluș și câteva fotolii erau dispuse într-un spațiu amplu acoperit de un covor oriental pastelat. În mijloc, se întrezărea un suport elegant de alamă pe care erau agățate rochiile.

- Să vă ofer ceva de băut? îi întrebă Faye, făcându-le semn spre canapea.

- Apă ar fi minunat, te rog! Și spune-mi Chloe! Zâmbetul lui Faye era îmbietor ca vocea ei.

- Sigur, scumpo. Domnule Trainor?

- Nathan, spuse el cu surâsul lui ademenitor. Apă și pentru mine.

Nathan se așeză pe canapea, întinzându-și picioarele lungi și scoțându-și telefonul din buzunar.

- Doamnelor, vă las să vă concentrați asupra sarcinii voastre dificile.

Faye întinse fiecăruia câte un pahar înalt cu apă și lămâie. Chloe luă o gură și se întoarse spre suport.

- Nathan mi-a transmis mărimile pe care i le-ai dat și mi-a povestit despre nunta la care participați. Am selectat mai multe ținute care consider că s-ar potrivi evenimentului. Să începem?

Chloe mai luă o gură de apă și așeză paharul pe o masă laterală cu blat de sticlă. Își trecu palma umedă peste fustă ca să nu lase pete de apă pe hainele frumoase care se dezvăluiau în fața ei. Observă ușurată că fiecare avea propria etichetă, astfel că putea să aleagă după preț.

Ea se îndreptă spre suport și aruncă o privire nonșalantă spre una dintre etichete, reprimându-și o exclamație de stupeoare. Singurele informații menționate erau mărimea și numele designerului, iar numele lăsa să se înțeleagă că era o creație exorbitantă. Își aminti că înfățișarea ei se reflecta asupra lui Nathan, așa că trebuia să-și inghită mândria de astă-dată.

Faye îi arătă fiecare dintre cele șase ținute, menționând designerul, descriind țesăturile și discutând despre accesorii. În timp ce Chloe șovăi în fața gamei care i se expunea, Faye spuse:

- Dacă nu-ți place nici una, ar mai fi o serie de ținute pe care ar trebui să le vezi.

- Problema mea este să decid pe care să o probez, spune Chloe, trecându-și degetele peste frumoasa broderie de pe fusta unei rochii.

- Încearcă-le pe toate, spuse Nathan și o făcu să se întoarcă spre el.

Îl crezuse absorbit de telefon, dar, în schimb, el stătea relaxat pe canapea, cu brațele întinse de o parte și de alta a spătarului și cu paharul cu apă prins între degetele lui lungi. Te ajut eu să alegi.

- Un domn până la capăt, spuse Faye și împinse suportul spre o ușă mare.

Chloe înaintă ușor în spatele lui Faye în cabina uriașă de probă, amintindu-și comentariul lui Nathan despre oglinzi, în timp ce fu întâmpinată de propria imagine reflectată din mai multe unghiuri. Trebuia să fi glumit cu ideea de a fi intimă aici, din moment ce aveau o consilieră personală foarte atentă. Chloe se simți atât ușurată, cât și frustrată.

- Bine, să probăm mai întâi rochia Roberto Cavalli dacă o tot mângâiai adineauri. Tonul lui Faye o invită pe Chloe să rădă odată cu ea. Vrei să te ajut sau ai prefera să-ți ofer intimitate?

- Eu, hm... Chloe nu era obișnuită să aibă pe cineva care să o ajute să se îmbrace, dar când se gândi ca nu cumva să strice din neatentie una dintre piesele delicate și scumpe, decise că era bine să aibă un mic ajutor. Te rog să rămâi! Nu vreau să stric nimic.

- Cu mare plăcere, scumpo. Oricum, vei arăta uimitor în asta.

Faye descheia deja rochia și o scotea de pe umeraș.

Chloe se dezbracă până la sutien și lenjerie pentru ca vânzătoarea să îi tragă rochia peste cap. Faye trase fermoarul, apoi scoase o cutie de pantofi de pe raftul aflat în zona superioară a suportului.

- Acum probează pantofii de aici.

Chloe nu avea de unde să ghicească prețul rochiilor, dar cunoștea prea bine lumea pantofilor, iar pantofii din piele incrustați cu pietre și semnați Sergio Rossi Mary Jane treceau serios de 1000 de dolari. Își scoase imitațiile Louboutin și, aproape într-un act de reverență, își lăsă picioarele să alunece în pantofi. Dădu să se aplece ca să prindă curelușele, dar Faye o opri.

- Lasă-mă pe mine!

După ce curelușele fură fixate la locul lor, Chloe nu mai reuși să-și ia ochii de la propriile picioare.

- Sunt atât de frumoși, spuse ea cu răsufierea întretăiată.

- Hm...

Faye păru mai puțin mulțumită, iar Chloe ridică privirea și o surprinse pe femeie cercetând-o scrutător. Chloe se uită în oglindă. Rochia îi era un pic prea fixă, după părerea ei, dantela de un albastru regal mulându-se pe fiecare formă a corpului ei.

- Nu merge pentru o nuntă, spuse Faye. Totuși, ar merge pentru o cină intimă în doi.

- Sunt prea voluptuoasă în ea, nu-i așa?

- Nu, scumpo, este prea monotona pentru tine, spuse Faye.

Chloe șovăi.

- Cum nu este potrivită pentru ocazia noastră, poate că n-ar trebui să i-o arăt lui Nathan.

- Orice bărbat dispus să aștepte cât faci cumpărături ar trebui răsplătit cu șansa de a te vedea în rochia respectivă.

- Mi-ai putea da numărul tău de acasă, te rog? glumi Chloe. Nu mi-ar strica să-ți dau câte un telefon când am nevoie de niște încurajări.

Faye chicoti când Chloe trecu pe lângă ea purtând pantofii cu toc înalt.

Nathan își lăsă telefonul pe canapea în timp ce ea intra în zona de relaxare. Chloe se opri în mijlocul

covorului și își întinse mâinile de o parte și de alta a corpului într-o întrebare mută.

- Este o rochie Roberto Cavalli.

El se încruntă în timp ce privirea îi coborî, trezind flăcări în urma ei.

- Vino mai aproape, spuse el.

Chloe se duse la mai puțin de un metru de el. Tocurile o făceau atât de înaltă, încât trebui să privească în jos pentru a-i întâlni ochii. Ardeau de intenții necurate.

- Acum întoarce-te încet!

Ea făcu o piruetă în fața lui, știind că o tachina.

- Câte oglinzi sunt în cabina de probă? întrebă din ea stătea cu spatele.

Îi aruncă o privire peste umăr.

- Cinci... și Faye.

El îi dădu ușor o palmă peste fesă.

Chloe se întoarse brusc cu fața spre el.

- Există și o cameră de supraveghere.

- Eu sunt un pasionat de tehnologie. Camerele de supraveghere n-au nici o șansă împotriva mea. Se lasă pe spate. Știi de ce îmi place rochia asta?

Chloe își arcui sprâncenele.

- Mă face să-mi doresc să o rup.

Toată dorința pe care reușise să și-o țină în frâu izbucni din nou într-un foc mistuitor.

- Nu se rupe o creație Roberto Cavalli.

- Bănuiesc că aș putea să folosesc foarfeca. El își trecu vârful degetului peste coastele ei și de-a lungul liniei soldului. Oțelul rece pe pielea sa catifelată și caldă. Ar putea să fie foarte erotic.

Ea trase aer în piept.

- Mai bine probez următoarea rochie.

Ea încercă să se răsucească pe călcâie și aproape căzu. El o prinse de șolduri și o țină până când ea își regăsi echilibrul. În timp ce reveni cu pași împlețiți în cabina

de probă, simți amprenta mâinilor lui pe piele, de parcă ar fi ars prin pesătura din dantelă.

- Ia plăcut din toate motivele nepotrivite, îi spuse Chloe lui Faye în timp ce vânzătoarea îi deschise rochia și o ajută să și-o dea jos.

- Am mai pregătit o Carolina Herrera pentru tine. Sunt încreștate în privința ei.

Finețea bumbacului din care era făcută a doua rochie alunecă pe pielea lui Chloe, evocând mângăierea mâinilor lui Nathan. Ea închise ochii și inspiră adânc pentru a-și liniști pulsul care i-o luase razna. Femurul scârțâi delicat când Faye îl trase la spate. Când Chloe deschise ochii, știu că aceasta era rochia pe care o dorea.

Rochia i se odihnea pe trup cu un aer subtil și sexy, sărutându-i formele, dar fără să se agațe de ele. Materialul era o versiune impresionistă de carouri în note de alb, cremă și un albastru bogat și fin. Aerul foarte la modă al rochiei era dat de felul în care alt material, un bumbac velurat de un albastru intens, forma bretele ample în față și se transforma într-un colier masiv la spate. Era o rochie nonșalantă, sofisticată și perfectă pentru o nuntă organizată într-o după-amiază în Sud.

- Asta e, spuse Faye. Și stai să vezi pantofii!

Scoase de pe raft o cutie marcată cu „Dior” și o deschise pentru a dezvălui niște pantofi de tafta cenușie brodați cu o boare de paiete albastre. În timp ce Faye ridică pantofii din cutie, mărgeluțele scânteie înăuntrul confetii de scăpărări infinite prin cabina de probă.

- Nu pot să port așa ceva, spuse Chloe cu râsuflarea întretăiată. Locul lor ar trebui să fie într-un muzeu.

Faye ingenunche pentru a o ajuta pe Chloe să se încălze. Apoi întinse, într-un vârtej de albastru, un șal mătăsoș din cașmir peste umerii lui Chloe.

- Pentru biserică. Am verificat vremea și nu ai nevoie de altceva în această perioadă din an în Carolina de Nord.

Îi întinse lui Chloe o geantă-plic frumoasă, din piele cu textură metalizată.

- De Alexander McQueen. Suficient loc cât să pui în ea tot ce-ți trebuie, cu o ușoară strălucire ca să pună în evidență ținuta.

Chloe se uită la imaginea ei multiplicată în oglinzi. Arăta ca... o femeie pe care un miliardar o ducea la o nuntă.

- Nu-ți mai trebuie decât bijuterii, spuse Faye. M-am gândit că Nathan își va dori să le aleagă împreună cu tine.

- Mă descurc singură, spuse Chloe.

Nu avea de gând să accepte bijuterii scumpe de la Nathan. Era un detaliu care îi amintea prea mult de despărțirea de doamna Fogarty. Cu salariul pe care îl oferea Trainor Electronics, nu mai avea nevoie de o brățară cu diamante pe care să o vândă.

Reușea cu mai multă ușurință să-și păstreze echilibrul în pantofii Dior, așa că se duse să facă parada modei în fața lui Nathan. El bea apă, dar când o văzu, așeză paharul pe măsuta de cafea cu blat din sticlă cu un clinchet răsunător.

- Am găsit aleasa pe care o căutam, spuse Chloe și își așeză o mână în șold.

- Dacă zici tu, spuse el, aplecându-se înainte. O studie cu aceleași priviri scrutătoare, în timp ce ea se întoarse încet, fără să mai aștepte invitația lui. Când reveni din nou cu fața spre el, Nathan încuviință din cap. De la distanță, mi se pare că merge. Acum vino mai aproape ca să verific materialul.

Chloe nu se mișcă din loc.

- Ca să te asiguri că se rupe ușor?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet malițios.

- Nu, ca să pipăi.

- Ei bine, în cazul ăsta...

Chloe se îndreptă spre el, lăsându-și șoldurile să se legene.

El răsă încet și se ridică de pe canapea într-o mișcare rapidă, făcând-o să se oprească brusc. El ocoli măsuta de cafea din doi pași lungi și, punându-i o mână la ceafă și una pe bazin, o trase cu putere spre el pentru un sărut care aproape că o făcu să-și piardă mințile. El își înalță capul și o privi cu ochi pătrunzători.

- E timpul să o trimit pe Faye după lenjerie.

Chloe nu crezuse că vorbea serios despre cabina de probă, dar seriozitatea intenției lui i se citea limpede pe față.

- Nu putem să facem asta, șuieră ea cu o voce scăzută. Filmulețul o să ajungă pe internet.

- Ai încredere în mine.

Își împleni degetele cu ale ei și o trase după el, apoi intrară în cabina de probă. Faye trăgea fermoarul următoarei rochii pe care să o probeze.

- Ai găsit rochia perfectă, spuse Nathan, concentrându-și tot farmecul asupra lui Faye, dar se impune și o lenjerie pe măsură. Ai vrea să alegi câteva opțiuni cât timp noi așteptăm aici?

Chloe simți cum stânjeneala îi îmbujorează obraji, în timp ce Faye încuviință din cap cu o privire înțelegătoare.

- Revin cu o selecție.

Consiliera personală ieși din cabina de probă și închise ușa în urma ei cu un pocnet apăsător.

Nathan studie camera din podea până în tavan.

- O singură cameră. Au încredere în clienții lor. Îi eliberă mâna și scoase din buzunar un mic dispozitiv negru ca să apese pe câteva butoane. Acum să ieșim din cameră o clipă.

Îi deschise ușa.

Chloe ieși cu Nathan pe urmele ei. El închise ușa și așteptă un minut înainte să apese mai multe butoane de pe dispozitiv și să-l îndrepte spre camera de supraveghere din tavan.

- Mă simt de parcă aș fi într-un film cu Julian Best, spuse ea.

- Julian Best ar râde disprețuitor dacă ar vedea ceva atât de rudimentar, spuse Nathan, punând în buzunar dispozitivul. Dar acum filmarea o să arate un spațiu puțin atât cât avem nevoie.

Chloe simți că nu mai avea aer în timp ce Nathan deschise ușa larg, cu ochii strălucind de dorință.

- Trebuie să fim atenți la rochie, spuse ea cu un șuierat în voce, în timp ce trecu dincolo de prag.

Dintr-odată, nenumăratele oglinzi păreau să strălucească într-o decadentă păcătoasă.

- Nu rupem nimic, îi promise Nathan, conducându-l spre centrul încăperii și trecând în spatele ei.

El îi luă plicul și șalul, apoi îi trase fermoarul cu atâta iscusință încât Chloe se întrebă de câte ori o mai făcuse înainte. Simți sărutarea aerului pe pielea ei dezgolită, apoi el îi îndepărtă ușor țesătura de pe umeri și i-o împinse peste umeri.

Când materialul alunecă amorf pe podea, Chloe se strecură cu atenție din rochie. Înainte să o poată ridica, Nathan o înșfăcase de pe podea și o aruncase peste scaunul așezat într-un colț.

- Nu o să rămână acolo atât cât să se șifoneze, spuse el.

Apoi se apropie de ea și își lipi o mână de pântecul ei ca să o tragă spre membrul lui tare, în timp ce cu cealaltă îi acoperi sânul. El privea imaginea lor reflectată în oglindă, înflăcărea din ochii lui reflectându-se din spate și răspândindu-i-se prin tot corpul.

- Mi-aș dori să nu mă grăbesc ca să mă bucur de imaginea asta, dar avem un timp limitat.

Își strecură mâna în lenjeria ei. Ea știu că avea să simtă cât era de udă. El scoase un geamăt gutural în timp ce își strecură degetele înăuntrul ei. Ea se cutremură sub plăcerea apăsărilor lui.

- Ah, Chloe, vreau să-ți fac atâtea lucruri în clipa asta!

- Eu nu-mi doresc decât să te simt în mine, spuse ea cu răsufierea întretăiată.

Și apoi degetele lui dispărură, făcând-o să se simtă pustie și arzând de dorință. Îi trase lenjeria din dantelă până la genunchi și o lăsă să cadă. Chloe păși într-o parte când îi simți degetele pe încheietura de la sutien. Dantela îi alunecă de pe sâni, iar ea rămase în pielea goală, dar încă purtând pantofii cu paiele. Formele corpului ei păreau sensibile și vulnerabile în rama pe care o crea în jurul ei costumul bleumarin al lui Nathan. Când el își trecu brațul peste talia ei, mânăca întunecată a sacoului lui arătă și se simți aproape ca o constrângere. Ea se înfioră la intensitatea dorinței care îi mocnea înăuntru.

El o mușcă delicat de gât, făcând-o să se aprindă și mai tare. Ea își frecă posteriorul de mărul pe care îl simțea prin materialul pantalonilor. El mai scoase un geamăt gutural și o eliberă brusc pentru a se deschide la fermoar, scoțând un prezervativ din buzunar. Ea se întoarse să ia prezervativul dintre degetele lui și i-l înfășură peste membru, făcându-l să șuiere printre dinții încheștați și să lase capul pe spate.

El o apucă de încheieturi și o ținui de suport, apoi o întoarse cu spatele înainte de a-i ridica mâinile deasupra capului și a-i înfășura degetele peste bara de metal. Ea se ținu bine când el îi cuprinse fesele ca să o ridice și să-i depărteze coapsele. Simți cum vârful membrului îi sărută feminitatea într-o combinație perfectă de tare și moale. O ajută să coboare încet, în timp ce își arcui soldurile spre ea și se îngropă în tainele trupului ei.

Senzația înnebunitoare de a fi umplută o făcu să scoată un strigăt de plăcere.

- Șttt! o avertiză el, dar îi zâmbi cu viclenia unui animal de pradă.

Ea își petrecu picioarele peste soldurile lui și își încrucișă gleznele în spatele lui, folosindu-se de bară ca să se sprijine mai bine de el. Împreunarea trupurilor lor re, iar ea se arcui pe spate. El se retrase încet și o penetra din nou, cu degetele îngropate în pielea delicată a spatelui ei, în timp ce continuă să se miște ca să caute unghiul cel mai potrivit. Apoi părul lui îi dezmierdă umărul când se aplecă și prinse un sfârc între buze, frământându-l cu dinții. O senzație de plăcere pură izbucni dinspre sânul ei și se opri în punctul în care se concentra tensiunea ce fremăta în străfundurile ființei ei. Mușchii ei se încordară peste mădularul lui Nathan. El îi supse ușor sânul, iar mușchii ei se încheștară din nou.

- Gata, îi mormăi el pe piele înainte de a-și înălța capul și a-i întâlni privirea.

El își mută strânsoarea și începu să o penetreze într-un ritm nebunesc. Ea urmări cum plăcerea se clădește în ochii lui, în timp ce îi împingea pe amândoi tot mai aproape de momentul eliberării. Simți momentul de suspans când ea păși spre culmile plăcerii și tot corpul ei păru să izbucnească în supernova unui orgasm, făcându-să-și arunce capul pe spate și să se agațe cu toată puterea de bară, pe măsură ce feminitatea ei se strânse pe invazia senzuală a lui Nathan.

Îl simți cufundându-se și mai adânc ca să-și îmbrățișeze propriul punct culminant, aproape învinetind-o cu forța convulsivă a mâinilor lui. Pentru un moment lung, rămaseră împreunați unul în brațele celuilalt, explorând împreună intensitatea orgasmului. Și apoi el o legănă în brațe, în vreme ce ultimii fiori ai plăcerii continuă să o cutremure.

- Poți să-ți dai drumul, murmură el și o ridică în brațe.

Ea își desprinse brusc de pe bară degetele încordate și își înfășură brațele molatice peste umerii lui Nathan. Privind spre reflexiile nesfârșite din oglinzi, ea simți uluită șocul delicios pe care îl trezea vederea mâinilor lui pe posteriorul ei dezgolit. Ea își schimbă poziția, sinii ei dansând peste materialul sacoului, înfiorându-i din nou feminitatea.

El o purtă spre scaunul tapițat din colțul cabinei de probă și se așeză, apoi o ridică în poala lui.

- Nam crezut niciodată că o să fac așa ceva.

Chloe se făcu ghem la pieptul lui, adorând senzația căldurii pe care trupul lui o emana prin țesătura hainelor.

- Să faci dragoste într-o cabină de probă?

Vocea lui răsună ca un geamăt scăzut pe obrazul ei.

- Să fac dragoste în pantofi Dior.

El chicoti și își trecu mâna peste linia spatelui ei gol și o strânse în treacăt de fesă.

- Dacă vrei să o întâmpini pe Faye nud, eu n-am nici o problemă, dar știu cât ești de discretă, așa că probabil ar trebui să te îmbraci.

Chloe oftă. Ce păcat că trebuia să se miște când se simțea atât de satisfăcută și de relaxată.

- Știe ce aveam de gând să facem.

- Sunt convins că nu e prima dată când un bărbat vrea să rupă hainele de pe femeia frumoasă pentru care le cumpără.

„Corect.” El îi cumpăra haine pentru nuntă, apoi ea urma să redevină o angajată. Fiorii plăcerii se stinseră ca filamentul unui bec ars. Așezându-și palmele pe pieptul lui, ea se îndepărtă și i se ridică brusc din poală.

- Ar trebui să reactivezi camera.

El o apucă de talie și îi apăsă un sărut pe un sfert, făcând-o să se cutremure în timp ce buzele lui îi trimisera fiori ispititori prin tot pântecul. El ridică privirea spre ea.

- Trebuie să te îmbraci, altfel nu o să încetez să te tot ating.

Nu putu să nu urmărească una dintre sprâncenele lui puternice și întunecate cu vârful degetului, simțind contrastul părului pe piele și pe osatură. Texturile fascinante și unghiurile aspre ale feței lui îi făcură inima să tresalte. Trebui să înghită de mai multe ori ca să alunge nodul de regret ce i se pusese în gât.

- Nu vreau să te oprești, șopti ea.

Dorința se aprinse în ochii lui cenușii, iar strânsoarea i se încordă.

Zgomotul unei uși care se deschidea spulberă coconul fascinației sexuale, iar Chloe tresări. Nathan scoase un mârâit de frustrare și îi dădu drumul.

- Dacă venea cu zece secunde mai târziu, m-ar fi găsit înăuntrul tău când intra.

Chloe simți cum ardoarea cuvintelor lui îi alunecă peste interiorul coapselor în timp ce își înfăci lenjeria și sutienul din locul în care Nathan le lăsase pe podea.

- Ar fi bine să pleci de aici.

El își încrucișă picioarele și arcui o sprâncană.

- Acum nu mai e chiar atât de ușor.

El părea atât de nelalocul lui cocoțat pe micul scaun cu forme arcuite din cabina de probă pastelată. Ea scoase un râset scurt în timp ce își încheie sutienul și își puse halatul pe care Saks îl oferea clienților lui. Nathan scoase micuțul dispozitiv negru și îl îndreptă spre cameră înainte să îl pună la loc în buzunar.

Faye intră valvârtej în zona de relaxare, făcând mult mai mult zgomot decât era nevoie. Chloe era pe cale

să agate rochia când vânzătoarea personală ciocăni delicat la ușa cabinei de probă.

- Intră, spuse Nathan și o făcu pe Chloe să se încrunte spre el. În timp ce Faye intră, încărcată cu fâșii de dantelă în diferite nuanțe, îi aruncă lui Chloe o privire blândă înainte de a spune: Din păcate, nu prea mai avem timp. Le luăm pe toate. El făcu un semn spre brațul lui Faye. Și tot ce i-a plăcut lui Chloe. Mai făcu semn cu mâna spre suportul de haine. Să ni le livrați acasă.

Chloe dădu să protesteze.

- Doar...

Nathan o făcu să tacă cu o privire care spunea că nu avea timp de ceartă pentru că avea alte lucruri la care să se gândească. Era o privire care o făcu să ia foc.

- Da, domnule, spuse Faye și așeză lenjeria pe un raft. Sunt afară dacă aveți nevoie de mine.

- Îmi place femeia aceea, spuse Nathan când ușa exterioară se închise în spatele lui Faye.

El rămase în picioare și veni în spatele lui Chloe când ea începu să-și dezbrace halatul.

- Nu poți să cumperi toate astea, spuse Chloe dând din cap spre lenjerie. A fost doar o scuză ca să o faci să plece.

Nathan o sărută pe gât.

- O să ai nevoie de lenjerie de schimb când termin.

Ea îi surprinse privirea în oglindă, iar el afișă un zâmbet gales. După ce se îmbracă, el o luă de cot și traversară repede magazinul ca să se ducă spre Rollsul care aștepta.

El avea dreptate. Lenjeria alunecă de pe pielea ei la vreo treizeci de secunde după ce se închise portiera mașinii.

Nathan se întinse pe bancheta Rollsului, în timp ce mașina înaintă în forță pe autostrada care ducea spre

Manhattan. Își aminti moliciunea și căldura lui Chloe încolăcită în poala lui în cabina de probă, purtând doar pantofi strălucitori cu toc. Lăsându-se pe spate, privi lung spre plafonul mașinii și lăsă ca amintirile de pă-amiezii să i se perinde prin fața ochilor. Simți cum un zâmbet îi înflorește în colțul buzelor.

Adevărul era că nu-și propusese nici o clipă să facă dragoste cu ea în cabina de probă. În ciuda trucului cu camera video, era un lucru riscant. Dar răspunsurile ei în parte șocate, în parte îndrăznețe la felul în care o tachinase îl făcuseră să insiste până când îi fusese imposibil să se mai oprească.

Ar fi meritat și dacă ar fi fost șantajat pentru fiecare bănuț pe care îl avea.

Apoi trecu la ceea ce făcuseră în mașină în plină oră de vârf când telefonul îi vibră în buzunarul de la sacou. Pulsul i-o luă razna în timp ce se aștepta să vadă numele lui Chloe pe ecran. În schimb, se afișă numele lui Gavin Miller, iar el aproape că ignoră apelul ca să revină la visatul cu ochii deschiși. Cu toate acestea, omul părea că își dorea să-l bată la cap până ce îi răspundea.

- Miller, chiar te înjuram adineauri.

Gavin râse pe un ton grav.

- Deja pierzi pariul?

- Strategia ta se întoarce împotriva mea.

- Am menționat eu vreo strategie?

- Ai sugerat să folosim toate resursele pe care le avem.

Nathan își aminti privirea consternată a lui Chloe când ridicase eticheta primei rochii. Îi fusese teamă că avea chiar să refuze să o probeze.

- N-ar trebui să ascuți nimic din ce spun eu despre femei. Eu îmi înecasem deja amarul cu mult înainte să vă provoc pe voi în noaptea aceea.

- Credeam că problema ta era blocajul scriitorului.

- Cauză și efect, băiete, oul și găina. Care a fost problema? Trădarea sau blocajul?

- Văd că ți-ai înecat din nou amarul, spuse Nathan, auzind pronunția ușor nedeșluită din discursul lui Gavin.

- Este trecut de 17.00, așa că se acceptă. Gavin vorbește cu o acuratețe studiată. Cine este această femeie neobișnuită?

Dintr-odată, Nathan nu-și dorea să mai expună relația lui cu Chloe la cinismul aspru al lui Gavin.

- De ce m-ai sunat?

- Ah, nu se discută, văd. Este promițător. Gavin părea mai degrabă amuzat decât enervat. Voiam doar să văd cum avansezi, dar mi-am primit răspunsul.

- Îl bați la cap și pe Archer?

- Archer este greu de bătut la cap. Sau măcar de deslușit de fiecare dată când l-am bătut la cap. Îmi închipui că de aceea i se spune Omul de Gheață. Pare concentrat doar la fotbal în clipa asta.

- Și tu?

- Tot ce fac este să stau pe scaun și să mă uit în gol la un ecran de calculator. Asta nu ajută prea mult poveștile de dragoste. Și nici n-am chef de asta.

Nathan se gândi la starea de spirit cumplită în care se cufundase când gripa îi răvășise corpul. Și tot o dorise pe Chloe.

- Femeia potrivită o să-ți schimbe starea de spirit într-o milisecundă.

- Vorbești ca un om cu experiență. N-ar fi ironic dacă tocilarul i-ar învinge pe fotbalist și pe romancier? Jos pălăria, Trainor!

- Ar fi prematur.

Îl despărțeau ani-lumină de momentul în care avea să-i ofere lui Chloe un inel.

- Nu sunt atât de sigur. Pari alt om. Ai o urmă de speranță în voce.

- Folosești aiureli de genul ăsta și în cărțile tale? Gavin scoase același lătrat lipsit de haz.

- În clipa asta, m-ar bucura să folosesc orice intr-o carte. El se opri. Când o întâlnim pe această femeie extraordinară care nu-ți vrea averea?

- La sfântu' așteaptă, spuse Nathan.

- Sau exact după ce îi pui un inel pe deget.

Chicotul lui Gavin răsună în urechea lui Nathan când termină apelul.

capitolul 22

Grandmillie bătu cu furculița în farfurie și întrerupse versiunea foarte censurată pe care i-o povestea Chloe despre incursiunea la cumpărături.

- Se pare că te-ai distrat de minune la Saks. Deci ce nu-ți dă pace?

- Cum? Nimic. Chloe ridică paharul cu apă și luă o gură. Tot amânase inevitabilul. De fapt, am o veste bună. Mi s-a oferit un post foarte bun la Trainor Electronics. Nu o să-ți vină să crezi ce salariu mi s-a oferit.

Anunțul ei fu întâmpinat de tăcere. Chloe ridică privirea și zări încruntarea care atârna de sprâncenele albe ale bunicii. Nu observă vreo urmă de acuză pe chipul lui Grandmillie, ci doar îngrijorare.

- Știu, răspunse Chloe la comentariul ei nerostit. Dar postul este în departamentul de marketing, așa că n-ai lucra direct pentru Nathan. A jurat că doar a menționat în treacăt că îmi caut un post cu normă întreagă, iar Phil Riviere i-a cerut CV-ul meu. Ea se îndreptă de spate. Am o pregătire bună. O să mă descurc de minune.

- Firește. Sunt norocoși să te aibă, se răsti Grandmillie. Îngrijorarea îi reveni în privire. Nathan al tău te pune într-o situație dificilă.

- El spune că încearcă doar să mă ajute.

- Trebuia să te ajute să-ți găsești de muncă în altă parte.

Chloe știa asta, dar mai știa cât de mult tânjea după prezența lui. El părea să simtă același lucru pentru ea.

- Ce se va întâmpla când cineva din companie va afla despre relația voastră? Pentru că se va afla. Fără să știe, Grandmillie o imită pe Judith bătând darabana cu degetele pe masă. Nimeni nu o să-l critice pe el, dar capacitățile tale o să fie puse la îndoială.

Ceva fremătă în pieptul lui Chloe, ceva ce înăbuși ultimul licăr de speranță de care se agățase fără să-și fi dat seama. Speranța că, într-un fel sau altul, era în regulă să accepte postul și să rămână în relație cu Nathan. În ciuda tuturor șanselor, ea păstrase în secret această opțiune deschisă. Cuvintele lui Grandmillie îi scoaseră la iveală propriile amăgiri, iar ochii i se umplură de lacrimi fierbinți la gândul că avea să-l piardă.

Bunica ei se aplecă și acoperi pumnul pe care Chloe îl ținea încheștat pe masă.

- Înțeleg că a devenit important pentru tine.

Chloe își întoarse privirea, în timp ce lacrimile i se prelinsă pe obraji.

- Îl fac să rădă, spuse ea cu o voce tremurătoare.

- Și tu ai devenit importantă pentru el, altfel nu ți-ar fi obținut postul. Atingerea lui Grandmillie era blândă. Dar nu se gândește la interesele tale când te ține la Trainor Electronics pentru că îți riscă reputația. Se gândește doar la dorințele lui.

Chloe clipi ca să-și înăbușe lacrimile. Vocea i se auzi aspră și joasă.

- Oricum, relația nu o să dureze. O să-i pun punct mai devreme sau mai târziu.

Grandmillie dădu din cap aprobator.

- Îl știi de atât de puțin timp, o să-ți fie mai ușor să faci asta acum.

Chloe își simți inima ca prinsă într-o menghină. Nimic nu avea să fie ușor.

- Trebuie să merg la nunta tatălui lui, dar duminică o să-i spun că nu ne mai putem vedea.

Grandmillie scoase un oftat compătimitor.

- Așa a fost și cu bunicul tău. Nu puteam să stăm despărțiți unul de altul, așa că ne-am căsătorit, pentru că asta făceai pe atunci.

- Și ai ajuns să divorțați.

- Crezi că Nathan s-ar însura cu tine?

Surprinsă, Chloe se uită la bunica ei.

- Ne știm doar de o săptămână.

- Dacă ar fi trecut trei luni, crezi că mai degrabă te-ar fi cerut de soție decât să te piardă?

Chloe se gândi bine. Se gândi la puternica și încrezătoare Teresa și la ieșirea ei bruscă și pentru totdeauna din scenă. Apoi mai era felul în care Cavill trăsesese imediat concluziile greșite despre relația ei cu Nathan. Părea că Nathan avea o ușă batantă la care așteptau femei cu duiumul.

În plus, făcu o comparație între casa uriașă a lui Nathan și nenumăratele mașini și avioane și casa ei micuță și Toyota veche de zece ani. Își aminti dulapul din camera de oaspeți în care găseai haine de designer și cum îi spusese lui Faye că aveau să cumpere toate tinutele din cabina de probă de la Saks.

- Să mă ia pe sus într-un Rolls alb ca să merg să locuiesc în apartamentul de lux din castelul lui? Ea clătină din cap. Doar într-un basm.

Grandmillie o strânse afectuos de mână înainte să îi dea drumul.

- Ești fată deșteaptă și cu capul pe umeri.

Chloe își ridică furculița și o înfipse într-o bucăică de pui. O duse la gură, dar avea gust de lacrimi.

Pentru prima dată în viață, își dorea să creadă în basme.

*

Nathan stătea la biroul lui de acasă și își deschise emailul. Survolând lista nesfârșită, se încruntă la rândurile amestecate de subiecte despre rapoarte, notificări și întâlniri. Contrastul în raport cu plăcerea explozivă pe care o simțise cu câteva ore mai devreme era prea deprimant. Își trecu un deget peste ecran și închise programul. Gândul la Chloe îl trimise spre un fișier protejat cu o parolă triplă, marcat „Prometeu”.

Câteva ore mai târziu, sări atât de repede de pe scaun, încât acesta se roti în cerc de vreo câteva ori în timp ce el se ridică de la birou și se apucă să măsoare încăperea în lung și-n lat. Avea o idee despre cum să rezolve problema din proiectul Prometeu și voia să discute despre asta cu cineva. Se uită la ceas și mormăi frustrat. Nu putea să îl ia la ora asta pe Andrew Koenig, directorul de proiect, de lângă soție și copii. Apoi își aminti de Ginnie Tsai, asistenta directorului de proiect. Îi amintea de el la aceeași vârstă, dedicată muncii până la obsesie. Ea sigur își dorea să audă ideea lui, indiferent de oră.

Se întoarse la calculator, sprijinindu-se cu brațul de birou, în timp ce căută prin agenda telefonului de serviciu până ce îi găsi numărul și apăsă pe apel automat.

- Ginnie, sunt Nathan Trainor. S-ar putea să am o soluție la problema noastră cu bateria. Știu că este târziu, dar ne-am putea întâlni în laboratorul de cercetare și dezvoltare?

Urmă o scurtă pauză înainte ca vocea ei să se audă cu o urmă de mândrie.

- Sunt deja aici.

Nathan nu era sigur cum să definească emoția care îl străbătu la auzul cuvintelor ei, dar se putea să fie bucurie. Își regăsise familia.

Era trecut de miezul nopții când plecă din laborator și ieși pe ușile de la Trainor Electronics, cufundându-se în aerul încetșat din Manhattan. Reclamele cu neon

involburau culorile în noapte, iar grupuri răsfirate de oameni încă hoinăreau pe trotuare. Îi spusese lui Oskar consume adrenalina ce îi sfârâia prin vene.

Ajunsese la laborator și fusese întâmpinat de Ginnie și de alți membri din echipă. Când le explicase ideea, toți aproape că vibraseră de entuziasm. Descompuseră bateria în microcomponente înainte de a se apuca să le reasambleze cu o ardoare incandescentă de exaltare creativă.

Fusese impresionat de felul în care îi primiseră sugestia și o extinseseră, făcând-o să evolueze în direcții noi și venind cu propriile îmbunătățiri. Între ei se aprinsese energia aceea rară pe care o avea doar gândul pur. Se simțea aproape amețit.

Trebuia să îi povestească lui Chloe. Își băgă mâna în buzunar ca să scoată telefonul. Chloe sigur dormea dusă în patul ei, cufundată, spera Nathan din suflet, în visele erotice cu el.

Lăsă telefonul deoparte în timp ce și-o închipui în patul lui. O putea trezi cu un sărut și o mângâiere prelungă peste formele sexy ale trupului ei. Trupul ei degolit din moment ce fantezia îi aparținea. Ea deschidea ochii spre el cu un zâmbet somnoros și ispititor. Trebuia să decidă dacă voia să îi povestească despre descoperire înainte sau după ce făcea dragoste cu ea. Poate că îi povestea în timp ce făcea dragoste cu ea. El îi șoptea ceva foarte tehnic și urmărea cum mintea ei ageră încerca să se concentreze la spusele lui, dar totodată făcea tot posibilul ca să-i distragă atenția, cufundându-se în căldura ei seducătoare.

Când membrul i se întări, Nathan tresări la frustrarea pe care și-o provocase singur.

Continuă să meargă, dar dorința pentru Chloe nu se potoli. Apăsă butonul de apelare automată a numărului

ei. Sună de patru ori, dar ea îi răspunse chiar înainte de a se auzi mesageria vocală.

- Nathan? Vocea îi era răgușită de somn. Ești bine?

- Excelent. Tocmai am plecat de la laborator. Cred că am repus Prometeu pe drumul cel bun.

El auzi foșnetul așternuturilor în timp ce ea se mișcă.

- Sunt încântată pentru tine și echipa ta. Tonul îi era afectuos și și-o închipui zâmbind. Te-aș întreba cum ai reușit, dar sunt absolut sigură că n-aș înțelege o iotă.

El chicoti, amintindu-și de fantezia lui.

- Nu o să te plictisesc cu detalii tehnice, dar vreau să-ți mulțumesc.

- Pentru ce?

- Tu m-ai trimis acolo. Uitasem de unde am început, la ce mă pricepeam cu adevărat. Mi-ai amintit că postul meu de director general ar putea să mă scoată din biroul executiv. Începu să vorbească în șoaptă. Lucrul alături de echipa de dezvoltare în seara asta a fost aproape la fel de bun ca sexul cu tine.

Ea râse în parte mulțumită, în parte stânjenită.

- O dezlănțuire intelectuală.

El își imprimă și mai multe aluzii în voce.

- Un lucru care ar face noaptea asta perfectă dacă aș ajunge acasă și te-aș găsi în patul meu. Dezbrăcată.

Gândul patului lui uriaș gol era deprimant.

- Cum să nu, trimite-l pe Kurt cu elicopterul.

El auzi nota seacă din vocea ei, dar nu reuși să nu-și dezvăluie dorința.

- Și dacă vin cu Rollsul și parchez în fața casei tale?

Ea râse. Credea că glumea.

- Dacă ai fi de acord, aș ajunge acolo într-o jumătate de oră, spuse el.

- Nu, trebuie să lucrez mâine.

Dar auzise secunda de pauză când ea se gândise serios la propunerea lui. Ar fi trebuit să fie de ajuns.

capitolul 23

Într-o ceață a oboselii, Chloe strânse diferitele documente pentru audit. După telefonul lui Nathan, se foise în pat tot restul nopții, regretându-și decizia de a refuza propunerea lui nebunească din miez de noapte. Îi rămăsese atât de puțin timp cu el. Ar fi trebuit să dea naiba orice prudență, bun-simț și discreție și să fi fost de acord cu ideea lui nebună de a se întâlni în Rolls. În schimb, renunțase la fericirea de a-l vedea și oricum nu dormise.

Pecetluse soarta relației lor de dimineață, când o sunase pe Judith și acceptase postul la Trainor Electronics. Judith îi spusese că luase decizia corectă, dar Chloe nu se simțise mai puțin nefericită. Mai ales că urma să înceapă să lucreze acolo peste o săptămână.

Ea oftă și mai verifică o dată teancul de documente înainte de a le trece prin capsatorul electric. Auzi soneria specială pe care o alesese pentru Grandmillie. Chloe aproape că își rupse buzunarul de la fustă în graba de a scoate mobilul.

- Este totul bine?

- Da, da. Grandmillie părea să fie scoasă din sărite. Am sunat doar ca să-ți spun că Oskar a lăsat un munte de cutii și pungi de cumpărături în holul din față. M-am gândit că ar trebui să știi când o să discuți cu Nathan al tău. Te vezi cu el după muncă, nu-i așa?

- Oh, spuse Chloe și se trânti ușurată pe scaun. Da, vine să mă ia în vreo douăzeci de minute. Și chiar este un munte? Eu voiam doar o rochie și câteva accesorii.

- Sunt pungi cu rochii, cutii de pantofi și o mulțime de alte cutii și pungi asortate.

- Dumnezeu sfinte! Chloe se ghemui și mai adânc pe scaun. Ce să fac cu toate astea?

- I le dai înapoi.

- Pot să încerc. Chloe avea impresia că Nathan nu avea să accepte să returneze cumpărăturile, indiferent în ce direcție o lua relația lor. Trebuie să port o ținută la nuntă. Dacă nu acceptă să primească restul hainelor, o să le donez la Goodwill.

Dar Chloe vorbea mai degrabă cu sine decât cu Grandmillie.

- Să nu ne grăbim, spuse Grandmillie.

Remarca o făcu pe Chloe să râdă cu jumătate de gură.

- Ești o figură, bunico! Nu uita că o să primesc scutire de taxe pentru donația mea.

- Nu m-am gândit la asta.

Grandmillie își dresă afectată glasul și închise.

Chloe nu se putu abține. Când ieși pe ușile biroului și îl zări pe Nathan rezemat de Rolls, fiecare celulă din corpul ei aproape că explodă de bucurie. Simțea zâmbetul de o fericire stupidă care i se desenă pe chip când el se îndreptă de spate și o luă spre ea. Când o cuprinse în brațe și o lăsă pe spate pentru un sărut rapid și teatral, își dori să chicotească mai ceva ca o adolescentă.

- Asta nu prea înseamnă să fii discret, spuse ea în timp ce se îndreptă.

O trase lângă el și o îndemnă ușor spre mașină.

- Mă simt prea bine ca să-mi mai fac griji pentru discreție.

- Deci chiar ai rezolvat cu Prometeu?

El o ajută să intre în interiorul cald și se strecură pe locul de lângă ea, închizând portiera.

- Măcar l-am scos din impas. O să vedem unde ne poartă noul drum.

Dar încântarea din ochii lui era aproape palpabilă.

El zărea succesul de la capătul drumului. Cuprinzându-i fața în mâini, își trecu buzele peste ale ei cu o atingere ciudat de gingașă și de respectuoasă.

- Mulțumesc, iubito!

Lui Chloe i se tăie răsuflarea la auzul ultimului cuvânt.
 - Eu... Hm, cu plăcere.
 El caută să adâncească sărutul, dar ea îl apucă de umerii hainei și îl scutură ușor. El înalță capul.
 - Nu se acceptă iubito?
 - Nu, nu e vorba de asta. Îmi place cuvântul iubito. Mai ales rostit de pe buzele lui. Trebuie să vorbesc cu tine despre toate lucrurile care mi-au fost livrate azi așa. Nu aveam nevoie decât de o ținută, dar Grandmillie spune că există un munte mai mic.
 - Ne grăbeam, ai uitat? I-am spus că iau tot.
 Încercă să o sărute pe gât, dar ea îl scutură din nou.
 - Toată lenjeria. Nu toate rochiile, pantofii și poșetele. El ridică din umeri.
 - Trebuie să mă fi înțeles greșit.
 - Nu, tu ai înțeles greșit. Nu vreau să fiu copleșită cu cadouri scumpe.
 - Serios?
 El se lăsă pe spate în timp ce o expresie de cinism i se ivi pe chip.
 - N-ai o părere prea bună despre femei, nu-i așa?
 El tăcu un moment înainte de a spune:
 - Tu mă faci să mă răzgândesc.
 Vina îi frânse inima. Probabil nu avea să mai simtă asta peste câteva zile, după ce ea avea să aleagă slujba în locul lui. Trebuia să-i spună adevărul despre sentimentele pe care le nutrea pentru el înainte ca el să nu o mai poată crede.
 - Pe tine te vreau. Pe Nathan, pur și simplu. Nu pe directorul general de la Trainor Electronics. Nu pe miliardarul care are un apartament mai mare decât cartierul meu. Toate astea nu fac decât să ne stea în cale.
 El îi cercetă chipul cât vorbi. Și încercă să transmită profunzimea propriilor emoții în ochi și în cuvinte. El îi dădu laoparte o șuviță care i se desprinsese din coc.

- Totul în mine îmi spune să te cred, spuse el.
 Chloe se întinse și îi cuprinse obrazul în palmă.
 - Oricât mi-aș fi spus că suntem prea inegali, n-am reușit să nu te mai doresc.
 Fața lui Nathan se încordă când întoarse capul și îi sărută palma.
 - Nu este nimic inegal între noi.
 - Oricum nu contează. M-ai făcut să uit de mașinile tale, de medicii tăi și de hainele de designer. Nimic nu a mai contat. Chloe urmări cu degetul conturul buzelor lui. Este extraordinar doar să fii tu.
 Pentru o clipă, el păru mai tânăr și mai puțin autoritar, cu ochii cenușii limpezi și luminoși, cu liniile din jurul gurii mai puțin evidente. Pentru o clipă, o crezu. Și apoi reveni directorul general.
 - Ai principii mai solide decât cele cu care sunt eu obișnuit.
 Chloe oftă în sinea ei.
 - Nu s-au ținut prea tare în fața ta.
 - Ceea ce este bine, pentru că am de gând să fac ceva foarte lipsit de principii.
 Și apoi o întinse pe banchetă și își folosi gura și mâinile ca să nimicească până și cea mai mică urmă de rezistență. După aceea, el își puse capul în poala ei, în timp ce ea își trecu degetele prin părul lui, învățând pe de rost textura fină a pielii lui și felul în care genele i se așezau pe obraji. Nu îi plăcea deloc că trebuia să aducă în discuție un subiect delicat, dar avea nevoie de câteva informații despre viitoarea lor călătorie.
 - Spune-mi despre nuntă! Nici nu-mi mai amintesc unde se organizează.
 - Tabăra Lejeune, Carolina de Nord, spuse Nathan, deschizând ochii când începu să se foiască neliniștit. Casa Forțelor Expediționare în Pregătire. O să zburăm cu avionul meu.

- Cu avionul tău. Desigur, spuse Chloe și îl mângie pe obraz ca să-i calmeze agitația.
El îi aruncă o privire tăioasă.

- Un lucru pe care l-am învățat în viață este că timpul este la fel de valoros ca banii. Poate chiar mai valoros. Motiv pentru care am un avion. Începu să vorbească mai încet, iar glasul lui deveni mai aspru. Și, pentru anumite activități, o cabină privată este mult mai comodă decât toaleta de pe liniile comerciale.

Chloe clătină din cap spre el.

- Nu o să facem nici o nebunie până acolo. Și așa a fost destul de rău că Grandmillie te-a cunoscut după ce ne-am făcut de cap. Nu o să repet aceeași greșală cu tatăl tău. Vreau să-mi țin capul sus ca să fiu demnă de tine.

- Nu mă interesează ce crede tata despre tine. Tot ce contează este ce cred eu.

Chloe nu îl credea. Orice menționare a tatălui lui îl enerva la culme pe Nathan. Că o recunoștea sau nu, părerea tatălui lui îl afecta.

- Te duci la nuntă, așa că trebuie să te intereseze întrucâtva sentimentele tatălui tău.

- Mă duc pentru că m-ai convins tu când încă eram slăbit după gripă.

- Atunci de ce nu anulezi? Îi spui că trebuie să rezolvi niște afaceri urgente.

Chloe nu era sigură de ce tot insista, dar simțea că era important.

- Ed și Ben contează pe noi pentru călătoria cu avionul. Nathan schiță un zâmbet în colțul gurii în timp ce ea îl muștrului pentru că o lăsase să creadă că avea de gând să facă dragoste cu ea în avion. El ridică din umeri iar mișcarea îi fremătă pe coapse într-o atingere înnebunitoare. Recunosc că sunt curios care este tematica nunții.

Acum vorbise vulnerabilitatea din el.

- Și eu. Ai spus că o să fie o ceremonie militară.

- Generalul este pușcaș marin din cap până-n picioare, astfel că o să ne bucurăm de săbii scânteietoare și tot tacâmul. O umbră îi întunecă chipul și apoi își întoarse capul, un mușchi zvâcnindu-i în maxilar. Am ceva ce ți-ar putea dori pentru nuntă.

- Crezi că de asta te-a invitat?

El șovăi înainte de a întoarce din nou privirea spre ea.

- Nu, mi-ar fi cerut-o direct.

- Despre ce este vorba?

- Sabia familiei. Transmisă din generație în generație de militarii din familia Trainor. Mi-a dat-o într-un ultim efort de a mă convinge să intru la Academia Navală, la West Point sau oriunde se mai purta uniformă și se făcea serviciu militar pentru Dumnezeu și pentru țară. Ochii i se umplură de regret, furie și durere. Eu am dus-o la Massachusetts Institute of Technology și am folosit-o ca să-mi tai banane peste cereale.

Chloe nu se putu abține. Izbucni într-un hohot de râs la imaginea unui Nathan tânăr care folosea o sabie lungă și strălucitoare ca să taie fructe.

- Pare dificil să tai bananele așa. Adică ai avea nevoie de brațe foarte lungi...

Pentru o clipă, sprâncenele lui se încruntară, iar ea avu impresia că întrecuse măsura, dar apoi încleștarea maxilarului i se relaxă, iar el începu să chicotească.

- Colegul meu de cameră mă ajuta uneori.

- Deci el ținea banana peste bolul tău de cereale și tu o tăiai cu sabia. Ea chicoti din nou. Cum să nu iubești revolta adolescenților? Înăbușindu-și amuzamentul, ea îl privi direct în ochi. Să iei sabia cu tine la nuntă. Ca să i-o împrumuți la ceremonie. O să fie un gest simbolic.

- Pentru ce?

Încruntarea reveni pe chipul lui.

- Pentru relația noastră. Chloe își dorea să îi ofere ceva înainte de despărțire. Poate că reușea să reia legătura

cu tatăl lui. Sau mai degrabă pentru dorința ta de a avea una.

- Nu vreau să am nici o relație cu tatăl meu. Chloe clătină din cap.

- Nu cred. Când Nathan se îndepărtă din poala ei și se ridică, ea înțelese că nu îi plăcea discuția, dar nu avea de gând să renunțe. Te-a invitat cu un motiv. Și ai acceptat cu un motiv. Nu da vina pe gripă!

Chloe așteptă în timp ce privi pe fereastră. Numărase până la paisprezece când el se întoarse spre ea.

- O să iau afurisita aia de sabie. Mușchii încheștați ai maxilarului i se relaxară într-un zâmbet malițios. O pot folosi când ne întoarcem ca să-ți scot hainele mai repede.

Ea își ascunse sentimentul de victorie cu un surâs.

- Dacă te apropii de rochia mea Carolina Herrera cu sabia, o frâng în două.

El își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. Ea avu impresia că o făcu mai mult ca să se elibereze de tensiunea provocată de nuntă decât de gluma ei.

Mașina se opri în fața casei lui Chloe. Nathan morțâi o înjurătură în barbă.

- La cina cu mine mâine, spuse el. Îmi doresc mai mult de o oră pe bancheta din spate a mașinii mele.

Și ea își dorea, cu mai multă disperare decât și-ar fi putut el închipui.

- Mi-ar plăcea.

Uimirea i se citi în arcuirea bruscă a sprâncenelor.

- Ce ușor a fost! Oare de ce nu te-am întrebat asta mai înainte?

- Pentru că ai fost îngrozit de perspectiva respingerii?

El o întoarse și o țintui de banchetă, ducându-și gura la urechea ei, în timp ce mâna îi alunecă între picioare ca să-i atingă cel mai sensibil punct din trup.

- Dacă Grandmillie n-ar calcula cât durează până ce se deschide portiera mașinii, ți-aș arăta eu cum aș trece peste respingerea ta.

În vreme ce degetul lui trezi spirale incandescente înăuntrul ei, Chloe murmură:

- Am spus deja da.

- La naiba, rosti el! retrăgându-și mâna. Așa ai făcut. la cina cu mine și vineri. Este o premieră pe Broadway la care vreau să te duc.

- Nu pot. Trebuie să-mi petrec timp cu Grandmillie pentru că sâmbătă sunt plecată toată ziua.

El încuviință din cap, dar nu spuse nimic, privind-o de parcă ar mai fi așteptat ceva.

- Ce este? îl întrebă ea nedumerită.

- Invită-mă să-mi petrec și eu seara cu Grandmillie.

Șocul o făcu să întrebe încurcată:

- Serios?

- Vin eu cu cina ca să nu fie nevoie să gătești. Expresia de pe chipul lui deveni intensă. Grandmillie nu mă place, așa că am nevoie de altă șansă ca să o cuceresc.

- Grandmillie te place foarte mult. Spune că ești tânărul meu, ceea ce este haios.

El păru ofensat.

- De ce?

Cum să-i explice că era prea strălucit, prea bogat, prea sexy și prea puternic ca să fie tânărul cuiva? Iar după acest weekend, el nu avea să mai fie niciodată tânărul ei.

- Parcă ai fi tipul cu care merg la balul de final de liceu, dar tu ești mult mai mult.

Remarca păru să-l liniștească, pentru că zâmbi.

- Să știi că am un lucru în comun cu tipul cu care te duci la bal.

- Da?

- Nu mă gândesc decât cum să-ți dau jos hainele de pe tine,

Chloe își înfipse ușor pumnul în umărul lui, își lua poșeta și făcând iute din intimitatea Rollsului.

Nathan coborî din mașină în urma ei, împletindu-și degetele cu ale ei și însoțind-o până la ușa din față.

- Nu m-ai invitat la cină, dar mă ocup de asta mâine. Se aplecă să o sărute. Vin să te iau după muncă și te poș schimbă la mine. Ai purta rochia albastră din dantelă pentru mine? Ca pe o favoare.

După acest weekend, urma să aibă două rochii incredibile de scumpe nefolosite în dulapul ei. Chloe știa când era manipulată, dar nu avu cum să reziste rugăminții lui.

- Ești un om viclean și necruțător, motiv pentru care o să port rochia. Fără lenjerie pe dedesubt.

Privirea lui Nathan aproape că o făcu să ia foc.

- Și mă faci pe mine necruțător.

Nathan se încruntă spre multitudinea de rapoarte și notițe necitite care rula pe ecranul calculatorului din biroul de acasă. Să plece de la serviciu în fiecare zi la 17.00 ca să o vadă pe Chloe îi reducea timpul de muncă și trebuia să recupereze. Citi de două ori niște notițe fără să fie atent la vreun detaliu. Supărat pe el însuși, își împinse scaunul rulant dinspre birou și se întoarse cu fața spre ferestrele pe care ardeau luminile din Manhattan.

Întâlnirea din acea zi cu Chloe îl lăsase tulburat și neliniștit. Sexul fusese extraordinar. Mereu era așa cu ea. Când îi spusese că îl voia pe el și atât, o crezuse. Emoția ei fusese sinceră, dar în spusele ei plutise o urmă de regret care îl neliniștea. În loc să-i apropie, sentimentele ei mai profunde păreau să impună o distanță între ei.

Apoi își destăinuise toată povestea despre sabla familiei.

- La naiba!

Sări ca ars de pe scaun și traversă valvârtej încăperea.

În timp ce îi descriesese lui Chloe ceremonia de nuntă, se gândise că poate tatăl lui și-ar fi dorit să poarte sabla, iar restul poveștii îi zburase pur și simplu de pe buze. Nici măcar Ben nu știa că el folosisese sabla ca să taie banane, cea mai nerespectuoasă întrebuintare la care s-ar fi putut gândi cineva.

Îi împărtășise un secret rușinos, dar ea nu voia să-i permită să ia o masă cu scumpa ei bunică. Ce spunea asta despre relația lor?

Nu era obișnuit să se simtă pe picior greșit cu o femeie. Chloe părea atât de sinceră și de directă, dar existau niște lucruri la ea pe care nu începuse să le înțeleagă. Lucru care îl frustra. Își dorea să știe totul despre ea.

Bătând darabana pe coapsă, privi în gol pe fereastră. Povestea putea să se complice dacă știa prea multe. De obicei, el prefera să rămână într-o zonă de siguranță cu femeile cu care ieșea. Lucrurile nu ieșiseră prea bine cu Teresa pentru că își permisesese să spere la mai mult.

Cădea în aceeași capcană cu Chloe. Atunci de ce se simțea așa de bine?

Un bâzâit se auzi dinspre biroul lui, în timp ce mobilul dansă pe suprafața din oțel inoxidabil. Primul cuvânt care îi veni în minte fu *Chloe* și traversă distanța până la birou din patru pași lungi. Dar numele de pe ecran era „*Luke Archer Mobil*”.

Uimirea îl făcu să răspundă la telefon.

- Trainor, trebuie să-ți cer o favoare. Accentul te-rian al fundașului se simțea mai puternic la telefon. M-am lăsat convins să sponsorizez o masă la un dineu caritabil care are loc mâine-seară și trebuie să aduc invitați. Vine Miller, așa că te rog și pe tine să vii. Și să vii însoțit.

Nathan se așeză și se lăsă pe spate în scaun și se sprijini cu picioarele de birou.

- Miller te-a pus să faci asta.

- Miller? Nu, el a fost dispus să accepte pentru o cauză nobilă. Strângem bani pentru copiii orfani din zona metropolitană a New Yorkului.

- Nu m-am referit la asta. Vrea să o cunoască pe femeia cu care mă văd.

- La naiba, conform spuselor lui Miller, eu vreau să o cunosc, spuse Archer. Te miști repede, omule!

- După cum i-am spus și lui ieri, prezentarea este prematură. Și nu am nici o intenție să o expun curiozității lui Miller.

În plus, nu avea de gând să renunțe la o seară întreagă în care se putea bucura de Chloe numai el.

- Păcat, spuse Archer. Licităția fără strigare propune niște bijuterii teribil de frumoase, iar toți banii o să ajungă la copii.

Nathan își lăsă picioarele pe podea și se ridică. Îi putea cumpăra lui Chloe ceva frumos, iar ea nu se putea simți vinovată că accepta din moment ce era pentru o cauză nobilă. Ispita îl cuprinse în ghearele ei.

Archer trebuie să-i fi înțeles tăcerea, pentru că spuse:

- Găsești online o listă cu articolele scoase la licitație. Îți trimit linkul prin mesaj.

- Tu ai donat o minge cu autograf? îl întrebă Nathan ca să tragă de timp.

- Cu patru bilete la tribuna oficială, spuse Archer. Miller a propus o întreagă serie Julian Best cu autografele lui și un obiect de recuzită din ultimul film.

Nathan începu să râdă.

- Înscrie-mă cu o imprimantă TE-Gen10 3-D.

Putea să cumpere de la Tiffany ceva ce și-ar fi dorit Chloe, să doneze în cadrul licitației și apoi să liciteze pentru ea. Dar Archer nu trebuia să știe asta.

- Sună a ceva de ultimă generație. Deci vii.

- Sunt sigur că o să regret, dar o să o întreb pe Chloe dacă vrea să participe.

- Chloe. Frumos nume! Îți trimit un mesaj cu toate detaliile.

Archer închise, iar Nathan își sprijini telefonul pe coapsă. Chloe avea să fie impresionată sau enervată de un dineu caritabil? El scutură din cap. Nu se știa niciodată cu ea. Primi mesajele lui Archer. Nathan citi detaliile înainte de a apela numărul lui Chloe și duse telefonul la ureche.

- Nathan.

În vocea ei se amestecau învâlmășeală, încântare, prudență și uimire.

- Ce-ai zice de o schimbare de planuri mâine? o întrebă el. Am fost invitați la un dineu de caritate pentru copii orfani. Un prieten de-al meu sponsorizează o masă.

- Ben?

Ea păru încântată de perspectivă.

- Nu, Luke Archer.

Așteptă să vadă dacă ea îi recunoștea numele.

Tăcerea se așternu la telefon pentru o secundă.

- Luke Archer-fundașul?

- Exact.

- Normal că ești prieten cu Luke Archer.

- Poate cunoștințe este o descriere mai bună, clarifică el, fără să-și dea încă seama care era reacția ei.

- Ei bine, bănuiesc că, fiind pentru o cauză nobilă... Ea scoase un râset amuzat. Empire era echipa de fotbal cu care ținea tata. L-am urmărit pe Luke Archer câștigând patru trofee Super Bowl.

- Înseamnă că o să se bucure de compania ta mai mult decât de a mea. Eu nu l-am văzut niciodată jucând.

Avea să cumpere biletele pe care Archer le donase în cadrul licitației, dar și bijuteriile pe care urma să le aducă el.

- Tu nu ești fan al fotbalului? Chloe păru uluită. Mi-am imaginat că, cu trecutul tău militar și cu meciurile dintre Armată și Marină...

El făcu o grimasă ironică, chiar dacă ea nu avea cum să vadă.

- Când stăteam în fața unui ecran, jucam jocuri pe calculator.

- Are sens ce zici. Ea oftă ușor. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știu despre tine!

Nu-i plăcu tonul ei. Era aproape trist.

- Avem o grămadă de timp să le aflăm pe toate.

- O grămadă de timp, repetă ea, dar fără convingere. Dumnezeu! Tocmai mi-am dat seama... Cu ce ar trebui să mă îmbrac la dineu?

- Ai toate ținutele de la Saks, o poți alege pe oricare dintre ele. Își permise o notă de îngâmfare în voce. Ținută de cocktail.

- Deci nu trebuie să port o rochie lungă.

Ușurarea i se simți în cuvinte.

- Eu pledez pentru rochia albastră, ca de obicei.

- Se poate să fie un pic... hm, prea mulată pentru un dineu caritabil.

El își aminti cum dantela elastică i se așeza pe șolduri și i se modela pe liniile sânilor.

- Eu ador formele tale, așa că o să fie perfect pentru mine.

I se tăie răsuflarea la auzul complimentului.

- Bine, o să port rochia albastră. Dar o să port lenjerie la un dineu caritabil.

- Știam eu că o să regret că am acceptat invitația lui Archer, spuse el, dar zâmbea.

Abia aștepta să vadă ce fel de lenjerie avea să aleagă pentru rochia aceea sexy.

După ce închise, se gândi că poate nu-și dorea ca Archer și Miller să-i vadă formele. Puse în balanță ideea asta și perspectiva de a-i da jos rochia în drumul de la dineu spre casă și decise să nu retragă invitația.

Acum nu mai trebuia decât să-și facă loc în agenda de a doua zi pentru o vizită la Tiffany.

capitolul 24

În timp ce trecu pragul ușilor la ora cocktailului în hotelul de cinci stele din centrul orașului, Chloe își strânse mâna pe brațul lui Nathan și își lipi cel mai încrezător zâmbet pe buze. Sincer, nu ar fi acceptat să vină dacă nu ar fi știut ce încântat ar fi fost tatăl ei să-l cunoască pe Luke Archer. O tânără hostess îmbrăcată într-un costum negru se apropie de ei cu o tabletă în mână.

- Domnule Trainor, domnișoară Russell, domnul Archer m-a rugat să vă însoțesc până la dumnealui.

Nathan încuviință din cap și își puse mâna pe spatele lui Chloe ca să îi dea de înțeles că trebuia să o urmeze pe tânără.

- De unde știa cine suntem? îl întrebă Chloe în șoaptă înainte de a i-o lua înainte.

Nathan păru să nu se simtă în largul lui când ridică din umeri.

- Pregătesc hostesse înainte și le arată fotografii cu donatorii importanți. Face parte din dansul de curtare. Te fac să te simți important ca să le dai mai mulți bani.

Tânără hostess se opri și se uită peste umăr, astfel că Chloe grăbi pasul. Nathan era un donator important. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă.

Studie pe furiș tovarășii de dineu din acea seară în timp ce înaintă prin mulțimea gălăgioasă. Femeile purtau haine care inspirau opulență, iar costumele partenerilor era evident că nu fuseseră cumpărate de-a gata. Slavă Cerului că Nathan îi trimisese acasă ținutele în plus! Ar fi fost cumplit de prost îmbrăcată dacă alegea ceva din hainele ei!

Bineînțeles, el era superb într-un costum de un albastru ca inima nopții, cu o cămașă de un albastru-deschis și cravată galbenă, cu părul împlânzit în valuri îngrijite care i se dezvăluiau până la guler. Ea surprinse privirile

invidioase pe care mai multe femei i le trimiseră, ceea ce făcu să înflorească pe buzele ei un surâs încrezut.

Tânăra hostess atinse ușor umărul unui oaspete ca să poată înainta. În timp ce oaspetele se dădu laoparte, Chloe îl zări pe Luke Archer, cu părul lui blond vălvoi, chiar în fața ei. Capul îi era ușor înclinat, în timp ce asculta politicos discuția animată cu o blondă minionă care îl ținea de braț. Când se apropiară Chloe și Nathan, el își întoarse celebrii ochi albaștri pătrunzători spre ei. Chloe își dădu seama că femeia blondă nu era chiar atât de minionă pe cât crezuse inițial. Înălțimea lui Luke Archer și umerii lui lați o făcură să pară mică.

- Ce mă bucur să te văd, omule! spuse fundășul și strânse mâna lui Nathan, înainte de a se întoarce spre Chloe cu un zâmbet surprinzător de nonșalant și un accent texan fermecător. Tu trebuie să fii Chloe. Eu sunt Luke Archer.

Mâna lui mare o cuprinse pe a ei, iar Chloe se întreabă câte mingi aruncase cu ea.

- Știu. Nu o să uit niciodată pasa de aproape 75 de metri cu care ai câștigat trofeul Super Bowl. Ce emoții am avut când a zburat mingea prin aer! spuse ea. Sunt un mare fan. Cu un zâmbet, ea făcu semn din cap spre restul încăperii. Alături de toți ceilalți de aici, îmi închipui.

El clătină din cap.

- Sunt o mulțime de fani Patriots și Dolphins aici. Se întoarse spre cea care îl însoțea. Jane Dreyer, ți-i prezint pe Chloe Russell și Nathan Trainor. Femeia afișă un zâmbet care îți lua vederea și dădu mâna cu ei. Părea să fie cu cincisprezece ani mai mare decât Luke, avea un păr drept de un blond platinat și purta o rochie purpurie simplă, cu mâneci lungi, completată de o colecție superbă de lanțuri și brățări de aur. Jane este agentul literar al lui Gavin, adăugă Luke.

Chloe știa că Gavin se referea la Gavin Miller, autorul seriei de mare succes Julian Best. Era alt cunoscut de-al lui Nathan. Se întreabă cu ce alte celebrități aveau să se întâlnească acolo.

- Încerc să-l conving pe Luke să-și scrie memoriile, spuse Jane. Ai vrea să citești asta, nu-i așa?

- Absolut, spuse Chloe.

Luke clătină din cap.

- Poate după ce mă retrag din fotbal.

- I-am explicat că trebuie să le scrie acum, cât este la apogeul carierei, zise Jane, făcând din nou apel la Chloe și Nathan. Pentru că asta o să-i ofere cea mai amplă platformă de cititori.

- Are dreptate, rosti Nathan.

Chloe fu surprinsă să vadă o urmă de șovăială în încrederea de fier a fundășului când le zise:

- Nu prea mă pricep la scris.

- Nu este o problemă, spuse Jane. Niște scriitori-fantomă fabuloși îmi sunt clienți.

- Unde este Gavin? îl întreabă Nathan și aruncă o privire în jur.

- Mi-a luat partenera de astă-seară și s-a dus să arunce un ochi la obiectele licitate în camera de alături, spuse Luke, părând ușurat că se schimbasesc subiectul discuției.

- Trebuie să licitam și pentru unele dintre acelea. Nathan coborî zâmbitor privirea spre Chloe. Pentru că uză. Am auzit că Luke a donat o minge cu autograf care cred că ți-ar plăcea.

- Mi-ar plăcea la nebunie, mai ales că știu că este pentru susținerea copiilor orfani, spuse ea.

Părea mai sigur să fie de acord cu acea idee. O minge cu autograf nu avea cum să coste atât de mult, nu?

- Trainor, chiar ai venit. Alt bărbat înalt și brunet, în vreme ce Luke Archer era blond, se apropie de ei însoțit de o femeie tânără și foarte elegantă. Nu credeam că o să apară.

El afișă un zâmbet orbitor spre Chloe.

- Și eu mă bucur să te văd, Miller, spuse Nathan pe un ton amuzat. Chloe, el este Gavin Miller.

Gavin transmitea o atitudine cinică și nepăsătoare în contrast cu disciplina și autocontrolul aproape palpabile ale lui Luke. Ochii verzi pătrunzători ai scriitorului purtau o licărire de malițiozitate. Cu toate acestea, ea observă cearcăne care i se desenau sub orbite.

- Chloe, comoară de neprețuit, este o plăcere să te cunosc. În loc să-i strângă mâna, el o strânse scurt în brațe. Permiteți-mi să v-o prezint pe Elyssa Lauda, antrenorea personală a lui Luke. Și chiar una foarte frumoasă.

Asta explica mușchii perfect definiți de pe brațele Elysei, dar Chloe era nedumerită de descrierea pe care i-o făcuse Gavin. În timp ce dădu mâna cu antrenorea, surprinse un schimb de priviri între Nathan și Gavin, una de avertizare, cealaltă provocatoare. Se petrecea ceva între acești bărbați despre care Nathan nu îi spusese nimic.

Miller se mișcă astfel încât să stea lângă Chloe.

- Deci, spune-mi cum v-ați cunoscut tu și Nathan. Fiind scriitor, sunt mereu interesat de povestea din spate.

Își închipuise că avea să inițieze discuția cu o întrebare incomodă.

- Am lucrat pentru el scurtă vreme. Acum am câteva oferte de slujbe permanente.

Interesul se aprinse în ochii verzi ai scriitorului.

- O poveste de dragoste la birou deci. El își arcui sprâncenele întunecate spre ea. Și zici că ți-ai petrecut ore întregi în compania lui și ai acceptat totuși să ieși cu el. Ești o femeie curajoasă.

Nathan o cuprinse cu un braț de mijloc.

- Nesăbuită ar putea să fie un cuvânt mai potrivit, spuse el. Ca să nu mai spun că, în primele zile ale interacțiunii noastre, am avut gripă.

Chloe era surprinsă că acceptase să recunoască acel detaliu, dar intră în jocul lui.

- Iar microbii îl fac irascibil.

- Cred.

Luke se alătură discuției și o luă prin surprindere pe Chloe. Ea ridică privirea și îi văzu pe cei trei bărbați schimbând între ei priviri încordate.

- Eu și Chloe o să aruncăm o privire la obiectele scoase la licitație, spuse Nathan. Ne vedem la masă.

El o îndepărtă de grup și o conduse spre altă ușă, oprindu-se să ia de pe tava unui ospătar două pahare subțiri de șampanie. Mai mulți oameni îl salutară, dar el le făcu semn din cap și își văzu de drum, brațul lui simțindu-se ca de fier pe mijlocul lui Chloe. De îndată ce ajunseră în camera alăturată, ea se eliberă din strânsoarea lui și se întoarse spre el.

- Deci ce se întâmplă între tine, Luke și Gavin?

Expresia lui deveni impenetrabilă și luă o gură de șampanie.

- Doar o chestie de luptă a orgoliilor între bărbați.

- Legat de ce?

El întoarse privirea o vreme.

- Ai observat că Gavin și-a adus agenta, iar Luke a venit cu antrenorea lui.

- Și?

- Eu sunt singurul care chiar a venit cu o parteneră reală.

- De unde știi că nu sunt și ele parteneri reale?

- Pentru că Luke și Gavin nu se uită la ele cum mă uit eu la tine. Nu fac tot posibilul să le atingă de fiecare dată când au ocazia, cum fac eu cu tine. Nathan îi zâmbi cu o licărire în ochi care îi tăie răsufarea. Sunt geloși, pur și simplu.

- În privința mea?

Chloe era absolut uluită.

El o cuprinse din nou cu brațul și își trecu buzele peste o parte a gâtului ei, înfiorându-i pielea.

- Sunt singurul care poate să facă asta. Și asta.

Își mută mâna și o apăsă pe șnurul subțire care îi aco-
perea linia bazinului. Degetele lui îi amintiră ce făcuseră
înainte să se îmbrace ca să vină la petrecere. Căldura
înflori între picioarele ei.

- Nu-mi mai distrage atenția, mormăi ea. De ce nu au
venit cu parteneri reale?

- Presupun că n-au pe cine să aducă. Buzele lui se
curbară într-un zâmbet vesel. Lasă-i pe ei, hai să donăm
niște bani pentru copii!

Chloe îl lăsă să o conducă spre prima serie de mese
rotunde dispuse prin încăpere. Obiectele scoase la
licitație erau expuse cu măiestrie pe fețele de masă
de un verde intens. Clienți îmbrăcați la patru ace dă-
deau târcoale meselor, discutând și oprindu-se din
când în când ca să scrie pe foile cu oferte. Nathan
aruncă o privire trecătoare peste primele obiecte,
înainte ca ochii să i se lumineze la vederea mingii cu
autograful lui Archer. Li se alocase un număr când
sosiseră la petrecere, iar el îl scrijeli pe foaie alături de
oferta lui.

Ochii lui Chloe se făcură mari când citi descrierea
donației lui Luke și își dădu seama că includea și patru
locuri la tribuna oficială pentru un meci din Empire
League. Apoi verifică oferta lui Nathan și aproape
se înecă.

- Nu mă interesează cât sunt de bune locurile alea,
nu merită atât.

- Este doar o cale de a da bani unei cauze nobile,
draga mea, spuse Nathan. Și, în același timp, obțin și eu
ceva de care să ne bucurăm.

Chloe făcu ochii mici spre el chiar dacă se bucura că
îi spusese draga mea, deși probabil o făcuse în încercarea
de a-i învinge cumva scrupulele.

- Ai spus că nu l-ai văzut niciodată pe Luke jucând,
deci nu te-ai bucura de meci.

- O să mă bucur văzând cum te bucuri tu.

O îndemnă să mai treacă pe lângă alte trei mese îna-
inte de a se opri în fața unei vitrine cu bijuterii expuse
în clasicele cutii verzi-albăstrui de la Tiffany. Într-o cutie
se afla o brățară din aur alb incrustată cu un mozaic
aleatoriu de safire și diamante mici care străluceau în
lumina reflectoarelor de deasupra. În cealaltă se găsea o
pereche de cercei - două fire lungi din aur alb, incrusta-
te cu același model de safire și diamante. Erau impresio-
nante prin simplitatea lor răpitoare.

- Ce părere ai despre acestea? întrebă el.

- Sunt frumoase. Clasice și moderne în egală măsură,
spuse Chloe cu prudență.

- Ca tine.

Ridică privirea și îl văzu zâmbind spre ea.

- Ce frumos din partea ta să spui asta! Dar să nu lici-
tezi pentru ele! Trebuie să valoreze o mică avere.

El se uită la foaia cu oferte.

- Nici pe departe o mică avere.

El ridică stiloul, apoi își scrisese numărul și suma licita-
tă care o dubla pe cea de dinainte.

Chloe rămase fără aer.

- Nathan, încetează! Dacă le câștigi, nu o să le accept.

El păru surprins.

- Este doar o dona...

- O donație. Am înțeles, dar nu mi le poți oferi. Este
și așa destul de rău că am acceptat rochia și pantofii pe
care îi port acum.

Ea își flutură o mână spre haine.

El își lăsă paharul de șampanie și își așeză mâinile pe
umerii ei ca să o privească în ochi.

- Vreau să-ți ofer lucruri care să te facă fericită. Ce este
rău în asta?

Nu putea să-i spună că nu aveau să fie împreună atât de mult timp încât să se ducă la meciul de fotbal ori ea să mai apuce să poarte bijuteriile.

- Rău este că nu-ți pot oferi lucruri la fel de frumoase în schimb.

Ochii lui se întunecară sub iureșul unei emoții pe care nu reuși să o descifreze.

- Chiar asta e problema? Permite-mi să-ți spun ce lucruri incredibile mi-ai oferit. Strânsoarea de pe umerii mei a fost apropiată de el fără tine. Am o nouă perspectivă despre prietenia mea cu Ben mulțumită ție. Mă obligi chiar să mă ocup de relația mea cu tata. Înflăcărarea i se aprinse în ochi. Mi-ai oferit plăcerea corpului tău frumos.

Își trecu degetele peste materialul rochiei, făcându-să-și dorească să fie atinsă la fel și pe sâni.

Apoi chiar o surprinse de-a binelea.

- Mi-ai oferit bucurie. Și bucurie n-a mai existat în viața mea de multă vreme.

Iar ultimele lui cuvinte avură efectul dorit. Toate barierele și scuzele pe care le construise în jurul inimii ei se făcură praf și pulbere. Îl iubea din toată inima pe acest bărbat autoritar, complicat și strălucit.

Chloe și-ar fi dorit să poată opri timpul atunci și acolo. Să se lase în brațele acestui sentiment minunat, care să o invadeze și să o copleșească. Se luptase cu această iubire atâta vreme. Era așa de bine să se relaxeze în emoția aceea doar câteva momente trecătoare înainte de a fi nevoită să o renege!

- Ce este, Chloe?

El o simțea mult prea bine. Ea clătină din cap.

- Nu mă poți cumpăra cu bijuterii.

Iar ea nu putea să fie îndrăgostită de el. Era imposibil.

Văzu durerea din ochii lui, iar scânteia vinei i se aprinse în piept. Detesta ideea că îl făcea să sufere, dar

cât de curând avea să facă ceva mult mai rău decât să refuze niște obiecte câștigate la licitație.

- Am spus prea multe. El clătină din cap ca pentru sine. Nu este de mirare că păreai șocată. Uită de răbufnirea mea! Hai să-i găsim pe Archer și Miller!

El îi așeză mâna în scobitura brațului și o acoperi cu cealaltă, dar ea îi simți reținerea. Își pusese sufletul pe tavă, iar ea îi respinsese sinceritatea. Nefericirea anulă mare parte din bucuria pe care o simțise mai înainte.

În timp ce Chloe înaintă tăcută alături de el, Nathan se muștră în sine pentru că îi dezvăluise toate problemele lui. Expresia de neîncredere uluită de pe chipul ei i se întipărise în minte. Sperase că avea să o facă să înțeleagă cât îi era de îndatorat, dar nu reușise decât să îi arate cât de dat peste cap era cu adevărat.

Să o aducă pe Chloe la acest eveniment fusese o greșală. Miller o privea ca un șoim flămând. Archer o măsura din priviri de parcă ar fi fost un aruncător de primă ligă. Iar acum îi dezvăluise lucruri despre el pe care ea nu voia să le știe.

Nu era o greșală. Era un dezastru.

Trebuia să le spună lui Miller și lui Archer să o lase mai moale, apoi trebuia să recucerească teritoriul pe care îl pierduse cu ea.

- Îmi pare rău, spuse Chloe și frânse tăcerea. N-ar trebui să fiu atât de nerecunoscătoare. Este extraordinar din partea ta să vrei să-mi cumperi lucruri frumoase și bilete la meciuri de fotbal. Vreau să știi că apreciez.

Acum îi cerea scuze. Chloe, care nu dădea nicio dată înapoi în fața lui. Trebuia să readucă lucrurile la normal.

- Nu încercam să fiu drăguț. Am fost un nemernic arrogant care încerca să-ți bage pe gât ceva ce nu-ți doreai.

Spune-mi că am uitat cum trăiesc oamenii din lumea reală sau ceva de genul ăsta.

Ea tresări și se întoarse spre el cu o expresie întrebătoare în ochi. El îi aruncă cea mai încrezătoare privire de care era în stare. Privirea ei se împlânzi și aproape că îi compromise hotărârea de a o provoca să redevină ea, tipa caustică dintotdeauna.

- Să fii generos nu te face un nemernic arogant, spune ea și își coborî ușor mâna peste brațul lui și își împleti degetele calde și subțiri cu ale lui. Îi simți atingerea până în adâncul ființei. Trebuie doar să păstrezi măsura proporțiilor.

- Cred că mi-am pierdut simțul măsurii, spuse el, întrebându-se cât era de adevărat.

Ea zâmbi.

- Trebuie să fie greu să nu ți-l pierzi când ești tu.

capitolul 25

În timp ce își retușă rujul în oglinda din toaleta doamnelor, Chloe încercă să-și recâștige echilibrul după iureșul de emoții prin care tocmai trecuse. Se scuzase în drum spre masă pentru că îi era greu să respire când se afla prin preajma lui Nathan. Dezvăluirile lui și reacțiile ei continuau să o ia cu asalt ca un tsunami.

În plus, trebuia să dea ochii cu faimoșii lui prieteni și femeile superbe care îi însoțeau. Da, se simțea intimidată. Dacă toate s-ar fi întâmplat în biroul lui Nathan, ar fi fost bine, dar cadrul social o făcea să nu se simtă în largul ei.

Își puse rujul la loc în geanta-plic strălucitoare și își împinse umerii în față sub dantela albastră. Măcar arăta de parcă locul ei era acolo.

Ieși din toaleta doamnelor și se opri brusc la auzul vocii lui Nathan în spatele ei. Se întoarse, dar el nu se afla

pe coridorul cu lumină difuză. Dădu să se apropie de locul din care părea să i se audă vocea, tocurele pantofilor Jimmy Choo d'Orsay incrustați cu cristale răsunând pe podeaua de marmură, în timp ce căută să-și dea seama încotro să se îndrepte. Semnul spre toaleta domnilor îi sugera că se afla după colț în direcția opusă, dar vocile nu se auzeau de acolo. Mai merse câțiva pași și zări o ușă întredeschisă. Șovăi, întrebându-se dacă să întrerupă ceea ce putea să fie o discuție privată, din moment ce alesese să o poarte într-un separeu. Apoi își auzi numele.

- Chloe este o femeie deșteaptă, spunea Nathan. M-am întrebat deja ce se întâmplă. Așa că las-o mai moale cu interogatoriul, Miller!

- O să-i spui despre pariu sau o să fie micul nostru secret?

Gavin Miller fu cel care vorbi, o notă de amuzament citindu-i-se în tonul vocii.

Chloe încrămeni. Puseseră vreun fel de pariu pe seama ei?

- Eu zic să-l ții pentru tine. Și Luke Archer era acolo. S-ar putea doar să o supere.

Și fundășul era implicat în pariu. Și credea că ea avea să se supere.

- De ce să nu se simtă măgulită știind că a câștigat pariul pentru tine? îl întrebă Miller. Apropo, înțeleg de ce ai ales-o. Fără îndoială, are ceva al ei. Bravo!

Se părea că Nathan o alesese intenționat pentru un anumit lucru. Vorbeau despre cum o sedusesese? Le povestise asta? Simți cum mânia și umilința i se dezlănțuiră în piept.

- Mergeți amândoi prea departe. Vocea lui Nathan era tăioasă. O duc pe Chloe acasă chiar acum dacă nu încetați!

- Hei, vorbește cu Miller, nu cu mine! zise Luke. Parcă râsul lui Gavin îi bubuia în temple.

- M-ai înțeles greșit, băiete. O să mă port cum trebuie, chiar și numai ca să văd cum o păzești pe Chloe ca un câine un os.

- Ești un idiot, rosti Nathan, dar părea mai mult iritat decât furios.

Chloe își dădu seama că discuția era pe terminate și trebuia să plece iute de acolo. Nu era ușor să te miști pe tocuri, dar reuși să se strecoare în toaleta doamnelor înainte ca toți cei trei bărbați să-și încheie întrevederea.

Se așază pe același taburet pe care îl eliberase cu câteva minute mai devreme. Simțea că ochii i se împăienjeau de la lacrimile fierbinți și furioase. Oare Nathan chiar ar fi discutat despre sexul cu ea cu cei doi cunoscuți ai lui?

Nu-i venea să creadă așa ceva despre el. Da, era arrogant și autoritar, dar nu ar fi povestit despre intimitățile lor. Nu era genul acela de om. Trebuia să fie vorba despre altceva. Trase de câteva ori aer în piept ca să-și rețină lacrimile. Măcar Gavin părea să nu știe că lucra temporar pentru Nathan, deci nu știa nici cele mai mici detalii despre relația lor.

Atunci despre ce naiba era vorba în pariul pe care îl menționaseră?

Nu putea să mai stea mult în toaleta doamnelor, pentru că Nathan avea să se întrebe ce se întâmpla. Se chinul să se ridice, chiar dacă își simțea genunchii nesiguri. În timp ce căută să-și adune curajul, cuvintele lui Nathan îi răsunară prin minte. Ea îi oferise lucruri pe care nu le mai primise de la nimeni altcineva. Certitudinea acelui lucru o făcu să se simtă puternică.

Își netezi dantela albastră și rafinată a rochiei de pe umeri. Nici un pariu stupid între bărbați nu avea să o împiedice să se bucure de momentul ei de Cenușăreasa. Avea să admire toate hainele frumoase, să se bucure de fiecare gură de mâncare fină și să păstreze amintirea discuțiilor cu toate celebritățile. Aruncând o ultimă

privire în oglindă, Chloe ieși din toaleta doamnelor și intră în mulțimea strălucitoare.

Deși era trecut bine de miezul nopții, Nathan se sprijini de balustrada terasei, privind spre râul Hudson. Râul cel mare reflecta luminile de pe ambele maluri, în timp ce câteva stele scânteietoare reușeau să concureze cu strălucirea de milioane de kilowați. O adiere rece și pătrunzătoare îi lipea cămașa pe piept, făcându-l să tremure.

Privi lung în inima nopții, știind că Chloe era pe undeva pe acolo, dincolo de râu, ghemuită în patul ei. Oare îl visa sau distanța pe care o simțise căscându-se între ei în acea seară avea să îndrepte visele ei în altă direcție?

Apucă strâns metalul rece al balustradei în timp ce se încruntă. În cursul serii, se întâmplase ceva care o îndepărtase de el. La cină, surprinsese privirile piezișe pe care i le aruncase. Și nu erau genul de priviri care să dea de înțeles că se gândea să facă dragoste în Rolls. Chiar dacă, atunci când plecaseră până la urmă de la petrecerea aceea blestemată, răspunsese la atingerea lui cu o dezinvoltură aproape disperată care îl luase complet prin surprindere. Păruse să-și concentreze un fel de emoție reținută în a face dragoste. Doar că el chiar nu reușea să ghicească despre ce emoție era vorba.

Miller și Archer se ținuseră de promisiune, purtând discuții absolut normale cu Chloe. La fel făcuse ea, chiar dacă în drum spre cină îi mărturisise că avea emoții. Se simți cuprins de un sentiment ciudat de mândrie. Chloe a lui nu lăsa pe nimeni să o intimideze.

Nici măcar pe el.

Încă nu-l invitasese la cină cu bunica ei. Îi respecta dragostea și grija pe care le nutrea pentru Grandmillie,

dar ele constituiau un obstacol în relația lor. Trebuia să existe o cale prin care să depășească toate aceste bariere.

Zâmbetul i se risipi de pe buze când își dădu seama de un lucru: Chloe nu-și dorea să treacă peste acel obstacol. Nu dădea semne că ar fi frustrată pentru că trebuia să ciupească de ici, de colo câteva ore alături de el. El era cel care o tot bătea la cap să petreacă mai mult timp împreună.

Îndepărtându-se de balustradă, Nathan se plimbă de colo-colo pe pardoseala din gresie, retrăind fiecare clipă din ultimele două săptămâni petrecute cu Chloe. Studie fiecare întâlnire, repartizând cuvinte și acțiuni în coloane imaginare pe care le marcase cu „Îi pasă” sau „Nu îi pasă”.

Se opri când ceva păru să i se strângă în piept. Rezultatul final nu era unul concludent.

Răsucindu-se pe călcâie, intră înapoi în casă. Era un lucru pe care îl putea face ca să încline balanța în favoarea lui.

Nathan traversă coridorul, încercând să-și amintească unde păstra sabia familiei. Chloe își dorea ca el să o aducă la nuntă în semn de pace cu tatăl lui. Nu scăpă din vedere ironia acestui detaliu.

Hoinări prin camerele de la parter, căutând caseta de lemn în care păstra obiectul antic. Cele mai multe dintre camere erau folosite pentru afaceri și evenimente de caritate și divertisment, astfel că nu-și petrecu prea mult timp căutând pe acolo. Livingul, salonul și camera media fură o pierdere de vreme. Știa că sabia nu se afla în biroul lui. Îi mai rămânea de verificat biblioteca, o încăpere pe care o amenajase personal întrucâtva, dar în care își petrecea rareori timpul. Când intră acolo, aroma de piele și hârtie îl făcu să tragă recunoscător aer în piept. Devenise atât de legat de aparatele lui electronice, încât uitase de plăcerea pe care i-o dădeau cărțile în format fizic. Scrută rafturile de cărți din podea până

în sus, bucurându-se de strălucirea foilor de aur de pe cotoarele volumelor.

Și o găsi așezată în propria nișă pe rafturi – o casetă simplă de mahon, lungă și plată, cu două cleme din alamă lustruită, fixate cu lacăte asortate.

Să o revadă stârni înăuntrul lui o furtună de emoții. În primele lui amintiri apărea această casetă din lemn. Fusese păstrată în dulapul cu porțelanurile de familie din fiecare casă în care locuiseră. Tatăl lui obișnuia să deschidă ușile de sticlă ale dulapului și să scoată caseta, așezând-o reverențios pe masa din living. Când Nathan era doar un băiețel, stătea pe un scaun în timp ce tatăl lui deschidea lăcățelele și înălța capacul prins în balamale pentru a dezvălui sabia și teaca băgate în compartimentele făcute la comandă și căptușite cu o catifea de un negru-albăstriu. Aflase cea mai simplă versiune a poveștii din spatele sabiei de îndată ce fusese îndejuns de mare încât să înțeleagă semnificația cuvintelor. Pe măsură ce cresc, tatăl lui adăugase tot mai multe detalii până când Nathan ajunsese să repete toată istoria sabiei.

Când implinise 12 ani, Nathan fusese însărcinat cu solemna și temeinică responsabilitate de a avea grijă de sabie. Tatăl lui îi întinsese un pachet plat și ușor ca o pană, învelit în hârtie cu dungi albastre și aurii. Nathan o deschisese și descoperise o pereche impecabilă de mănuși din bumbac. Știuse numaidecât ce însemnau de vreme ce își privise de nenumărate ori tatăl dând sabia cu ceară și ulei în timp ce purta o pereche asemănătoare de mănuși. Inima îi tresărise în piept în fața celui semn rar al încrederii tatei.

Desigur, încrederea durase doar vreo doi ani. De îndată ce el și tatăl lui începuseră să se contrazică pe tema viitorului lui, Nathan își neglijase intenționat sarcina de a lustrui sabia. Dar nu făcuse niciodată vreun rău sabiei,

nici măcar când ostilitățile dintre ei atinseseră apogeul. Putea să fie recunoscător pentru asta.

Nathan se apropie de raft și luă caseta așa cum obișnuia să facă tatăl lui, apoi o așază pe biroul uriaș cu blat din piele care trona în centrul încăperii. Păstra cheia pe casetă din moment ce în casa lui nu erau copii care să fie feriți de lama ascuțită. Sau invers.

Arama cheii și a lăcățelelor străluci în lumina delicată a candelabrului de deasupra. Era probabil opera lui Ed. El respecta sabia la fel de mult ca generalul. Scoțând lăcățelele, Nathan deschise clemele și dădu capul laoparte.

Fu uimit de cât de practică era sabia. În amintirile lui, strălucea în cuibul ei de catifea. Dar aceasta era o armă care fusese constant folosită în luptă. Urmele de pe lamă o dovedeau. Mănerul era dintr-un oțel simplu, care căpătase o patină ruginie, iar buclele ornamentale nu se desenau în motive delicate, ci în spirale și bare îndrăznețe menite să protejeze mâna proprietarului de lama letală a celui care îl ataca. Teaca de alamă era puțin mai elegantă și mai lustruită, pentru că fusese sabia unui ofițer, dar nu era scutită de zgârieturile și urmele de lovitură ale uzurii zilnice.

Tatăl lui îi explicase că nu trebuia să cureți perfect o asemenea sabie, pentru că altfel îi ștergeai istoria. Îi ungeai mănerul și dădeai lama cu ceară ca să o păstrezi pentru generația următoare. Iar Nathan făcuse întocmai timp de doi ani, mai întâi îndrumat de tatăl lui, apoi doar însoțit de el, împărțășind moștenirea comună.

Nathan simți că i se puse un nod în gât. Uitase vremurile acelea în care stătuseră de vorbă, în timp ce el ștergea sabia cu o cârpă moale. Tatăl lui îi spunea povești din copilărie, din perioada instruirii lui militare și chiar din unele misiuni la care participase, chiar dacă schimbase cu totul unele detalii. Nathan îi împărțășise povești despre școală, despre sport și chiar despre prietenii lui.

Totuși, nu discutase niciodată despre fascinația lui față de tehnologie. Subiectul provoca o încordare în maxilarul tatălui, pe care Nathan învățase că era mai bine să o evite. Dar acele după-amiezi rare fuseseră frumoase.

Chloe și bunica ei împărțășeau tot timpul astfel de momente.

Nathan privi lung spre sabie în timp ce se lăsă în voia amintirilor. Apoi scotoci prin sertarele de la birou până ce găsi ceea ce căuta: o cutie în care se aflau mânușile din bumbac, ulei pentru bebeluși, gaz lampant, un borcan cu ceară și câteva cârpe curate. Știa că Ed trebuia să păstreze materialele prin apropiere. Ridicându-le din sertarul de jos, scutură bucata de păslă împăturită dedesubt și o întinse pe birou înainte de a-și pune mânușile.

Își strecură degetele pe sub mănerul și lama sabiei și o așază pe păslă. Deschizând borcanul cu ceară, înmuie o cârpă și se apucă să o aplice pe lamă cu atingeri atât de blânde, încât sabia rămase neclintită pe păslă.

capitolul 26

Chloe își înfipse ultima agrafă în cocul prins cu grijă și își cercetă reflexia în oglindă. Fondul de ten îi acoperea rezonabil cearcănele de sub ochi. Ultimele 24 de ore fuseseră pline de încordare și nesomn pentru că pendulase între încercarea de a se convinge că nu era îndrăgostită de Nathan și întrebându-se despre ce era vorba în pariul lui.

Cât de fraieră să fie? Știuse de la bun început că relația lor avea să se încheie. Chloe își dorise numai să nu se termine atât de curând și să nu fie ea cea care să pună punct. Chiar dacă, în mod evident, Nathan nu era îndrăgostit de ea, Chloe își tot amintea cum îi spusese că aducea bucurie în viața lui. Oricât era de deranjată

de existența pariului, nu-și dorea să-l facă să sufere. Pentru că nu voia să îl rănească pe bărbatul iubit.

Cu un pufnet de exasperare furioasă, provocat de ea și Nathan, luă rujul și își aplică atentă trandafirul pe buze înainte de a îndesa tubul în poșeta semnată Alexander McQueen. Nu avu cum să nu-și treacă, plină de admirație, un deget peste suprafața metalică a poșetei. Apoi deschise ușa dulapului ca să verifice fiecare detaliu în oglinda cea mare.

Era extraordinar cât de înaltă părea grație rochiei care îi venea perfect. Tocurile până la cer îi alungeau picioarele și o făceau să pară mai înaltă. Își aranjă haina albăstră pe umeri, admirând felul în care îi scotea în evidență notele de albastru din rochie și pantofi.

Aceasta era armura pe care avea să o poarte pentru a înfrunta pe Nathan și pe tatăl lui.

Își ridică poșeta și ieși în living, unde făcu o piruetă în fața lui Grandmillie.

Bunica ei își țuguie buzele și dădu din cap aprobator.

- Cred că hainele astea de designer chiar au ceva special. Nu că aș fi de acord cu prețurile lor ridicole, dar zici că rochia asta a fost făcută special pentru tine.

- Mă simt extraordinar, mărturisi Chloe. Din fericire, ținuta nu a costat atât de mult.

Grandmillie scoase un râset infundat înainte ca o expresie de tristețe să-i întunece chipul.

- Mi-aș dori să-ți poți cumpăra haine frumoase tot timpul.

Chloe se apropie și ingenunche lângă bunica.

- Oricât ar fi de grozavă slujba mea, n-aș putea niciodată să plătesc singură pentru asta. Am acceptat să cumpăr toate astea doar pentru că n-am vrut să-l fac pe Nathan de rușine în fața tatălui lui, mai ales că au o relație încordată. Am impresia că o să fiu examinată la sânge.

Sunetul unui motor puternic de mașină îi lăsă de nepeles că ajunsese Nathan. Chloe strânse grăbită mână lui Grandmillie și o sărută pe obraz înainte de a se ridica.

- Să începă aventura!

- Cenușăreasa se duce la bal, spuse Grandmillie. Omeriți.

Chloe înșfăcă poșeta și se îndreptă spre ușa din față. Clopoțelul sună chiar când apăsă clanța ca să deschidă ușa.

Nathan, cel care stătea pe veranda ei, era întruchiparea perfectă a directorului general, îmbrăcat într-un costum bleumarin făcut la comandă, o cămașă albă și o cravată roșie. Valurile strălucitoare ale părului i se îmbălbâșiseră în onduleuri cuminți, iar vârfurile negre ale pantofilor luceau ca o oglindă. Până și chipul îi părea sculptat în unghiuri impunătoare.

- În versiunea ta cea mai intimidantă, din câte văd, spuse Chloe, chiar dacă inima și pulsul o luară nebuște la goană când îl zări.

Remarca ei păru să-i mai relaxeze încordarea din maxilar. Îi aruncă o privire plină de admirație și apoi își apăsă buzele pe obrazul ei.

- Iar tu mi te potrivești la perfecție.

- Eu, intimidantă?

Chloe clătină din cap, dar îi plăcea ideea.

- Frumusețea poate fi absolut formidabilă. El intră în foaier și aruncă o privire pe ușa de la living. Pot să o salut pe bunica ta?

- Desigur.

Chloe îl conduse în casă.

- Arăți demn de nepoata mea, spuse Grandmillie.

El zâmbi, iar Chloe își binecuvântă bunica în gând pe măsură ce tensiunea din umerii lui păru să se mai destindă.

- Ce compliment frumos, spuse el și făcu o plecăciune. Băgând mâna în buzunar, scoase o carte de vizită și i-o întinse lui Grandmillie. Doctorul Cavill o să participe la nuntă, așa că voiam să-ți dau numărul de telefon al partenerii lui, în caz că o să fie nevoie de el. Te rog să-l suni pentru orice motiv.

Chloe își ținu respirația, dar Grandmillie nu îi aruncă acea carte de vizită în față. În schimb, ea citi numele scris pe cartonaș.

- Dorothy Scott. Un nume puternic și frumos și pe deasupra o femeie. Îmi place.

Chloe îi aruncă lui Nathan o privire recunoscătoare. Stabilise ca vecina lor Lynda să treacă de câteva ori ca să vadă ce mai făcea bunica, dar era o măsură de siguranță în plus. Evident, Grandmillie nu era dispusă să o accepte venind din partea altcuiva în afară de Chloe.

El își trecu mâna lui Chloe prin scobitura brațului.

- Ar trebui să ne întoarcem la 20.00 cel târziu.

- Îi doresc tatălui tău multă fericire, spuse bunica. Este norocos să primească a doua șansă.

Chloe îl simți pe Nathan încordându-se când incuviință din cap.

O conduse pe Chloe pe ușa din față până la Maserati, deschizând portiera și ajutând-o să urce. În timp ce conduse mașina pe strada îngustă, se întinse peste schimbătorul de viteze și o luă de mână. Cu mâna liberă, Chloe urmări conturul degetelor lui. Îi plăcea la nebunie cum i se simțeau pielea, puterea liniștitoare a străngerii lui și sentimentul de legătură pe care îl simțea.

- Am adus sabia, spuse el.

Ea se întoarse și văzu o casetă lungă, plată, din piele așezată pe bancheta din spate. Îi ascultase sfatul.

- Cred că este ceea ce trebuie făcut. Sabia familiei ar trebui să fie parte dintr-o sărbătoare importantă a familiei.

Strânsoarea de pe mâna ei se încordă.

- Sărbătoarea ar putea să fie un cuvânt prea fericit.

- Cred că are atâtea emoții, rosti Chloe.

- Generalul să aibă emoții?

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

- O să fie din nou tată după treizeci și ceva de ani.

- Paternitatea nu a fost o problemă. A continuat să facă la fel ca întotdeauna, călcându-i în picioare pe toți cei pe care i-a întâlnit.

- Îți amintești ce a spus Grandmillie despre a doua șansă? Poate că speră să fie un tată mai blând de data asta. Ea făcu o pauză. Nu o să spun un tată mai bun, pentru că a făcut ceva bun când te-a crescut pe tine.

El îi strânse mâna înainte de a-i da drumul ca să se strecoare cu mașina prin trafic.

- Bănuiesc că a fost un bun exemplu pentru ceea ce nu voiam să fiu.

- Uneori, asta poate să fie la fel de util ca un model în viață. Chloe trase aer în piept. Poate că pur și simplu nu a putut să înțeleagă că nu ești ca el. Talentul tău te-a purtat într-o direcție la care nici măcar nu s-a gândit vreodată.

- Nu a venit niciodată la Trainor Electronics, spuse Nathan.

Ai fi zis că maxilarul îi era sculptat în granit.

- Deci este la fel de rigid și de încăpățânat ca tine. Dar lui Chloe i se rupea inima pentru el - Nathan crease ceva spectaculos, iar tatăl lui nu o recunoscuse niciodată prin prezența lui. Dar nu o să mă convingi niciodată că nu este mândru de tine.

Nathan scoase un sunet de neîncredere. Ea spera că sabia avea să îndulcească atitudinea generalului față de fiul lui. Bărbatul trebuia să fie un idiot dacă nu-și dădea seama cât de extraordinar devenise copilul pe care îl crescuse.

- Care este povestea din spatele sabiei? îl întrebă ea.

- Legenda familiei spune că sabia i-a fost acordată generalului Nathanael Greene de către un ofițer britanic care a servit sub conducerea lui Cornwallis în Războiul de Independență.

- După el ți-ai primit numele?

El clătină din cap.

- Numele meu vine de la un general al Confederației, Nathan Bedford Forrest, pe a cărui carieră o admiră în mod special tata. Era un tactician strălucit, oamenii lui îl iubeau, iar numele lui le insufla frică dușmanilor.

- Pare un tiz numai bun. Dar spune-mi restul poveștii sabiei.

- Ofițerul i-a dat sabia lui Nathanael Greene pentru că a fost impresionat de strategia extraordinară pe care generalul Greene a implementat-o în misiunea de retragere. Nathan scoase un râset mahnit. Greene i-a oferit sabia unuia dintre subalternii lui pentru curajul de care a dat dovadă pe câmpul de luptă. S-a nimerit ca subordonatul acela să fie strămoșul meu, William Trainor.

- Și chiar au folosit-o sau este una dintre săbiile acelea elegante de decor?

- A fost folosită în luptă. Se văd pe ea creștături, zgârieturi și urme de lovituri. Este o sabie cu mâner scurt, făcută de Samuel Harvey.

Era de-a dreptul impresionată.

- Deci trebuie să fie de valoare și în afara legăturii pe care o are cu familia ta.

- Mai mult decât îți închipui, spuse el cu o notă ciudată în voce.

Trase de volan ca să direcționeze mașina pe un drum de acces ce ducea la o poartă cu arcade, arătând permisul paznicului, care le făcu semn să treacă. O luară pe lângă un hangar, iar acolo găsiră deja cunoscutul avion negru și argintiu al Trainor Electronics. Nathan parcă

mașina într-un spațiu marcat în apropiere de peretele hangarului și se întoarse spre ea de pe scaunul lui.

- Vrei să-mi faci o favoare azi?

Nu avea încredere în zâmbetul lui mult prea nevinovat.

- Depinde.

El băgă mâna în buzunar și scoase două cutiuțe de la Tiffany.

- Aș vrea să le accepți cu titlu de împrumut doar pentru azi. Apoi mi le poți returna.

- Iartă-mă dacă sunt suspicioasă, spuse Chloe, fără să se miște să ia cutiile pe care i le oferea, dar mai am o grămadă de cutii de la Saks Fifth Avenue în dulap care nu au fost returnate.

- O să trimit pe cineva să le ia luni. Ai cuvântul meu. El continuă să țină întinse spre ea cutiile albastre. Mi-ar plăcea să văd dacă ți se potrivește ce am ales. Fă-mi pe plac!

- Îți cunosc deja trucurile, spuse Chloe. Dar părea nepolitic și chiar răutăcios să refuze când îl știa atât de agitat. Dar o să mă prefac că m-ai păcălit de data asta.

Așeză una dintre cutii în poală și desfăcu panglica albă de satin de pe cealaltă. Înăuntru i se dezvăluie brățara cu safire și diamante de la licitație. Chloe atinse pietrele strălucitoare cu vârful degetului.

- Ai câștigat licitația.

El luă cutia deschisă de la ea.

- Acum cealaltă.

Ea desfăcu panglica și, după ce ridică capacul, descoperi o pereche de cercei asortați.

- Trebuie să recunosc că sunt perfecte pentru rochie.

Mulțumirea i se aprinse în ochi.

- Exact la asta m-am gândit și eu. Totuși, dacă preferi să porți perle, nu te simți obligată să le porți pe acestea.

Perlele de cultură pe care le purta nu aveau cum să concureze cu cadoul lui Nathan. Și le scoase și își puse cerceii de la Tiffany.

- Lasă-mă să te ajut cu brățara, zise Nathan. El o deschise cu abilitate înainte de a o fixa pe încheietura ei și o închise. Îi luă mâna ca să admire brățara, ea simțindu-i degetele lungi și calde pe piele. Cu o mișcare rapidă, îi ridică brațul și apăsă un sărut pe pielea sensibilă de pe interiorul încheieturii, răsuflarea lui gâdilându-i mâna. Mulțumesc că mi-ai făcut pe plac.

În timp ce privi brățara care provocă o explozie de lumină prin mașină, Chloe știu prea bine că își făcuse sieși pe plac. În mai multe feluri decât doar purtând bijuterii scumpe.

capitolul 27

În timp ce avionul se apropiase de momentul de aterizare, Nathan devenise tot mai retras și rămăsese cu privirea ațintită spre cerul albastru care se desena pe fereastră. Când începuse să nu mai răspundă, prietenii lui încetaseră cu tachinarea prietenoasă care era menită să-l relaxeze și care o ținuse pe Chloe într-un râs continuu de-a lungul călătoriei lor spre sud. După ce aterizaseră, Nathan luase sabia și condusesse grupul cel vesel până la limuzina care îi aștepta, simțindu-și umerii înțepeniți.

Acum Chloe stătea în limuzină lângă un Nathan tăcut, în vreme ce Ben și Ed vorbeau pe bancheta perpendiculară cu a lor. În ciuda tuturor constrângerilor pe care le simțea, ea își dorea din suflet să-i aline încordarea. Totuși, tot ce putea să facă era să-și țină mâna peste a lui, împiedicându-i degetele să bată darabana pe pielea banchetei. Nici măcar nu putea să-i spună ceva care să-l

alina din moment ce nu-și dorea să-l facă de rușine de mână cu prietenii lui.

Astfel că își împleti degetele cu ale lui și îi oferii cel mai blând zâmbet de susținere când el coborî privirea spre ea pentru o clipă. Fu răsplătită de o atenuare a liniilor care i se desenau în jurul gurii. El îi ridică mâna și o sărută în palmă.

Chloe surprinse privirea plină de îngrijorare pe care Ed o aruncă în treacăt spre Nathan. Deci nu era singura care observa încordarea din maxilarul lui.

Limuzina se strecură pe lângă porțile din cărămidă și traversă baza militară. Chloe zări ici-colo oameni purtând tot felul de ținute, de la uniforme din cap până în picioare până la costume în diferite tipuri de camuflaj. Își dădu seama că și Nathan purta culorile pușcașilor marini și se întrebă dacă era oare conștient de acest detaliu.

Limuzina se opri în fața unei biserici mari de cărămidă, cu ornamente albe. Un grup de tineri și tinere, în uniformă, trecură pragul bisericii, cu postură impecabilă. Când Nathan deschise portiera mașinii, vara încă se simțea în aerul blând și cald de afară. Toamna încă nu sosise în Carolina de Nord.

- Generalul și-a ales cum trebuie data nunții. Aceasta este una dintre cele trei zile pe an în care vremea nu este cumplită aici, spuse Ed în timp ce coborî pe partea cealaltă.

Din nou Nathan îi întinse mâna lui Chloe. De data aceasta avu sentimentul că ea era cea care îi oferea ajutorul, pentru că strânsoarea lui era aproape neplăcut de fermă.

Ben ocoli mașina.

- Ne ducem să ne găsim locurile, spuse el. Tu vezi dacă reușești să dai de general înainte să înceapă slujba.

Nathan încuviință din cap, apoi luă caseta în care se afla sabia și o conduse pe Chloe spre o ușă laterală a capelei.

- Ai mai fost aici, spuse ea.

- În fiecare duminică în toți anii cât am locuit aici.

Ea căută să se concentreze în timp ce aproape că alergă ca să țină pasul cu el, dar când Nathan deschise ușa, ea oftă ușurată când dinăuntru se degajă o pală de aer rece. El o ajută să treacă de o altă ușă și ajunseră într-o încăpăre mică cu mochetă pe jos. Un bărbat înalt, cu păr argintiu, în uniformă de un albastru-închis și cu centura neagră a unui ofițer de Marină stătea cu spatele la ei și cu șapca sub braț. Vorbea cu un bărbat în uniformă, scund și cu părul cenușiu, care stătea cu fața spre ei.

Strângerea lui Nathan aproape că îi zdrobi mâna, dar el purta pe chip masca unei indiferențe politicoase.

- Unchiule Fred, mă bucur să te văd, spuse el.

- Nathan, banditule, zise bărbatul mai scund și un zâmbet îi încreți pielea bronzată. Ce mă bucur că ai reușit să ajungi!

Bărbatul cu părul argintiu se întoarse încet, de parcă nu ar fi fost sigur ce putea descoperi în spatele lui. Lui Chloe i se tăie răsufletul când îi văzu fața. Nu încăpea nici o îndoială că el era tatăl lui Nathan. Semănau extraordinar de mult, chiar și în felul în care părul generalului i se aranja peste frunte.

- Tată, unchiule Fred, spuse Nathan, vreau să vă prezint pe Chloe Russell.

Ea fu nevoită să-și smulgă mâna din strânsoarea lui ca să o întindă.

- General Trainor, mă bucur să vă cunosc, spuse ea.

Bărbatul mai în vârstă purta mănuși albe și și-o scoase iute pe cea din dreapta înainte de a-i prinde mâna într-o strângere formală și hotărâtă.

- Mă bucur nespun să vă cunosc, spuse el cu o voce caldă care purta un accent sudic evident.

În treacăt, îi aruncă o privire scrutătoare înainte de a se întoarce spre fiul lui.

Chloe se simți invizibilă când cei doi bărbați se fixară în priviri. Aveau aceeași înălțime și erau la fel de lați în umeri. Tatăl era doar ceva mai masiv în zona taliei decât fiul.

Generalul întinse mâna spre Nathan.

- Mulțumesc că ai venit.

Pentru o clipă, lui Chloe îi fu teamă că Nathan avea să refuze a da mâna cu tatăl lui, dar el apucă mâna înaltului pentru o fracțiune de secundă înainte de a ridica din caseta de piele.

- Mam gândit că ți-ai dori să ai asta la ceremonie, spuse el.

Era evident că atenția generalului fusese îndreptată spre fiul lui și nu spre bagajele cu care venise, pentru că ochii se aprinse o licărire de surprindere.

- Te-ai gândit bine, spuse el și luă caseta.

Nathan încuviință din cap.

- Felicitări!

Apoi o luă pe Chloe de mână și se îndreptă spre ușă. Ea simțea că voia să urle de frustrare. Cei doi bărbați nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte și toate fuseseră înjurate și formale. Când Nathan se opri brusc, ea se opri încântată, sperând că avea să îi spună mai multe despre tatăl lui. Nu se întoarse, ci aruncă pur și simplu o privire peste umăr și spuse:

- După nuntă, o să am nevoie de sabie.

Ea se întoarse ușor ca să vadă chipul generalului. O expresie ciudată îi străbătu chipul: amestec de șoc și bucurie.

Apoi Nathan o luă din nou la pas, iar Chloe se trezi trăsă în ritmul lui. Afișă un zâmbet plin de regret

spre unchiul Fred, care încuviință din cap cu o expresie măhnită.

- Tu și tatăl tău semănați atât de mult, șopti ea în timp ce se apropiară de ușile duble care duceau spre naosul capelei.

- Și acolo se termină orice altă asemănare dintre noi, mormăi el, dându-i drumul la mână când un tânăr pușcaș marin îi oferi brațul ca să o conducă de-a lungul culoarului.

- Din partea mirelui sau a miresei? întrebă tânărul ca să-i așeze în zona potrivită din biserică.

- Familia din partea mirelui, spuse Chloe.

- O să stăm cu Ben și Ed, o contrazise Nathan chiar din spatele ei. Sunt în rândurile din față.

Chloe se uită în jur când înaintă pe culoar alături de escorta ei. Când Nathan îi menționase o capelă, ea se gândise la un spațiu mic și intim. Acesta era un spațiu uriaș, încadrat de pereți albi luminați de vitralii arcuite, care se desfășura sub un tavan susținut de grinzi grele și întunecate. Rânduri de strane drepte din lemn ocupau naosul într-o înălțime de spații aproape militărească. Nu știa sigur cât de mare era un batalion, dar își închipuia că unul întreg putea să încapă fără nici o problemă în biserică.

Pe măsură ce se apropiară de altar, stranele erau ocupate dinspre culoar până spre mijloc. Îi zări pe Ben și Ed pe al treilea rând din față și își îndreptă escorta spre ei. Nathan îi făcu un semn să se dea într-o parte pentru ca el să se așeze primul, oferindu-i astfel locul dinspre culoar.

Ed și Nathan schimbă câteva cuvinte în șoaptă, fără ca vreunul dintre ei să pară prea încântat, iar ea bănuia că Ed încerca să-l convingă pe Nathan să stea pe rândul din față. Pe locurile alocate miresei stăteau mai mulți membri ai familiei, dar pe rândul familiei din

partea mirelui se aflau doar un cuplu mai în vârstă și un bărbat singur.

Trebuia ca Nathan să-i fi urmărit privirea pentru că spuse:

- Aceia sunt ceilalți doi unchi ai mei și mătușa mea.

Chloe șovăi, dar banca părea atât de goală. Îl convinsese pe Nathan să aducă sabie. Trebuia să încerce măcar să-l determine să mai facă un pas spre împăcarea cu tatăl lui.

- Cred că ar trebui să stăm acolo. Altfel, câștigă familia miresei.

El o privi cu o licărire stranie în ochi.

- Iar ești machiavelică. El se întoarse și, înainte de a o lua de mână, îi spuse ceva lui Ed. Ai mizat pe firea mea competitivă.

Ea afișă un zâmbet orbitor în timp ce se ridicară și se duseră să-și ocupe locurile noi. De data aceasta, Nathan se așeză între ea și rudele lui, creând o barieră în calea discuțiilor. El făcu un semn din cap spre unchi și mătușa lui, dar nu se oferi să le-o prezinte.

- Ești nepoliticos, șopti ea.

- Te feresc de probleme.

- Probleme pentru mine sau pentru tine?

- Pentru amândoi.

El își împlăti degetele cu ale ei și privi drept în față. Ea îi simți agitația prin apăsările răzlete ale degetelor și o ghici în mica zvâcnire a unui mușchi din maxilarul lui.

- Măcar acum avem o șansă împotriva miresei. Pe partea ei sunt doar opt. Și toți sunt mici de înălțime, șopti ea.

Strânsoarea de pe mâna ei se relaxă, iar colțul gurii lui se arcui ușor în sus.

Notele alerte și festive ale unei trompete răsunară prin biserică, făcând-o să tresară. O ușă de lângă altar se deschise și intrară generalul Trainor și unchiul

Fred în ritmul măsurat al soldaților la paradă. Își ocupă pozițiile și rămaseră drepti și cu expresii serioase pe chip.

Trompetei i se alăturară acordurile de orgă ale Trumpet Voluntary. Chloe se întoarse pe scaun și văzu cum un tânăr și o tânără, în uniforme a două servicii militare diferite, înaintază pe culoar cu aceeași pași măsurati.

- Verii mei Emily și Christopher, murmură Nathan. Forțele Navale și Aeriene.

Erau urmați de o femeie îmbrăcată într-o rochie simplă din satin de culoarea piersicii, ținând în mână un buchet de trandafiri crem.

- Sora lui Angel, Sarita.

Vocea lui Nathan se încordă.

Când Sarita ajunse în dreptul altarului, muzica se schimbă în „Marșul nupțial”, iar mulțimea adunată în biserică se ridică în picioare. O femeie minionă, într-o rochie scurtă și vaporosă din șifon crem, înaintă pe culoar. Avea buchetul din trandafiri de culoarea piersicii, iar aceleași flori erau țesute pe împletitura de un maro-închis care îi împodobește capul ca o coroană. Pe măsură ce se apropie, adierea aerului condiționat lipi șifonul de abdomenul miresei, iar Chloe observă rotunjimea evidentă a sarcinii.

Ea se întoarse, în timp ce mireasa trecu pe lângă ei și surprinse pe chipul mirelui o expresie de o asemenea bucurie înduioșătoare și de nesiguranță încât simți lacrimi în ochi.

- Tatăl tău o iubește, șopti ea.

El coborî privirea spre ea.

- A iubit-o pe mama. M-a iubit pe mine. Ne-a tratat pe toți absolut la fel.

Chloe trase aer în piept când i se dezvălui adevărul. Nathan nu o plăcea pe Angel pentru că tatăl lui se purta diferit - mai bine - decât cu prima soție. Nu își dorea

ca tatăl lui să fie mai amabil și mai grijuliu cu a doua soție. Lucru care ar fi făcut cumva ca mama lui să pară mai puțin demnă. Chloe înțelegea și chiar empatiza cu sentimentele lui, dar acestea îl despărteau de tatăl pe a cărui aprobare încă o căuta.

Îl luă de braț pe Nathan, sperând că putea să-l ajute să scape de o parte din tensiunea pe care o simțea.

Preotul le făcu semn să se așeze, iar ceremonia continuă. Când tatăl lui Nathan își sărută noua soție, o făcu cu o tandrețe și o pasiune care făcură ca invitatele la nuntă să suspine discret la unison.

- Le cerem tuturor să iasă înaintea mirilor din biserică pentru tradiționalul pod de săbii, anunță preotul înainte de a-și da binecuvântarea și ca orga și trompeta să se audă din nou în note triumfale.

Chloe abia aștepta să vadă celebrele săbii încrucișate. În timp ce familia o luă în urma celor trei însoțitori de nuntă pe culoar, ea observă privirile curioase ațintite spre Nathan și ea. Oamenii erau interesați de celebrul fiu risipitor.

Leșiră pe uși și descoperiră patru pușcași marini care le arătară locul unde trebuiau să se așeze oaspeții, de o parte și de alta a aleii care pornea dinspre biserică. Soarele Sudului emana suficientă căldură încât să fie incomod de cald afară, dar cei mai mulți oaspeți erau militari și se țineau drepti și înalți în uniformele lor întunecate cu șepci albe. După ce ieși și ultimul oaspete, Chloe auzi un ordin rostit apăsător dinăuntru. În lumină marșăluiră un pușcaș marin urmat într-un unison perfect de două șiruri formate din câte patru tovarăși soldați. Înaintară între cele două linii de oaspeți până când comandantul lor mai lansă o comandă. Cele două linii se opriră, se întoarseră și își scoaseră săbiile în același timp, ținând vârfurile ațintite în jos, până când alți doi pușcași marini redeschiseră ușile bisericii.

Mirii se iviră dinăuntru și se opriră, în timp ce comandantul gărzii de onoare își atenționează trupele cu săbiile ținute în poziție verticală pe umăr.

- Prezențați săbiile, comandă el.

Vârfurile săbiilor se încrucișară, formând arcada. Generalul Trainor și Angel pășiră solemn pe sub arcadă. După trecerea lor, fiecare pereche de pușcași marini își coborî săbiile într-o parte până când cuplul ajunse la ultimii doi. Aceștia își coborâră săbiile în fața cuplului, forțându-i să se oprească. Comandantul gărzii de onoare coborî vocea și spuse:

- Trebuie să sărutați mireasa ca să treceți.

- Din ordinele cui? se răsti generalul.

- Ale lui Cupidon, domnule, spuse comandantul și afișă un zâmbet larg.

- Nam auzit niciodată de el, spuse generalul. Trebuie să fie vreun bolovan de la Washington. Toți, cu excepția gărzii de onoare, râseră. Ei încă stăteau în poziție de drepti. Ei bine, măcar este un ordin care nu o să-mi facă necazuri.

El se aplecă și o sărută ușor pe Angel pe buze.

Ultimele săbii se ridicară, iar oaspeții aplaudară, în timp ce generalul și mireasa lui se strecurară într-o limuzină care îi aștepta. Purtătorii de săbii își pusese armele la loc în teacă cu o alunecare metalică, iar invitații se duseră spre mașinile lor.

Chloe fusese atât de fascinată de frumusețea și precizia ceremoniei, încât nu observase sudoarea care i se prelingea pe șira spinării. În timp ce Nathan o trase spre limuzina care îi aștepta chiar peste drum, ea făcu o grimasă din cauza umezelii.

- Ce ieșire impresionantă! spuse ea.

- Pușcașii marini se pricep la ceremonii fastuoase, spuse Nathan pe un ton care lăsa să se înțeleagă că el nu era deloc impresionat.

Ed și Ben îi prinseră din urmă.

- De ce n-au putut să facă asta înăuntru? se plânse Ben, ștergându-și fruntea cu mâneca hainei.

- Pușcașii marini nu simt căldura sau frigul, spuse Nathan cu aceeași severitate în glas.

- Pe naiba nu simt! rosti Ed. Doar că nu-i afectează vremea.

- Mie mi s-a părut nemaipomenit, spuse Chloe.

- Chiar știu să facă spectacol, incuviință Ben, dându-se într-o parte când Nathan o ajută pe Chloe să se așeze pe bancheta din spate.

Ea alunecă recunoscătoare pe pielea rece și fină. Șoferul pusese pahare cu apă rece și felii de lămâie în suporturile pentru pahare. Chloe înșfăcă iute unul și bău dintr-o singură înghițitură prelungă apa delicios de rece.

Ben se lăsă pe bancheta lui și luă alt pahar.

- Ce n-aș da să mi-l torn în cap! spuse el.

- La Clubul ofițerilor este aer condiționat, spuse Nathan în timp ce se așeză lângă Chloe.

O surprinse când o luă de mână. Ea se apropie mai mult de el din moment ce părea să-și dorească prezența ei fizică.

După un scurt drum cu mașina, limuzina se opri în fața altei clădiri din cărămidă cu ornamente albe. Aceasta avea două porticuri lungi și acoperite care duceau spre uși. Din nou merșeră până în club pe urmele unei mulțimi de oaspeți îmbrăcați în uniformă. Ajunși acolo, se cufundară în adierile aerului condiționat. Trecură pe lângă pereții acoperiți cu emblemele Marinei și ajunseră într-o sală mare, cu covor de un albastru aprins și modele, candelabre din alamă și mese acoperite cu fețe de masă albe, aranjate în jurul unui ring de dans. Muzica clasică cânta în surdină, în vreme ce mirii stăteau lângă ușa și își întâmpinau oaspeții.

Chloe decisă să nu comenteze faptul că mireasa radia de fericire, dar era adevărat. Poate pentru că era însărcinată, dar chipul lui Angel strălucea, zâmbetul

ei luminându-se de fiecare dată când primea felicitările vreunui oaspete. Când ridica privirea spre proaspătul ei soț, zâmbetul îi devenea tot mai larg și mai dulce.

Nathan o strânse tot mai tare de mână pe măsură ce se apropiau de miri. Ea se întinse și își puse cealaltă mână pe spatele lui, făcând ca brățara ei împrumutată să strălucească.

- Nu te las, promit, murmură ea.

- Îmi pare rău, spuse el și își relaxă strânsoarea.

A atunci veni rândul lor. Chloe se pregăti, întrebându-se cum avea să-i întâmpine Angel. Din ce îi spusese Ed, Nathan nu fusese prietenos cu femeia pe care o considera uzurpatoarea mamei.

Dar zâmbetul miresei nu șovăi și nici nu dispăru.

- Nathan, ce bine că ai venit, spuse ea, punându-și mâinile pe umerii lui ca el să se aplece și să o lase să-l sărute pe obraz. Știu că nu a fost ușor pentru tine.

Chloe îl simți cum încremenește.

- Părea o ocazie prea importantă ca să o ratez, zise el. Angel, ți-o prezint pe Chloe Russell.

El o împinse ușor pe Chloe înainte, astfel că ajunse să stea în fața lui aproape ca un scut.

- Cele mai bune urări pentru un viitor fericit, spuse Chloe și întinse mână.

Angel o cuprinse într-o îmbrățișare.

- Mulțumesc, draga mea. Mă simt de parcă aș purta viitorul cu mine, spuse ea și își odihni o palmă pe rotunjimea delicată a pântecului. Uneori, se întâmplă minuni ciudate.

Un fior îl traversă pe Nathan. Chloe se dădu repede într-o parte ca să-l îndepărteze de Angel. Mișcarea îi aduse față în față cu generalul Trainor.

- Felicitări, domnule, spuse Nathan, îndreptându-se de spate și întinzând mână spre tatăl lui.

În mod ironic, postura lui Nathan era mai rigidă decât a generalului. Bărbatul mai în vârstă își trase fiul

întreuna dintre acele îmbrățișări aspre și date pe fugă pe care le schimbau bărbații între ei. Chloe își retrase mână de pe brațul lui Nathan pentru ca el să nu o poată folosi din nou pentru manevra de apărare.

Când generalul se trase înapoi, Chloe îi zări o licărire umedă în ochi. Speranța înflori în inima ei. Tatăl era pregătit să-și îmbrățișeze fiul. Acum nu mai trebuia decât să-l facă pe Nathan să-și întâlnească tatăl la jumătatea sau chiar la sfertul drumului. Avea impresia că generalul Trainor era dispus să parcurgă restul distanței dintre ei.

Generalul atinse mânerul sabiei antice care îi arăna în teacă la centură.

- Să am sabia cu mine la ceremonie a fost ceva la care nu speram și probabil ceva ce nu meritam. Îți mulțumesc pentru generozitate.

- Nu mulțumești cui trebuie, spuse Nathan, înfășurându-și brațul în jurul taliei lui Chloe ca să o împingă în fața lui. Ea e responsabilă de prezența sabiei.

Când dezamăgirea umbri ochii generalului, Chloe își dori să-și înfigă tocul cui adânc în glezna lui Nathan.

- Exagerează, spuse ea. Sunt convinsă că știți că Nathan nu face nimic din ceea ce nu vrea să facă. Intenționat nu se uită să vadă reacția lui Nathan la afirmația ei. În schimb, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe general pe obraz. Felicitările mele, domnule! Dumneavoastră și Angel formați un cuplu minunat.

- Ei bine, ea este minunată, iar eu fac ca noi să fim un cuplu, spuse tatăl lui Nathan cu o urmă de umor pe chip. O luă pe Chloe de ambele mâini și le strânse. Ce bine că ești aici, domnișoară! Mă bucur că fiul meu a venit cu tine. Îi aruncă lui Nathan o privire vicleană. Sau că tu ai venit cu fiul meu. Oricum ar fi fost, mie îmi convine.

Chloe aruncă o privire cercetătoare spre Nathan. Sprâncenele îi erau unite în ceea ce se gândea că putea fi o părere de rău.

- Vă doresc să fiți fericiți împreună, spuse el. Cred că ți-ai câștigat șansa.

Postura tatălui lui încremeni, iar Chloe așteptă să vadă ce putea să însemne acea reacție.

- Este o urare bună, spuse generalul, și surprinzătoare. O accept cu smerenie și recunoștință. El reveni cu privirea spre Chloe. Să rămâi cu el, Chloe! Noi, bărbații din familia Trainor, devenim mai buni cu trecerea anilor.

Ea îi zâmbi generalului în timp ce înaintară ca să permită următorului oaspete să-și exprime felicitările. Nathan o conduse spre barul din colțul opus al încăperii și mormâi:

- Hai să luăm ceva să ne anestezieze simțurile!

- Este chiar așa de greu să te porți civilizat cu tatăl tău? îl întreabă ea cu o nedumerire sinceră.

El se opri în mijlocul ringului de dans și o privi încruntat.

- Civilizat, nu. Sincer, da. Să-i celebrez căsătoria cu iubita însărcinată nu este ceva care să mă bucure.

- Păreai sincer când ai spus că merită o șansă la fericire. Și l-a surprins.

El zâmbi încordat.

- Să-l surprinzi pe general este o realizare în sine. El coborî privirea în podea. Problemele mintale ale mamei nu au fost din vina lui. Nu s-a descurcat bine cu ele, dar nu este el cel care le-a provocat. Trase aer în piept. Nimeni nu merită să treacă prin iadul sinuciderii proprii soții.

El ridică privirea spre ea, ochii fiindu-i pustiți de durere. Își dorea să-l cuprindă în brațe și să-l facă să uite. În schimb, îi cuprinse obrazul în palmă, simțind satul pielii lui proaspăt rase.

- N-ai nevoie de băutură. L-ai iertat.

El făcu un gest dezaprobator.

- Există o diferență între a înțelege și a ierta.

- Una duce la cealaltă.

- Ești o optimistă convinsă. Îi coborî mâna de pe chipul lui și o folosi ca să o îndemne din nou spre bar. Un pahar de șampanie și un coniac cu gheață.

- Vă rog, domnule Trainor.

Cu un zâmbet, barmanul îi întinse lui Nathan paharul subțire din sticlă înainte de a ridica o sticlă de coniac. Era un bărbat scund și robust, părul blond încă ghicindu-i-se printre firele argintii.

- Mulțumesc, spuse Nathan, oferindu-i paharul lui Chloe, în timp ce își dădu seama cine era barmanul. Dino Sparks, spuse el. Nu-mi vine să cred că încă ești pe aici. Ce mai faci? Și când naiba ai început să-mi spui domnule Trainor?

Cei doi bărbați își strânsură mâinile.

- Acum ești o persoană influentă la New York, spuse Dino și începu să toarne coniac în pahar.

- Naș fi fost dacă nu mă învățai tu tot ce știu despre instalațiile electrice.

Chipul lui Dino se luminează, dar el clătină din cap.

- Eu ți-am arătat câteva trucuri, nimic mai mult. Ai devenit iute mai deștept ca mine.

- Chloe, aș vrea să-l cunoști pe mentorul meu, Dino. În atelierul lui mi-am făcut multe dintre cele mai bune improvizații. Cred că încă îi sunt dator cu un amplificator de ton cu sondă.

Liniiile din jurul gurii lui Nathan se atenuară când le făcu cunoștință.

Ea dădu mâna cu barmanul.

- Îmi place la nebunie să-i cunosc pe vechii prieteni ai lui Nathan. A aruncat vreodată ceva în aer?

Dino izbucni în râs.

- Vreodată? Dădea foc la câte ceva măcar o dată pe săptămână.

Nathan zâmbi larg. Era ca atunci când îl privea cum dormea; se transforma într-o versiune a lui mai tânără și mai lipsită de griji.

- O făceam intenționat, să știi.

- Îi plăcea să declanșeze alarma de incendiu, spuse Dino clătinând din cap. Privi în jur și cobori vocea: Doar ca să-l enerveze pe tatăl lui.

Chloe și-ar fi dorit ca Dino să nu îl fi menționat pe general, dar zâmbetul lui Nathan nu șovăi nici o clipă.

- Și mergea, spuse el încântat.

Tocmai când era cât pe ce să îl roage pe Dino să spună și alte povești, vocea unchiului Fred bubui prin difuzoare.

- Generalul și doamna Trainor îi invită pe toți cei prezenți să li se alătore pe ringul de dans pentru primul lor dans ca soț și soție.

Acordurile melodioase ale unui vals se revărsară prin încăperea în timp ce generalul o conduse pe Angel spre centrul sălii. După o secundă de nemișcare, tatăl lui Nathan își învârti noua soție într-o piruetă grațioasă, urmărind perfect ritmul muzicii. Oaspeții se adunară pe marginea ringului de dans, urmărind cuplul care dansa cu o ușurință mlădioasă. După ce se învârtiră de-a lungul ringului de dans, generalul spuse răspicat:

- Chiar nu știe nimeni să asculte un ordin simplu? Veniți aici și dansați!

Râsetele se ridicară din mulțime, iar câteva cupluri făcură timid câțiva pași înainte. Nimeni nu se putea compara cu generalul și mireasa lui.

Brusc, Nathan luă paharul de șampanie din mâna lui Chloe și îl așeză pe bar lângă coniac.

- Hai să le facem puțină concurență!

- Stai... cum?

- Ne supunem ordinelor generalului.

El își înfășură brațul în jurul taliei ei și o împinse cu blândețe spre ringul de dans, în timp ce ea încercă

să meargă încet, sperând că muzica avea să se schimbe. Purta tocuri înalte și subțiri și o fustă dreaptă, nefiind o pînută ideală pentru un vals. În plus, nu mai avusese un partener de vals de... Oh, de cel puțin zece ani!

Același vals încă era în plină desfășurare când Nathan o conduse pe parchetul ringului și o întoarse cu fața spre el. Ea trase adânc aer în piept și își așeză mâna scîngă pe umărul lui, simțindu-i puterea prin materialul subțire al costumului. Când el își puse mâna pe spatele ei, Chloe se simți cutremurată de un fior de încântare. Apoi îi luă mâna dreaptă într-a lui, brațul fiindu-i puternic și ferm, pentru ca ea să se miște în cadența îndrumărilor lui. Rămaseră nemișcați, privindu-se o clipă în ochi, când muzica ajunse la finalul unei fraze. Ea își mută strânsoarea pe umărul lui, iar el încuviință discret din cap.

Apoi el începu să o învârtă pe ringul de dans cu aceeași iscusință ca a tatălui lui. La primii pași, ea se simți țeapănă din cauza griii că avea să se împiedice și să-i facă de rușine pe amândoi.

- Gândești prea mult, murmură Nathan când se opri din învârtit ca să o lase să-și tragă sufletul și să-și regăsească echilibrul pentru o fracțiune de secundă. Te susțin eu.

- Eu...

Chloe amuți în timp ce el o lansă din nou într-o piruetă amețitoare. El își lipi palma pe spatele ei, o trase mai aproape, iar trupurile li se întâlniră. Acum putea să simtă schimbările de poziție, înclinarea subtilă într-o parte sau alta, schimbarea de unghi dictată de cotul lui și putea să-l lase să o poarte oriunde.

Uită cu totul că mai concurau cu generalul. Uită că Ed, Ben și un pluton de pușcași marini li priveau. Uită până și de pariu. Pe lume nu mai existau decât Nathan, ochii lui cenușii ațintiți spre chipul ei, puterea brațelor lui care o învăluiau, senzația amețitoare a trupurilor

și minților în acord perfect care se mișcau ca unul singur. Își dorea ca muzica să nu se oprească niciodată.

Dar se opri, iar aplauzele răsunară în jurul lor.

Nathan încheie pirueta și se opri, ochii fiindu-i luminați de aceeași bucurie pe care o împărtășea și ea.

- Ești o parteneră bună în tot felul de situații, îi spuse el.

Încântarea ei se stinse la auzul cuvintelor lui ambigue. Toate realitățile ascunse în spatele situației o luară din nou cu asalt.

- Văd că toate acele cursuri de dans pe care te-a obligat mama să le faci n-au fost degeaba. Generalul Trainor se apropie de ei cu brațul pe mijlocul lui Angel. Îi zâmbi lui Chloe. Mamele tuturor adolescentelor strângeau bani ca să facă un curs de dans, dar aveau nevoie de parteneri. Astfel că băieților li se permitea să participe gratis, motiv pentru care mamele lor făceau presiuni serioase în acest sens.

Nathan nu zâmbi.

- După ce am aflat nu doar că aveam voie, ci că se și așteptau să le luăm în brațe pe fete, n-am mai fost atât de greu de convins.

Chloe zâmbi în locul lui.

- Îmi și închipui ce furori făceau hormonii prin sala de dans.

- Verișoarele mele Brenda și Sally au urmat cursul, spuse Angel. Își petreceau jumătate din timp ca să așeze din nou mâinile băieților pe talie.

Chloe îi aruncă o privire piezișă lui Nathan. Refuza în continuare să zâmbească. Când întoarse din nou privirea spre Angel, cealaltă femeie ridică aproape imperceptibil din umeri, de parcă ar fi vrut să spună că făcuseră amândouă tot ce se putea.

Din fericire, alt cuplu veni să le vorbească mirilor, astfel încât Chloe îl trase pe Nathan de pe ringul de dans.

- Știi, chiar mi-a plăcut să dansez cu tine, spuse ea. Până când ai distrus momentul și ai făcut să fie din nou vorba despre tatăl tău.

Chiar dacă el nici măcar nu clipi, ea își dădu seama că îl speriasse.

- Nu a fost vorba despre tatăl meu când dansam. Își trecu degetul peste pielea încheieturii ei. O să te scot în pași de vals din cameră și o să te duc într-un vestiar, unde o să încui ușa și o să te lipesc de un perete.

Vocea lui era joasă și intensă.

- Doar pentru că ai crezut că o să câștigi concursul de dans.

Dar atingerea și cuvintele lui îi trimiseră un fior electric de-a lungul brațului, care îi coborî apoi undeva în adâncurile pântecului.

- Nu, ci pentru că trupurile noastre erau într-un acord perfect. Practic puteam să-ți simt gândurile cu mâinile. Îmi doream să fiu înăuntrul tău când se întâmpla asta.

Chloe înghiți în sec, în timp ce cuvintele lui vibră prin ea, involburându-se într-o încordare de dorință pură între picioarele ei.

- Unde este vestiarul ăsta despre care zici? reuși ea să mai spună.

Degetul lui se opri brusc în timp ce strânsoarea în care îi era prinsă mâna se accentuă mai tare.

- Pot să găsesc unul în fix șaiszeci de secunde.

Pentru o clipă, ea se simți tentată. Timpul lor împreună se scurgea, iar ea își dorea să adune amintiri. Se uită în jur și îi zări pe Ed și Ben discutând serioși cu un grup de bărbați și femei în uniformă. Ea clătină din cap.

- Poate mai târziu. În clipa asta, trebuie să fim oaspeții perfecti.

- Văd că trebuie să te ademenesc cu șampanie.

Ridicând ochii spre chipul lui, simți că aproape luă loc privind flăcările din ochii lui.

- Complet inutil. Doar mai dansează cu mine o dată.

El îi zâmbi cu o licărire indecentă.

- Nu se spune că dansul este expresia verticală a unei dorințe orizontale?

- Doar că noi avem de gând să rămânem foarte verticali cu dorința noastră.

- Suntem foarte adaptabili din punctul ăsta de vedere.

Telefonul lui Chloe sună în tonul special pe care îl alesese pentru apelurile primite de la Grandmillie. Un colțișor egoist dinăuntrul ei și-ar fi dorit să urle dezamăgit pentru că fusese întrerupt jocul infierbântat și sexy pe care îl juca cu Nathan. Dar inima i se făcu mică de frică în timp ce băjbâi spre fermoarul poșetei. Bunica știa unde era. Numai o urgență extremă o putea face să o sune pe Chloe.

- Este bunica ta, ghici Nathan în timp ce îi cercetă chipul.

Scânteia plină de dorință din ochii lui se stinse pe măsură ce îngrijorarea îi luă locul.

Ea încuviință din cap când își trecu degetul peste ecranul telefonului și îl duse la ureche.

- Bunico? Te simți bine?

- Sunt Lynda. Sunt la spital cu Millie. Ea n-a vrut să te sun, dar m-am gândit că ai vrea să știi.

Chloe se întinse automat și îl apucă de mână pe Nathan în timp ce cuvântul *spital* se dezlănțui asupra ei cu o forță amețitoare. El își înfășură degetele peste ale ei într-o strângere liniștitoare.

- Mulțumesc că n-ai ascultat-o. Zumzetul discuțiilor din jur o împiedicau să audă prea bine vocea vecinei ei. Stai puțin, lasă-mă să găsesc un loc mai liniștit ca să vorbim!

Fără un cuvânt, Nathan o cuprinse de mijloc și o conduse spre o ușă laterală. Dădea într-un coridor pustiu. El îi dădu drumul și închise ușa, izolându-i de gălăgia de afară.

- Gata, spuse Chloe. Ce s-a întâmplat?

- A leșinat și a căzut din nou. M-a sunat când și-a revenit pentru că nu voia să te deranjeze la nuntă. Cum este sâmbătă, am dus-o la spital. Este trează și vorbește clar, așa că nu par să existe leziuni permanente. Doctorul spune că o să fie bine.

- Este a doua oară în două săptămâni, spuse Chloe, frecându-se pe piept de parcă ar fi putut să alunge nodul care i se încolăcise strâns acolo.

- De aceea m-am gândit că trebuie să sun. Am pus-o să-mi dea telefonul ei ca să sune soneria ei specială. Aproape că a trebuit să-l smulg din mână.

- Lynda, ești minunată!

Chloe abia mai putea vorbi printre lacrimile de recunoștință.

- Hei, Millie a fost grozavă cu copiii mei. Dacă nu era ea, nu aflam ce probleme avea Joey cu derbedeii din clasa a treia.

- Nu știu dacă ți-a spus, dar acum eu sunt în Carolina de Nord. Mă întorc cât de repede pot.

Chloe se simți cuprinsă de vină. Nathan avea să insiste să o ducă înapoi în New Jersey. Poate că nu avea să-și mai revadă tatăl încă doi ani.

- Am auzit că ai ajuns acolo cu un avion privat. Lynda scoase un fluierat plin de admirație. Millie m-a însărcinat să-ți spun să nu te grăbești. Rămâi și bucură-te de nuntă pentru că altfel se înscrie la Crestmont în clipa în care iese din spital.

Chloe aproape că auzi în gând vocea bunicii și reuși să zâmbească în ciuda îngrijorării care o încerca.

- Se pare că a redevenit ea, cea dintotdeauna.

- Stai o clipă, spuse Lynda. Chloe auzi niște foșnete și pocnituri. Apoi Lynda vorbi din nou în șoaptă. N-am vrut să mă audă, dar cred că este speriată. Nu pentru că este în spital, ci pentru că a leșinat din nou.

- Și eu sunt îngrijorată din cauza asta, zise Chloe în timp ce se simți cuprinsă de regrete. Fusese prea ocupată

cu Nathan ca să mai acorde suficientă atenție problemelor de sănătate ale lui Grandmillie. Trebuie să aflăm de ce se tot întâmplă asta.

- Tocmai a intrat alt doctor la ea, deci trebuie să plec. Nu-ți face griji, Pete este acasă cu copiii, așa că pot să rămân cu ea până când te întorci tu.

- Mulțumesc mult, spuse Chloe, încercând să transmită prin telefon recunoștința copleșitoare pe care o simțea, dar Lynda închisese deja.

Chloe coborî telefonul.

- I-am trimis deja mesaj pilotului să se pregătească pentru decolare, iar limuzina ne așteaptă la ușă, spuse Nathan, ridicând privirea din telefonul pe care îl ținea în palmă. Trebuie să-i anunțăm pe Ben și Ed că avionul o să se întoarcă după ei. Poți să-mi povestești pe drum ce s-a întâmplat.

Ea clătină din cap.

- Vreau să rămâi aici. Este nunta tatălui tău. Nar trebui să o ratezi.

Nathan își strecură telefonul în buzunarul de la piept.

- Nu te las să pleci singură. Și am încheiat discuția.

El o luă spre ușă.

Ea nu avea nici timp, nici forță să se certe cu el, așa că îi permise să o însoțească înapoi în salon. Muzica câpătase note mai contemporane, iar ringul de dans era plin de cupluri în uniformă care își mișcau trupurile cu o relaxare voioasă.

Totuși, Ed și Ben încă erau prinși în discuție cu același grup cu care îi observase mai devreme. Nathan o luă de mână și traversă cu pași mari încăperea aglomerată. Oaspeții îi aruncară priviri admirative și se îndepărtară din calea lui, la fel cum făceau cu tatăl lui.

Când Ed îl văzu pe Nathan, se îndepărtă de grup.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă bătrânul.

- Bunica lui Chloe este la spital. O duc acasă la New Jersey. Avionul o să revină după tine și Ben.

Ed se uită la Chloe și evident nu îi plăcu ce zări pe chipul ei.

- Vin cu voi. Pot să vă ajut cu detaliile organizatorice în timp ce tu stai cu doamna Russell.

Chloe deschise gura ca să se împotrivească, dar Nathan îi strânse mâna și încuviință din cap.

- Am aprecia.

Ben li se alătură.

- Ce se întâmplă?

Nathan explică din nou povestea.

- Hai să ne luăm rămas-bun de la general și să o luăm din loc, spuse Ben numaidecât.

- Vă rog, nu plecați din cauza mea, spuse Chloe în timp ce se simțea tot mai vinovată. Toți prietenii voștri sunt aici. Mă simt cumplit că vă fac să plecați.

- Eu sunt medic, sublinie Ben. O să fiu mult mai util decât un tocilar.

În mod ciudat, insulta lui Ben reuși să o mai aline cumva pe Chloe. O trata ca fiind parte din cercul strâns de prieteni ai lui Nathan.

Nathan surâse în treacăt.

- Ai fi la fel de inutil ca mine fără echipamentele tale medicale sofisticate pe care ți le furnizează tehnologia mea.

- Putem să stăm aici să ne insultăm unul pe altul sau o putem duce pe domnișoara Russell la bunica ei, zise Ed. Generalul și doamna Trainor sunt la 9.

Ben ridică mâhnit din umeri spre Chloe în timp ce o lăsa să treacă alături de Nathan.

- Mulțumesc, spuse ea sincer.

Dacă el apuca să discute cu medicii, aceștia puteau lua în serios cazul lui Grandmillie.

Nathan o conduse până la tatăl lui și la Angel.

- Ne cerem scuze, dar Chloe are o urgență medicală în familie, spuse Nathan. Trebuie să ne întoarcem numaidecât în nord.

- Oh, nu, îmi pare atât de rău, spuse Angel și o îmbrățișă pe Chloe. Ne rugăm să fie totul bine.

- Mie îmi pare rău că îi fac pe toți să plece atât de devreme, zise Chloe. Dar bunica mea este la spital.

Generalul Trainor îi întinse mâna lui Nathan.

- Mă bucur că ai fost aici.

Chloe auzi sinceritatea profundă din vocea generalului.

- Și eu mă bucur că am fost aici, domnule, spuse Nathan și apucă mâna tatălui lui în ceva mai mult decât o simplă strângere de mâini.

Chloe și-ar fi dorit ca el să mai spună ceva.

- Sabia! rosti generalul, iar mâna lui liberă alunecă spre locul în care ar fi trebuit să fie mânerul. Am lăsat-o în birou ca să fie în siguranță.

- Păstrează-o, spuse Nathan. Locul ei este aici.

capitolul 28

Chloe își petrecu scurta călătorie până la aerodrom povestind ce se întâmplase cu Grandmillie și cerându-și scuze că îi făcuse pe toți să plece de la nuntă. Cei trei bărbați nu îi luară în seamă scuzele. Ca de obicei, li muzina îi duse până la scările avionului. Când trecură pe lângă ușa de la cabina pilotului, Nathan se aplecă și spuse:

- Kurt, ne grăbim.

- Da, domnule, rosti pilotul pe un ton nerăbdător. Abia aștept să pornesc motoarele acestei minunății.

Copilotul ieși să încuie ușa, apoi avionul se lansă cu toată forța pe pistă. De îndată ce ajunseră în aer, Ben se aplecă în față.

- Spune-mi tot ce știi despre sănătatea bunicii tale.

- Sincer, nu știu prea multe pentru că lui Grandmillie nu-i place să-mi fac griji, zise Chloe. Cu toate astea, știu că a căzut aparent fără nici un motiv acum două

săptămâni și jumătate. Doctorul ei s-a gândit că poate a avut o formă ușoară de accident vascular, dar nu a găsit nici o leziune permanentă.

Ben îi mai puse câteva întrebări, dar ea nu reuși să răspundă la cele mai multe dintre ele.

- Ai numărul de telefon al doctorului ei? o întrebă Ben. Dacă îmi permiți, aș putea să vorbesc direct cu el.

Chloe își dori să-l ia în brațe.

- Da, desigur, cum să nu-ți permit.

Ea își scoase mobilul și îi dădu numărul lui Ben. El își desprinsese centura de siguranță și se duse în spatele cabinei ca să sune.

Îngrijorată, rămase cu privirea ațintită spre spatele lui. De ce nu voia să discute cu medicul de față cu ei, unde putea să audă și ea?

- Nu vrea să te sperie cu jargonul medical, rosti Nathan și o luă de mână.

Chloe își îndreptă privirea spre el. Se uita la ea cu o combinație de înțelegere și cu ceva ce putea să fie învidie. Își trecu degetul peste degetele ei.

- Bănuiesc că asta este reversul medaliei când îți pasă atât de mult de cineva. Îți faci griji.

Ea simți cum lacrimile o ardeau și încuviință din cap.

- Dragostea te face vulnerabil. Dar eu prefer să-mi fac griji tot timpul decât să nu simt asta.

Nathan coborî privirea spre mâinile lor.

- Încep să înțeleg asta.

- A fost frumos ce ai făcut, faptul că i-ai spus tatălui tău că sabia îi aparține.

În vocea lui Nathan răsună o notă ciudată, aproape nesigură, când spuse:

- Sper că nu o să am nevoie de ea.

- Tatăl tău s-a bucurat foarte mult că ai venit la nuntă lui, zise ea.

- Așa a spus.

- Nu-l crezi?

O strânse mai tare de mâini și ridică privirea spre ea. Ochii îi erau întunecați.

- Se prea poate să-l cred. Trebuie doar să mă întreb de ce.

- Pentru că ești fiul lui și are toate motivele să fie mândru de tine.

El clătină din cap.

- Nu-l cunoști pe tata.

Chloe se aplecă peste brațul scaunului ei ca să fie mai aproape de el.

- Știu ce am văzut în ochii lui când te-a privit și am văzut, pur și simplu, mândrie. Poate că nu-ți înțelege pasiunea, dar știe foarte bine ce ai realizat cu ea.

Ea văzu cum mușchii gâtului i se încordează când înghiți în sec, dar el clătină din cap.

- Doar își savura victoria de a mă fi dus acolo.

Chloe și-ar fi dorit să-l scuture până ce își venea în fire.

- De obicei, ai o părere foarte bună despre tine, așa că nu înțeleg toată atitudinea asta de fiu nevrednic.

Ed tuși înăbușit, aproape sigur mascând un râset.

- Ce și-a dorit tatăl tău să faci cu viața ta? o întrebă Nathan, ignorându-și majordomul.

Chloe cumpăni o clipă.

- Nu știu. Mi-a povestit în mare parte despre viața lui, dar noi nu aveam o tradiție de familie ca voi. Ea începea să înțeleagă cât de profund simțea Nathan că își dezamăgise tatăl și se infurie pe general. Știi, este vina tatălui tău.

Nathan se lăsă pe spate, cu sprâncenele arcuite în sus.

Ea continuă:

- Ar fi trebuit să facă mai mulți copii dacă era atât de hotărât ca unul dintre ei să intre în armată. Genetica este de vină.

Nathan ridică privirea în tavan.

Chloe îl apucă de braț și îl scutură.

- Ceea ce încerc să spun este că tatăl tău a greșit când a încercat să te forțeze să te încadrezi într-un șablon în care nu te-ai potrivit niciodată. Ar fi trebuit să-ți cumpeți cel mai nou hardware de pe piață, în loc să te învețe cum să lustruiești o sabie veche. El privea înapoi, iar tu, înainte. Te las pe tine să decizi ce abordare este mai constructivă.

Nathan își coborî privirea și o aținti spre ea, făcând-o să se simtă de parcă era studiată cu un laser.

Ben reveni chiar în acel moment în zona de relaxare.

- Doctorul bunicii tale mi-a dat toate detaliile despre analizele pe care i le-a făcut... Se opri brusc când simți tensiunea care reverbera în aer. Ce se petrece aici?

- Chloe tocmai îmi explica cum tatăl meu ar fi trebuit să facă mai mulți copii dacă își dorea așa de tare să se continue tradiția militară în familia noastră, spuse Nathan pe un ton indiferent.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, dar are sens, zise Ben și se așeză pe scaunul lui.

- Gata, spuse Nathan. S-o lăsăm baltă.

Chloe se bucură să schimbe subiectul. Încerca să susțină o împăcare între tată și fiu, nu să-l infurie pe Nathan. Ea făcu semn din cap spre Ben.

- La analize a ieșit ceva?

- Rezultatele sugerează câteva posibilități, dar nu o să pun un diagnostic fără să-mi fi întâlnit măcar pacienta și cu atât mai puțin fără să o fi examinat, spuse Ben.

- Slavă Domnului că ești mai bun ca doctor decât ca psihiatru! mormăi Nathan.

Ed intră în scenă și orientă conversația spre subiecte neutre. Chloe ascultă doar în parte, fiind prea îngrijorată pentru Grandmillie.

Singurul lucru care o mai ajuta să rămână coerentă era senzația mâinii calde și puternice a lui Nathan

împletite cu a ei. Nici măcar când se înfuriase el nu îi dăduse drumul.

De îndată ce avionul ateriză, drumul până la spital deveni o înlanțuire de clipe confuze în care Nathan o conduse prin tot felul de uși, pe lângă birourile asistentelor și de-a lungul coridoarelor. Oamenii și obstacolele pur și simplu cedau în fața forței pe care o emana combinația dintre farmecul și autoritatea lui. Ben îi ajută cu personalul medical, iar Ed se ocupă de logistică, dar Nathan era liderul de grup.

Ajunseră în fața camerei lui Grandmillie, iar Chloe se opri să inspire adânc, pregătindu-se pentru ce avea să vadă pe patul de spital.

Nathan îi prinse ambele mâini într-ale lui și o făcu să se întoarcă spre el.

- Toate asistentele medicale spun că este bine.

- Dar ele nu o cunosc.

Îi era frică să nu o găsească pe Grandmillie afectată într-un fel.

- Vrei să intru cu tine?

Erau atât de multă bunătate în ochii lui și atât de multă forță în strânsoarea lui încât își dori să se sprijine de el. Dar ea clătină din cap.

- Trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi despre ce s-a întâmplat.

El o mai strânse o dată ușor de mâini și îi dădu drumul. Chloe deschise ușa cu mai multă forță decât era nevoie și intră.

Grandmillie stătea întinsă pe spate, cu ochii închiși, iar Lynda citea o revistă pe un scaun aflat alături. Câteva monitoare licăreau lângă pat și o perfuzie era pusă la brațul bunicii. Părul ei alb, de obicei prins frumos, era desfăcut și i se odihnea încurcat pe pernă. Părea mică și fragilă între barele metalice și lucioase ale patului.

Neliniștea se dezlănțui în pieptul lui Chloe.

- Chloe! spuse Lynda și aruncă revista deoparte. Ce repede te-ai întors!

Ochii lui Grandmillie se deschiseră brusc. Se întoarse spre Chloe cu o privire încruntată. Era supărată foc.

- Ți-am spus să nu pleci mai devreme de la nuntă!

- Nathan are un avion foarte rapid, spuse Chloe și se apropie grăbită de pat ca să sărute obrazul bunicii. Lacrimile îi puseră un nod în gât și îi fu greu să spună: Mă bucur să văd că ești la fel de autoritară ca de obicei.

- Mi se datorează ceva mai mult respect decât atât, domnișorică, spuse bunica, dar o luă în brațe pe Chloe și o trase într-o îmbrățișare, una dintre rarele dovezi de afecțiune primite de la bunica ei independentă.

Chloe o cuprinse în brațe din tot sufletul, strângând cu delicatețe corpul subțire al bunicii ca pe un pui de pasăre. Când se desprinseră din îmbrățișare, Chloe zări sclipirea înlăcrimată din ochii lui Grandmillie, care îi accentuă aerul de fragilitate. Chloe fu nevoită să clipească de mai multe ori ca să-și ascundă propria reacție. Se așeză pe un scaun liber și luă mâna bunicii înainte de a se uita la Lynda.

- Îți mulțumesc din toată inima că ai avut grijă de ea.

- Nu spune asta. Lynda ocoli patul și se aplecă să o sărute pe Chloe pe obraz. Vă las puțin cât mă duc să-mi iau un sendviș de la cantină.

Chloe se întrebă dacă Nathan mai era afară, dar își dădu seama că era prea complicat să-i explice Lyndei povestea. Astfel că încuviință din cap și își întoarse atenția spre bunica ei.

- Acum spune-mi ce s-a întâmplat!

Bunica ei oftă.

- A fost la fel ca ultima dată. Eram la bucătărie și-mi făceam un sendviș cu curcan. Am simțit că nu mai am aer și că încep să intru în panică. Inima îmi bătea

de parcă îmi sărea din piept. Am amețit și apoi totul s-a cufundat în întuneric. Când m-am trezit, stăceam pe podeaua din bucătărie. M-am uitat la ceas și trecuseră doar câteva minute. Mâna ei tremura ușor în mâna lui Chloe. Când am putut, am sunat-o pe Lynda.

- De ce nu ai apăsat butonul de la colier?

- La naiba! N-am vrut toată nebunia cu ambulanța și așa mai departe.

Chloe pufni exasperată.

- Dacă era un infarct, paramedicii chiar te puteau ajuta în drum spre spital.

- N-am avut nici o durere și nici n-am fost inconștientă foarte mult timp. Știam că nu este infarct.

Chloe puse ușor și cealaltă mână peste mâna lui Grandmillie.

- De dragul meu, trebuie să ai mai multă grijă de tine. Ce m-aș face fără tine?

Toată slăbiciunea dispăru de pe chipul bunicii în timp ce îi zâmbi lui Chloe.

- Copila mea, o să fii bine. Ești o tânără puternică, strălucită și cu o inimă mare. O să găsești o cale de a umple golul după ce eu nu o să mai fiu, dar încă n-am de gând să dau ortul popii.

- Dacă nu o să ai mai multă grijă, este posibil ca plânrile tale să nu conteze. Chloe își fixă privirea spre bunica. Promite-mi că o să apeși pe buton data viitoare când o să se mai întâmple asta. Altfel, renunț la slujbă și stau acasă cu tine toată ziua.

Sprâncenele lui Grandmillie se arcuiră în sus.

- Dacă tu faci asta, eu mă mut la Crestmont.

În timp ce căută să se uite urât la bunica ei, Chloe simți că avea să izbucnească în râs.

- Dacă te muți la Crestmont, eu... eu... Nu știu ce o să fac, dar nu o să-ți placă.

Ea chicoti.

Colțurile buzelor lui Grandmillie se curbară în sus.

- Două femei din familia Russell încercând să se amenințe una pe alta nu sunt un lucru prea drăguț, nu-i așa?

- Mai ales că eu am pierdut.

- Să-ți minte asta, spuse Grandmillie. Poate că sunt bătrână, dar încă am capul pe umeri.

- Totuși, îmi promiți? o rugă Chloe.

- Oh, bine. Îți promit! Bunica îi eliberă mâna și mângâie ușor obrazul lui Chloe. Cum ai fost așa de amabilă încât să-ți recunoști înfrângerea...

- Acum hai să vorbim despre ce zice doctorul, spuse Chloe din moment ce obținuse ceea ce-și dorise.

- Până acum, toți n-au făcut decât să trângănească într-o mulțime de acronime pentru că nu știu ce se întâmplă cu mine.

- Din fericire, ți-am adus un traducător. Ben Cavill este aici.

- El este tipul care a insistat să-mi dea numărul lui în caz de urgență.

Dar Grandmillie părea încântată.

- Și Nathan, și majordomul lui, Ed, sunt aici.

- Dumnezeu, este petrecere în toată regula! Ajută-mă să-mi aranjez părul!

În timp ce Chloe împleti părul lui Grandmillie într-o coadă frumoasă care i se revărsa peste umăr, frica ce își înfipsese colții în inima ei își slăbi ușor din strânsoare. Dacă bunica își făcea griji pentru coafura ei, trebuia să se simtă cât de cât în apele ei. Îi aranjă lui Grandmillie halatul de spital pe care îl purta și netezi cearșafurile înainte de a se întoarce spre ușă.

Ieșind pe coridor, îl văzu pe Ben consultându-se cu o tânără blondă care purta un halat de laborator. La mică distanță de el, Nathan și Ed păreau prinși într-o discuție. Ben o țări și îi făcu semn.

- Doamnă doctor Scarpetti, v-o prezint pe Chloe Russell, nepoata lui Millie.

Nathan veni lângă Chloe. Era suficient de aproape, încât tivul jachetei lui să îi atingă brațul când se mișca. Rezistă impulsului de a face un pas într-o parte ca să simtă căldura și alinarea corpului lui lângă al ei.

Ea și Scarpetti dădură mâna. Strânsoarea doctoriței era hotărâtă, dar scurtă, de parcă se grăbea să treacă iute la următoarea sarcină de pe listă.

- Am acceptat să-l las pe doctorul Cavill să o examineze pe doamna Russell, deși nu este afiliat la acest spital, spuse Scarpetti. A văzut toate rezultatele testelor pe care le-am făcut și dosarul pe care l-am primit de la medicul de familie al bunicii dumneavoastră, deci vă poate da toate detaliile. Acum, vă rog să mă scuzați, dar avem foarte puțin personal.

Ea se îndepărtă cu pași mari.

- Dar...

Chloe dădu să o ia pe urmele doctoriței.

Ben ridică o mână ca să o oprească.

- Ne face o mare favoare permițându-mi să o examinez pe Millie, așa că las-o să-și vadă de vizitele ei. Cu permisiunea ta, aș vrea să mă duc să o văd pe bunica ta.

- Da, desigur. Mulțumesc mult. I-am spus că ești aici.

- Și nu m-a afurisit în vreun fel? o întrebă Ben. Nu a fost prea mulțumită de mine când am insistat să-și noteze numărul meu de telefon când era Nathan bolnav.

- De fapt, abia așteaptă să-și audă diagnosticul într-o engleză simplă.

- Nu pot să promit asta, zise Ben, oferindu-i un zâmbet ironic înainte de a traversa coridorul spre camera de spital a bunicii ei.

- Ed se duce să ia câte ceva de mâncare pentru toată lumea. Vrei ceva în mod special? o întrebă Nathan.

- Orice sandwich este perfect, spuse Chloe când își dădu seama că, de fapt, murea de foame.

Majordomul plecă în direcție opusă, iar Chloe rămase singură cu Nathan. Adrenalina care o susținuse în toată criza pe care o traversase parcă i se scurse din corp dintr-odată și începu să tremure, regretând că își lăsase șalul în limuzină.

Nathan își scoase haina și i-o puse pe umeri ca pe o pelerină. Satinul fin al căptușelii îi alunecă peste brațele dezgolite, învăluind-o în căldura corpului lui și în aroma exotică a săpunului. Trăgându-și reverele peste piept, închise ochii și inspiră adânc.

- Este o sală de așteptare aici, spuse el și o îndrumă spre o pereche de uși duble, cu brațul pe mijlocul ei.

În cele din urmă, își permise să se aplece spre el. Era divin să se simtă învăluită în parfumul lui, susținută de puterea brațului lui și încălzită de senzația corpului lui lângă al ei. L-ar fi urmat pur și simplu oriunde o ducea, fără să se mai gândească sau să-și mai pună întrebări. Era o ușurare să se lase în voia sorții pentru câteva clipe.

- Ia loc, spuse el și se așezară amândoi pe o canapea din vinilin verde, fără ca el să-i dea drumul din brațe.

Chloe se lăsă pe perna tare și se ghemui mai aproape de Nathan.

- Cum se simte? o întrebă el încet, râsuflarea lui agităndu-i părul în creștet.

Chloe rămase fără suflu din cauza unui suspin înăbușit.

- Mult mai bine decât speram. De fapt, pare să fie bine. Dar la început, când stătea întinsă cu ochii închși, părea atât de mică și de fragilă. Ea suspină, iar Nathan căută în buzunar și îi oferă un pachetel de șervețele. Fu surprinsă să vadă obiectul acela banal în degetele lungi și elegante ale unui bărbat atât de puternic, dar îl acceptă recunoscătoare. Mă tot încăpățânez

să o văd ca pe bunica iubitoare și puternică din tinerețea mea, dar ea nu mai este așa. Pe măsură ce eu am crescut, ea a îmbătrânit. Nu vreau să accept ade-vărul ăsta.

Brațul lui se strânse în jurul ei.

- Se ține încă foarte tare pe poziție, să știi, cel puțin în ceea ce mă privește.

- Minte și spiritul ei sunt așa, spuse Chloe cu urma unui zâmbet pe buze. Dar trupul o trădează. Amândouă trebuie să acceptăm asta.

- Hai să aflăm ce anume a făcut-o să leșine înainte să ne facem griji! El își plimbă mâna în sus și în jos pe brațul ei peste materialul hainei. Când Ben o să aibă o idee mai clară despre toată situația, o s-o trimită pe doamna Russell la cel mai bun specialist. O mutăm la spitalul potrivit.

Chloe se îndreptă iute de spate în vreme ce înțelese pe deplin aluzia din cuvintele lui. Era atât de tentant să-l lase să-și folosească banii și influența pentru a-i oferi lui Grandmillie cea mai bună îngrijire medicală cu putință! Aproape că putea să justifice totul pentru că o făcea pentru bunica ei, nu pentru ea. Dar nu-și putea permite un asemenea lucru când trebuia să rupă legătura dintre ei, nu s-o strângă. Fără tragere de inimă, ea clătină din cap.

- Este o propunere generoasă din partea amândurora, dar nu mai pot să accept ajutorul vostru.

Îl simți cum se crispează lângă ea.

- Este pentru binele bunicii tale.

Ea se trase deoparte pe pernă, obligându-l să o elibereze din îmbrățișare.

- Este bunica mea, nu a ta sau a lui Ben.

El se încruntă și șovăi o clipă, de parcă ar fi stat să-și aleagă cuvintele cu atenție.

- Binele bunicii tale este important pentru mine, pentru că tu ești importantă pentru mine.

Chloe nu voia să audă asta. Se ridică în picioare.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Făcu ochii mici în timp ce îi cercetă chipul, fără să-i placă ceea ce vedea în expresia ei.

Ea se îndepărtă câțiva pași înainte de a se întoarce ca să-l privească în ochi.

- Am sperat... Trase adânc în piept. Am sperat să fac asta în alt loc, în altă dispoziție.

- Să faci ce?

El se ridică de pe canapea și făcu un pas spre ea. Chloe îl opri cu un gest tăios, dar el nu se lăsă intimidat de respingerea ei.

Ea îi vedea suspiciunea tot mai mare în încheștarea maxilarului și în încordarea umerilor. Și el o putea citi foarte bine. Ea coborî mâna.

- Acum, când o să lucrez la Trainor Electronics, nu ne mai putem vedea. Nu este o idee bună.

Urmă o tăcere lungă în timp ce el o privi nedumerit. Ea îi studie chipul, așteptând să vadă durere sau furie, dar el își controlează foarte bine sentimentele.

- Ești concediată. Își încrucișă brațele la piept. S-a rezolvat.

Lacrimile îi ardeau ochii când clătină din cap.

- Nu-ți dai seama? Relația noastră avea să se termine oricum. Tu ești atât de strălucit și de bogat, iar eu... Ei bine, eu sunt doar o angajată temporară.

- N-ai o părere prea bună despre mine dacă ai impresia că asta contează.

- În lumea reală, contează. N-am mai trăit acolo de când te-am cunoscut. Mi-am petrecut vremea prin apartamente luxoase, am mers cu Rolls-Royce și am zburat cu avioane și elicoptere. Iar eu nu sunt așa.

- Nimic din toate acestea nu mă schimbă pe mine, așa că n-ar trebui să te afecteze nici pe tine.

Acum auzea durerea din vocea lui, iar senzația aceea o distrugea. Își petrecu brațele peste talie.

- Le-ai câștigat pe merit.
 - Am avut noroc. Oamenii își doreau ce am creat eu.
 - Tatăl meu a inventat multe lucruri pe care și le doreau oamenii. El nu a avut un apartament de lux sau un avion personal. Chloe spuse ceva ce nu crezuse niciodată că avea să spună: El nu a avut motivația sau disciplina pe care le ai tu. El nu s-ar fi străduit atât de mult pentru a construi ce ai construit tu. Tu oferi posibilitatea ca mii de oameni să-și plătească creditele ipotecare și să-și trimită copiii la facultate. Este descurajant.

El traversă cu pași mari distanța dintre ei și o apucă de umeri, cu ochi mistuitori.

- M-ai văzut halucinând. M-ai văzut dezbrăcat. Sunt un bărbat ca oricare altul.

Chloe își ridică bărbia în încercarea de a părea puternică și sigură, chiar dacă inima îi era sfărțecată de fiecare cuvânt.

- Nu, tu ești diferit. Trăiești în stratosferă și acolo este locul tău. Fără mine.

El o ținu în brațe cât timp se priviră unul pe celălalt. Strânsoarea lui era aspră, dar nu voia să fie o pedeapsă. Ea căută să memoreze senzația acestei ultime atingeri.

El își coborî brațele și se îndepărtă ca să se uite pe fereastră, trecându-și mâna prin păr. Când se întoarse spre ea, furia îi făcu maxilarul să se încleșteze și ochii neclari.

- Nu pot să te pun în aceeași oală cu Teresa. N-aveai cum să pui la cale gripa mea. Dar ești o oportunistă la fel de pricepută.

Chloe se așteptase la o asemenea reacție și chiar o merita, dar tot se simțea de parcă el și-ar fi pregătit pumnul și i l-ar fi înfipt direct în plex.

- Când un om iubit depinde de tine, nu poți să ieși mereu deciziile pe care le vrei, spuse ea cu o voce pasivă. Mi-ai oferit postul fără ca eu să te rog.

- Ți-am oferit slujba ca să ți-o trag în biroul meu ori când aveam chef.

Chiar dacă știa că doar se descărca, pentru că ea îl rânise, vulgaritatea lui o înfurie.

- Și ai vrut să-ți câștigi pariul, nu-i așa?

- Despre ce naiba vorbești? spuse el, dar ea surprinse licărul vinovăției din ochii lui.

- Te-am auzit vorbind cu Gavin și Luke despre faptul că te-ai folosit de mine ca să câștigi. De aceea m-ai dus la dîneul caritabil. Și să mi-o tragi în biroul tău era parte din pariu?

El îi aruncă o privire lungă și inexpressivă.

- Te înșeli atât de mult în privința asta!

- Atunci de ce nu mi-ai povestit despre asta?

- Nu era relevant.

- Mă privește, deci cred că era relevant.

- Nu știi despre ce vorbești.

El își întoarse privirea, cu buzele apăsate într-o linie subțire.

- Cum să știu dacă nu-mi zici nimic?

Refuzul lui de a-i explica lucrurile o scoase din sărite. Cu mișcări neîndemânatică, își scoase cerceii din urechi și își desprinse brățara de la mână, apoi i le întinse.

El își întoarse privirea spre ea înainte de a întinde mâna și a-i lua bijuteriile din palmă. Furia care îl stimula până acum păru să se evapore când strânse între degete pietrele strălucitoare.

Vocea lui răsună sec când spuse:

- Speram că o să le păstrezi.

- Știi prea bine că nu pot.

Când își ridică ochii spre ai ei, Chloe aproape că urlă când văzu suferința pe care o zări în adâncimile lui cenușii. Poate că se înșelase. Poate că simțise pentru ea mai mult decât crezuse. Dar acum nu mai conta. Luase deja o decizie.

Fără să mai stea pe gânduri, se întinse spre el, dar expresia lui o făcu să-și retragă mâna de parcă s-ar fi apropiat prea mult de flăcările mistuitoare ale unui foc. Numai că focul acesta ardea cu glacialitatea unui ghețar.

- O să am nevoie de haină, spuse el și făcu un semn din cap.

- Desigur.

Uitase că încă o purta. Lăsând haina caldă să-i alunece de pe umeri, i-o întinse. El o luă astfel încât nici măcar să nu li se atingă vârful degetelor. Când un fior o traversă din cap până în picioare, nu fu sigură dacă era de la aerul condiționat sau de la disprețul glacial pe care îl emana Nathan.

- Să le zici lui Ben și Ed că îi aștept în Rolls, rosti el, în timp ce își trase haina peste umerii lați.

Ea deschise gura să-și ia rămas-bun, dar el se apropiase deja de ușă. Tot ce mai putea să facă era să-l privească plecând.

Își dori să se arunce pe plasticul canapelei și să plângă, dar trebuia să se țină tare pentru Grandmillie.

Coborând privirea, își dădu seama că încă ținea strâns șervețelele lui Nathan. Își deschise degetele și netezi pachetul mototolit până ce reveni la forma lui îngrijită, dreptunghiulară. Aceasta avea să fie amintirea pe care urma să o prețuiască ca fiind ultimul lucru pe care i-l oferise.

capitolul 29

Nathan traversă trotuarul cu umerii încovoiați și mâinile îndesate în buzunare. Îi lăsase pe Ben și pe Ed în apartamentul lui. Nu se simțea bine făcând asta. Dar nu se simțea bine făcând nimic în acest moment, motiv

pentru care se îndrepta spre laboratorul de cercetare și dezvoltare într-o sâmbătă seară.

Spera să nu fie nimeni atât de patetic încât să se afle acolo, pentru că el era o companie absolut cumplită.

În timp ce înainta, simți cum fu traversat de alt val de neîncredere și furie și injură în barbă. Nu o cunoștea pe Chloe de atât de mult timp pentru ca povestea să îl afecteze într-o asemenea măsură.

Era numai vina lui Gavin Miller, cu toate aiurelile lui despre găsirea unei femei căreia nu-i păsa de bani și de putere. Nathan își scoase mobilul din buzunarul de la blugi și căută numărul scriitorului.

- Ești un idiot de zile mari, mârâi el când Miller răspunse.

- Așa mi s-a spus, dar oare ce crimă am mai comis astă-seară?

Nathan se enervă la auzul umorului celui alt bărbat.

- Pariul tău stupid.

- Necazuri cu sexul opus. N-ar trebui să fii surprins. Hai să ne întâlnim la Clubul Bellwether! Fac cinste.

Nu voia să se ducă acasă. Nu voia să se ducă la Trainor Electronics. Putea la fel de bine să se ducă la club și să se îmbete.

Se întoarse în direcția clubului.

- Să fii acolo în douăzeci de minute.

- Arăți ca naiba, spuse Gavin tolănit pe fotoliul de piele din fața lui Nathan.

Purta blugi, ca Nathan, dar cu o maletă neagră și un nou de stofă.

- Iar tu arăți precum cineva care se preface că este scriitor.

Nathan dăduse deja pe gât un pahar de coniac și tre-

Chelnerul așază un pahar gol de cristal pe masa din fața lui Gavin.

- Vreți să împărțiți whisky-ul, domnule, îi întreabă el și făcu un semn din cap spre sticla de pe masă, sau preferați un coniac?

- O să fiu un bun tovarăș de pahar și o să beau cu prietenul meu în ciuda proastei lui dispoziții, spuse scriitorul, ridicând coniacul și turnându-l în pahar înainte să apuce să o facă chelnerul. Acum povestește-mi care este oful tău, Trainor!

- Am venit să beau, nu să vorbesc.

Gavin luă o gură de băutură.

- Puteai să faci asta de unul singur.

- Ai spus că faci cinste.

Nathan nu era pregătit a recunoaște ce nu îi dădea pace.

Gavin întoarse sticla pentru a-i citi eticheta.

- Trebuia să comanzi un coniac mai scump. Făcu semn spre chelner. Ia asta și adu-ne o sticlă de Macallan 1989! Dacă nu cumva Bill Gates a băut deja totul.

- Celebrăm sfârșitul blocajului tău de scriitor? îl întreabă Nathan, având o vagă idee despre cât costa sticla pe care tocmai o comandase Gavin.

Scriitorul îi aruncă o privire caustică.

- Dacă ai de gând să-ți îneci amarul, ar trebui să o faci cu ceva care să merite mahnirea de după.

Nathan își aminti cât de deprimat profesional se simțise până când nu revenise în laboratorul de cercetare și dezvoltare. Să nu mai fie în stare să scrie trebuia să se simtă cam la fel pentru Gavin.

- Scuze.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

- Pot trăi din drepturile de autor ale cărților scrise până acum tot restul vieții, dar alți oameni își pun bazele în cartea asta.

- Ești nefericit fără debușul tău creativ.

- Dar ce fini psihanalisti suntem noi astă-seară, nu? Gavin făcu o grimasă. Ca să am nevoie de un debușeu, ar trebui să mai am ceva creativitate în mine.

- Crezi că nu există, dar ea se construiește treptat. Dacă nu o folosești, o să explodeze reactorul.

Nathan dădu pe gât ultimele guri de coniac în timp ce chelnerul se apropie cu o tavă pe care se aflau două pahare în formă de lea, late la bază și înguste spre marginea superioară, și o sticlă simplă și transparentă cu un lichid de un chihlimburiu-închis și cu anul 1989 scris vizibil pe etichetă.

În timp ce chelnerul turnă reverențios whisky-ul, Gavin spuse:

- Apreciez imaginea dezastrului nuclear, dar sunt doar o relicvă construită de marketing. În cel mai rău caz, ar exploda o petardă.

Chelnerul puse sticla pe masă și făcu un pas în spate.

- Sper că vă veți bucura de sticla de Macallan, domnilor.

În mod evident, simțea că nu acordau atenția cuvenită unei băuturi atât de deosebite.

Nathan luă paharul și inspiră aroma puternică și complexă.

- Minunat!

Luă o gură și o lăsă să i se odihnească pe limbă, savurând aromele de condimente, nuci și lemn.

- La final, simți o ușoară notă fructată, spuse Gavin după prima gură.

Nathan bău restul whisky-ului dintr-o înghițitură doar ca să fie un nenorocit. Își mai turnă un pahar și se uită lung în lichidul de un maroniu-închis strălucitor cu licăriri roșietice. Simțea privirea lui Gavin ațintită asupra lui.

- Încetează să mai tragi de timp, spuse celălalt bărbat. Ce te face să abuzezi în halul ăsta de unul dintre cele mai bune whisky-uri din lume?

- Prostia mea.

- Asta este de la sine înțeles.

Nathan mai așteaptă o vreme, iar Gavin mai luă pur și simplu o gură de whisky. Băutura arse venele lui Nathan, dând frâu liber tuturor emoțiilor pe care și le controlase până acum.

- La naiba, a ales slujba în locul meu!

Scritorul se ridică.

- Te-a părăsit Chloe? Ia-o cu începutul! Asta trebuie să fie o poveste bună.

Nathan îi povestește despre epidemia de gripă și despre promovarea bruscă a lui Chloe pe postul de asistent executiv.

- Practic, Ben a obligat-o să vină în apartamentul meu, spuse Nathan. A încercat să refuze cu fiecare ocazie. Este cea mai ciudată combinație de hotărâre necrutătoare și inimă nobilă pe care am cunoscut-o în viața mea. Hotărârea îi era mână de bunică ei, așa că a continuat să negocieze tot mai mulți bani de fiecare dată când o rugam să rămână, dar cred că a acceptat să o facă doar pentru că îi era milă de mine pentru că eram atât de bolnav.

- Milă de tine? Sigur, asta pot să cred, spuse Gavin.

- Ai cunoscut-o. Nu a fost deloc intimidată de mine.

Apartamentul, mașinile și avionul fuseseră lucrurile care o deranjaseră pe Chloe. Pe Nathan îl tratase ca de la egal la egal. Până acum.

- Ei bine, ea ar trebui să fie de o genialitate criminală ca să fi orchestrat o epidemie de gripă și să-și fi croit apoi drum ca să devină asistenta ta temporară, deci îi acord circumstanțe atenuante. Totuși, pare că a profitat din plin de situație.

Și Nathan o acuzase de oportunism, dar el clătină din cap.

- N-a vrut să accepte nimic important de la mine până ce nu i-am oferit slujba.

- Și ne-am întors la slujbă.

Nathan mai luă o gură mare de whisky și o lăsă să îl ardă pe gât.

- M-am asigurat că se angajează la Trainor Electronics.

- Ești un idiot.

Adevărul întregii situații îl lovise pe Nathan direct în moalele capului cu câteva ore mai devreme.

- Nu-mi plăcea deloc să fiu nevoit să fur câte o oră din când în când cu ea. M-am gândit că puteam să ne petrecem mai mult timp împreună dacă lucra în aceeași clădire.

Gavin scoase un fluierat lung și scăzut.

- Ai înghițit și momeala, și cârligul, și undița, amice.

- Avea nevoie de post, spuse Nathan. O susține pe bunică ei, care are probleme de sănătate.

Vorbise cu Ben mai devreme. Prietenul lui era aproape sigur că problema lui Millie Russell era legată de o aritmie cardiacă simplă ce se putea trata cu ușurință. La auzul vestii, Nathan se simțise mai ușurat ca niciodată. Dăduse rău cu băta-n baltă.

- Așa că te-ai urcat pe calul tău alb și te-ai dus să o salvezi.

- Trainor Electronics angajează mii de oameni. Ce mai contează dacă HR-ul oferă o poziție cuiva care are și abilitățile necesare, și nevoie de post?

- Contează pentru că tu te culci cu acel cineva. Oamenii ar fi aflat, iar Chloe, dacă este atât de integrată pe cât susții, s-ar fi simțit ca naiba.

- Poate că ea avea dreptate. Nathan se uită lung la sticla revoltător de scumpă de whisky. Poate că m-am izolat de lumea reală.

- Se complică povestea.

- Azi nu m-a lăsat să chem un specialist pentru bunică ei, care a leșinat și a căzut. Când am insistat, mi-a spus că pune punct relației noastre pentru că a greșit când s-a încurcat cu șeful ei.

- Lucrează pentru tine?

- Nu. Nathan se uită urât la Gavin. Poate că sunt îndrăgostit lulea, dar nu sunt dus cu pluta. Lucrează la vreo trei niveluri sub mine în organigramă, într-un departament complet diferit.

- Îndrăgostit lulea. Frumos, spuse Gavin. Ești?

Nathan îl ignoră. Nu știa răspunsul la întrebare.

- Mi-a spus că relația noastră oricum n-ar fi durat pentru că este prea inegală.

Gavin își ridică paharul în lumină și îl înclină într-o parte și în alta.

- Are dreptate.

Nathan își trânti paharul cu atâta putere, încât o parte din prețiosul whisky ajunse pe masă.

- Am fost copil de militar. Am crescut prin baze în locuințe dărăpănate, cu o mamă alcoolică și un tată care a încercat să mă facă să intru cu forța în Marină. Toate astea - el își flutură mâna spre încăperea opulentă - nu schimbă cine sunt.

- Sigur, sigur.

Gavin nu păru convins.

- Și apoi mi-a reproșat povestea cu pariul.

- I-ai povestit despre pariu?

- Nu, ne-a auzit vorbind la dineul caritabil, așa că îți mulțumesc că ai pus paie pe foc.

Nathan se încruntă spre Gavin.

- Trebuie să fi fost flatată când i-ai explicat totul.

- Nu i-am explicat. Eram prea supărat.

- Văd că te-ai descurcat de minune, așa că hai să trecem la subiect! Gavin se aplecă în față. O iubești?

- N-ai cum să te îndrăgostești în două săptămâni. Dar nu era sigur de asta. Perspectiva unei vieți fără Chloe îl făcea să se simtă trist în cel mai bun caz și disperat în cel mai rău. Sunt doar supărat.

Știa că spunea același lucru.

- Sunt ultimul om din lume care ar trebui să le dea sfaturi celor nefericiți în dragoste sau celor supărați, spuse Gavin, dar vreau să te gândești la un lucru. Dacă Chloe ar intra pe ușa asta chiar acum și ți-ar spune că a făcut o greșală teribilă, cum te-ai simți? Nu trebuie să-mi spui. Doar gândește-te la asta!

Nathan își întoarse capul spre ușa grea din mahon care dădea spre bar și și-o închipui pe Chloe deschizând-o și privind prin cameră până ce îl zărea. Chipul ei s-ar fi luminat așa cum se întâmplase când ieșise din firma aceea de contabilitate și îl văzuse rezemat de Rolls. S-ar fi îndreptat spre el, legănându-se pe tocurele înalte care îi plăceau atât de mult.

Îl se strânse inima în piept și închise ochii cu o grimasă.

- Da, te-ai îndrăgostit până peste cap, spuse Gavin.

O explozie de lumină îl trezi brusc pe Nathan. Deschise ochii și îi închise iute la loc, în timp ce lumina soarelui îi străpunse orbitele ca niște șurubelnițe malefice.

- Ai un musafir.

Vocea lui Ed lansă aceleași șurubelnițe în timpanele lui.

- Nu este duminică?

- Ba da.

Ceva zdrăngăni pe noptieră, iar Nathan deschise un ochi și zări o cană aburindă. Simți că i se întoarce stomacul pe dos când aroma de cafea, de obicei binevenită, îi izbîi cu violență nările.

- Nu primesc musafiri duminică. Se îndepărtă de Ed și de lumină până când un gând prostesc și plin de speranță îi șopti că poate era Chloe. Își înălță capul atât cât să privească peste umăr și apoi îl lăsă înapoi pe pernă cu un geamăt. Cine este? reuși el să mai mârâie.

- Ar trebui să afli singur asta.

Vocea aceea voioasă din capul lui începu să se audă mai tare. Nathan știa că nu ar fi trebuit să întrebe, dar nu se putu abține.

- Este Chloe?

- Nu.

Tonul lui Ed răsună monoton și dezaprobat. Nathan nu-și dădea seama dacă dezaprobarea era îndreptată spre el sau spre Chloe. Sau spre amândoi.

- Atunci spune-i oricui ar fi să se ducă naibii!

Nefericirea pe care numele lui Chloe o alungase pentru moment se dezlănțui din nou înăuntrul lui cu toată forța.

- N-ar fi o idee prea bună.

- Îmi pare rău să dau buzna așa, fiule, dar n-am foarte mult timp.

Acesta trebuia să fie un coșmar, pentru că vocea cea nouă părea să îi aparțină tatălui lui.

Nathan se ridică într-un cot, chiar dacă schimbarea de poziție doar strânse și mai tare menghina care îi prinsese țeasta în gheare. El se uită chiorâș la cele două siluete de lângă ferestre, încercând să le distingă chipurile.

- Domnule?

Una dintre siluete făcu un pas înainte.

- Trebuie să prind un avion de pe JFK la 15.00. Eu și Angel plecăm la Viena.

Era tatăl lui. Nenumărații ani de antrenament îl făcură pe Nathan să se îndrepte și apoi tresări la reinnoita revoltă a durerii.

- Domnule, acordă-mi un minut, spuse el.

Nu avea de gând să se clatine prin cameră ținându-și capul în mâini de față cu generalul.

- Te aștept în biroul tău, îi spuse tatăl lui. Ed, tânărul nostru nu i-ar strica un pachet din celebrul tău leac pentru mahmureală.

Nathan căută o urmă de reproș în vocea generalului, dar nu descoperi nimic.

- Mă ocup imediat, domnule, spuse Ed în timp ce îl însoți pe general afară din cameră.

Nathan ieși cu chiu, cu vai de sub așternuturi și se ridică brusc din pat, apoi se duse cu pași împleticiți în baie, umplu chiuveta cu apă rece și își scufundă capul. Apa nu îi luă durerea cu mâna, dar îndepărtă un pic ceața din mintea lui.

Se sprijini cu brațele de blat și lăsă apa să i se prelingă din păr în chiuvetă, în timp ce amintirile din ziua precedentă i se involburară din nou prin minte. Chloe speriată, dar hotărâtă când îi spusese că relația lor trebuia să se încheie. Chloe supărată când îl provocase pe tema pariului lui afurisit. Ed și Ben bărându-l la cap în Rolls ca să afle ce făcuse ca să o supere pe Chloe. Gavin spunându-i că o dăduse rău în bară și apoi comandând încă o sticlă de whisky. Și peste toate, vâlul întunecat și incolor al durerii și al pierderii.

Își scufundă din nou capul în chiuvetă și rămase acolo până ce fu nevoit să tragă aer în piept. Apucând un prosop, se îndreptă spre dulap. Își puse niște pantaloni cenușii și un tricou negru, își aranjă întrucâtva părul ud și coborî spre birou, fiecare pas parcă făcându-l să strângă din dinți.

Își găsi tatăl stând în fața uneia dintre biblioteci, studind cotoarele cărților. Generalul purta haine civile - un tricou alb și pantaloni kaki călcați la dungă - care îl făceau să pară un străin. Când Nathan traversă încăperea, generalul se întoarse.

- Văd că mai ai *Campaniile generalului Nathan Bedford Forrest* de Jordan.

- Tu mi-ai dat-o, spuse Nathan, întinzând mâna spre tatăl lui. Scuze pentru felul în care te-am primit. Nu așteptam vizite în dimineața asta.

Generalul strânse mâna fiului său și îi lăsă lui Nathan impresia că oasele de la degete i se sfărâmau.

- Trebuia să returnez ceva proprietarului de drept, îi spuse tatăl lui.

Se apropie de biroul cel mare și luă caseta sabiei, apoi o aduse acolo unde Nathan se ținea drept, sprijinindu-se pe spătarul unui fotoliu din piele. Tatăl lui îi întinse caseta cu ambele mâini.

- Ți-am zis să o păstrezi, spuse Nathan. Eu am încălcat tradiția familiei.

Generalul trase adânc aer în piept.

- Știu că te-am făcut să te simți așa și a fost greșit din partea mea. Tu ai adus onoare și glorie familiei noastre într-un mod cu totul diferit de al meu. Dar asta nu înseamnă că este mai puțin demn decât felul în care am făcut-o eu. La drept vorbind, tu ai realizat deja mai mult decât mine în viață.

- Nu este adevărat, domnule.

Pentru mintea încețoșată a lui Nathan era greu să proceseze cuvintele tatălui său.

- Nu regret felul în care te-am crescut, pentru că te-a făcut cine ești azi și sunt al naibii de mândru de lucrul ăsta, continuă generalul. Regret prăpastia care s-a căscat între noi. Mi-ar plăcea să schimb asta. El îi întinse din nou cutia în care se păstra sabia. Chiar dacă nu vezi o cale prin care s-ar putea reduce distanța asta, îmi doresc ca tu să păstrezi sabia familiei.

Nathan dădu drumul fotoliului și luă caseta cu sabia, ținând-o cu ambele mâini, așa cum făcuse generalul, și rămase cu privirea ațintită spre ea. Această trecere a sabiei de la unul la altul părea ca un fel de ceremonie. Ridică privirea spre tatăl lui, dându-și brusc seama că era ca și cum și-ar fi privit proprii ochi într-o oglindă.

- Sunt onorat, domnule.

Generalul îl apucă de umăr pe Nathan.

- Ai câștigat-o pe drept, iar aceasta este cea mai mare onoare dintre toate.

Nathan duse cutia înapoi la birou și o așeză, concentrându-se asupra celor spuse de tatăl lui despre micșorarea distanței dintre ei. Se întoarse cu fața spre general.

- De ce acum?

- Se poate? Întrebă tatăl lui și arătă spre unul dintre fotolii.

Nathan incuviință din cap și se așeză vizavi. Nu știa dacă își dorea să audă cele ce urmau sau nu.

Generalul își încleștă pumnii pe genunchi.

- Oricât de mult o iubesc pe Angel, am refuzat să mă însor cu ea pentru tine.

Nathan se lăsă pe spate în fotoliu.

- Ce treabă aveam eu cu tine și cu Angel?

Tatăl lui ridică spre el privirea.

- Mi-a fost teamă că o să provoace o ruptură definitivă între noi, una care să nu se mai repare niciodată. Am sperat mereu că... El clătină din cap. Apoi Angel mi-a spus că este însărcinată. După ce a trecut șocul vestii, mi-am dat seama ce prost egoist fusesem. Și am cerut-o de soție numaidecât.

Generalul își încleștă și își descleștă pumnii de câteva ori înainte de a merge mai departe.

- M-a refuzat fără să stea o clipă pe gânduri. Mi-a spus că nu-și dorește o nuntă făcută în grabă și cu un mire plin de îndoieli. Mi-a fost foarte greu să o conving că nu mă însor cu ea doar pentru că aștepta copilul nostru.

Nathan simți o doză de empatie nedorită față de tatăl lui.

- Când a acceptat să se mărite cu mine, un singur lucru mai lipsea ca să fiu fericit. Generalul se opri și își drese glasul. Tu, fiule. Mi-am dat seama că trebuie să trec peste mândria mea infernală și să fac prima mișcare. Și a doua, spuse el, dând din cap spre sabie. Dacă trebuie să le fac și pe a treia, pe a patra și pe a cincea, o să le fac, pentru că tu meriți asta de la mine.

- Prima ta mișcare a fost invitația la nuntă.

Tatăl lui încuviință din cap.

- Vorbești de parcă ar fi un joc de șah. Sau o campanie a lui Nathan Forrest.

Nathan nu era sigur că îi plăceau comparațiile.

Generalul oftă.

- Este singurul mod în care știu cum să descriu ce se întâmplă. Sunt soldat, așa că vorbesc ca unul. Îl studiez pe Nathan cu ochii lui atât de familiari. Nu înseamnă că vorbesc mai puțin serios când spun că te iubesc. Nu o merit, dar te rog să-mi acorzi a doua șansă cu tine.

Nathan se ridică brusc din fotoliu și tresări când capul începu să-i bubuie. Se așeză mai bine pe picioare, cu mâinile înfipite în buzunare. Acesta era un teritoriu pe care nu se așteptase să-l exploreze. Întâlni privirea tatălui, încercând să citească ce anume se ascunde în spatele ei. Surprinse mișcarea pumnilor tatei, care se încăleștară și se descleștară din nou. Postura generalului era rigidă într-o notă care trecea dincolo de stricta lui pregătire militară. Se aștepta ca Nathan să-l respingă, dar era pregătit să-i accepte reacția și să continue să încerce de câte ori era nevoie.

Nathan se gândi la toate lucrurile negative pe care și-ar fi dorit să i le spună tatălui lui, la toate acuzațiile legate de copilăria pe care i-o transformase într-un iad și cum fiecare dintre realizările lui părea să fie lipsită de valoare. Chiar mai rău, să dea vina pe tatăl său pentru că o făcuse pe mama lui să se sinucidă. Își dădu seama că tatăl lui ar fi rămas acolo și l-ar fi lăsat să-și improaște tot noroiul în stânga și-n dreapta, poate chiar ar fi fost de acord cu spusele lui.

- Te apreciez pentru curaj, tată, spuse Nathan.

Toată încordarea din tatăl lui se risipi.

- Mulțumesc, spuse el cu mai multă recunoștință decât ar fi fost nevoie când auzi afirmația lui Nathan.

- Pentru că am spus că ai curaj? Ai dovedit-o deja în luptă.

- Pentru că mi-ai spus tată.

Nathan nu-și dăduse seama că o spusese. Trebuie să fi fost pentru că se pierduse în trecut, astfel că rostise inconștient cuvântul.

Tatăl lui se ridică și îi întinse mâna. Nathan îi acceptă strângerea și se prinseră într-o îmbrățișare scurtă și puternică. Simți forța tatălui ca pe vremuri, în copilărie.

Când se îndepărtară unul de celălalt, tatăl lui îi spuse:

- Ești un om generos, fiule. Ai fi putut să mă treci prin furcile caudine pentru tot ce v-am făcut ție și mamei tale.

- Cred că mândria ta a primit deja o lovitură gravă. Nam de gând să mai pun paie pe foc.

- Mândria mea? Tatăl lui scoase un sunet de dezgust. Hai să-ți spun ceva în privința asta! Ar trebui să fii mândru de munca ta, mândru că îți păstrezi barăcile soldaților în ordine și mândru că îți slujești țara și semenii. Dar când vine vorba de oameni, mândria nu este altceva decât un zid înalt și infinit pe care îl construiești între tine și cei pe care îi iubești.

Nathan cunoștea zidul acela pentru că și el construise unul la fel de rezistent în jurul lui. Nu avea să fie ușor să-l dărâme pentru a se întâlni cu tatăl său la jumătatea drumului.

Generalul își dresă glasul.

- Eu și Angel speram să ne oprim aici la întoarcere. Am putea oare să luăm cina cu tine, Ed și Ben și cu domnișoara aceea drăguță cu care ai venit la nuntă. Chloe, nu-i așa?

În mintea lui Nathan se ivi o imagine cu o masă în jurul căreia se reuneau toți acești oameni. Era o forfotă de rasete, căldură și dragoste, deoarece Chloe era prezentă.

În clipa aceea, Nathan înțelese trei lucruri. În primul rând, o dorea pe Chloe prezentă la acea cină mai mult decât își dorise ceva vreodată în viață. În al doilea rând, trebuia să dărâme zidul pe care îl înălțase ca să-și apere

mândria. În al treilea, era dispus să facă toate mișcările de care era nevoie ca să o recucerească.

- Tată, ești un geniu. Chiar este posibil să te îndrăgostești în două săptămâni.

- Ești confuz, fiule. Tu ești geniu în familia asta.

Nathan clătină prudent din cap.

- În clipa asta, sunt mai puțin confuz decât am fost vreodată în viața mea.

capitolul 30

Chloe își dorea să-și lase capul pe noul ei birou de la Trainor Electronics și să plângă. De când plecase Nathan din sala de așteptare de la spital, se chinuise să-și croiască un drum printr-o involburare de emoții care o făcuse să se simtă și încordată, și obosită.

Se simți ușurată pentru prima dată când Ben îi spusese că problema de inimă a lui Grandmillie era o aritmie ușor de tratat. După ce îi dăduse vestea, ea se prăbușise pur și simplu pe un scaun din sala de așteptare și izbucnise în lacrimi.

Dar după ce se domoliseră grijile, vina, pierderea și durerea se strecuraseră în inima ei ca o piatră grea, fiindu-i greu să mai respire.

Tresărise la nedumerirea lui Ben când îi spusese să nu-l sune pe specialistul în cardiologie la care voia să o trimită pe Grandmillie. Ed păruse uimit și apoi îngrijorat când se întorsese cu sendvișurile, iar Nathan nu mai era prin preajmă. Grandmillie continuase să-i arunce priviri iscoditoare, în timp ce Chloe se ocupase de doctori, de asistente și de alți membri ai personalului medical. Sâmbătă seara, adormise pe șezlongul din camera lui Grandmillie, trezindu-se doar când fusese învelită cu o pătură de o asistentă.

Duminică, Grandmillie fusese externată, astfel încât Chloe se ocupase să o facă să se simtă bine în dormitorul ei, până când bunica îi ceruse să nu se mai agite atât. Apoi aflate adevărul de la Chloe și o mângâiasse pe păr, în timp ce nepoata ei plânsese cu nasul în păturile de pe patul ei. Singurul lucru pe care nu i-l împărtășise bunicii era povestea despre misteriosul pariu.

- Te-ai îndrăgostit de el, nu-i așa, copilă? o întrebase cu blândețe bunica.

Chloe fusese tentată să protesteze, să spună că se simțea vinovată pentru că îl rănisese, dar întrebarea bunicii o obligase să recunoască adevărul. Inima ei nu acordase atenție avertismentelor pe care și le dăduse singură în legătură cu banii, puterea și mintea lui genială. Îl descoperise pe bărbatul ascuns în spatele tuturor acelor iluzii descurajante și își dorea să-l iubească pentru tot restul vieții.

Chloe se prăbuși pe scaun, în timp ce căzu din nou pradă disperării. Nu-și putea permite toată această viață reală. Trebuia să se concentreze la muncă. Noul ei șef îi trimisese prin e-mail o grămadă de rapoarte și notițe pe care să le citească pentru a fi la curent cu proiectul care îi fusese încredințat. Deschizând primul dosar, își impuse să se concentreze. Mintea ei se obișnuia încetul cu încetul cu proiectul, asimilând nuanțele dezvoltării produsului, până ce ajunse la finalul raportului, unde se aflau comentariile mai multor oameni. Numele lui Nathan era menționat în dreptul unei sugestii inspirate despre redenumirea produsului pentru a se evita comparațiile cu un produs rival de pe piață. Explicarea noului erau atât de diferite, încât aproape că reuși să-i audă vocea rostind cuvintele pe care le citea. Aceeași voce care îi șoptise la ureche sugestii înflăcărâte și sexy în timp ce el se mișca înăuntrul ei.

Își acoperi gura cu mâna pentru a înăbuși suspinele care amenințau să o ia cu asalt. Trebuia să iasă de acolo

ca să se adune. Înșfăcându-și geanta, se îndreptă spre toaleta de pe coridor. Când trecu pe lângă ascensor, ușile se deschiseră, iar Nathan ieși din lift, îmbrăcat într-unul dintre costumele lui la comandă, părul coborându-i în valuri până la guler, cu capul întors spre femeia de alături, cu care discuta.

Fiecare celulă din trupul lui Chloe tresări sub efectul fericirii provocate de revederea lui. Inima ei nu primise notițele care îi spuneau că mai avea voie să-l iubească pe Nathan. Apoi mintea ei o rostogoli în iureșul unui val de suferință, făcând-o aproape să se prăbușească din picioare.

Lui Chloe nu-i mai păsa ce credea lumea. Se îndreptă cu pași impleticiți spre baie, deschizând brusc ușa și strecurându-se în prima cabină liberă. O închise, apoi se sprijini de peretele din oțel inoxidabil și își lăsă lacrimile să i se prelingă mute pe obraji.

Nu putea să facă asta. Să-l vadă pe Nathan era ca și cum îi arăta unei femei care murea de foame un ecler de ciocolată perfect și apoi îi spuneai că nu avea voie să se atingă de el.

Căută telefonul în geantă. Înainte să formeze numărul lui Judith, scoase capul din cabină ca să se asigure că nu mai era nimeni în încăpere.

- Bună, Chloe, ce faci?

Vocea familiară a prietenei ei reuși să o mai potolească.

- Îmi pare foarte rău, dar nu mai pot să lucrez la Trainor Electronics. Trase adânc aer în piept și încercă să găsească un motiv. Simt că mă aflu aici sub un fals pretext.

- Pentru că ai o relație cu șeful cel mare?

- Am avut o relație cu el. Ne-am despărțit sâmbătă. Tocmai l-am văzut pentru prima dată de atunci.

Auzi cum lui Judith i se tăie răsufarea înainte de a spune:

- Ei bine, ai zis că o să se termine. Ți-am spus că postul nu are perioadă de probă, așa că nu poate să te concedieze ca să se răzbune pe tine. Sfatul meu este să te ții tare până când uiți de el. Timpul le vindecă pe toate, iar salariul și avantajele grozave o să ajute între timp. Și nu o spun asta din cauza onorariului meu.

Chloe își lipi fruntea de peretele rece din metal.

- Judith, am făcut o prostie. M-am îndrăgostit de el.

- Oh, la naiba! Mă temeam de asta.

- L-am rănit, Judith. Am făcut același lucru pe care l-au făcut toate celelalte femei. M-am folosit de el pentru ceea ce-mi putea oferi.

- Asta e o prostie și o știi prea bine.

- Mie așa mi se pare. Și el crede asta. Chloe simți că decizia ei devenea mai limpede. Îmi pare rău, dar trebuie să-mi dau demisia.

Oftatul lui Judith răsună în urechea lui Chloe.

- Bine, scumpo. Poți măcar să-i spui Robertei de la resurse umane că este o problemă de familie? Este aproape adevărat.

- Desigur. O să specific că tu ai fost uimită și dezamăgită de decizia mea. Nu vreau să-ți stric relația cu Trainor Electronics.

- Știu că nu vrei. Ești prea drăguță pentru toată hababura asta. Și o să continui să lucrez cu tine, așa că nu-ți face griji în privința asta.

Chloe îi mulțumi lui Judith și închise. O încercă un ciudat sentiment de ușurare. Fusese măcinată de vină pentru felul în care obținuse postul.

Leși hotărâtă din cabină ca să-și refacă machiajul înainte de a lua liftul până la etajul unde era biroul de resurse umane. Când Roberta își reveni după uimirea provocată de vestea primită, femeia se arătă surprinzător de înțelegătoare, spunând că înțelegea perfect problemele cu rudele în vârstă. Chloe își dori să nu fi fost nevoită să părăsească o companie în care angajații

erau tratați atât de frumos. Era dovada că nu toate corporațiile erau niște structuri necruțătoare.

Chloe ieși din biroul de resurse umane și se întoarse la lift.

Se întinse spre butonul „Jos“, apoi retrase mâna. Voia să-l mai vadă pe Nathan o dată. Să-i spună că greșise când acceptase postul. Nu se aștepta ca el să o vrea înapoi, dar spera că avea să rămână cu o părere mai bună despre ea. Dacă avea să se mai gândească vreodată la ea. Disprețul pe care îl zărise sămbătă în ochii lui lăsase să se înțeleagă că putea să o izgonească din mintea lui, considerând că nu merita atâta efort.

Ea întinse din nou mâna, șovăi o clipă, și apăsă butonul „Sus“.

Chloe stătea în fața biroului unde începuse totul. I se părea incredibil că experimentase atâtea suferințe și coborâșuri în doar două săptămâni.

În timp ce aștepta să afle dacă Nathan o primea, își aminti când făcuseră dragoste prima dată și cuvintele pe care i le spusese Nathan când plecase de la spital. Poate că nu era o idee prea bună ce avea de gând să facă.

- Domnul Trainor te poate primi acum, spuse Janice. Era o femeie frumoasă la vreo 40 de ani, cu părul scurt castaniu și un ușor accent din vest. Îi zâmbi lui Chloe. Am auzit că ai făcut o treabă excelentă cât am fost bolnavă.

- Mulțumesc.

Chloe nu mai reuși să discute pentru că simțea cum emoțiile îi tăiau răsuflarea. Își mută geanta în cealaltă mână și trecu cu pași mari pe lângă Janice, apoi deschise ușa mare de la biroul lui Nathan, pregătindu-se pentru ce urma să-i spună, deși habar nu avea exact ce anume.

La birou nu era nimeni, astfel că se întoarse spre perețele din sticlă. El stătea cu spatele. Îi ghicea lățimea umerilor, lungimea picioarelor și felul în care mâinile

ii erau înfipite în buzunarele de la pantaloni, dar chipul lui era cufundat în umbră. De nici un ajutor.

Închise ușa după ea, înaintă pe podeaua acoperită cu mochetă și se opri la jumătatea drumului, ținându-și geanta în față cu ambele mâini.

- Cum e prima ta zi de muncă? o întreabă Nathan.

Întrebarea lui banală o derută.

- Eu, hm... nu e.

El făcu un pas în față și arătă spre un scaun.

- Povestește-mi!

Ea îi ignoră invitația de a se așeza.

- Am venit să-ți spun că mi-am dat demisia.

- Este atât de complicat să lucrezi pentru Phil?

- Nu, bineînțeles că nu. Oare ce se întâmplă? Mi-am dat demisia pentru că a fost greșit ce am făcut. N-ar fi trebuit să accept postul, știind că am avut... o relație. Singura mea scuză este că mă simt responsabilă pentru Grandmillie.

- Înțeleg.

Chloe își aruncă brațele în aer.

- De ce ești atât de politicoasă? Mă urai sămbătă. Și pe bună dreptate.

Umerii lui se ridicară și coborâră în ritmul unui oftat lung.

- Nu te uram, dar mi-ai dat o lovitură zdravănă.

- Nu te condamn pentru nimic din ce ai spus. M-am purtat ca o oportunistă de ultima speță.

El mai făcu un pas înainte.

- Ascultă, nici unul dintre noi nu s-a purtat bine. Eu am creat postul ăsta pentru liniștea mea personală. Dacă motivele mele ar fi fost atât de altruiste pe cât susțineam, ți-aș fi găsit un post la altă companie. Deci să spunem că amândoi puteam să ne descurcăm mai bine și să lăsăm lucrurile așa.

- Oh, bine. Ea se așteptase - poate chiar își dorise - la mai multă emoție din partea lui. Această discuție calmă

și rațională era cu adevărat deprimantă. Relația lor nu fusese atât de profundă pentru ca prezența ei să ajungă să-l deranjeze la doar 48 de ore după ce se încheiase. Ei bine, i se confirma doar ceea ce îi spusese toată lumea de la bun început. Ar fi vrut să se facă mică-mică de tot și să plângă. Bine. Voiam doar să știu.

El se întoarse pe jumătate spre ea.

- Chloe.

Ea se întoarse din nou, o flacăra stupidă de speranță licărind în inima ei.

- Tata a venit să mă vadă ieri. Mi-a adus sabia înapoi. Flacăra se stinse.

- Credeam că i-ai spus să o păstreze.

- Așa este. Nathan mai făcu un pas spre ea. Ai avut dreptate în privința invitației la nuntă. Își dorea a doua șansă.

- Și i-o acorzi?

Chloe își ținu respirația în așteptarea răspunsului.

El nu îi răspunse direct.

- Mi-a spus că mândria este un zid care te desparte de oamenii pe care îi iubești. Mi-a spus că este dispus să facă prima mișcare, și a doua mișcare, și câte alte mișcări mai trebuie până ce o să accept să-i acord șansa aceea.

El continuă să se apropie de ea în timp ce îi vorbea.

Inima ei începu să bată nebunește în piept.

- De câte mișcări a fost nevoie?

Se opri la câțiva pași de ea.

- De două.

Acum îi putea vedea chipul, dar expresia îi era de nepătruns.

- Mă bucur. Își dorise acest lucru pentru Nathan și tatăl lui. Decise să mai pună o întrebare îndrăznească. Deci crezi în cea de-a doua șansă?

- Pentru unii oameni.

Chloe abia dacă mai putea să respire.

- Care oameni?

Ochii lui cenușii erau fixați pe chipul ei.

- Cei pe care îi iubesc.

Decise să-și calce pe mândrie pentru că nu se mai putea abține.

- Eu sunt unul dintre acești oameni?

Nathan redusese distanța dintre ei, venind atât de aproape, încât îi vedea umbrele cenușii de sub ochi și urma de barbă care îi arăta că nu se bărbierise. O privi și rosti un singur cuvânt.

- Da.

Și apoi se trezi cuprinsă în strânsoarea brațelor lui, cu gura apăsată peste a lui, în timp ce îi apucă între pumni reverele pentru a-l aduce mai aproape. O sărută cu o disperare care o oglindea pe a ei, îmbrățișarea lui fiind atât de intensă, încât începu să respire greu.

El își înălță ușor capul deasupra capului ei.

- Spune-mi că eu sunt unul dintre acei oameni pentru tine, Chloe.

- Te iubesc, Nathan. N-am vrut să fac asta. N-am vrut. Toți mi-au spus să nu o fac, dar nu m-am putut abține.

El afișă un zâmbet care o făcu să i se taie genunchii.

- Sunt irezistibil.

- Pentru mine.

Ea îi trase capul în jos pentru a-i oferi sărutul ei, unul impregnat cu regrete și o promisiune.

După sărutul lor, el își mută mâinile pe umerii ei și o ținu la distanță de un braț.

- Ai readus atât de multe lucruri bune în viața mea, iubito! Am atât de puține să-ți ofer în schimb.

Această ultimă afirmație i se păru amuzantă lui Chloe.

- Nu vreau să fiu materialistă, dar mi-ai oferit o mulțime de lucruri. Bijuterii de la Tiffany, haine de la Saks de pe Fifth Avenue, călătorii cu avionul, cine la restaurante gourmet.

- Iar tu mi le-ai reproșat pe cele mai multe, sublinie el.

- Tot nu înțelegi. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să mi te oferi pe tine.

El îi dădu drumul și își întinse brațele de o parte și de alta a corpului.

- Asta fac. Tot ce sunt îți aparține.

- Este al naibii de mult, spuse Chloe și inima i se strânse în piept sub o bucurie copleșitoare când se aruncă spre el, iar Nathan o cuprinse în brațe.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută din nou.

- Trebuie să-ți explic pariul, spuse el cu voce serioasă.

Ea se simți străbătută de un fior de teamă.

- Îmi doresc să aud asta?

- Nu sunt sigur, dar meriți să știi.

El o conduse spre canapea și o așeză lângă el, într-un fel care oglindea scena din salonul de la spital. Nu era chiar imaginea pe care și-o dorea acum.

El se uită spre ea.

- O mai ții minte pe Teresa?

Chloe încuviință din cap.

- Avea niște pantofi grozavi.

Nathan surâse o secundă.

- Cu o seară înainte de a veni să lucrezi tu pentru mine, aflasem că m-a mințit la prima noastră întâlnire. Crezusem că poate chiar era diferită de celelalte femei care nu făceau decât să-și dorească ceva de la mine, dar... El ridică din umeri. I-am cunoscut pe Gavin și Luke în noaptea aceea. Ne-am îmbătat și am făcut pariul despre care ne-ai auzit vorbind.

Nathan îi luă ambele mâini în strânsoarea lui caldă și puternică înainte de a continua.

- Toți trei aveam la dispoziție un an pentru a găsi o femeie care să ne aleagă pentru ce suntem noi, nu pentru banii, puterea sau faima noastră. Dacă nu reușeam, trebuia să renunțăm la ceva foarte important pentru

noi. Dar, în cazul în care triumfam, câștigam mai mult decât pariul.

- Deci tu crezi că ai câștigat?

Chloe simți un val de fericire.

- Iubito, sunt convins de asta! Dar mie nu-mi pasă de pariul. Să știu că mă iubești este tot ce-mi trebuie ca să fiu un om bogat.

epilog

Câteva luni mai târziu

Chiar dacă era cald în Rolls, Chloe se ghemui lângă Nathan, trecându-și mâna peste satulul reverului de la smoching.

- Încă nu-mi vine să cred că particip la toate petrecherile astea pretențioase ținându-mă de mână cu cel mai chipeș bărbat dintre invitați, spuse ea.

Nathan își strecură brațul peste mijlocul ei pe sub pelerina de catifea pe care o purta. Căldura palmei lui pe șoldul ei i se simți pe piele prin mătasea subțire și albastră a rochiei de seară.

- Pe vremuri, detestam petrecherile astea. Acum îmi petrec timpul gândindu-mă cum o să fac dragoste cu tine după ce plecăm. Este un progres semnificativ.

Mâna lui alunecă mai jos.

Chloe îi apucă degetele hoinare.

- Ai spus că trebuie să ne mai oprim undeva înainte să ne ducem acasă, așa că n-ai voie să-mi șifonezi rochia. Ea își înalță ușor capul pentru a-i arunca o privire pătimașă. Nu încă.

O strânse în treacăt de coapsă înainte de a-și muta mâna într-un loc mai puțin primejdios.

- Crezi că Grandmillie își concediază noua îngrijitoare până ajungem noi?

Chloe chicoti.

- Nu, îi place de Taleesha. Zice că este o femeie cu bun-simț. Mă simt atât de ușurată!

- Hank de la Jersey Caregivers trebuie să fie cu atât mai ușurat.

- Grandmillie este foarte pretențioasă când vine vorba de oamenii cu care își petrece timpul. Chloe oftă. Știam că așa o să fie.

- Are tot dreptul. Nathan se mișcă pe scaun, iar Chloe se trezi lipită de el. Phil mi-a ținut o predică azi, spunându-mi cât de egoist am fost când te-am forțat să părăsești Trainor Electronics. A luat masa cu șeful tău și a aflat totul despre treaba nemaipomenită pe care o faci pentru Allitel.

- Măcar nu lucrez pentru concurență, spuse Chloe, în timp ce satisfacția îi desenă un zâmbet pe buze. Judith îi găsisese postul la trei săptămâni după ce demisionase de la Trainor Electronics, iar Chloe îl făcuse pe Nathan să jure că nu avea să intervină în nici un fel, astfel că știa că obținuse slujba prin propriile forțe. Este o companie aproape la fel de bună ca Trainor pentru care chiar merită să lucrezi.

- Și sediul este amplasat bine.

Nathan se aplecă să o sărute pe gât.

Fiori de încântare dansară peste sânii lui Chloe la atingerea lui și la gândul vizitelor ei ocazionale de la prânz în biroul lui Nathan. Abia dacă apucau să se atingă de sendvișurile pe care le comanda Janice pentru ei, înainte ca Nathan să o întindă pe biroul lui sau să o aplece peste unul dintre fotolii.

- Tata spune că trebuie să te duci să vizitezi biroul regional al Allitel din Raleigh. Vrea să te scoată la cină la un restaurant extraordinar pe care îl știe acolo. Nathan îi ridică mâna liberă și se jucă cu degetele ei. S-ar putea să vin și eu.

Nathan și tatăl lui își construiau treptat noua relație, dar încă îi plăcea să o aibă pe Chloe prin preajmă când se afla în compania generalului. Soldatul ajunsese să o simpatizeze, lucru care îmblânzise unele asperități ale personalității lui puternice, lui Nathan fiindu-i mai ușor să comunice cu el. Și prezenta lui Angel ajuta, iar

Nathan începea să se împace cu ideea unui frate vitreg foarte mic. De fapt, Angel îl rugase să fie nașul copilului, spre consternarea inițială și, în cele din urmă, plăcerea supremă a lui Nathan.

- Sunt convinsă că pot găsi o scuză pentru o călătorie, spuse Chloe, atât timp cât vii și tu.

Mai ales acum, când Grandmillie o avea pe Taleesha. Nathan o strânse mai tare în brațe.

- Doar n-ai crezut că te las să pleci fără mine.

- Ei bine, ai plecat patru zile în Japonia singur.

- Doar pentru că n-ai vrut să-ți dai demisia și să vii cu mine.

Chloe râse. Îi sugerase să facă asta, lucru care îi făcuse inima să tresalte în piept de încântare pentru că își dorea atât de mult compania ei.

Rollsul se opri, iar Chloe se uită pe geam. Parcase în fața unei clădiri din cărămidă împodobită cu gargui extraordinari și detalii ornamentale splendide, toate subliniate în relief de lumini spectaculoase. Pe peretele de lângă ușă era atașată o placă neagră discretă pe care se desenau cu eleganță inițialele auriu B.C.

- Unde suntem aici? îl întreabă ea.

- La Clubul Bellwether.

- Aici ai făcut pariul.

Chloe se lăsă pe spate.

- Da, și te-am adus aici ca să-ți dovedesc că am câștigat.

- Luke și Gavin mă știu deja, spuse Chloe fără să se miște de pe banchetă.

Deși acum îi considera prieteni pe cei doi bărbați, nu îi iertase complet pentru rolul pe care îl jucaseră în cele mai nefericite patru zile din viața ei.

- Trebuie să vadă inelul, spuse Nathan.

Chloe își răsfirea degetele de la mâna stângă pentru ca safirul și diamantele care îl înconjurau să licărească în lumină. Încă simțea că era un pic mândră pentru că îl purta.

- Încă nu-mi vine să cred.

El își ridică mâna pentru a o apuca ușor de bărbie și o întoarse cu fața spre el.

- Scumpo, nu există nimic mai real decât relația dintre noi.

Licărirea jucăușă nu i se mai aprinse în ochi când rosti cuvintele.

O sărută și deschise portiera, luând-o de mână ca să o ajute să coboare din mașină.

- Hai să mergem să răsucim cuțitul în rană!

Un membru al personalului îi întâmpină lângă o masă cu blatul de marmură, decorată cu un buchet uriaș de flori, luând pelerina lui Chloe și pardesiul lui Nathan.

- Doamna Hogan vă așteaptă în biroul ei.

- Doamna Hogan?

Chloe aruncă o privire întrebătoare spre Nathan, în timp ce el o conduse de-a lungul unui coridor lat și acoperit cu covoare orientale de un auriu somptuos.

- Frankie Hogan este cea care păstrează documentele pariului. Ea este și proprietara clubului.

O conduse într-o încăpere intimă, mobilată cu fotolii verzi de pluș și un șemineu în care focul ardea îmbietor.

Ușa interioară se întredeschise și o femeie zveltă apăru în prag, părul ei alb tuns băiețește reflectând licărirea auriu ale flăcărilor. Purta un costum cu pantaloni de o culoare atât de închisă, încât Chloe nu reuși să-și dea seama ce nuanță avea cu adevărat.

- Sunt Frankie Hogan. Bine ați venit la Clubul Bellwether, spuse femeia, nota răgușită din vocea ei amintindu-i lui Chloe de barurile irlandeze unde tăiai fumul cu cuțitul. Tu trebuie să fii Chloe Russell.

- În persoană. Chloe strânse mâna lui Frankie. Mă bucur să te cunosc.

- Le-am spus băieților că trebuie să le aducă pe femeile care au avut ghinionul să se îndrăgostească de ei.

spuse Frankie, dar licărirea din ochi anulă orice notă usurătoare din vorbele ei. Femeia cercetă chipul lui Chloe vreme îndelungată. Intrați!

Chloe o urmă și pătrunse într-un birou mare care nu semăna deloc cu restul clubului. Era foarte bine luminat și decorat cu un mobilier modern, gândit ca să fie și funcțional, și frumos. Ușile cu cadre de oțel dădeau spre o grădină în care trona o sculptură abstractă senzuală, acum pudrată de urme discrete de zăpadă.

Frankie se opri în fața a ceea ce părea să fie ușa unui dulap înainte de a se întoarce spre Chloe.

- Ia să vedem inelul!

Chloe ridică mâna, lumina strălucitoare scânteind pe fațetele pietrelor prețioase.

- Frumos, spuse Frankie și îi aruncă lui Nathan o privire aprobatoare. Semnificativ, dar nu ostentativ.

Nathan râse.

- A trebuit să găsesc un echilibru între dorința de a le da tuturor de veste că ea este a mea și acuzațiile lui Chloe că nu trăiesc cu picioarele pe pământ.

- Ha!

Frankie scoase un râset răgușit în timp ce tastă un cod care deschise ușa. În spatele ei se dezvălui un seif masiv, cu cadran și o fantă. Frankie își strecură corpul între cadran și cei doi oaspeți în timp ce învârti roțița cadranului. Apoi scoase din buzunar o cheie cu o formă ciudată și o introduse în fantă.

- Fără sistem biometric? o întrebă Nathan.

Lui Chloe îi plăcea la nebunie că mintea lui de inventator erau mereu activă.

- Nu vreau să-mi taie cineva degetul ca să deschidă un seif afurisit, spuse Frankie, deschizând ușa groasă de vreo treizeci de centimetri.

- O alegere înțeleaptă, rosti Nathan.

Femeia mai în vârstă scoase o mapă de piele, căută prin documentele dinăuntru și ridică un plic din hârtie groasă și crem.

- Înțeleg că ai decis că trebuie să scriu pe plicul încă sigilat „pariu onorat” și inițialele mele. Vreți să-l păstrez până ce se încheie intervalul de un an al pariului.

- Exact, confirmă Nathan.

Frankie duse plicul la birou, apoi ridică un stilou negru, scrijeli pe hârtie cele două cuvinte și inițialele numelui și trecu sugativa peste cerneală.

- De ce să nu-l rupi pur și simplu din moment ce ai câștigat? îl întrebă Chloe, ușor îmbufnată că pariul rămânea în picioare.

- Vrem să le rupem sau să le dezvăluim pe toate în același timp. El cuprinse mâinile lui Chloe într-ale lui și se întoarse spre ea. Ne-am pus la bătaie cel mai important lucru pe care îl avem: inima. Un asemenea pariu merită un ritual pe măsură.

- Iar jucătorii sunt superstițioși, spuse Frankie, punând plicul înapoi în mapă și închizând seiful. Nathan al nostru nu vrea să-și pună în pericol șansele de a se însura cu tine.

- Serios? zise Chloe, aruncându-i o privire sceptică.

- Paza bună trece primejdia rea, spuse el, ridicându-i mâinile pentru a o săruta mai întâi pe una, apoi pe cealaltă, buzele apăsându-se hotărâte pe pielea ei. Nu este ușor să găsesc o femeie atât de curajoasă încât să mă iubească pentru ceea ce sunt.

Chloe simțea cum atingerea lui vibra prin toate nervurile trupului ei.

- Avem camere la etaj, spuse Frankie pe un ton sec. Dar mai întâi prietenii tăi te așteaptă în barul unde a început pariul acesta sentimental. Proprietara clubului întinse din nou mâna spre Chloe. Aștept o invitație la nuntă.

- Ești în fruntea listei de invitați, spuse Nathan.

Când pleacă din biroul lui Frankie, Chloe zise:

- Hai să facem o înțelegere!

Nathan gemu.

- Mereu ieși în câștig din negocierile astea.

- Credeam că îți place de mine când ies în câștig, spuse Chloe, bucurându-se când lui Nathan i se tăie răsuflarea o secundă. Oricum, de data asta este floare la ureche. Tu îmi spui ce ai scris pe bucata de hârtie din seiful lui Frankie, iar eu beau un pahar cu Luke și Gavin.

Orice urmă de tachinare de pe chipul lui Nathan se stinse.

- Hai să mergem într-un loc mai intim!

O conduse pe coridor spre o încăpere mică și hexagonală amenajată cu o masă rotundă, acoperită cu piele, înconjurată de patru scaune dintr-un lemn de culoare închisă și tapițate cu piele asortată. Un covor oriental circular cu modele desenate în auriu și stacojiu acoperea podeaua. Închizând ușa, el trase un scaun pentru Chloe înainte să întoarcă altul spre ea și să se așeze.

- Am căzut de acord să punem la bătaie ceva care nu avea doar valoare în sine, dar a cărui pierdere să ne doară. El își încrucișă brațele la piept. Eu m-am gândit la cele două tablouri din camera mea. Ar aduce mulți bani la o licitație, dar le-aș putea înlocui cu altele. Altă variantă a fost prima baterie pe care am inventat-o. Era un lucru important pentru mine, dar nu avea o valoare în sine, poate doar pentru un expert în calculatoare.

El își desprinsă brațele și se aplecă în față pe scaun.

- Așa că am pariat pe sabia familiei.

Chloe simți că nu mai putea să respire.

- Trebuie să fi fost foarte beat.

- Disperarea m-a făcut să iau decizia asta. Știam că era ceva în neregulă cu viața mea și că trebuia să fac o schimbare. Privirea lui ardea cu intensitate. Tu n-ai salvat doar sabia familiei. M-ai salvat pe mine.

- Dragostea te-a salvat, spuse Chloe. Eu am avut doar norocul de a fi cea pe care ai pariat.

Nathan se ridică și o trase spre el înainte de a cobori capul ca să o sărute. Chloe înțelese că el își dorea să facă mai multe decât să-i spună pur și simplu că o iubea. Voia ca ea să o simtă până în adâncul ființei.

- Și eu te iubesc, rosti ea pe buzele lui.

O vreme, rămaseră îmbrățișați, asimilând emoția care se involbura în jurul lor și îi copleșea. Apoi el își lăsă mâna să alunece spre forma posteriorului ei.

- Am vrut să te întreb ceva toată seara, spuse el.

Ea își ridică privirea și întâlni scânteia diabolică din ochii lui.

- Ce anume?

- Porți ceva pe sub rochie?

- Doar pielea, spuse ea, cu o ușoară notă de seducție în voce.

- M-am gândit eu. Și apoi ambele lui mâini îi cuprinsă fesele, frământând mătasea pe pielea ei. Vreau să rup rochia asta de pe tine și să te fac a mea aici, pe covorul ăsta oriental.

- Ai făcut asta azi-noapte, dar pe alt covor oriental, spuse ea cu răsuflarea întretăiată în timp ce degetele lui îi alunecară ușor peste fese.

- La naiba cu Miller și Archer că nu mă lasă să fac asta, mormăi el înainte să deschidă ușa și să schițeze un semn spre scări. Hai să terminăm odată cu asta, ca să te dezbrac în mașină!

Nerăbdarea înflori înăuntrul lui Chloe. Își strecură mâna pe sub sacoul lui Nathan și îl strânse scurt de posteriorul muscular. El zâmbi, dar o luă de mână și o trase spre scara elegantă.

Ajunși în capătul scărilor, o conduse într-o cameră care era atât de clasică pentru un „club de bărbați”, încât Chloe aproape că râse cu gura până la urechi.

- Nu-mi vine să cred că Frankie a decorat locul ăsta, spuse ea.

- A făcut-o ca să dea o lovitură celorlalte cluburi în care nu a fost acceptată. A decis să pună pe picioare un club ieșit din tipare, după cum spune ea. Nathan aruncă o privire prin încăperea. Iată-i!

Cei doi bărbați se ridicară când ei se apropiară de masa așezată lângă o fereastră înaltă, arcuită. Luke purta un sacou albastru, o cămașă albă cu nasturi și pantaloni kaki, care dădeau siluetei lui atletice și musculoase un aer de rafinament elegant. Puloverul negru pe gât și pantalonii pe care Gavin îi purta pe sub sacoul de stofă îl făceau să pară subțire și să semene cu un pirat.

Gavin făcu un pas în față și o ciupi ușor de ambii obraji.

- Ce plăcere, Chloe! Văd că ai luat decizia complet greșită de a te lega la cap cu Trainor al nostru. Cu cât te-a plătit ca să porți inelul ăsta?

- Te contrazici, spuse Chloe, uimită ca de obicei că scriitorul reușea să-și lanseze insultele cu un aer atât de fermecător.

Era ceva care venea din scânteia de autoironie care i se citea în ochii negri.

- Sau poate că este doar un oximoron, spuse Gavin și îi făcu cu ochiul.

Luke îi întinse mâna și spuse cu accentul lui texan:

- Cele mai sincere urări pentru logodnă! Îi strânse mâna și lui Nathan. Felicitări că ți-ai câștigat logodnica! Ești un rival pe cinste.

Lui Chloe îi plăcuse mereu politețea directă a lui Luke, dar surprinse urma de asprime când îl numise pe Nathan rival.

Gavin flutură mâna spre o frapieră.

- Am comandat un Dom Pérignon din 1928 ca să celebrăm fericitul eveniment.

- Preferata mea, spuse Chloe.

Avea sentimentul că nu-și dorea să afle cât costa sticla de șampanie.

Paharele se umplură și le împărțiră stând în picioare.

Gavin ridică paharul spre ei.

- Pentru Nathan, care a atras o regină în chinta lui regală. Vă dorim sănătate, fericire și o viață lungă împreună!

Luke își înălță paharul.

- Să marcați șapte puncte pe tabelă! Prevăd un sezon de prima ligă.

Cum stătea lângă Luke, Chloe își ciocni paharul de ale lor. În ciuda începutului lor dificil, ajunsese să țină la cei doi prieteni ai lui Nathan.

- Să ardeți toate cele trei plicuri până la finele pariului.

Nathan își ciocni paharul cu al lui Chloe, privind-o în ochi și spunând:

- Adevăratul premiu în pariul ăsta nu a fost inima mea. Ci a ta. Faptul că ți-am câștigat dragostea mă face cel mai norocos bărbat din lume.

Sub greutatea emoțiilor care o lăsară fără cuvinte, Chloe nu reuși să mai spună nimic.

Nathan își bău șampania dintr-o înghițitură și apucă paharul pe jumătate gol din strânsoarea lui Chloe. Luând-o de mână și împletindu-și degetele lungi și puternice cu ale ei, el făcu un semn din cap spre Luke și Gavin.

- Vă urez amândurora mult succes. Iar acum o să-mi duc logodnica acasă și o să-i arăt cât de serios vorbesc.

